

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Morrell, David\Osudny
portret.pdb

PDB Name: Morrell_David-Osudny_portret
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID MORRELL

OSUDNÝ
PORTRÉT

Věnováno Dannymu Barorovi,
zvláštnímu agentovi zahraniční kontrarozvědky

Na té nástěnné malbě je moje poslední vévodkyně. Vypadá jako živá...

Robert Browning

JEDNA

1

Převzato z časopisu Newsweek

"Stalo se to tak dávno. Už na to nemyslím," tvrdí Malone. Ale jestliže jsou podle kritiků jeho obrazy největší oslavou života od dob impresionistů, nemůžeme se ubránit domněnce, že senzualita jeho děl je reakcí na strašné události z 20. prosince 1989, kdy za americké invaze do Panamy málem přišel o život.

Malíř, který kdysi létal jako pilot vojenského vrtulníku - v neskutečně tvrdé konkurenci dnešního světa umění tento dramatický protiklad Maloneovy vojácké minulosti a umělecké přítomnosti tvoří součást jeho poněkud záhadné osobnosti. Ale zatímco roky odsloužené u námořní pěchoty připadají dnes znalcům a milovníkům umění dráždivě exotické, v Maloneových počátcích se díky ní výtvarná kritika vyjadřovala o budoucí hodnotě jeho obrazů značně skepticky. Jak zdůrazňuje Douglas Fennerman, Maloneův umělecký agent: "Chase musel pracovat dvojnásob usilovně než ostatní, aby si získal renomé. A z tohoto hlediska vojenská zkušenost vůbec není na škodu, když chce člověk přežít na bitevním poli manhattanských galerií."

Malone rozhodně vypadá spíše jako voják a vůbec neodpovídá zařité představě malíře. Sto pětáosmdesát centimetrů vysoký, spíše slachovitě než svalnaté postavy, do bronzova opálená pokožka a drsná atraktivní tvář. Když nám poskytl rozhovor na pláži nedaleko svého domu na mexickém ostrově Cozumel, právě měl za sebou svou pravidelnou ranní rozvíčku - kombinaci pětímílového běhu a hodiny aerobiku a gymnastiky. Pískově světlé vlasy, ještě vybledlé karibským sluncem, odpovídají svým odstínem několikadennímu strništi, které zdůrazňuje drsnou mužnou krásni obličej. Až na skvrny od barev na tričku a šortkách nic nenasvědčuje, že jeho místo je ve světě výtvarného umění. Je mu sedmatřicet, ale není vůbec těžké si představit, že když před deseti lety panamská raketa sestřelila jeho bojový vrtulník, vypadal v uniformě poručíka prakticky stejně. O tragické události, k níž došlo 20. prosince 1989 dvě hodiny po půlnoci, odmítá Malone hovořit, ale Jeb Wainright, kopilot, jenž byl sestřelen spolu s ním, si na ni živě vzpomíná. "Noční tmou křížovalo tolik raket a trasovacích střel, nemluvě o plamenech z výbuchů zasažených pozemních cílů, že si člověk připadal jako při oslavě čtvrtého července - v pekle. Abychom rozvrátili obranu protivníka, zaútočili jsme nejdříve ze vzduchu. 285 letadel a 110 helikoptér, obrovské hejno vos s gigantickými žihadly. Čtyřicetimilimetrové kanóny, stopětimilimetrové houfnice, laserem naváděné protitankové střely, obvyklá výzbroj."

Jedním z nejdůležitějších cílů byl komplex velení panamských ozbrojených sil, velká budova připomínající továrnu v chudinské Čtvrti Panama City zvané El Chorrillo, Potůček. Podle přesvědčení vojenských plánovačů v Pentagonu tam nepřítel umístil své velitelství proto, aby panamské jednotky mohly využít dvaceti tisíc civilních obyvatel El Chorrilla jako živých štítů.

"A k něčemu podobnému skutečně došlo," pokračuje Wainright. "Jakmile naše vrtulníky zaútočily na budovu velitelství, nepřátelé se rozprchlí, aby se ukryli v okolních domech. Ale neustále jsme je pronásledovali, a tehdy Chase popadl mikrofon a vztekle informoval naše velení, že ostřelujeme civilní cíle což byla samozřejmě pravda - v tom okamžiku stálo už pět ulic v plamenech. Ale odpověď z velitelství střed jsme už neslyšeli, protože jsme dostali přímý zásah. Do smrti nezapomenu, jak mi při výbuchu cvakly zuby o sebe. V kabině plné kouře se Chase pokoušel získat nad strojem kontrolu. Helikoptéra se divoce otáčela a nakláněla a neustále prudce klesala. Chase je nejlepší pilot vrtulníku, jakého jsem kdy viděl, ale přesto v životě nepochopím, jak se mu podařilo dostat nás v bezpečí na zem."

Ale tím noční mra teprve začala. V temnotě osvětlované záblesky plamenů, které přeskakovaly z chatrče na chatrč, se

Malone s Wainrightem pokusili uniknout mezi dvaceti tisíci obyvatel El Chorrilla kteří v panice pobíhali bludištěm úzkých uliček. Stříleli po nich panamští vojáci i vlastní helikoptéry, jejichž posádky ani nenapadlo, že by se na zemi mohli nacházet američtí letci.

"Potom jsem dostal zásah do nohy," vzpomíná Wainright. "Nemám ponětí, která strana tu kulku vystřelila. Civilisté se rojili kolem nás a v té vřavě mi Chase připevnil tlakový obvaz a pak si mě přehodil přes rameno a pokusil se nás dostat z palebného ohně. V jednu chvíli musel použít služební pistoli proti panamským vojákům schovaným v jednom baráku. Až dodatečně jsem si uvědomil, že než jsme se dostali do bezpečí, svítalo. Leželi jsme zhroucení za pobořenou zdí a všude kolem nás létaly saze, když se objevily americké tanky a plamenomety, aby srovnaly se zemí to, co zbylo z El Chorrilla. Té noci zahynuly dva tisíce civilistů a jen pánbůh ví, kolik jich utrpělo zranění. A všech dvacet tisíc přišlo o střechu nad hlavou.

Krátce po útoku na Panamu Malone řady příslušníků námořní pěchoty opustil.

"Ve volných chvílích si Chase vždycky něco kreslil," uvádí Wainright. "Často ani nešel na vycházku, zůstal v kasárnách a maloval. Bylo jasné, že je nadaný, ale přesto mě překvapilo, když se rozhodl vydělávat si malováním na živobytí. A definitivně se rozhodl právě oné noci v El Chorrillu. Odešel z armády a spálil za sebou všechny mosty." V Maloneových obrazech nenajdete jedinou stopu násilí nebo krutosti. Většinou maluje barevné krajinky. Citlivé detaily vzdáleně připomínající van Gogha, tak charakteristické pro Maloneovu tvorbu, vyjadřují vášnivou radost smyslů a vzrušení ze senzuálního vnímání světa přírody, jehož je schopen snad pouze ten, kdo přežil setkání tváří v tvář s krutou apokalypsou násilné smrti...

2

Vlny se rozbíjely o písek u Maloneových tenisek a paprsky zapadajícího slunce, které se odrážely od divoké hladiny Karibského moře, vykouzlily nevidaný barevný odstín. Malone vnímal písek skřipající pod podrážkami, vlahý vánek, který mu čuchal husté kudrnaté vlasy, i žalostný nářek racků nad hlavou. Pozvedl štětec k rozmalovanému plátnu a soustředil se, aby mohl zachytit atmosféru v celém jejím úhrnu - nejen tvary a barvy, ale také zvuky, vůně, a dokonce i chuť slaného vzduchu. Pokoušel se o nemožné - vtělit počítky ostatních smyslů do vizuálního vnímání skutečnosti, aby divák při pohledu na obraz dokázal cítit, jaké to bylo stát na daném místě v tom kouzelném okamžiku a prožívat zázrak jedinečného, neopakovatelného západu slunce.

Náhle ho něco vyrušilo. Když Malone sloužil v armádě, schopnost registrovat několik detailů současně patřila k základním schopnostem, na nichž záviselo přežití, ale dnes vnímal jakýsi pohyb na samém okraji zorného pole okem umělce, ne vojáka.

Pohyb se objevil mezi řadou palm, které o sto metrů dál vpravo lemovaly opuštěnou pláž, přibližně v místě, kde končila za stromy ukrytá prašná příjezdová cesta. Když pohybuje se stín vstoupil na písek, nabyl podobu podsaditého muže. Vetřelec zvedl ruku a zaclonil si brýle proti oslnivým slunečním paprskům a zahleděl se k Maloneovi. Pomalu se přibližoval a Malone si všiml, že neurčitě tmavá barva obleku je ve skutečnosti královská modř. Černá lesklá obuv se zakrátko pokryla návějí jemného bílého písku. Křídově šedý kufřík, který ladil s barvou mužových vlasů, měl drsný povrch - nepochybně pštroší kůže.

Malonea nepřekvapilo, že neslyšel vetřelce přijíždět. Příboj hučel tak silně, že všechny vzdálenější zvuky přehlušil.

Neudivil ho ani cizincův upjaté společenský oděv; ani v tomto ostrovním ráji se někteří úspěchaní a ustaraní obchodníci nedokázali uvolnit. Zarazila ho však rozhodnost, s jakou k němu ten muž zamířil, protože bylo zřejmé, že sem přišel kvůli němu, a přitom Malone nikomu neřekl, kde bude.

Malone zaznamenával všechny podrobnosti, ovšem nenápadně, aby si cizinec jeho zájmu nevšiml. Využil výhodu své činnosti a pravidelně se skláněl k paletě, čímž maskoval zkoumavé pohledy, které k vetřelci vysílal. Když nanášel na plátno ostře šarlatový tón, muž se natolik přiblížil, že jeho podrážky na písku již zřetelně skřipaly.

A pak kročeje utichly na délku paže vpravo od malířského stojanu. "Pan Malone?"

Malone ho ignoroval.

"Jsem Alexander Potter."

Malone ho nadále okázale ignoroval.

"Včera jsme spolu mluvili po telefonu. Řekl jsem vám, že dnes odpoledne přiletím na ostrov."

"Plýtváte časem. Domníval jsem se, že jsem se vyjádřil jasně. Nemám zájem."

"Naprosto jasně. Jde o to, že můj zaměstnavatel zápornou odpověď nepřijímá."

"No, tak by si měl začít zvykat." Malone nanesl na plátno další vrstvu barvy. Ve vzduchu vřiskali racci. Uběhla minuta. Potter se pokusil patovou situaci prolomit. "Možná se vám zdá být váš honorář příliš nízký. V telefonu jsem se zmínil o dvou stech tisících dolarů. Šéf schválil, že vám mohu nabídnout dvojnásobnou částku."

Konečně se k němu Malone otočil. "Problém nespočívá v penězích."

"V čem tedy?"

"Už jsem kdysi žil v postavení, v němž jsem se musel řídit rozkazy a příkazy."

Potter přikývl. "Ano. U námořní pěchoty."

"Když jsem vypadl z armády, slíbil jsem si, že od té chvíle budu dělat jen to, co budu sám chtít."

"Půl milionu."

"Příliš dlouho jsem poslouchal rozkazy. Spousta jich byla nesmyslných, ale bylo mou povinností je splnit. Nakonec jsem se rozhodl být sám sobě šéfem. Do dneška si kladu za vinu, že jsem ten slib porušil. Ale potřeboval jsem peníze. Muž, který si zaplatil mé služby, se však na věc díval jinak než já. Neustále nacházel na mé práci nějaké chyby a odmítl mi zaplatit."

"To tentokrát nehrozí." Potter měl na sobě vázanku s červenými, modrými a zelenými pruhy. Vlajka klubu Břečťanové ligy [Ivy League, skupina osmi nejstarších a nejprestižnějších univerzit na východním pobřeží Spojených států; pozn.

překl.), který by Maloneovi nikdy nenabídl členství a do kterého by Malone nechtěl vstoupit.

"Ono k tomu nedošlo ani tehdy," opáčil Malone suše. "Věřte mi, dokázal jsem toho chlapa přesvědčit, aby mi zaplatil." "Chtěl jsem říct, že v tomto případě nikdo žádné chyby na vaší práci hledat nebude. Na to už jste příliš slavný. Šest set tisíc."

"To je víc, než kolik jsem dostal za svůj dosud nejdražší obraz."

"Mému zaměstnavateli je to známo."

"Proč? Jak je možné, že si mě tak cení?"

"Cení si jedinečnosti."

"Tolik peněz za namalování jednoho soukromého portrétu?"

"Ne. Honorář zahrnuje vytvoření dvou portrétů. Jeden klasický, pouze obličej. Na druhém zachytíte celou postavu. Nahou."

"Nahou? Mohu se tedy domnívat, že modelem nebude stát váš zaměstnavatel?"

Malone žertoval, ale Potter zjevně postrádal smysl pro humor. "Jeho žena. Pan Bellasar nedovoluje, ani aby byla fotografována."

"Bellasar?"

"Derek Bellasar. Říká vám to jméno něco?"

"Vůbec nic. Mělo by?"

"Pan Bellasar vládne velkou mocí."

"Ano. Jsem si jist, že si to každé ráno připomíná."

"Co prosím?"

"Jak jste věděl, kde mě hledat?"

Náhla změna tématu způsobila, že za skly Potterových brýlí přelétl stín zmatku. Pozvedl obočí, což mělo nahradit zmaření. "To přece není žádné tajemství. Galerie na Manhattanu, která vás zastupuje, potvrdila pravdivost údajů v článku publikovaném v posledním čísle Newsweeku. Žijete tady na Cozumelu."

"Ptal jsem se na něco jiného."

"Jak jsem věděl, kam vám zavolat?" Do Potterova výrazu se vrátila neochvějná sebedůvěra. "Nic záhadného. Autor článku se zmínil, jak žárlivě si střežíte své soukromí - uchýlil jste se do řídké osídlené oblasti ostrova, a dokonce nemáte ani telefon -, a poznamenal, že jediná budova v sousedství je restaurace zvaná Korálový útes, kam si necháváte doručovat poštu a odkud si telefonicky vyřizujete své obchodní záležitosti. Stačilo mi obrnit se trpělivostí a volat do restaurace tak často a tak dlouho, až jsem vás zastihl."

"Pořád neodpovídáte, na co jsem se ptal."

"Potom se obávám, že vám nerozumím."

"Jak jste věděl, že jsem tady" Malone ukázal prstem na písek u svých nohou.

"Ach tak. V restauraci mi řekli, kam jste šel."

"To není pravda. Dnes odpoledne jsem se rozhodl pro tohle místo vyloženě náhodou. Mohl jste to zjistit jediným způsobem - máte zde někoho, kdo mě sleduje."

Potterův výraz se vůbec nezměnil. Dokonce ani nezamrkal.

"Vy jste potízišťa a rušíte mě při práci," řekl Malone. "Odejděte."

"Třeba bychom si mohli promluvit u večeře."

"Hele, kterou část mého odmítnutí jste nepochopil?"

3

Potter seděl u stolu přímo naproti dveřím, a tak Malonea spatřil, jakmile do Korálového útesu vstoupil.

Potterův přepychový oblek ostře kontrastoval s barevnými tričky, košilemi a kalhotami mnoha turistů, kteří vážili desetikilometrovou vyjížďku ze San Miguela, jediného města na ostrově, aby navštívili proslulou restauraci. Před mnoha lety zde stál jen malý bufet a nabízel plechovky s nápoji a sendviče návštěvníkům, které zlákala křišťálově čistá voda nedalekého útesu. Ale postupem času se nabídka na jídelním lístku i samotná budova rozšiřovaly, takže dnes uvádějí všechny turistické průvodce Cozumelem restauraci mezi místy, které si rozhodně nesmíte nechat uniknout. Potter měl samozřejmě právo podnik navštívit, o tom není sporu, ale ačkoliv zde obvykle bývalo plno, Malone pokládá Korálový útes za své soukromé útočiště a značně ho roztrpčilo, že je Potter svou přítomností znesvětil -jako by je už navěky kontaminoval smrtelným virem.

Malone se zastavil ve dveřích, obdařil Pottera dlouhým tvrdým pohledem a pak se otočil k Yatu Halamovi, majanskému majiteli podniku, muži s kulatou hlavou, širokým obličejem a vysedlými lícními kostmi. Pozdravil ho a výraz jeho tváře podivuhodně změkkl. Malone nikdy nepotřeboval ke štěstí hodně přátel. Jako jediné dítě vychovávané svobodnou matkou, která ho až příliš často nechávala samotného, se naučil vnímat samotu jako něco zcela normálního a být sám sobě dobrým (a vítaným) společníkem. Život mimo jediné město na malém ostrůvku nedaleko východního pobřeží mexického poloostrova Yucatán v něm rozhodně nevyvolával pocit izolace. Restaurace se nicméně stala důležitou součástí tohoto života. Navštěvoval ji každý den. Navázal vřelý vztah nejen s Yatem, ale i s jeho manželkou, která v podniku pracovala jako kuchařka, a s jejich třemi sotva odrostlými dětmi, které se pilně oháněly coby čističky. Spolu s občasnými návštěvníky z uměleckých kruhů a bývalými Maloneovými spolubojovníky z námořní pěchoty - když pomíneme ty, kteří sem náhodou zavítali a pak se vraceli dost často, aby je bylo možno pokládat za pravidelné hosty - i tito lidé plně uspokojovali jeho potřebu společenských styků. Ještě před třemi měsíci s ním samotu sdílela jistá žena, ale jejich vztah se rozpadl, protože ji izolovaný život, byť na ostrovním ráji v Karibiku, rozhodně nevyhovoval, a vrátila se na Manhattan, do světa uměleckých galerií a recepcí.

Když si vyměnili několik zdvořilostí, Yat poznamenal: "Celý večer tady sedí jeden chlápek. Odmítá si cokoli objednat,

kromě ledového čaje, a pořád hledí na dveře. Říká, že čeká na tebe." A Yatovy černé oči mandlového tvaru se stočily k Potterovi.

"Jo. Všiml jsem si ho, když jsem přišel."

"Tvůj přítel?"

"Ne. Otravuje mě."

"Očekáváš snad nějaké problémy?"

"To ne. Ale raději bych měl tu záležitost hned vyřídit, abych si nekazil požitek z jídla. Jaká je dnešní specialita?"

"Huanchinango Veracruz."

Maloneovi se začaly sbíhat sliny při představě bohatě kořeněných mořských ryb připravených se zelenými pálivými papričkami, cibulkou, rajčaty a olivami. "Pošli mu jednu porci a napiš to na můj účet. Já si dám totéž."

"Prostřu tedy stůl ještě pro jednoho."

"Není třeba. Já s ním večeřet nebudu. Ale přines nám každému margaritu. Počítám, že až s ním domluví, bude se potřebovat napít."

Malone se otočil, aby zamířil kolem obsazených stolů k Potterovi, ale Yat mu starostlivě položil ruku na rameno.

Malone ho obdařil uklidňujícím úsměvem. "To je dobré. Slibuju, že žádné potíže nebudou."

Restaurace byla postavena do tvaru osmiúhelníku. Stěny končily ve výšce pasu a nabízely návštěvníkům výhled na moře. Příboj se leskl v zářivém světle úplňku. Nad barem hned vedle vstupu visel obraz pláže, který Malone daroval Yatovi. Tu a tam sloupy podíraly stropní trámy, které se rozbíhaly od středu jako loukotě kola a nesly kulatou střechu podobnou špičatému stanu. Výsledek působil dojmem neobyčejně vzdušného prostoru bez ohledu na to, jak byla restaurace přeplněna.

Potter nespouštěl z Malonea zrak. Když se k němu Malone blížil, usoudil, že zapadající slunce tam venku na pláži způsobilo, že Potter vypadal mnohem zdravě-jí než ve skutečnosti. Bledá pokožka obličej napovídala, že se jen zřídka dostane na čerstvý vzduch. Oči za skly brýlí působily unaveně.

"Přisedněte si." Potter ukázal na volnou židli naproti sobě.

"To bohužel nepůjde. Ale dovolil jsem si vám objednat místní specialitu. Shledáte, že chutnější pokrm jste snad v životě nejedl. Takto si ze svého výletu alespoň něco odnesete."

Potter zaklepal prsty na stůl a neustále na malíře upřeně hleděl. "Obávám se, že jsem asi dostatečně nezdůraznil jednu věc. Absolutně nepřipadá v úvahu, že bych vás nedokázal přesvědčit, abyste přijal nabízený honorář. Nemohu se vrátit k panu Bellasarovi a oznámit mu, že jste jeho nabídku odmítl."

"Tak se nevracejte. Řekněte mu, že dáváte okamžitou odpověď."

Potter teď klepal prsty na desku stolu ještě hlasitěji. "To také nepřipadá v úvahu."

"Hele, já chápu, že všichni máme v zaměstnání občas nějaké problémy. Bez ohledu na to, kolik vám platí-jestli se vám nelíbí, co děláte..." "Mýlíte se. Mně se má práce velmi líbí." "Výborně. Pak se s reakcí svého šéfa jistě nějak vyrovnáte."

"Záleží mi na mé vlastní reakci. Nejsem zvyklý selhávat při plnění úkolů. Musíte pochopit, o jak vážnou záležitost se jedná. Čím bych vás mohl přesvědčit? Co vám mám nabídnout, abyste přijal?"

"Se mnou je to přesně naopak," řekl Malone. "Kdybych tu práci vzal, ztratil bych něco, na čem mi záleží snad nejvíce na světě."

"A co to je?" Potterův pohled teď Malonea přímo propaloval.

"Má nezávislost. Podívejte, mám víc peněz, než potřebuju. A nejsem žádný hej počkej, který musí kývnout každému podělanému parchantovi, co si myslí, že je dost bohatý, aby mi mohl vykládat, jak a co mám malovat."

Malone si neuvědomil, že zvyšuje hlas, dokud si nevšiml náhlého ticha kolem sebe. Ohlédl se. Hosté odložili příbory a mračili se na něj, stejně jako Yat, který stál v pozadí. "Pardon. Omlouvám se." Malone zvedl ruce v uklidňujícím gestu.

Otočil se zpátky k Potterovi. "Tohle je můj druhý domov. Nerad bych, aby mi tu kvůli vám povolily nervy."

"Vaše rozhodnutí odmítnout nabídku je neodvolatelné?"

"Máte snad problémy s ušima?"

"Neexistuje nic, co bych mohl říct nebo udělat, abyste změnil názor?"

"Kristepane, copak jsem se nevyjádřil dost jasně?"

"Dobře." Potter vstal od stolu. "Podám hlášení panu Bellasarovi."

"Kam ten spěch? Nejdřív se najezte. Určitě si pochutnáte."

Potter zvedl kufík. "Pan Bellasar si přál znát vaše rozhodnutí co nejdříve."

4

Půl kilometru od pobřeží se posádka dvanáctimetrové jachty zakotvené nedaleko útesu zajímala mnohem více o světla restaurace než o odraz měsíce na mořské hladině. Čtyři muži pozorně sledovali pláž a současně poslouchali hlasy z reproduktoru přijímače umístěného v hlavní kajutě. Signál byl docela čistý a přes šum a hovor v restauraci zřetelně srozumitelný.

"Nejsem dost blízko, abych slyšel, co mu Malone řekl," promlouval právě mužský hlas z rádia, "ale Potter rozhodně vypadá nasraně."

"Vstává," přidal se ženský hlas. "Bere si kufík. Spěchá, aby odsud co nejrychleji vypadl."

"Počítám, že zamíří rovnou na letiště," podotkl nejstarší z osádky plachetnice, muž s prořídými vlasy. "Víme, jak Bellasar nedůvěřuje telefonním linkám. Potter se s ním určitě spojí kódovanou vysílačkou z letadla."

Ženský hlas z rádia pokračoval: "Rodriguez stojí venku. Vydává se za taxikáře a bude sledovat Potterův pronajatý vůz, aby zjistil, co má v úmyslu."

"Malone zatím přistoupil k chlápku, co mu to tady patří," řekl mužský hlas. "Myslím, že se omlouvá. Zdá se mi, že je

naštvaný sám na sebe, ale ještě víc na Pottera." Několik vteřin se z reproduktoru ozýval jen šum plné restaurace. A pak mužský hlas: "Sedá si k jídlu."

Nejstarší z posádky plachetnice si otráveně povzddechl. Houpání člunu na vlnách mu na náladě nepřidalo. Nebo se mu snad zvedá žaludek z toho, co slyšel? "Obávám se, že to je pro dnešek všechno. Představení skončilo."

"A Malone nabídku nepřijal," dodal mohutný muž vedle něho.

"Jak jste předpokládal."

"Inu, létal jsem s ním jako kopilot a i po odchodu od marínáků jsem s ním pořád ve styku. Vím, jak uvažuje."

"Je pevně rozhodnut zůstat svým vlastním pánem? Taková šance se nám už nemusí podruhé naskytnout. Vy jste na Malonea odborník. Jak ho přesvědčit, aby se k nám připojil?"

5

Malone ztuhl napětím. Zaslechl rachot, ještě než zatočil s džípem za řadu palem a než se mu otevřel výhled na jeho vlastní dům - respektive na místo, odkud by za normálních okolností na svůj dům viděl. Teď se však před ním zvedala oblaka prachu, která obklopovala hemžení stavebních mechanismů. Malone dupl na brzdy, zastavil a jako bleskem zasažený zíral na rachotící přístroje, které připomínaly pravěké vele-ještěry. Buldozery. Jeden, druhý, třetí... Kristepane, šest strojů kolem jeho domu planýruje písčné duny a trhá palmy z kořenů!

Už když tuto izolovanou zátoku na východním pobřeží Cozumelu spatřil poprvé, okamžitě poznal, že našel domov, kde by si přál žít. Vyhovovalo mu, že turisté a investoři dávali přednost klidnějším vodám na protější straně ostrova, protože se chtěl držet stranou od lidí. Ovšem na něj osobně působil bouřlivý příboj na východním, nechráněném pobřeží - nemluvě již o nádherném soukromí, které rozeklaná zátoka s plážemi z bílého písku protkanými drsnými balvany z černého vápence nabízela - zcela neodolatelně.

Podle mexických zákonů si může cizinec v zemi zakoupit pozemek na základě povolení ministerstva zahraničních věcí. V případě této zátoky a přilehlé pláže však byla situace poněkud komplikovanější. Vládní úředníci vyžadovali záruky, že vzácná přírodní lokalita zůstane zachována i pro budoucnost, a tak musel Malone přistoupit na jiné řešení. Majetek mu byl - za příslušnou úhradu - svěřen do užívání na padesát let, ale jeho majitelem zůstávala místní banka, která zde zastupovala zájmy mexického státu. Malone poté získal do svých služeb renomovaného architekta, který mu navrhl dům. Atraktivní rozlehlá jednopodlažní budova byla postavena z jinak zcela neatraktivního materiálu, betonu, který ovšem odolával vysoké vlhkosti mnohem lépe než dřevo, základní stavební materiál většiny domů na ostrově. Každá betonová hrana byla zaoblena a eliminací ostrých rohů nabyla stavba mnohem jemnějšího vzhledu. Několik oblouků a citlivě rozmístěných atrií umožňovalo volné proudění vzduchu, takže nebylo nutné instalovat klimatizaci. Oslnivě bílá štuková omítka dodala domu nebývalého lesku a dílo korunovala tradiční sedlová střecha z palmových listů. Celek pak byl obklopen keři s barevnými květy a živým plotem.

Krásná scenerie však zmizela. Střechu a stěny teď pokrývala vrstva prachu a písku zvířeného radlicemi a díky důmyslné ventilaci musí být i vnitřek domu plný špíny. Pískové duny kolem domu zplanýrované, všude se válejí rozdrčené kmeny palem, ale buldozery se dál neúnavně zakusují do písku a kamení, trhají, hrabou a řvou a ničí malebnou zátoku k nepoznání.

Malone chvíli zíral na to strašlivé znesvěcení, ale pak ochrnutí pominulo. Zelený vztekem vyskočil z džípu, rozběhl se k nejbližšímu buldozeru a naléhavě mával rukama na řidiče, ať zastaví. Ale řidič ho buď neviděl, nebo ho ignoroval, protože těžký stroj houpavě projel kolem něho a vyvrátil z kořenů další strom. Malone se zachytil madla, vytáhl se na stupačku, hrábl po klíči v zapalování a vypnul motor.

"Zatraceně, řekl jsem ti, že máš zastavit," křikl na řidiče španělsky.

Řidič utrousil nadávku a popadl Malonea za ruku, aby mu z ní vytrhl klíč.

"Co to má sakra znamenat? Co tady děláte?" dožadoval se Malone vysvětlení.

Řidič se s kletbami tvrdě sápal po klíči.

Malone zahodil klíč do písku.

Zátoka se náhle ponořila do ticha. Ostatní buldozeristé viděli, co se děje, vypnuli motory, vyskočili ze sedaček a běželi kolegovi na pomoc.

"Odpověz mi!" vyštěkl Malone. "Co tady děláte? Tohle je můj domov! Nemáte právo mi ho zničit!"

Buldozer obklopili ostatní řidiči, dva z jedné strany, tři z druhé.

"Nechtě mého brácha na pokoji!" varoval jeden z nich.

"Museli jste se splést! Proboha svatého, vždyť já tady bydlím! Měli jste být někde jinde!"

"Spletete se vy, jestli okamžitě nedáte bráchovi pokoj." Muž výhruzně vyskočil na stupačku.

"Poslouchejte..."

Ale kdepak. Buldozerista, jemuž Malone sebral klíč, se rozehnal zařatou pěstí. Mířil na žaludek, ale Malone nezapřel výcvik u námořní pěchoty. Popadl muže za paži, strhl ho ze sedačky a srazil do písku. Plynule pokračoval v otočce a vyhnul se pěsti řidičova bratra, která ho už už zasáhla do obličeje. Rozmáchl se, udeřil ho do hrudníku a poslal za bratrem. Muž se s hlasitým záupněním rozplácl na písku.

Zbývající čtyři dělníci zalapali po dechu a najednou jako by si nebyli jistí, kam až chtějí zajít.

"Nikomu se nemusí nic stát!"

"Až na vás," zasípal první řidič a namáhavě se škrábal na nohy.

"Říkám vám, že se nechci prát! Nechtě toho a počkejte, než se celá záležitost vyřeší. Opakuju, že tady nemáte co dělat, že vás poslali jinam!"

"Chlápek, který si nás objednal, nám dal přesné příkazy," vyštěkl zlostně jeden z čtveřice, která do potyčky nezasáhla.

"Osobně nás sem dovedl. Zeptali jsme se ho na ten dům a on řekl, že patří jemu. Prikázal nám to tady všechno zplanýrovat, protože se tu bude stavět hotel."

"Kdo to byl? Ten člověk se musel zbláznit! Představil se vám?"

Když Malone to jméno uslyšel, srdce se mu rozbušilo ještě zuřivějším vztekem.

6

ROBERTO RIVERA, ŘEDITEL BANKY, stálo na štítku.

Malone rozrazil dveře s takovou silou, že se málem vysypala výplň z mléčného skla.

Rivera, štíhlý černovlasý muž s úzkým knírkem, polekaně zvedl hlavu. Postarší klient, který seděl naproti němu, se zarazil uprostřed věty a překvapeně se nadechl. Vydal přitom dusivý zvuk, jako by mu zaskočila pecka z broskve.

"Snažila jsem se ho zastavit, señore Rivero," omlouvala se sekretářka, která se objevila ve dveřích za Halonem.

Malone se zavrtal očima do Rivery. "Moje záležitost nesnese odklad."

"Zavolám policii." Sekretářka zamířila k telefonu na pracovním stole.

"Ještě počkejte." Rivera se obrátil ke svému klientovi, který už sice popadl dech, ale pořád vypadal vyděšeně. "Señore Valdezi, omlouvám se vám za nemilé vyrušení. Byl byste tak laskav a počkal chvíli venku, než tuhle nepříjemnost vyřeším?"

Jakmile postarší klient odešel a zavřel za sebou, Malone přistoupil těsně k Riverovu stolu. "Vy parchante, proč jste poslal ty buldozery zničit můj majetek?"

"Došlo tady zřejmě k závažnému nedorozumění."

"Ovšem podle těch chlapů, co s těmi buldozery přijeli, se o žádné nedorozumění nejedná!" Malone vztekle zatíнал pěsti.

"Vyjádřili se naprosto jasně - poslal jste je vy!"

"Ach, v tomto směřuje situace opravdu jasná," opáčil Rivera.

"Cože?"

"Skutečně jsem je poslal."

"Vy to tedy přiznáváte?" Malone, který se už už chystal zvednout Riveru za límec ze židle, se překvapeně zarazil.

"Zjistěte. Nedorozumění, o kterém jsem se zmínil, se týkalo vašeho výroku, že buldozery vjely na váš majetek. Ta část ostrova vám už totiž nepatří."

"Vy parchante! Vždyť jsem za ni zaplatil!"

"Zaplatil jste nájemné bance, která si podržela vlastnická práva. Ovšem množily se na vás nejrůznější stížnosti. Váš dům byl mnoha lidem trnem v oku."

"Cože?"

"A pověsti, že tam u vás přistávají pašeráci narkotik, také nemohly být dále přehlíženy. Spočil jsem se s ministerstvem zahraničí a po konzultaci jsem vaši nájemní smlouvu zrušil a pozemek prodal jinému zájemci."

"Ježíši Kriste, to mi přece nemůžete udělat."

"Už se stalo," prohlásil Rivera. "Je zřejmé, že jste si už nějakou dobu nevyzvedl poštu, protože banka vám vyrozumění o vypovězení nájemní smlouvy poslala už před několika dny."

"Já jsem za ten pozemek zaplatil!"

"K dopisu je přiložen šek na stejnou sumu, kterou jste investoval. Zvýšil jsem ji, ačkoliv jsem nemusel, o skromnou částku, která kompenzuje růst cen nemovitostí."

"Kompenzuje? Vy hajzle zasraný, vy jste mi zničil domov!" Najednou si vzpomněl, co řekl jeden z buldozeristů. "Hotel."

"Co jste to řekl?"

"Prodal jste pozemek investorovi, který tam chce postavit hotel?"

"Tak štědrou nabídku jsem nemohl odmítnout."

"To si dokážu představit." Malone popadl Riveru za ramena a zatřásl jím. "No, v invalidním vozíku se vám ty peníze budou utrácet zatraceně těžko."

"Teď už tu policii zavolejte," křikl Rivera na sekretářku ve vedlejší místnosti.

Malone ho vytáhl ze židle.

"Na vašem místě bych si to rozmyslel," varoval ho Rivera. "Tady v Mexiku si nepotrpíme na lidská práva odsouzených vězňů. Budete obviněn z výtržnictví, napadení a ublížení na zdraví a dlouhou dobu strávíte už jen ve vazbě čekáním na soud."

Malone se rozmáchl zaťatou pěstí. "To mi za tu radost stojí."

"A až se konečně dočkáte procesu... No, ujišťuju vás, že mexičtí soudci hledí velmi přísně na cizince, kteří bezdůvodně napadají úctyhodné občany."

Sekretářka otevřela dveře a nahlédla do kanceláře. "Policie už je na cestě."

"Děkuji. Jestli jí bude potřeba, to už teď záleží jen na tom, jak se zachová señor Malone," opáčil Rivera s vyzývavým pohledem.

"Úctyhodný občan." Malone se měl co držet, aby si neodplivl. Znechuceně svěsil ruku. "Jo, musela to fakt být zatraceně lukrativní nabídka."

"Mě neobviňujte. Domluvte se s mužem, který se mnou vyjednával. Zná vás a trval na tom, že vám musím od něj vyřídít srdečný pozdrav."

"Srdečný pozdrav? Já ne... Jak se ten chlap jmenuje?"

"Alexander Potter."

"Potter?"

"Současné vám mám vyřídít, že i jeho zaměstnavatel se nechává uctivě poroučet."

7

Parkoviště u Korálového útesu zelo prázdnotou. Od restaurace právě odjížděl taxík, jehož pasažéři vypadali dost zklamaně. Malone vystoupil z džípu a přešel cestičkou vysypanou pískem ke vchodu. Stažené žaluzie, na dveřích

cedulka ZAVŘENO.

Malone se zamračil. Ticho uvnitř ještě podtrhovalo burácení příboje a Malone usoudil, že při Yatově pracovní morálce může nečekané uzavření restaurace znamenat jediné: jemu nebo někomu z rodiny se něco stalo.

Zkusil vzít za kliku. Zamčeno. Zabušil na dveře. Žádná odezva. Dlouhými rozhodnými kroky obešel budovu a mířil k zadnímu vchodu. Dveře do kuchyně tentokrát povolily. Malone vstoupil do zšeřelé místnosti, v níž se ještě vznášela pikantní vůně koření z předchozí noci. Z poslední noci, zdůraznil v duchu, protože plotny a trouby dávno vychladly a nespátřil žádné známky, že by někdo připravoval jídlo na dnešní večer.

"Kdo je tam?" zeptal se znepokojený hlas za lítacími dveřmi.

"Yate?"

"Kdo je to?" naléhal hlas neklidně.

"To jsem já, Yate. Chase."

"Ach." Lítací dveře se otevřely a za nimi se objevil Yatův zasmušilý kulatý obličej. "Myslel jsem, že přišel další zákazník."

Maloneovi se v hrudi rozlilo teplo, když slyšel, že je považován za něco více než jen za obyčejného zákazníka. "Co se tady stalo? Co má tohle všechno znamenat?"

"Co se stalo?" Yat se zamyslel. "Všechno je jinak."

Vzadu za Yatem se z temné jídelny ozvalo zabušení na hlavní vchod. Po chvíli další, ještě hlasitější, následované zklamanými hlasy a zvukem odjíždějícího automobilu.

"Nejdříve jsem každému, kdo přišel, vysvětloval, že máme zavřeno, ale potom jich už bylo na můj vkus příliš mnoho."

Yat ustaraným gestem pokynul Maloneovi, aby ho následoval do jídelny.

Na barovém pultu vpravo spatřil Malone láhev tequily a zpola vypitou sklenici. "Co se stalo? Tak mluv."

Yat hleděl ke vchodu do restaurace. "Pořád chtěli vědět, kdy zase otevřu, a já už jsem nedokázal donekonečna opakovat, že nevím. Nakonec jsem zamkl a seděl tady a poslouchal, jak buší na dveře."

"Mně to říct musíš," naléhal Malone.

"Dnes ráno se ukázal jakýsi chlap a nabídl mi, že koupí Korálový útes za více peněz, než jsem doufal, že kdy v životě uvidím."

Malone cítil, jak se mu svírá žaludek.

"Promluvil jsem si o jeho nabídce se ženou a dětmi. Moc tvrdě tady pracují. Všichni tvrdě pracujeme." Yat zničeně zavrtěl hlavou. "Nabídl tolik, že se nedalo odolat."

"Potter," utrousil Malone.

"Ano. Alexander Potter. Chlap, který tu seděl včera večer. Požádal, abych ti od něj vyřídil srdečný pozdrav."

"A také od muže jménem Derek Bellasar, že?"

"Ano. Korálový útes má zůstat zavřený až do chvíle, kdy se señor Bellasar rozhodne, co s podnikem provede." Yat se zahleděl na sklenku, pozvedl ji ke rtům a najeden doušek ji vypil. "Měl jsem si všechno pořádně promyslet, než jsem ty papíry podepsal. Teď je mi jasné, že peníze neznamenaají vůbec nic, když nevím, co s časem. Jak bylo pro mě důležité tady pracovat, to jsem si bohužel uvědomil moc pozdě."

To, že Yat použil minulý čas, působilo tak bolestně, že se Malone natáhl po láhvi a nalil si dávku tequily. "Já vím, jak důležité to bylo pro mě." Když Malone polkl průzračnou, lehce olejovitou ostrou tekutinu, vyhrkly mu do očí slzy, ale nemohl za to jen silný alkoholický nápoj. Cítil smutek, jako by ztratil blízkého člověka. Bellasare, ty hajzle, za tohle mi tvrdě zaplatíš, přísahal v duchu.

"Málem jsem úplně zapomněl," řekl Yat. "Někdo ti volal."

"Kdo to byl?" Malone se zamračil. "Co chtěl?"

"Chlapík z galerie v New Yorku, co prodává tvoje obrazy. Říkal, že s tebou potřebuje probrat něco moc důležitého."

Když Malone sahal po sluchátku, cítil se ještě mizerněji.

8

"Tys prodal galerii?" zopakoval Malone bezútěšně, co právě slyšel.

"Hele, samotného mě to překvapilo, ostatně jako každého." Spojení bylo mizerné a hlas Douglase Fennermana sotva slyšitelný. "Věř mi, prodej galerie bylo to poslední, o čem bych kdy uvažoval. Ale pak najednou jako blesk z čistého nebe přišla tak fantastická nabídka..."

"Od muže jménem Alexander Potter, který jednal v zájmu jistého Dereka Bellasara."

"To mě podrž, Chasei. Potter tvrdil, že budeš vědět, kdo galerii koupil, ještě dříve, než ti to prozradím. Ale pro případ, že bys nevěděl, mi kladl na srdce, abych ti od něj vyřídil..."

"Srdečný pozdrav."

"Ty jsi snad jasnovidec."

"Nejen od něj, i od Bellasara, že?"

"Úžasné. Znáš ty lidi dobře?"

"Ne, ale věř mi, mám v úmyslu se s nimi seznámit."

"Pak je všechno na nejlepší cestě. My dva se známe tak dlouho, že bys byl první, komu bych tu novinu sdělil, i kdyby mi to Potter nenavrl. Chci ti říct, že mi bylo velkou ctí zastupovat tvé zájmy."

Malone cítil, jak se mu svírá hrdlo. "Kdybys mé dílo tak neúnavně nepodporoval, nikdy by se mi nepodařilo se tak prosadit."

"Hele, ty jsi ten, kdo tady má talent. Já jsem jen posel dobrých zpráv. Ale to, že obchodní vztahy mezi námi skončily, přece neznamenaá, že bychom nemohli zůstat přáteli."

"Jistě," podařilo se Maloneovi vypravit přes rty.

"Doufám, že se čas od času uvidíme."

"...Jistě."

"Jasná věc." Z Dougova hlasu se ozvala melancholie, ale pak se pokusil obnovit předchozí nadšení. "Alespoň se neocitneš v cizích rukou. Máš na čem stavět, protože se s Potterem a Bellasarem znáš. A až s nimi budeš spolupracovat delší dobu, jistě se s nimi spřáteliš jako se mnou."

"To si nemyslím."

"Nikdy nevíš, co se může stát."

"Tohle vím." Malone pevně zaťal zuby.

"No, každopádně si na první obchodní jednání s nimi ještě počkáš," podotkl Doug.

"Teď ti nerozumím."

"Bellasar má v plánu galerii renovovat, a než všechny práce skončí, tvé obrazy budou uloženy ve skladu."

"Cože?"

"Dočasně tě stáhnou z trhu. Řekl bych, že je to rozumný nápad, protože jakmile galerii znovu otevřou, cena tvých obrazů vyletí nahoru, když byly tak dlouho nedostupné."

Malone sevřel sluchátko, až mu zběhly klouby. "A já bych zase řekl, že se Bellasar postará, aby byly nedostupné zatraceně dlouho."

"O čem to mluvíš?"

"O tom, že přinutím Pottera a Bellasara litovat, že si se mnou něco začali."

"Moment, Chasei, uklidni se. Snad jsem se nevyjádřil zcela jasně. Nemáš nejmenší důvod se domnívat, že by tvé zájmy byly nějak ohroženy. Jestli ti něco dělá starosti, jestli potřebuješ nějaké záruky, stačí říct. S oběma se setkám ve středu ráno na aukci u Sothebyho a můžu jim vyřídit, co máš na srdci."

U Sothebyho? Malone rychle v duchu počítal. Středa ráno? Zbývá šestatřicet hodin. Sevřel sluchátko tak silně, že mu prsty ztuhly v křeči.

9

"Chasei?"

Při chraplavém zvolání se Malone vztyčil nad kufrem, který si právě spěšně balil.

"Jsi tam, Chasei?"

Malone nakoukl oknem ložnice. Venku na zničené pláži stál vysoký muž s hrudníkem jako zvon. Krátké světlé vlasy, opálená kostnatá tvář.

"Jeb?" vykřikl.

Velký muž se zazubil.

"Jebe! Bože můj, proč jsi mi nezavolal, že přijedeš?"

"Slyším tě, ale nevidím, kamaráde. Kde jsi?"

Když Malone vyběhl z domu na verandu, úsměv na tváři Jeba Wainrighta se rozšířil. Bylo mu stejně jako Maloneovi sedmatřicet let. Měl na sobě sandály, pytlíkové hnědé šortky a květovanou košili s krátkými rukávy, jejíž horní tři knoflíky byly rozepruté a odhalovaly husté kudrnaté světlé chloupky na hrudi. Krátké šortky nedokázaly zakrýt dlouhou jizvu po kulce, památku na strašnou noc, kdy byli sestřeleni za invaze do Panamy. I po deseti letech vypadal Jeb Wainright jako voják: široká ramena, vypracované svaly.

"Klepal jsem, ale nikdo se neozýval." Jeb se neustále usmíval a čekal, až k němu Malone dorazí. Obličej měl stejně drsný jako rozeklané vápencové balvany rozeseté po pláži. "Začínal jsem si dělat starosti, že ses někam odstěhoval, zejména když jsem viděl tohle," a širokým gestem obsáhl zplanýrovanou pláž a palmy vyrvané z kořenů. "Co se tu sakra stalo? Vypadá to, jako kdyby se tady přehnal hurikán."

"To je představa investora a projektanta o ochraně životního prostředí."

"A nejsou to jediné změny. Jel jsem kolem té fantastické restaurace, kde jsme byli minule. Doufal jsem, že tam zase povečeříme, ale měli zavřeno."

"Za to vděčíme stejným podnikavcům. Nechci o nich teď mluvit, abych si nekazil náladu." Malone sevřel Wainrightovi ramena. "Rád tě zase vidím. Jak už je to dlouho? Minimálně rok, že?"

Wainright přikývl. "A teď mě tu máš zase na další dovolenou spojenou s potápěním. Letos možná přidám i trochu windsurfingu."

"Kde máš vybavení?"

"V pronajatém autě před domem."

"Pomůžu ti to nanosit dovnitř. Bydlet budeš samozřejmě tady." Malonea něco napadlo a zaváhal. "Ale budeš mít tohle místo sám pro sebe. Termín návštěvy sis nevybral zrovna nejlíp. Zítra odlétám do New Yorku. Musím."

"Cože? Ale vždyť jsem zrovna přijel! Nemůžeš ten výlet o pár dnů odložit?"

Malone zavrtěl hlavou a cítil, jak mu srdce zabušilo potlačovaným vztekem. "Potřebuju si vyrovnat účty s chlapem, který je za tohle všechno odpovědný. Až ty buldozery zase nastartují, pochopíš sám. Může se ti dokonce stát, že budeš muset spát na pláži. Jestli dělníci dostanou příkaz shodit i tyhle zdi..."

"Opravdu je to tak zlé?"

"Ještě horší."

"Tak mi řekni, co se tady děje." Wainright natáhl ruku k pláži. "Pojďme se projít."

10

Když dosáhli čáry příboje, Wainright se zahleděl na horizont. Žádné čluny v dohledu a buldozery po demolici zanechaly takovou spoušť, že v širokém okolí neexistovalo místo, kde by se mohl někdo skrývat a namířit na ně zbraň nebo směřový mikrofon. Přesto musel být Wainright opatrný.

"Všechny trable začaly, když se objevil muž jménem Potter," začal Malone.

"Jo. Vím o něm."

Malone se k příteli překvapeně otočil.

"A vím i o Bellasarovi," pokračoval Wainright. "Viš, proč jsem chtěl, abychom šli sem k vodě? Tvůj dům je totiž s největší pravděpodobností napíchnutý štěnicemi, ale tady je hluk přibije tak silný, že i kdyby na nás někdo použil směrový mikrofon, z větší vzdálenosti neuslyší nic než hukot vln."

"Můj dům že je napíchnutý?" Malone se zatvářil, jako kdyby naslouchal blábolům nějakého pomatence. "Proč by někdo..."

"Bellasar neponechává nic náhodě. Určitě si tě pořádně proklepal, než za tebou poslal Pottera. A sledování samozřejmě neodvolal ani poté, co jsi s jeho emisarem mluvil, už proto, aby si ověřil, jak zareaguješ na to, co ti provedl."

"Jak to víš?" Výraz Maloneova obličeje ztvrdl. "Tak to bychom měli. Ty ses tady neobjevil jen tak, aby sis udělal pár dní dovolené, že?"

"Nemýlíš se."

"V tom případě bys mohl, starý kamaráde, něco říct ty mně. Jako například, co tady, proboha svatého, ve skutečnosti děláš."

"Od té doby, co jsme se naposled viděli, jsem změnil zaměstnání."

Malone mlčky hleděl a vyčkával,

"Už nepracuju pro firemní bezpečnostní službu, ale pro jinou organizaci."

To slovo v sobě neslo skrytý význam. "Doufám, že nemluvíš o..."

"Ústřední zpravodajské službě? Ano, mluvím." Wainright zadržel dech a čekal na Maloneovu reakci. Tohle byl okamžik, kterého se nejvíce obával. Po letech v armádě si Malone v sobě vypěstoval takovou averzi k oficiální moci, že pokud usoudí, že s ním zase někdo manipuluje, přátelství nepřátelství, bez pardonu Wainrighta vypoklonkuje.

"No to je nádherná," vybuchl Malone. "Fantazie. Do prdele, já nemám slov."

"Hele, než se ještě víc našveš, dovol, abych ti to celé vysvětlil. Kolik toho o Bellasarovi vlastně ještě víš?"

Malone zkrivil ústa v úšklebku. "Je to despota, který má až příliš velkou hromadu peněz."

"A víš, jak k nim přišel?"

"Ropa? Rejdařství? Obchod? Co na tom záleží?"

"Černý trh se zbraněmi."

Pohled Maloneových očí teď připomínal dva laserové paprsky.

"Bellasar patří mezi tři největší světové obchodníky se zbraněmi," vysvětloval Wainright. "Ať vezmeš kteroukoliv z dnes probíhajících občanských válek, obě strany používají Bellasarovy zbraně, aby se navzájem zničily. Jenže jemu nestačí čekat, až se naskytne příležitost k výhodnému obchodu. Jestliže to v nějaké zemi začíná vřít, obvykle tam pošle svoje lidi, aby vyhodili do povětří pár budov a zabili několik politiků a zařídili to tak, aby vina padla na jednotlivé znesvářené frakce. Výsledkem je revoluce nebo občanská válka, ke které nemuselo vůbec dojít. Díky Bellasarovi se Iráku dostala do rukou potřebná technologie, aby mohl vyrobit a spustit atomový reaktor a získávat z něj plutonium pro své jaderné zbraně. Totéž platí pro Pákistán a Indii. A samozřejmě pro Severní Koreu. To Bellasar prodal nervový plyn sarin té sektě v Japonsku, která ho pak vypustila v metru jako generální zkoušku na vyhlazení Tokia. Tvrdí se o něm, že prodává po světě nukleární hlavice, jichž se zmocnil po rozpadu Sovětského svazu. Pro mě je Bellasar kandidátem na titul nejděsivějšího muže planety, a jestli si myslíš, že můžeš jen tak sednout na letadlo do New Yorku a ,vyrovnat si s ním účty', jak říkáš, velmi rychle zjistíš, jak se asi cítí sršeň, když se rozplácne o čelní sklo auta řítícího se po dálnici rychlostí sto mil v hodině."

"Mám dojem, že mě neznáš tak dobře, jak jsem si myslel." Maloneův hlas zněl, jako když se o sebe třou dva valouny křemene.

Wainright se zamračil. "Co tím chceš říct?"

"Zažil jsi snad, že bych někdy ustoupil?"

"To nikdy."

"A nemám to v úmyslu ani teď. Kašlu na to, jak je Bellasar mocný. To, co mi provedl, mu jen tak neprojde. Žil jsem si tady jako v ráji. Stálo mě hodně úsilí, než jsem všechno vybudoval, a teď se objeví ten parchant a všechno zničí - bez ohledu na to, kolik ho to stojí - jen proto, že nesnese, když někdo řekne ,ne'. Nuže, teď dostane možnost poznat, jak to slovo zní se vším důrazem."

"Podívej se, já v žádném případě nechci, abys mu zůstal něco dlužen. Stojím na tvé straně. Jen ať zaplatí. Ale radím ti, abys na to šel chytře a promyslel si, jak úder nejlépe umístit, aby ho opravdu zabolet."

"A co mám podle tebe udělat?"

"Přijmi zakázku, kterou ti nabízí."

11

Přes dunění přibije bylo ticho, které mezi nimi zavládlo, téměř hmatatelné.

"Přijmout nabídku..." Malone mávl rukou, jako by ho pouhá myšlenka urazila.

"Agentura již dlouho čeká na příležitost dostat se Bellasarovi pod kůži," vysvětloval Wainright. "Kdybychom dokázali zjistit, co má v úmyslu, mohli bychom jeho plány překazit. Nelze ani odhadnout, kolik lidských životů bychom tím zachránili. Ale Bellasar pochází z rodu, který je pověstný svou schopností přežít i ty nejzákladnější nástrahy. I jeho otec obchodoval se zbraněmi, stejně jako jeho děd a praděd. Historie obchodů se smrtí se v té rodině odvíjí už od napoleonských válek. A nejde jen o tradiční rodinný podnik, ten člověk to má přímo v genech. Zdědil po předcích neuvěřitelný šestý smysl, neomylný instinkt, díky němuž se dokáže vyhnout každé pasti, setřást sebeschopnější sledovače. Pokaždé, když jsme se pokusili propašovat někoho do jeho blízkosti, naše úsilí selhalo. Jenže teď nám sám

nabízí šanci, o jaké se nám ani nesnilo."

"Ty žertuješ, ne? Přece mi tady nemůžeš ve vši vážnosti navrhnout, abych pro něj pracoval."

"Ne pro něj, pro nás."

"A jestli má tady Bellasar pořád svoje lidi, aby mě sledovali, teď už určitě ví, že se mě člověk z CIA snaží naverbovat."

"Starý přítel, který se neočekávaně objevil, aby si tady užil týdne surfování a potápění? Pro všechny nezasvěcené jsem pořád pracovníkem bezpečnostní služby. Jestli si mě Bellasar prověří, žádné spojení mezi mnou a agenturou nezjistí."

"Neboj, náš rozhovor tě nijak nepoznamenal."

"Jenže já jsem umělec, žádný špion."

, Jde o to, že - jak alespoň doufám - jsi pořád ještě voják," opáčil Wainright.

"To už je pěkně dávno."

"Tys byl natolik dobrým vojákem, že jím nikdy nepřestaneš být."

"Jenže já jím přestal být, vzpomínáš?" Malone přistoupil těsně ke svému příteli. "Snad si dokážeš spočítat, že už nikdy nepřipustím, aby mi kdokoliv předepisoval, co /mám, nebo nemám dělat."

Příboj jako by se rozběsil ještě hlasitěji a oba muže, kteří si upřeně hleděli do očí, zahalila sprška vodní tříště.

"Chceš, abych odsud vypadl?" Wainright si přejel dlaní po jizvě, kterou mu na stehně zanechala nepřátelská kulka.

"Cože?"

"Zůstáváme přáteli, nebo si mám hledat nocleh ve městě?"

"Co to sakra plácáš? Samozřejmě že zůstáváme přáteli."

"V tom případě mě vyslechni."

Malone vyčerpaně pozvedl ruce.

"Prosím." Wainright do toho slova vložil naléhavý důraz. "Musím ti něco ukázat."

12

Pronajatý ford kodrcal po vymleté polní cestě mezi mahagonovými stromy porostlými plazivými liánami a Wainright každou chvíli kontroloval ve zpětném zrcátku, jestli je někdo nesleduje. Na okamžik pustil pravou rukou volant a ukázal palcem na diplomatku, která ležela na zadním sedadle. "Podívej se do postranní kapsy."

Navzdory podráždění, které stále cítil, se Malone vyklonil přes opěradlo a natáhl se pro diplomatku. Otevřel zip na postranní kapse, ale z toho, co v ní našel, nebyl vůbec moudrý. "Je tam akorát časopis. Glamour! Co může mít módní magazín společného s naší záležitostí?"

"Podívej se na datum."

"Šest roků starý?"

"A teď si pořádně prohlédni tu ženu na obálce."

Malone, ještě zaraženější, se na ni zadíval. Žena měla na sobě černou večerní róbu, bezpochyby dlouhou, i když ji záběr odhaloval jen do pasu. Linii poodhalených řader zdůrazňoval náhrdelník z dokonale vybarvených perel, doplněný náušnicemi, a celek korunoval černý klobouk s širokým, lehce sklopeným okrajem. Podobizna Maloneovi připomínala propracovaný vzhled filmových hereček z padesátých let, na nichž si módní návrháři dali opravdu záležet.

"Netušil jsem, že ženy ještě nosí klobouky," poznamenal Malone.

"Tohle číslo je celé laděné ve stylu retro. Pořádně si ji prohlédni."

Žena na obálce časopisu byla ohnivá bruneta. Měla pružné, vypracované tělo a při pohledu na ni si Malone pomyslel, že než se oblékla do večerních šatů a nalíčila, byla si nejspíš zaplavat nebo zaběhat. I když ji fotograf zabral jen do pasu, Malone si dokázal živě představit celou postavu. Bezpochyby vysoká štíhlá sportovkyně - a neobyčejně svůdná.

Silně mu připomínala Sofii Lorenovou. Nejen proto, že i ona byla smyslná bruneta s plnými rty a svůdnými tmavými očima, ale i barvou pleti. Tentýž odstín pálené hlíny, který ho vždycky tak přitahoval. A Malone usoudil, že ona žena má se Sofií Lorenovou společného i něco jiného. Obě ženy byly Italky.

Automobil divoce poskočil na dalším výmolu.

"Bellasarova manželka," řekl Wainright.

Malone překvapeně pozvedl obočí.

"Žena, jejíž portrét máš pro Bellasara namalovat," pokračoval Wainright.

"Zdá se mi, že jsem ji už kdysi viděl."

"Protože ji fotografovali pro dobrou stovku časopisů, nemluvě o tisícovkách reklamních záběrů propagujících rtěnky, šampony, prostě cokoli. Psalo se o ní v Time, Newsweeku a People. Kalendáře, ve kterém pózovala v plavkách, se prodalo vůbec nejvíce kusů. V Today měla dlouho vyhrazeno pravidelné týdenní módní okénko. Byla tak slavná, že v jistých kruzích stačilo vyslovit její křestní jméno a každý z branže věděl, o kom mluvíš. Sienna."

"Barva její kůže."

"První, na co jsem pomyslel já, bylo město v Itálii," poznamenal Wainright.

"Ty nejsi malíř. Sienna pálená je nejvýraznější zemitá barva. Rudohnědá. Jako oheň."

"Ohnivá. Jo, to přesně vystihuje dojem, který vyvolává," poznamenal Wainright. "Pro ni to 'super' ve slově supermodelka dokonale sedí. Respektive sedělo. Před pěti lety se vzdala kariéry a všechno opustila."

"Proč?"

"Těžko říct. Bylo jí pětadvacet, čili ta nejlepší léta pro modelku už měla téměř za sebou. Třeba usoudila, že udělá nejlíp, když odejde na vrcholu slávy. Nebo se zamilovala. Kdo ví?"

"Do pána, který nemá rád, když mu někdo odpoví"

"Ano, přesně k tomu mohlo dojít. Bellasar nejspíš nepřijal její odmítnutí."

"A teď chce, abych ji namaloval? Dva portréty? Obličej a celou postavu? Nahou? Mám pocit, že mi něco důležitého

uniká."

"Ano."

Způsob, jakým to Wainright vyslovil, přinutil Malonea pozvednout zrak od obálky časopisu.

"Bellasar byl už předtím třikrát ženatý."

Malone sraštil obočí.

"Všechny jeho předchozí manželky byly oslnivé krasavice a všechny zemřely mladé."

"Cože?"

"První nezvládla řízení a zřítíla se se svým sportovním vozem do propasti. Druhá si zlomila vaz na lyžích. Třetí zahynula při potápění."

"Mám dojem, že svatba s Bellasarem ženskému zdraví neprospívá," utrousil Malone. "Nechápu, jak je možné, že při takové pověsti může být některá takový blázen a provdat se za něj."

"Jenže ty mylně předpokládáš, že se jeho předchozí manželství přetřásala v médiích. Chlapče drahý, Bellasar si své soukromí střeží asi tisíckrát žárlivěji než ty to svoje. V jeho případě jde o nezbytný povahový rys, který mu zajišťuje přežití. Věř mi, zjistit cokoliv o těch manželstvích a tichých pohřebních obřadech, kterými skončila, je mimořádně obtížné." Wainright se odmlčel, aby dodal důraz tomu, co bude následovat. "A ve všech případech si Bellasar krátce předtím, než jeho žena zemřela, najal nějakého známého malíře, aby namaloval její portrét."

Malone cítil, jak mu po zádech proběhlo nepřijemné zamrazení.

"Obrazy visí v uzavřené místnosti v Bellasarově sídle v jižní Francii. Je to vlastně soukromá sbírka jeho trofejí. Nesnáší sebemenší nedokonalost. Jakmile se jeho manželky přiblíží třicítce, jakmile začnou ztrácet květ mládí a objeví se první vady na kráse, drobná vráska kolem očí nebo šedivý vlas, které oznamují stárnutí, nechce s nimi mít už nic společného. Ale při své podezřívavosti si nemůže dovolit se s nimi pouze nechat rozvést. Koneckonců, žily dost dlouho v jeho blízkosti a příliš mnoho viděly a slyšely. Mohly by ohrozit jeho budoucnost."

"To nechápu. Když ví, že se jich nakonec zbaví, proč podstupuje tu námahu a žení se s nimi? Proč si z nich neudělá prostě a jednoduše milenky?"

"Protože je sběratel."

"Pořád nechápu, co..."

"Cítí to tak, že kdyby se s nimi neoženil, nepatřily by mu, nestaly by se jeho majetkem."

"Bože můj." Malone sjel pohledem k obálce časopisu. "A vlastní je i po smrti - na obrazech."

"Namalovaných mistry malíři. Jejich krása zůstane nesmrtelná, nikdy nezestárnou," doplnil Wainright.

Malone upřeně zíral na ženu na obálce. "Takže teď se chystá sprovodit ze světa i tuhle."

"Podle nás tomu všechno nasvědčuje." Wainright nechal přítele chvíli uvažovat. "Ale jestli na Bellasarovu nabídku přistoupíš a namaluješ ji, třeba dokážeš vymyslet způsob, jak bychom ji mohli zachránit. To, co o svém muži ví, by nám obrovsky pomohlo."

Slunce zapadlo a krajina se ponořila do stínů. Kužely reflektorů přejížděly po kmenech porostlých liánami.

"Ne."

"Ne?"

"Je mi té ženy upřímně líto," řekl Malone, "ale vůbec ji neznám. Pro mě je to jen tvář na obálce módního časopisu. Nemám s ní nic společného."

"Ale přece nemůžeš připustit, aby ji..."

"Mně jde hlavně o to nezačínat si nic s vámi."

"I kdyby to mohl být způsob, jak si vyrovnat účty s Bellasarem?"

"To klidně zvládnu sám. K tomu nepotřebuju nechat se někým využívat."

"Nevěřím, že bys byl schopen stát se založeným rukama a nechat tu ženu zemřít."

"Mám dojem, že přesně tohle děláte vy" odsekl Malone. "Neházej zodpovědnost na mě! Ještě před pár minutami jsem neměl o její existenci ani potuchy. Jestli jste přesvědčení, že jí hrozí tak vážné nebezpečí, pošlete pro ni jeden ze svých týmů, ať ji okamžitě unesou."

"Nemůžeme. Z časových a taktických důvodů. V okamžiku, kdy odkryjeme karty, Bellasar ještě zesílí beztak mimořádná bezpečnostní opatření a my rázem ztratíme šanci dostat někoho do jeho blízkosti."

"Takže, dovedeno do důsledků, vám na ní také nezáleží, co?"

Wainright neodpověděl.

"Pro vás je ta žena jen nástroj, který používáte, abyste mě naverbovali do svých služeb," pokračoval Malone rozhorleně. "Dostat mě k Bellasarovi, abych se tam mohl porozhlédnout, je pro vás důležitější než záchrana jejího života."

"Obojí spolu souvisí."

"Ne. Pokud se mě týká, tak ne. Nenechám se zmanipulovat. Vyrovnám se s ním sám a po svém."

"Kdybys poslouchal mé důvody..."

"Zatraceně, ty máš s Bellasarem něco společného. Ani ty nesnášíš, když ti někdo odpoví ‚ne‘."

Wainright přítele chvíli zamyšleně pozoroval. "To je tvoje poslední slovo?"

"To je moje poslední slovo."

"Dobře," prohodil Wainright suše a zamračil se na světla městečka San Miguel, která se před nimi vyhoupla z šera.

Hlas mu ještě více potěmnel. "Potřebuju se napít."

"Nezlobíš se?"

"Aby naše přátelství skončilo, na to snad nestačí jedna hádka."

Ale Malone se nedokázal ubránit pocitu, že právě to se stalo. Jejich přátelství skončilo.

13

Ujížděli hlavní ulicí malebného rybářského městečka a zastavili na nábřeží před restaurací s honosným názvem Costa Brava. Oba pili pivo, ale očividně jim dělalo problémy udržovat nezávaznou konverzaci a Malone sotva vnímal chuť nápoje. Specialita podniku, humrová mísa, měla všechny náležitosti kulinářského pokladu, ale Malone se v myšlenkách neustále vracel k večerům v Korálovém útesu a teprve teď mu začínalo plně docházet, o co všechno přišel.

Domů se vrátili dříve, než u nich bývalo obvyklé. Malone nabídl sklenku před spaním, ale Wainright se omluvil s poukazem na únavu po dlouhé cestě. Malone vyšel na dvorek za domem a zíral do tmy na zničené stromy a zplanýrované písečné přesypy. Uložil se do závesného lůžka. Chvilí hleděl na hvězdy, pak zavřel oči a myslel na Bellasara, na ženu jménem Sienna a na rozsudek smrti, o němž nevěděla, že nad ní byl vynesena.

Když se na obálku časopisu zadíval poprvé, vnímal jen komerční krásu obličeje té ženy, nic jiného v něm neviděl. Ale při pozornějším pohledu si všiml delikátního náznaku kolem úst. Ve způsobu, kterým naklonila hlavu, v pohledu očí jako by se skrývalo něco tajemného. Její oči. Co v nich bylo? Něco, co svědčilo o hlubší kráse. Kráse ducha.

Teď se ten obličej a ty oči vznášely v jeho vzpomínkách. Myslel na ohnivě hnědou pleť: sienna pálená, jeho oblíbená barva. Několikrát za noc usnul nehlubokým spánkem a zase se probudil, jen aby dál přemítal o ženě, jejíž portrét měl namalovat. V neutěšeném stavu mysli mezi spánkem a bděním si představoval dokonalé, smyslné rysy její tváře - představoval si je, nevyvolával je ze vzpomínek, protože to nebyla tvář z časopisu, kterou se v myšlenkách zabýval. Mozek mu zaměstnávalo jeho vlastní vnímání toho obličeje, neklamný náznak vznešenější krásy, kterou ukrýval, krásy, jež bude nenávratně zničena, jestli té ženě nepomůže.

A tím, že jí pomůže, se současně vyrovná s Bellasarem.

Když za svítání vyšel Wainright před dům s kufrem v ruce, Malone už na něj čekal.

"Udělám to," prohlásil rozhodně.

DVĚ

1

Sothebyho aukční síň se nachází v budově, která zabírá celý domovní blok na křižovatce York Avenue a Dvaasedmdesáté ulice v exkluzivní čtvrti Upper East Side na Manhattanu. Ocelově šedivá mračna honící se po únorové obloze hrozila plískanicí. Malone si nevšímal poryvů ledového větru a s rukama v kapsách kožené letecké bundy lemované beránkem pozoroval z autobusové zastávky na protější straně ulice vchod do galerie. Zastavoval před ní nepřetržitý proud taxíků a limuzín, z nichž vystupovali dokonale oblečení pasažéři.

Bylo krátce po desáté ráno. Když Malone přistál předchozího dne pozdě odpoledne na Kennedyho mezinárodním letišti, stihl se ještě na poslední chvíli, než u Sothebyho zavřeli, telefonicky informovat, kdy dnešní aukce začíná (ve čtvrt na jedenáct) a co bude nabízeno ke koupi (díla známých expresionistů). Neklidnou noc strávil v hotelu Parker Meridian.

Dopoledne se měl v aukční síni sejít dnes už bývalý majitel umělecké galerie Doug Fennerman s Bellasarem, novým majitelem, a Potterem a Malone jen doufal, že na poslední chvíli nezmění plány, protože na tom závisela jeho vlastní taktika. Když souhlasil se spoluprací s Wainrightem, snažil se vymyslet způsob, jak přijmout Bellasarovu nabídku, aniž by vzbudil podezření. Vždyť dosud zcela neoblomně odmítal portréty jeho ženy namalovat, a teď, kdy Bellasar zašel tak daleko a vynaložil tolik prostředků, aby ho potrestal tím, že mu obrátí celý život v trosky, těžko uvěřit, když Malone bezmocně zvedne ruce a vzdá se, přizná chybu a ujme se práce na zakázce. Nevyvolá tím v Bellasarovi těžké pochybnosti o pravosti svých úmyslů? Copak jeho povaze neodpovídá spíše zlostná než smířlivá reakce?

Udělám přesně to, co jsem měl v úmyslu, než se Jeb objevil, usoudil nakonec Malone. Jediný rozdíl spočívá v tom, že vyrovnám svůj účet poněkud jinak, než jsem původně zamýšlel. Tváře ho pálily vztekem i rezavým mrazivým větrem. Znovu se podíval na hodinky. Osmnáct minut po desáté. Když se vrátil pohledem ke vchodu do budovy, z přepychové limuzíny právě vystupovali dva svalnatí chlapci. Nakrátko ostříhané vlasy a pevné držení těla - neklamné znaky, že teprve nedávno svlékli vojenskou uniformu. Oba měli volněji střižená saka, která nabízela dost místa pro podpažní pouzdro se zbraní a současně poskytovala svým majitelům dostatečnou volnost pohybu, kdyby bylo třeba bleskurychle zareagovat na hrozící nebezpečí. Oba muži si pozorně prohlédli okolí a pak pokynuli do limuzíny, že vzduch je čistý.

První vystoupil Potter a Malone cítil, jak mu nervovým systémem projela žhavá jiskra. Nevysoký zachmuřený mužíček v černém funebráckém plášti, který ještě zvýrazňoval nepřírozenou bledost obličeje, se schoulil pod nárazem větru, jenž mu rozčuchal řídoucí vlasy, a ustoupil od dveří, aby udělal místo druhému cestujícímu, který právě vystupoval z limuzíny. Malone ztuhl.

Z materiálů, které mu Wainright ukázal, se dozvěděl, že tomuto muži je jednašedesát let, a teď ho překvapilo, že nevypadá ani na padesát. Byl vysoký a díky pevnému držení těla působil ještě urostlejšími dojmy. Hezké rysy širokého oválného obličeje, které si Malone spojoval s obyvateli Středomoří, korunovala hříva vlnitých tmavých vlasů. Fyzicky byl bezpochyby v dokonalé kondici. Kolem krku měl uvázanou bílou hedvábnou šálu, jejíž cípy volně splývaly přes dokonale ušitý tmavohnědý blejzr až k pasu světle hnědých kalhot. Počasi mu zjevně nedělalo těžkou hlavu, protože na sobě neměl plášť. Působivý výraz jednotlivých součástí jeho osobnosti ještě vynikal zkombinován do jednotitého celku a výsledkem byl dojem absolutní převahy, jako by tento muž vládl mocí a silou, při níž vypadali ostatní kolem něj jako bezvýznamné nuly.

Derek Bellasar. Podle Pottera se jeho pán nikdy nenechal fotografovat, ale Jeb Wainright ukázal Maloneovi obrázky pořízené tajně a z velké vzdálenosti a jakákoliv mýlka byla vyloučena. Malone nepochyboval, koho má před sebou. Z otáčecích hlavních dveří se okamžitě vynořil další muž a s širokým úsměvem a napřaženou pravicí spěchal pozdravit nově příchozí. Doug Fennerman, Maloneův umělecký agent, jehož tváře hořely vzrušením stejně jako jeho rusé vlasy. Bellasar odpověděl na vřelé uvítání jen letným pokývnutím. Rodinka je pohromadě, pomyslel si Malone. Přeběhl ulici a

rychlým krokem kráčet ke vchodu, ale než se dostal ke dveřím, skupinka mu zmizela z očí.

Malone vstoupil do hlavní haly asi čtvrt minuty po lidech, které sledoval. Prodíral se zástupem návštěvníků a zahlédl, jak Fennerman podává Bellasarovi katalog aukce a sám si bere další spolu s malou plácačkou s číslem, která se používá pro přihazování. Fennerman zde tedy měl zjevně působit jako Bellasarův poradce a současně se za něj účastnit dražby. Bellasar se bezpochyby chtěl vyhnout nemístné námaze, kterou zvedání ruky s cedulkou vyžadovalo. Pak všichni tři v doprovodu tělesných strážců zamířili po mramorovém schodišti s kovaným zábradlím nahoru a zahrnuli vlevo k obrovské aukční síni.

Malone je následoval po schodech a zastavil se u stolu, kde zaměstnanec galerie registroval jednotlivé zájemce o dražbu obrazů. Těsně před zahájením se už většina návštěvníků zapsala, takže předložit řidičský průkaz, udat jméno a adresu trvalého pobytu a podepsat se do příslušné kolonky trvalo Maloneovi necelou minutu.

"Chase Malone?" zeptal se úředník za pultem překvapeně. "Nejste náhodou..."

Než však stačil svou otázku dopovědět, Malone už kráčet po zeleném koberci jasně osvětleného sálu.

2

Síň ševalila hovorem několika stovek lidí. Malone se rozhlédl po zástupech návštěvníků a zahlédl Bellasara, Pottera a Douga uprostřed prostřední uličky mezi sedadly. Tělesní strážci si stoupli každý na jednu stranu sálu a pozorně si prohlíželi přítomné. Hlasy postupně utichaly, všichni chtěli slyšet licitátora. Malone se opřel o ozdobný sloup vzaду a čekal.

První kousek, celkem slušný Kandinsky, se prodal za šest set tisíc dolarů. Při pohledu na cenu vyobrazenou na světelné tabuli v průčelí síně v několika světových měnách se Malone nemohl ubránit vzpomínce, jak byl před deseti lety rád, když se jeho první práce prodaly za sto dolarů. Dnes si i on mohl dovolit požadovat stovky tisíc. Uvážíme-li celkovou chudobu ve světě, je vůbec nějaký obraz - bez ohledu na to, kdo ho vytvořil - hoden tak přemrštěné ceny? Ale Malone si byl vědom, že takový povzdech je projevem jeho pokrytectví, protože dosud žádné peníze za své dílo neodmítl. Větší část výdělků si ukládal, aby si uchoval svou nezávislost. Ještě že tak, dodal v duchu, protože jestli hazardní hra, do které se pustil, nevyjde, bude potřebovat značné finanční zdroje.

Následující položka seznamu, nadprůměrný Paul Klee, se prodala za osm set padesát tisíc. Ale zatím probíhala aukce v klidu, první vlna šepotu proběhla sálem, až když licitátor ohlásil třetí obraz, chmurně depresivní Munchovo dílo namalované ve stylu jeho slavného Výkřiku. V katalogu byla uvedena minimální odhadovaná cena - 1,2 milionu. Podle ustáleného zvyku zahájil licitátor dražbu na polovině této částky.

Malone si povšiml, jak se Bellasar na sedadle napřimil. Jako by začal svaly a sbíral sílu k následujícímu boji. Fennerman lehce pozvedl cedulku s číslem a naznačil tím, že je ochoten obraz za ohlášenou cenu koupit. Licitátor automaticky zvedl nabídku o padesát tisíc. Jeden z návštěvníků ji přijal, a jakmile licitátor ohlásil sedm set tisíc, Fennerman okamžitě pozvedl cedulku. A tak to pokračovalo dál. Fennerman sotva znatelným pohybem ruky přebil každou konkurenční nabídku, a vysílal tak jasný signál. Ostatní mohou přihazovat, jak chtějí, ale on půjde vždycky ještě výš.

Dražba se zastavila na rovném milionu dolarů.

"Jeden milion poprvé," ohlásil licitátor. "Jeden milion podruhé."

"Jedna celá jedna," zvolal Malone.

Licitátor upřel pohled do zadní části sálu a zdálo se, že žádá o potvrzení nabídky.

"Jedna celá jedna," zopakoval Malone.

Fennerman se nechápavě ohlédl, aby se podíval, kdo si dovoluje přihazovat proti němu. Překvapeně zamrkal, když poznal Malonea. I Bellasara a Pottera přinutila zvědavost obrátit se dozadu.

"Jeden celý jedna desetina milionu," ohlásil licitátor. "Nabídka zní na jedenáct set tisíc dolarů. Mám..."

"Dvanáct," prohlásil Fennerman.

"Třináct," trumfoval Malone.

"Čtrnáct."

"Patnáct."

I na tu vzdálenost bylo vidět, že licitátor v duchu Malonea odhaduje, zjevně znepokojen teniskami, džínami a koženou leteckou bundou, a uvažuje, jestli má ten člověk dost peněz, aby mohl své nabídce dostat. "Pane, jestli..."

K licitátorovi přistoupil asistent a něco mu pošeptal do ucha. Podle všeho to bylo stejné sdělení, které se neslo aukční síní od ucha k uchu. Poznali Malonea a jeho jméno teď letělo tichou poštou napříč sálem.

"V pořádku," řekl licitátor. "Milion pět set tisíc. Mám..."

"Milion šest set tisíc." Hlas už nepatřil Dougu Fennermanovi, do dražby zasáhl přímo Bellasarův baryton s lehkým italským přízvukem a zdaleka ne tak lehkým náznakem zloby.

"Milion osm set tisíc," překonal ho Malone.

"Dva miliony," vyhrkl Bellasar vyzývavě.

"Obraz je váš." Malone pokrčil rameny. "Zdá se, že opravdu nesnášíte, když se vám někdo postaví do cesty."

Bellarsovy oči plály neskrývaným a jasně patrným vztekem.

"Peníze od pašeráka zbraní jsou stejně dobré jako ty poctivě vydělané, že?" obrátil se Malone s řečnickou otázkou na licitátora.

Bellarsovi se postavil.

"Je vám doufám jasné, že se ty peníze koupaly v krvi," pokračoval Malone. "Ale kdo může tvrdit, že krev a umění k sobě nepatří?"

Ze stran se k Maloneovi rychle přibližovali oba Bellasarovi osobní strážci.

Malone se jim vyhnul a kráčet uličkou přímo k Bellasarovi.

"Co to má proboha znamenat, Chasei?" ptal se Fennerman poplašeně.

Šepot v aukční síni znatelně zesílil.

Bellasarova tvář ztuhla zlostí. "Právě jste mě donutil zaplatit za ten obraz o milion dolarů více, než bylo nutné."

"Nevzpomínám si, že bych vám při tom zkroutil ruku. Možná vám tak chtěl bůh naznačit, že máte až příliš mnoho peněz. Co kdybyste tu částku připočetl k sumě, kterou jste musel vynaložit, abyste mi zničil život? Máte zájem o moje obrazy? Rozhodl jsem se změnit styl a dát se na veřejnou produkci svého umění."

Malone sáhl oběma rukama do kapes bundy a vytáhl dvě již odšroubované tuby s olejovými barvami. Silně stiskl a Bellasarův tmavě hnědý blejzr potřísnily dva ostře šarlatové proudy.

Bellasar trhl šokované hlavou a ucukl.

"Barva krve," ušklíbl se Malone. "Klidně to považujte za metaforu."

Malone se rozmáchl, aby udeřil Bellasara pěstí do břicha, ale v poslední chvíli se zarazil, když koutkem oka zahlédl, jak se na něj vrhá jeden z tělesných strážců. Prudce se otočil, popadl útočnicka za paži, přehodil si ho přes rameno a poslal vzduchem o několik metrů dál mezi prázdná sedadla, v posledním okamžiku uvolněná návštěvníky, kteří se urychleně stahovali z dosahu hrozící potyčky. "Zavolejte policii!" vykřikl někdo. V rachotu židlí, které strážný při dopadu překotil, se Malone zase připravil udeřit Bellasara, ale druhý tělesný strážce ho znovu vyrušil. Malone ho srazil k zemi a vzápětí pocítil bodnutí vzadu na krku. Otočil se, aby ten předmět odstranil a zbavil se bolesti a vyděšeně si uvědomil, že ho Bellasar píchl hrotem vyčnívajícím z kamene prstenu, který nosil. Než Bellasar otočil kamenem a hrot zajel zpět dovnitř, cítil už Malone, že má krk v jednom ohni, a horkost se mu bleskurychle rozlévala po celém těle. Než se mu zatmělo před očima, stihl ještě udeřit prvního strážce, který se mezitím vyškřábal na nohy. Další zoufalý pokus o obranu však už byl marný. Někdo ho udeřil, podlaha se pod ním zahoupala a podlomily se mu nohy, jako by byly z těsta. Pak ho popadly čísi neviditelné ruce a táhly ho chodbičkou, kterou už vnímal jako v mlze. Schopnost slyšet si uchoval o něco déle než zrak. Vzepjal se v marném úsilí osvobodit se, ale svaly ho už neposlouchaly. Poslední, na co si později vzpomněl, bylo šoupání podrážek po koberci.

3

Probral se s nesnesitelným bolením hlavy, přivázaný k židli ve velké tmavé místnosti, v níž se všechny zvuky odrážely dutou ozvěnou. Jediné světlo pocházelo od holé žárovky, která mu visela nad hlavou. U stolku, který stál kousek stranou, hráli dva muži - jiná dvojice než ta, s níž se střetl v aukční síni - karty.

"Nepotřebujete na záchod?" zeptal se jeden z nich.

"Ano."

"Bohužel to nepůjde. Koneckonců, už jste si ulevil."

Malone se skutečně pomočil, proč by měl jinak v rozkroku mokré džinsy? Žaludek měl jako na vodě a místo vzadu na krku, kam ho Bellasar bodl, ho páliło jako čert.

Kdesi v dálce se otevřely dveře a zase se s kovovým zaduněním zabouchly. Na betonu zaskřípaly dvojce podrážky a blížily se tmou. A pak se před Maloneovými očima objevil Bellasar s Potterem. Bellasar měl tentokrát na sobě blejzr barvy modrého moře a šedé kalhoty; Potter vypadal ještě ponuřeji než obvykle.

Bellasar si Malonea pátravě prohlížel. "Jste blázen," utrousil.

"Nejsem to já, kdo zaplatil za obraz o milion víc, než musel."

Bellasar rozhodl rukama. "Peníze jsou nahraditelné. Mluvil jsem o vašem odmítnutí spolupracovat se mnou. Kdybyste mou nabídku přijal, váš život teď nemusel být v troskách."

"Jo, ale nepřijal jsem a můj život vypadá, jak vypadá."

Bellasar se na něj zahleděl ještě upřeněji a pak zavrtěl hlavou. "Co jste chtěl tím politováníhodným incidentem u Sothebyho dosáhnout?"

"Rozhodně jsem neměl v úmyslu vztáhnout na vás ruce tam, kde by nebyli žádní svědci. Naštěstí nás v aukční síni viděla spousta důležitých svědků, takže kdyby mé tělo náhodou vylovili z East River, byl byste první, s kým by si policie chtěla promluvit."

Bellasar, jehož opálenou pleť v obličejí ještě zdůrazňovaly bělostné zuby, se nahlas usmál. "Ujišťuji vás, že kdybych měl v plánu vám něco provést, rozhodně by vás nevylo vili z vody a už vůbec ne z East River. Nikdo by vás totiž nenašel." Bellasar se odmlčel, aby hrozba patřičně zapůsobila. "Vinu na svém současném postavení můžete klást pouze sám sobě. Učinil jsem vám poctivou nabídku, ale vy jste se rozhodl mě svým odmítnutím urazit. Jenže já jsem rozumný a uvážlivý muž, a proto vám dám ještě jednu šanci. Zařídím, aby se váš život vrátil zpět do normálních kolejí, a dokonce zvýším váš honorář na sedm set tisíc dolarů. Ale varuji vás - je o mně známo, že trpělivost nepatří k mým silným stránkám. Třetí šanci už nedostanete." I tuhle hrozbu nechal Bellasar patřičně zapůsobit.

"Proč se tak fixujete zrovna na mě? Můžu vám na místě vyjmenovat dobrou desítku malířů s větší reputací, než mám já. Ať vám ty portréty namaluje někdo z nich." A Malone uvedl jméno momentálně nejslavnějšího realistického malíře ve Spojených státech.

"Od něj už jeden portrét mám. Vy se podceňujete, pane Malone. Jsem pevně přesvědčen, že není daleko doba, kdy vaše proslulost překoná jeho. Jsem sběratel. O vás se ví, že nikdy nepracujete na zakázku. Kdybych vás dokázal přesvědčit, abyste mou nabídku přijal, i když jste tolik jiných odmítl, stal bych se majitelem unikátního uměleckého díla."

Malone neodpověděl.

"Hrdost je krásná vlastnost," povzdechl si Bellasar. "Ale mějte na paměti, že já jsem stejně hrdý jako vy. Dostali jsme se do patové situace, která nemohla trvat věčně. Jeden z nás musel ustoupit. Ale tím, kdo ustoupí, jsem v žádném případě nemohl být já. V oboru, v němž podnikám, je kardinálně důležité neukázat sebemenší slabost, dokázat, že vždycky dostanu, co chci. Jestliže ustoupíte vy, získáte poctivou mzdu za poctivou práci. Kdybych se podvolil já, jako bych nabádal nebezpečné protivníky, aby mě podrobili další zkoušce. Za daných okolností jste to vy, kdo nejvíce získá

a nejméně ztratí, potlačí-li na jistou dobu svou hrdost."

"Poctivá práce? Zachytit podobu vaší ženy? To by pro vás udělal každý jen trochu schopný skicér."

"Neřekl jsem nic o zachycení podoby."

"Cože?"

"Neangažoval bych do svých služeb jednoho z nejuznávanějších malířů současnosti a přitom od něj očekával, že přijme cizí - tedy můj - názor, co je to portrét," prohlásil Bellasar. "To by bylo absurdní. Váš styl je spíše realistický než abstraktní, takže předpokládám, že tomu bude odpovídat i portrét. Ale nehodlám naléhat, abyste se držel nějakého předem určeného přístupu. Inspiraci nesmějí být kladeny žádné meze. Žádám od vás jediné. Buďte absolutně upřímný k sobě i k modelu."

Malone předstíral, že o problému hluboce uvažuje. Jako hlavní argument pro odmítnutí nabídky uváděl potřebu udržet si svou nezávislost, jenže Bellasar mu právě nabídl veškerou nezávislost, jakou si umělec může přát. A současně mu poskytl důvod k přijetí zakázky, aniž by vzbudil jeho podezření.

"Poctivou upřímnost k sobě i k modelu?"

"Ano, přesně tak."

"A až práci dokončím, skončí i mé starosti? Vráťte můj život zpět do stavu, v jakém dosud byl? Můžu odejít a už o vás nikdy neuslyším?"

"Máte mé slovo. A ještě něco. Pokud se opravdu rozhodnete mou nabídku přijmout, pak doufám, že dramatická scéna, kterou jste vyvolal u Sothebyho, vám poskytla dostatečnou emocionální satisfakci. takže se nadále budeme moci k sobě chovat civilizovaně."

Malone se nemohl ubránit myšlence, že na dramatu v aukční síni se oba podíleli stejně aktivně. Bellasar by si určitě nedomlouval s Fennermanem schůzku v galerii, kdyby nepředpokládal, že mu Doug o ní řekne. Bellasar očekával, že se tam Malone ukáže.

"Jsme dohodnutí," řekl Malone pevně.

4

Bellarasův tryaskový Gulfstream odstartoval z Kennedyho letiště přesně o půlnoci. V kabině letounu zůstalo po úpravách, kdy byla dodatečně instalována kuchyňka a sprchový kout, dvacet sedadel, z nichž bylo teď patnáct obsazených. Vedle Bellasara, Pottera a dvou dvojic tělesných strážců zůstávalo osm cestujících, jejichž poslání se Malone právě snažil odhalit. Tři muži s širokými rameny budou nejspíš další ochránci svého pána. Čtyři mladší atraktivní ženy po většinu letu usilovně ťukaly do klávesnic přenosných počítačů. Se zařazením posledního pasažéra, světlolase ženy sošné postavy ve sněhobílé plisované hedvábné blůze, v jejíž řeči zněl nezaměnitelný skandinávský přízvuk, měl zprvu problémy, ale nakonec se ukázalo, že jde o letušku.

"Mohu vám něco nabídnout?"

"Pomerančový džus."

"Mám přidat sklenku šampaňského?"

"Ne, děkuji." Po uspávacím prostředku, kterým ho Bellasar pomoci prstenu nadopoval, se Malone cítil dehydrovaný a alkohol by nepříjemný dojem ještě zesílil. Po šampaňském by si určitě připadal jako ztracený na poušti, a kromě toho si potřeboval uchovat jasnou mysl.

Tryskový letoun se řítí temnotou. Malone nahlížel okénkem a snažil se zachytit pod sebou nějaká světla.

"Já s tímhle nesouhlasím," ucedil Potter, který se neslyšně objevil vedle něj.

Malone se obrátil do uličky mezi sedadly.

"Dostal jste šanci, a nevyužil ji." Ostré světlo v kabině se odráželo duhovým odleskem od Potterovy sklenice. "Za svou neochotu spolupracovat jste byl po zásluze potrestán, a tím mělo všechno skončit. Měli jsme s vámi přerušit všechny styky."

"Já také nejásám radostí, že jsem tady. To jste fakt čekali, že po tom, co se u mě doma objevily ty buldozery, zůstanu sedět s rukama na zadku a nic nepodniknu?"

"Z vaší strany by to byla ta nejrozumnější reakce."

"Rozumné by bylo nechat mě na pokoji."

"Jak jste mě to nazval, když jsme se poprvé setkali? Řekl jste, že jsem potíživista." Potter nasadil ještě ztrápenější výraz.

"My dva máme něco společného."

Potter odešel a to už se vracela letuška s objednaným pomerančovým džusem.

"Za chvíli budeme servírovat předkrmy," oznámila. "Přál byste si londýnskou pečení, kuře po cornwallsku, nebo risotto alla milanese?"

Malone neměl hlad, ale věděl, že se musí udržovat při síle. "Rizoto."

"K dispozici je i bohatý výběr vynikajících značkových vín."

"Samé delikatesy, jak vidím."

"Ach, lepší, než si dokážete představit." Atraktivní letuška ho obdařila povzbudivým pohledem a zamířila k dalšímu pasažérovi.

"Pohoda?" V uličce po Maloneově boku se objevil Bellasar.

"Na rozdíl od Pottera."

"Být nespokojený má v náplni práce. Ty nové šaty, co vám moji lidé dali, vám sedí?"

Malone beze slova přikývl.

"Jeden z nich zašel i do hotelu Parker Meridian, vyzvedl vaše zavazadla a vyrovnal účet."

Malone sáhl pro peněženku. "Jsem zvyklý platit za sebe sám. Kolik to dělá?"

Bellaras pobaveně zvedl ruce. "Do té doby, než dokončíte oba portréty, jdou veškeré vaše náklady na můj účet."

Poznáte sám, že k těm, kteří se mnou spolupracují, dokážu být velmi štedrý. A svá slova jsem myslel vážně. Doufám, že vzájemné nesrovnalosti překonáme a hodíme je za hlavu."

"Věřte mi, že je v mém nejvlastnějším zájmu mít celou záležitost za sebou co nejrychleji a s co nejmenšími rozpory."

Malone vrhl letmý pohled k temnotě za oknem. "Mohl byste mi laskavě říct, kam letíme?"

"Jižní Francie. Mám nedaleko Nice vilu."

"Tam žije vaše žena?"

"Ano. A trpělivě čeká." Bellasarovy tmavě hnědé oči změnily ohnisko pohledu. "Je tím pravým důvodem, proč jste mou nabídku odmítl, skutečnost, že obchoduji se zbraněmi?"

"Tehdy jsem nevěděl, čím se zabýváte."

"Ale u Sothebyho jste to rozhlásil do celého světa. Jak jste to zjistil?"

Otázka zněla nenuceně, ale Malone nepochyboval, že je právě podrobován zkoušce. "Na Cozumelu mě navštívil jeden starý přítel. Pracuje jako expert přes otázky bezpečnosti. Seznámil jsem ho se svou situací, a když jsem zmínil vaše jméno, řekl mi, že už o vás slyšel. Radil mi, abych si na vás dal pozor a nic si s vámi nezačínal. Označil vás za velmi nebezpečného člověka."

"To bude asi pan Wainright."

"Nechal jste mě sledovat?"

"Rád jsem podrobně informován. Zdá se, že si teď užívá krásnou dovolenou."

"Chcete říct, že ty buldozery zatím ještě nesrovnaly můj domek se zemí?"

"Odvolal jsem je. Jak jsem slíbil, váš život se vrátí do starých kolejí. Máte proti mému oboru podnikání nějaké námitky?"

"Vyjádřil bych se takto: Neustále musím myslet na děti, které zahynuly jen kvůli nášlapným minám, co prodáváte každému diktátorovi z třetího světa, jenž je ten který měsíc u moci."

"Většina těch dětí by stejně nakonec zemřela pod-výživou." Bellasar se ohlédl k Potterovi, který se blížil uličkou.

"Máte telefon."

"Nemůže to počkat?"

Potterovo mlčení bylo nanejvýš výmluvné.

"Příště se budeme bavit o vaší práci, ne o mojí, ano?" rozloučil se Bellasar s Malonem.

5

Krátce po desáté dopoledne nalétl Bellasarův tryskový letoun na přistání na letišti v Nice. Modrá hladina Středozemního moře připomněla Maloneovi Karibik. I palmy na nábreží mu vyvolaly v hlavě vzpomínku na domov. Ale tím podobnost končila. Přelidněné, zastavěné pobřeží a opar výfukových plynů neměly nic společného s průzračně čistou nádhernou samotou, jíž se těšil na Cozumelu. S hořkostí v srdci se odvrátil od okénka. Trocha chablisu, kterou vypil při večeři (většinu jídla nechal na talířích), ho ukolébala k spánku, ale moc odpočatý se necítil. Pronásledovaly ho neklidné sny, v nichž se mísily obrázky dětí vyhozených do vzduchu nášlapnými minami s představou krásné ženy hniající v rakvi.

Do budovy terminálu letiště v Nice Malone nevstoupil, úředníci celní a pasové kontroly se obtěžovali k letadlu. Zůstali stát na ploše pod trupem a počkali, až se otevřely dveře, v nichž se objevil Potter a promluvil s nimi pár slov. Zjevně s nimi už dávno uzavřel vzájemně výhodnou dohodu, protože úředníci jen krátce nahlédli do kabiny, pokývli všem cestujícím a začali razítkovat cestovní pasy, které jim Potter předložil. Jejich vstřícný postoj a promptní vyřízení formalit bude bezpochyby později zcela neveřejně odměněno. Bellasar nechal všechny detaily na Potterovi a sám se uchýlil do kabinky v zadní části trupu, přičemž svůj pas Potterovi nepředal. O jeho vstupu do Francie tedy neexistoval žádný záznam ani důkaz. Ani o mém ne, uvědomil si Malone. Když Potter procházel uličkou mezi sedadly a vybíral pasy, vzal si i Maloneův, ale celníkům ho nepředložil; schoval ho do kapsy. Malone si uvědomil, jak je snadné zmizet z povrchu zemského.

Vystoupili z letadla a rozdělili se do dvou skupin. Většina zůstala, aby přemístila zavazadla k čekající helikoptěře, zatímco Bellasar, Potter, tři tělesní strážci a Malone zamířili k druhému vrtulníku. Důvěrně známé hump-hump-hump rotorů Malonea vůbec neuklidnilo. Když cítil přetížení při stoupání a budovy letiště pod nimi se rychle zmenšovaly, vrátil se v myšlenkách do doby před deseti lety, kdy startoval k bojovým misím. Takový stav mysli by sis měl navodit, uvažoval. Začni zase přemýšlet jako voják. A ještě víc, začni tak cítit.

Pohlédl k přední části kabiny vrtulníku a v duchu srovnával páčky, pedály a další ovládací prvky s těmi, na které byl zvyklý. Zaznamenal několik vylepšení daných nevyhnutelným technickým pokrokem a zejména si povšiml série spínačů, které pilot vůbec nepoužíval a jejichž účel mu zůstal utajen. Ale ve své podstatě se princip ovládání stroje vůbec nezměnil a Malone byl schopen odpoutat se duševně od napětí, jež ho obklopovalo, a představit si sám sebe za řízením, jak vede helikoptéru k určenému cíli.

Bellsasar mu něco řekl.

"Cože?" otočil se k němu Malone. "Vůbec vás neslyším. Hluk motorů..."

Bellsasar zesílil hlas. "Říkám, že jsem vyplenil nejlepší obchod s uměleckými potřebami v Nice. Veškerý materiál je uložen v mé vile a je vám plně k dispozici."

"To jste si byl tak jistý, že nakonec na váš návrh přistoupím?"

"Jde o to, že takhle se nebudete muset s ničím zdržovat a můžete se rovnou pustit do práce."

"Stejně nebudu moci hned začít."

"Jak to myslíte?"

"Nemůžu si prostě stoupnout před plátno a uchopit štětec. Nejdřív si musím model prostudovat."

Bellsasar chvíli mlčel. "Ovšem, zajiště."

Potter se soustředil na výraz Maloneových očí.

"Ale nestudujte ho příliš dlouho."

"Nezmínil jste se o žádném časovém limitu. Tvrdil jste, že mohu postupovat, jak uznám za vhodné. Kdybych věděl, že si budete klást nějaké podmínky, nikdy bych..."

"Žádné podmínky. Ale možná budu muset brzy služebně odcestovat i s manželkou. Kdybyste do té doby mohl skončit s přípravami, mohl byste snad začít malovat i bez ní, ne? Třeba podle skic."

"Jenže já takto své obrazy netvořím. Chcete poctivě upřímný portrét. Malba podle skic je na houby. Pokud nebudu moci odvést pořádnou práci, raději toho nechám. Kupujete si za své peníze něco víc než jen můj podpis na plátně."

"Nechtěl jste nabídku přijmout, ale teď jste rozhodnut věnovat jí veškerý potřebný čas, abyste vytvořil dokonalé dílo."

Bellaras se otočil k Potterovi. "Působivé."

"Velmi." Potter nespouštěl z Malonea zrak.

"Podívejte," ukázal Bellaras plexisklovým krytem kabiny.

Malone sledoval pohledem jeho gesto. Před nimi vpravo se tyčil, zasazený mezi skalnaté zalesněné kopce, zámek. Trojpodlažní šlechtické sídlo vystavěné z velkých kamenných bloků se třpytilo ve stoupajícím slunci. Kdyby je měl Malone namalovat, byl by výsledkem impresionistický obraz, na němž by početné balkony, štítové zdi a komíny splývaly v jednotlivý celek zarámovaný udržovanými květinovými zahradami, plasticky zastřiženými okrasnými keři a vzrostlými cypřiši nabízejícími stinné útočiště.

Pilot promluvil francouzsky do malého mikrofonu připevněného k přilbě; nejspíš se identifikoval veliteli bezpečnostní služby na zemi. Jak helikoptéra klesala, Malone rozeznával stáje, tenisové kurty, bazén a další rozlehlou kamennou budovu s věží osazenou zvony, která mu připomínala klášter. Za vysokou zdí, která sídlo obepínala, se rozkládala pole, vinice a pastviny plné dobytka. Malone rozeznával lidské postavy; a jak se vrtulník blížil k přistávací ploše vedle zámku, postavičky se natolik zvětšily, aby bylo zřejmé, že dobrá polovina jsou ozbrojené strážce.

"Líbí se vám tady?" zeptal se Bellaras s nádechem ironie.

"Náhdera," odušil Malone. "Když si člověk odmyslí ty strážné."

"Sídlo patřilo mému otci, dědečkovi, pradědovi a tak dál až k napoleonským válkám."

Ano, díky kšeftům se zbraněmi, pomyslel si Malone.

Helikoptéra dosedla a rachot motorů se milosrdně ztišil v pokojné vrnění.

"Tihle muži vám ukáží pokoj, kde budete bydlet," řekl Bellaras. "Očekávám vás na koktejl. Přesně v sedm v knihovně. Jistě se těšíte, až se seznámíte s mou ženou."

"Ano," potvrdil Malone. "Jsem samozřejmě zvědavý, jak vypadá model, za jehož portrét dostanu sedm set tisíc dolarů."

6

Prostorná ložnice, dubové obložení stěn, postel s nebesy. Malone se osprchoval a oblékl si bílý plyšový župan, který mu sloužící nachystali. Zjistil také, že mu někdo vybalil zavazadlo, které teď leželo vedle prádelníku. Otevřel ho a našel své ponožky a spodní prádlo uložené v jedné zásuvce, roláky a bavlněné keprové kalhoty v druhé. Na polici nad mramorovým umývadlem v koupelně ležel hygienicky zabalený zubní kartáček a holicí strojek. Malone je prve použil, ale teď si do koupelny přinesl vlastní etuji s toaletními potřebami a rozložil šije na polici. Holicí mýdlo a šampon známé značky připravené Bellasarovými lidmi zahodil do odpadkového koše; drobné gesto odporu ho naplnilo uspokojením. Oblékl si plátěné khaki kalhoty a tmavě zelený rolák. Mokasíny, které měl v kufru, našel spolu s teniskami, v nichž přijel, v botníku. Otevřel skříň a strnul překvapením, když zíral na sbírku pláštů sportovního stříhu a obleků, které visely - spolu s frakem - vedle jeho kožené letecké bundy. Ještě než si jeden z pláštíků zkusil, věděl, že mu dokonale padne. Ano, bylo toho opravdu málo, co by o něm Bellaras nevěděl, uvědomil si Malone a neklidně se zachvěl. Ale to nejdůležitější mu naštěstí uniklo: Bellaras očividně neví o jeho dohodě s Jebem Wainrightem. Malone to pokládal za naprosto jisté, protože kdyby Bellaras jen tušil, že jeho host spolupracuje s Ústřední zpravodajskou službou, Malone by už byl touhle dobou dávno mrtvý.

V průběhu služby u námořní pěchoty se Malone naučil, že bez ohledu na to, jak unavený se po bojové operaci cítí, bylo by největší chybou jít si hned lehnout. I teď by spánek ještě více zmátl jeho vnitřní rytmus již beztak časovým posunem narušený. Musí se prokousat zbytkem dne a jít spát až tehdy, kdy se normálně uloží všichni ostatní. Příštího dne ráno už bude plně adaptován na místní časové pásmo.

Otevřel dveře pokoje a na chodbě spatřil muže s vysílačkou a devítimilimetrovou berettou za opaskem, který mu dokonalou angličtinou s lehkým francouzským přízvukem oznámil: "Pan Bellaras mě požádal, abych vám byl k dispozici, kdybyste si chtěl prohlédnout jeho sídlo."

"Ten se skutečně o své hosty stará."

Vydali se dál chodbou a Malone cestou poslouchal výklad svého průvodce, který ho upozorňoval na různé obrazy, vyřezávané stolky a křišťálové vázy, všechny z období regentství [mezi lety 1715 až 1723, kdy ve Francii vládl za nezletilého Ludvíka XV. regent Filip Orleánský; pozn. překl.]. Malone brzy zjistil, že jiné chodby a křídla zámku jsou zařízeny každá ve svém osobitém stylu a že každý kousek vybavení by byl všude na světě cenným muzeálním exponátem.

Sešli po točitém schodišti do haly, již vévodil ten nejnádhernější a nejbohatší křišťálový lustr, jaký kdy Malone viděl. "Je pět set let starý," vysvětlil mu průvodce. "Původně visel v jednom benátském paláci. Mramor na podlaze pochází ze stejného zdroje."

Malone přikývl. Ano, o Bellasarovi se skutečně dá říci, že je sběratel.

Vyšli ven. Slunce příjemně hrálo, ale Malone mu nevěnoval pozornost. Soustředil se výhradně na okolí budovy. V doprovodu strážce procházel zahradami kolem keřů, zastřižených do nejrůznějších tvarů, a jezírek k bazénu.

Náhle se prudce otočil. Odkudsi zapráskalo několik výstřelů.

"Zkušební střelnice," objasnil nenadálou střelbu jeho průvodce a ukázal do prostoru za ovocným sadem. Teď už střelilo několik útočných pušek najednou, jako kdyby tam vzadu vypukla malá válka. Průvodce však zamířil na opačnou stranu. Vyhýbal se střelnici stejně jako velké kamenné budově se zvonicí, která Maloneovi připomínala středověký útulek mnišského řádu a která ležela stejným směrem jako střelnice.

"Říkáme tomu klášter," řekl strážný Maloneovi, jako by mu četl myšlenky. "Před velkou francouzskou revolucí zde žili mniši, ale pak byly církevní statky zkonfiskovány a budovu s pozemky získal jeden z předků pana Bellasara. Bohužel až poté, co venkovská chátka zničila téměř všechny náboženské symboly a výzdobu. Přesto byste uvnitř našel místnost, kterou byste nejspíš nazval kaplí, kdyby vám tam ovšem byl povolen přístup, což není."

Malone pokrčil rameny a předstíral, že má zájem jen o to, co mu eskorta ukazuje, ne o to, čemu se vyhýbá. Momentálně však soustředil největší pozornost na místo samotné, obklopené ze všech stran vysokou zdí, na jejímž hřebenu rozeznal televizní kamery. Přední i zadní vstup hlídaly pevné ocelové mříže a strážní s automatickými zbraněmi. Dostat se odsud bude tvrdý oříšek.

Když za ovocným sadem cosi vybuchlo a rachot exploze se vracel burácivou ozvěnou, nikdo ze strážných si toho nevšímal; Maloneův průvodce se dokonce ani neohlédl. "Ukážu vám, kde máte uloženy malířské potřeby. Pan Bellasar se domnívá, že by se vám nejlépe pracovalo v nepoužívané zimní zahradě u terasy. Je tam totiž nejlepší osvětlení."

7

Když se Malone vrátil do svého pokoje, našel na nočním stolku tlustý foliant. Papír zhnědl stářím. Malone knihu opatrně uchopil a obracel tvrdé křehké stránky. Autorem anglicky psané knihy Esej o principech lidské populace byl Thomas Malthus. Vedle ležela ručně psaná poznámka. "Domníval jsem se, že byste si ve volném čase rád něco přečetl," stálo na ní. Tohle má být čtení pro volný čas? pomyslel si Malone. Takový titul? Na předsázce se dočetl, že kniha byla publikována v Londýně v roce 1792. Neskutečně vzácné první vydání. Poznámka pokračovala další větou: "Koktejly a večere jsou společenská událost." Snad jako zdůraznění tohoto sdělení ležel teď frak, jehož si Malone prve všiml ve skříni, na posteli spolu s dokonale vyžehlenou bílou košilí, černými perleťovými manžetovými knoflíčky, černou hedvábnou šerpou do pasu a černým motýlkem.

Tak honosný společenský oděv měl Malone na sobě naposled před osmi lety na svatbě svého uměleckého agenta. Cítil se v něm mizerně jako ve svěrací kazajce. Ale teď se pevně rozhodl neposkytnout Bellasarovi zadostiučinění při pohledu, jak je mu oblek nepohodlný. Když o dvě hodiny později vešel do knihovny, vypadal, jako by frak byl každodenní součástí jeho šatníku.

Obrovská knihovna zabírala na výšku dvě podlaží a podél všech čtyř stěn se od podlahy ke stropu táhly police přerušené jen dveřmi a okny. Přístup k nejvyšším policím zajišťovaly žebříky na kolečkách rozmístěné na podlaze i na ochozu, jenž lemoval knihovnu ve výši prvního patra. Světlo z lamp se stínítky z barevného skla se odráželo od přepychových kožených křesel a mořených stolků.

Vedle většího stolu uprostřed místnosti stál Bellasar - ve fraku působil vskutku impozantním dojmem, tmavé vlasy a italské rysy díky formálnímu společenskému oděvu ještě výraznější - a právě pozvedl ke rtům sklenku s rubínově průzračnou tekutinou. V rohu diskrétně čekal na příkazy sloužící.

"Odpočatý?" zeptal se Bellasar.

"Ano, cítím se výborně." Malone pozvedl tlustou knihu vázanou v kůži. "Tohle vám vracím. Bojím se, aby se jí u mě v pokoji něco nestalo."

"Jen proto, že jde o první vydání?"

"Na čtení v posteli je to zatraceně drahá kniha."

"Všechno, co kolem sebe vidíte, jsou vzácné prvotisky. V jiné formě bych ty texty nečetl. Jaký by mělo smysl něco sbírat, kdybyste to nepoužíval?"

"Jaký má vůbec smysl začít něco sbírat?"

"Vlastnická pýcha."

Malone položil unikátní výtisk na stůl. "Mně spíše vyhovují paperbacky."

"Prohlédl jste šiji alespoň?"

"Ano. Jde o klasický rozbor příčin přelidnění a způsobů, jak mu čelit. O Malthusovi jsem už slyšel, ale dosud jsem neměl možnost seznámit se s jeho myšlenkami z první ruky."

Bellasar se znovu napil rubínové tekutiny. "Co byste si dal k pití? Řekli mi, že máte rád tequilu."

"Moc vám toho skryto nezůstalo."

"Vychovali mě ve víře, že nevědomost je hřích. Mohu vám doporučit značku ze soukromé palírny v oblasti Jalisco v Mexiku? Agávovou šťávu tam destilují třikrát a nápoj zraje dvacet let. Rodina majitele vyrábí jen omezené množství, které pak prodává vybraným zákazníkům. Tato várka se skládá z pouhých dvou stovek lahví. A já jsem je koupil všechny do jedné."

"Může být zajímavé zjistit, o co byl zbytek světa ochuzen."

Sloužící, držící se diskrétně v pozadí, nalil požadovaný nápoj do sklenice.

"A já si dám ještě jednou totéž," řekl mu Bellasar.

Sloužící přikývl.

"Protože jste znalec, rád bych se vás zeptal, jaké značce vodky dáváte ve své Bloody Mary přednost?" zajímal se Malone.

"Vodka? Nebesa, to ne! Tohle není Bloody Mary, ale směs zeleninových šťáv. Nikdy nepiji alkohol. Má ničivý vliv na mozkové a jaterní buňky."

"Ale nevádí vám, když se napijí ostatní, že?"

"Jak by asi řekl Malthus, alkohol patří k prostředkům snižujícím stav populace." Malone nedokázal poznat, jestli Bellasar žertuje, nebo myslí svá slova vážně.

Vlevo se otevřely dveře a do místnosti vstoupila ta nejkrásnější žena, jakou kdy Malone viděl.

8

Malone si musel připomenout, že by měl zase začít dýchat.

Ted' už bylo jasné, proč Bellasar požadoval, aby se koktejly a večere podávaly ve formálním duchu. Potřeboval jeviště, na němž by se mohl pochlubit další položkou svého vlastnictví.

Žena měla na sobě dlouhé večerní šaty; černé, ale díky odrazu světla od lamp rozmístěných v knihovně zářily podivuhodným leskem; bez ramínek, aby nerušily elegantní křivku snědých ramenou; s hlubokým dekoltem, který dával vyniknout sametové pokožce nader; stažené v pase, aby zdůraznily pružnou štíhlou postavu; smyslně splývající podél stehů až ke kotníkům dlouhých, nádherně sošných nohou.

Ale konečným a nejvyšším efektem těch šatů bylo, že přitahovaly pozornost k obličeji. Obálka časopisu nevystihla barvu pleti zcela přesně. Zázračná siena pálená. Rysy tváře byly vytesány v dokonalých proporcích. Křivka brady zrcadlově odrážela linii obočí a obě pak kopírovaly vlny tvořené bohatými lokny ohnivých kaštanových vlasů. Ale její krása spočívala jen zčásti v graciézní symetrii. Klíčem byly oči -a čarovná oduševnělost, která se za nimi skrývala. Okouzlivý duch, i když ženu něco očividně znepokojovalo. "Ostatní se opozdili?" Při zvuku jejího hlasu vytanuly Maloneovi na mysli zralé hrozny a horké letní odpoledne.

"Nikdo jiný už nepříjde," odpověděl jí Bellasar.

"Ale když jsi mi řekl, že jde o společenský večer, domnívala jsem se..."

"Večereť budeme jen my tři. Chci ti představit pana Chase Malonea. Je malíř. Možná jsi už o něm slyšela."

Žena se na něj zadívala a Malone cítil, jak se mu rozpaky začínají zapalovat tváře.

"Jméno mi něco říká," potvrdila váhavým tónem s americkým přízvukem.

"Není sebemenší důvod, proč byste měla znát mou práci," vmísil se Malone. "Umělecký svět je příliš zaneprázdněn sám sebou."

"Ale dostaneš příležitost poznat jeho dílo," řekl Bellasar.

Žena zjevně nechápala.

"Namaluje tvůj portrét. Dovolte, pane Malone, abych vám představil svou ženu. Sienna."

"Nikdy ses mi o ničem takovém nezmínil," namítla Sienna.

"Nějakou dobu se už tou myšlenkou zabývám. Když jsem měl to štěstí a setkal se s panem Malonem, učinil jsem mu nabídku. Byl tak laskav, že ji přijal."

"Ale proč by..."

"Aby tě učinil nesmrtelnou, má drahá."

V průběhu celého odpoledne Malone uvažoval, jestli Jeb Wainright mluvil pravdu, když popisoval nebezpečí, které Sienně hrozí. Koneckonců, jeho přítel by mu ochotně navykládal cokoli, jen aby ho přiměl ke spolupráci. Ted' ho však temný podtón Bellasarova prohlášení naprosto přesvědčil. A pokud se týká Sienny, zdálo se, že nemá sebemenší tušení, jak blízko smrti se nachází.

"Mohla bys začít zítra ráno?" zeptal se jí Bellasar.

"Když si to tak přeješ..." souhlasila zmateně.

"Jestli si to ty přeješ. Nikdo tě k ničemu nenutí," řekl Bellasar.

Jenže přesně tak Sienna vypadala -jako člověk přinucený jednat proti své vůli -, když se obrátila k Maloneovi. "Kdy?"

"Vyhovovalo by vám v devět hodin? Není to na vás moc brzo?"

"Ne. Obvykle vstávám před šestou."

"Sienna je nadšená jezdkyň, vysvětlil Bellasar. "Každé ráno si osedlá koně a vyrazí."

Bellarsova pýcha na Siennino jezdecké umění působí poněkud nucené, pomyslel si Malone. Znovu vycítil ten temný podtón a nemohl si nevzpomenout na Wainrightovo vyprávění. Tři předchozí Bellasarovy manželky zahynuly při různých nehodách. Jakou smrt teď plánuje pro Siennu? Nešťastný pád z koně? Příkryl. "Jako dítě jsem taky rád jezdil. Dobře, jsme domluvení. Začneme v devět. V zimní zahradě u terasy."

"Výborně." Bellasar se naklonil k Sienně, aby ji políbil na pravou tvář, když vtom si všiml něčeho v koutku jejího oka, něčeho, co ho zjevně znepokojilo.

"Co se děje?" zeptala se Sienna.

"Nic, vůbec nic." Obrátil se k Maloneovi. "Ještě jste neochutnal tequila."

9

Ve velkém krbu v jídelně plála mohutná polena. Stůl byl dost dlouhý, aby u něj mohlo hodovat čtyřicet lidí, a když se kolem něho usadili jen tři, vypadal ještě delší. Bellasar si zvolil místo v čele a Malone se Siennou seděli každý z jedné strany vedle něj. Svíčky vesele plápolaly a v prostorné místnosti tiše zněly kroky sloužících.

"Potrava a sex," poznamenal Bellasar.

Malone potřásl nechápavě hlavou. Povšiml si, že Sienna nepozvedla oči a plně se soustředí na jídlo. Nebo se snaží nepřilákat k sobě manželovu pozornost?

"Potrava a sex?" zeptal se Malone.

"Dva ze čtyř základů Malthusovy teorie." Bellasar se podíval na mísu s vařenými pstruhy, z níž mu sloužící právě servíroval. "Lidé potřebují jíst a mají silně vyvinutý sexuální pud."

"A které jsou zbývající dva pilíře jeho teorie?"

"Lidská populace roste geometrickou řadou: jedna, dvě, čtyři, osm, šestnáct, dvaatřicet. Produkce potravin se ovšem na rozdíl od počtu obyvatelstva zvyšuje jen aritmeticky: jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Naše schopnost reprodukce vždy

přesahuje naši schopnost obyvatelstvo nakrmit. V důsledku toho je podstatná část společnosti odsouzena k životu v hladu a strádání."

Bellasar se odmlčel, aby ochutnal pstruha. "Jistě, můžeme se pokusit ovládat růst populace pomocí antikoncepce, sexuální zdrženlivosti a povinným omezením počtu dětí, jež může žena porodit. V některých zemích spoléhají na potratovou politiku. Ale moc sexuálního pudu je prostě taková, že je nás neustále víc a víc. Pouze v tomto roce počet obyvatel planety vzroste o ekvivalent celé Skandinávie a Spojeného království. Bližšíme se hranici šesti miliard a desetimiliardového mezníku máme podle odhadů dosáhnout v polovině jedenadvacátého století. V té době nebude - nemůže být - na zemi dost jídla, aby se všichni uživil. Naštěstí vstupují do hry další faktory, protože bůh ve svém milosrdném úradku vždy zajistí, že kdykoliv dojde k drastickému nesouladu mezi velikostí populace a potravinových zdrojů, sníží se počet lidí prostřednictvím moru nebo války."

"Milosrdný boží úrdek?" zeptal se Malone nevěřicně.

"Podle Malthuse. Ale jas ním souhlasím. Mimochodem, působil jako duchovní anglikánské církve. Věřil, že bůh připustil, aby se strádání stalo součástí Jeho plánu, protože jeho prostřednictvím na nás sesílá zkoušku. Umožňuje tak lidstvu pozvednout se na úroveň požadavků doby a zdoláním nepřízně osudu posílit svůj charakter. A když ti, kteří na výzvu zareagovali pozitivně a zvítězili - protože se stali lepšími -, zemřou, dostane se jim odměny na věčnosti."

"Ale předtím si kvůli hladu, morovým ránám a válkám prožili peklo na zemi," vmísila se Sienna.

"TV jsi, má drahá, očividně neposlouchala dost pozorně, jinak by ti neušla hlavní myšlenka Malthusova učení."

Sienna se znovu zabývala svým talířem.

"Takže válka podle vás lidstvu prospívá," řekl Malone kysele. "A stejně tak obchodníci se zbraněmi."

"Je snadné odsoudit něco, čemu nerozumíte. Mimochodem, můj prapraprapradědek se s Malthusem přátelil."

"Cože?"

"Poté, co se objevilo první vydání této knihy, vypravil se Malthus z Anglie na kontinent. Můj prapředek měl to štěstí, že se s ním v Římě setkal. U večere. Pak spolu strávili nespočetné večery a vyměňovali si názory. Výtisk, který jsem vám půjčil, daroval mému předkovi samotný Malthus."

"Tvrdíte tedy, že váš předek se stal obchodníkem se zbraněmi jen díky Malthusovým myšlenkám?"

"Pokládal to za své poslání." Bellasar se znepokojeně ohlédl po Sienně. "Má drahá, zdá se mi, že ti pstruh moc nechutná. Snad ti další chod, králík, půjde více k duhu."

10

Malone ležel ve ztemnělém pokoji a plný neklidu zíral do stropu. Večer, jenž právě skončil, byl jeden z nejpodivnějších, jaké zažil. Hovor se nesl v tak nerealistické rovině, že se stále nemohl zorientovat, a myšlenky mu v hlavě vířily ještě zmateněji než po uspávacím prostředku z Bellasarova prstenu.

Jeho organismus si dosud nezvykl na časový posun. Víčka se mu s chvěním zavřela. Ve spánku ho pronásledoval sen, v němž viděl dva muže v dlouhých nabíraných kabátech z roku 1798 usazené u krbu v zakouřené taverně, kteří spolu vášnivě diskutují o osudu lidstva. Pak se mu zdálo o Sienně. Seděla na hřbetě vraníka, cválala mezi cypřiši a nevšímala si ocelového drátu, který se vymrštil, zařízil se jí do krku a srazil ji z koně. Slyšel rachot helikoptéry nalétávající na přistání, ale sotva se dotkla země, zase se vznesla a rychle mizela v dálce, až řev motoru docela utichl. S trhnutím se probudil, když si uvědomil, že ten vrtulník nebyl sen.

Vstal z postele a přistoupil k širokému oknu. Vyhlédl ven na stíny stromů v zahradě a měsíční světlo odrážející se v hladině jezírka. Volně prostranství za domem a cestičky zalévala záře reflektorů. Objevil se strážný. Odhodil cigaretu a přehodil si automatickou pušku z levého ramene na pravé. Rozzlobené hlasy dvou mužů v dálce zněly tak tlumeně, že Malone nerozuměl, co jeden na druhého huláká. Strážný na obchůzce si jich nevšiml a hádka brzy skončila. Malone si přetřel rukou ustaraný obličej a vrátil se k posteli. Když se už už nořil znovu do náruče spánku, zaslechl vzdálený výstřel. Byl by ochoten se vsadit, že ani tomu nevěnoval strážný žádnou pozornost.

TŘI

1

Siennin arabský hřebec vyděšený prudce nalétající helikoptérou při odrazu zakolísal a málem shodil jezdkyňu do proudu, který právě přeskakoval. Sienna ztratila na moment rovnováhu a pevné sevřela stehny boky zvířete. Skok byl krátký a hrozilo, že se kůň svezde po příkrém břehu do vody. Sienna povolila sevření nohou, zapřela se na levou stranu do tlmene a současně zatáhla za uzdu. Otočila koně od řeky, zapřela mu paty do slabin a zkušeně uvolnila uzdu. Zastavila na vrcholku srázu právě v okamžiku, kdy ji helikoptéra přehřměla nad hlavou. Mezerou mezi stromy ji sotva zahlédla a každý, kdo by ji chtěl v té chvíli shora vidět, by se musel dívat rovnou dolů. Vzápětí vrtulník zmizel ke vzdáleným kopcům.

Poklepala araba po šíji, a šeptajíc mu do ucha uklidňující slůvka, počkala, až hukot stroje zcela utichne. Chybělo pár minut do osmé. K inventáři sídla patřily dvě helikoptéry a první viděla odlétat již za úsvitu, právě když vyváděla koně. Přemýšlela, jestli na palubě jedné z nich byl i Derek, a v skrytu duše doufala, že opravdu odletěl. Hrozila se, že ho při návratu na zámek najde doma a bude se s vypětím všech sil muset přizpůsobit jeho náladě, ať už bude toho rána jakákoliv. Vrátil se po šestidenní nepřítomnosti a ona tři z těchto šesti dnů potřebovala, aby se zotavila po ledově šířavém přezírání, jež jí před svým odjezdem dával silně najevo. Bez ohledu na to, jak usilovně se v posledních měsících snažila obnovit jejich vzájemný vztah, žádného patrného úspěchu nedosáhla a vyznat se v jeho myšlenkách a rozmarech dávno přesáhlo její síly.

Napadlo ji, a nikoliv poprvé, jaké by to asi bylo ujíždět pořád dál přes pole a lesy, vyhýbat se silnicím i pěšinám a mířit ke kopcům na obzoru. Jak daleko by se asi dostala? A co by dělala, až by ztratila zámek z dohledu? Neměla ani jídlo, ani vodu, a kdyby si před každodenní pravidelnou vyjížděkou nachystala do sedlových brašen zásoby, jistě by vzbudila podezření. Nikdy by to nemohla dokázat, ale podezírala Dereka, že přikázal svým mužům, aby ji zpovzdálí sledovali,

když projíždí vzdálenějšími úseky rozsáhlého pozemku kolem sídla. A i kdyby své podezření nějak prokázat mohla, Derek by jistě jen pokrčil rameny a řekl, že mu leží na srdci její bezpečí a že jí přece musí zajistit ochranu. Sienna neměla vůbec žádné peníze. Její manžel se dokonale postaral, aby ji odřízl od veškerých finančních zdrojů. Mohla by sice strčit do kapsy nějaké šperky, ale kde by tady na venkově našla někoho, kdo by byl ochoten zaplatit jí jejich skutečnou cenu? Bez peněz by trpěla hladem, nemohla by se ubytovat v hotelu, a dokonce by si ani nemohla koupit jízdenku, aby se vzdálila Derekovi z dosahu. A tak ať svou situaci probírala z kterékoliv strany, ocitla se v pasti, z níž není úniku. Snad proto si to pilot vrtulníku při odletu namířil k ní - aby jí připomněl, že ve skutečnosti není nikdy sama, že nemá sebestmenší naději toto místo opustit.

Ujížděla zpět k zámku a sotva si všimla sluncem zalité scenerie kolem sebe. Na to se jí hlavou honilo příliš mnoho znepokojivých myšlenek. Za necelou hodinu se bude muset vyrovnat s další komplikací, kterou jí manžel způsobil: s malířem, který měl vyhotovit její portrét. Malíř? Sienna nechápala. Derek si nikdy nepotrpěl na náhlé vrtochy a vše dělal po zralé úvaze. Co tím zamýšlí? Bezděky si přejela prsty po předloktí v místě, kde jí minulý týden před svým odjezdem bolestivě sevřel paži a zkroutil ji za záda, a pomyslela si, že to bohužel už brzo zjistí.

2

Zastavila na začátku pěšiny vedoucí ke stáji a sesedla. Sundala si jezdeckou přilbu a potřásla hlavou, aby si uvolnila nádherné dlouhé vlasy. Vedla hřebce stezkou lemovanou vzrostlými cypřiši, aby po jízdě zchladl. Věděla samozřejmě, že mohla požádat jednoho ze stájníků, aby koně provedl, ale milovala intimní vztah mezi sebou a zvířetem, když o ně pečovala, téměř stejně jako vzrušení při jízdě. Otočila se, aby koně poplácala po šíji a odměnila ho několika mazlivými lichotkami. Když zase pozvedla hlavu, zarazila se uprostřed kroku. Ten malíř právě vyšel ze stáje a opřel se o zábradlí. Formální ráz večere a slavnostní oděv jí předchozího dne neumožnily udělat si o něm nějaký určitý názor. Frak dodává každému tělesné i morální vlastnosti, které ve skutečnosti vůbec nemusí mít. Ve sportovním oblečení - tenisky, džínsy a elegantní modrá košile s vyhrnutými rukávy - jí malíř připadal čitelnější. Vysoký přes metr osmdesát. Pružná svalnatá postava-jistě hodně cvičí. Opálený obličej, atraktivní jakousi drsnou krásou. Delší, pískově světlé vlasy se mu nad límcem kroutí do vlnky. Stojí tam klidně se založenýma rukama, zjevně si jistý sám sebou.

"Dobré jitro," pozdravil s podmanivým úsměvem. "Dobře jste si zaježdila?"

"Velmi," zalhala. "Ale nějak jsem asi ztratila pojem o čase. Měla jsem se s vámi sejít v devět v zimní zahradě. Jdu pozdě?"

"Ne, to já jsem si přivstal. Mám-li vás skutečně poznat, pak se nemohu omezovat jen na místo, kde vás budu malovat. Myslel jsem si, že by mi hodně pomohlo, kdybych vás viděl někde, kde se cítíte příjemně a uvolněně."

"Cítím se příjemně všude, pane Malone."

"Jmenuji se Chase."

"Manžel se o tom včera večer nezmínil, ale kdysi jsem pracovala jako modelka. Nedělá mi proto žádný problém uvolnit se všude, kam si mě postavíte."

"Já však po vás nechci, abyste mi pózovala."

Sienna potřásla zmateně hlavou. "Jak potom chcete ten portrét namalovat?"

"Však na to společně přijdeme."

Nečekané postrčení zezadu ji vytrhlo z rozpaků; zakolísala a málem upadla. Arabský hřebec se dožadoval její pozornosti. "Omluvte mě na okamžik," požádala. "Zdá se mi, že ho zanedbávám."

"Samozřejmě. Potřebuje zchladnout. Ještě se s ním projděte."

"Vy o koních něco víte?" Ale pak si okamžitě vzpomněla. "Ach ano, včera jste říkal, že jste jako kluk jezdíval."

"Na dědečkově farmě. Nemám přinést ohlávku?"

"Proč ne? Jedna visí..."

"V sedlárně ve stáji. První dveře vpravo. Všiml jsem šíji, když jsem se tam uvnitř rozhlížel."

Když se Malone vrátil s ohlávku, Sienna ji hřebci nasadila místo udidla a uzdy a pak přivázala koně k zábradlí. Pozvedla levý třmen a odepnula přezku sedlového řemene. "Jak jste to myslel, když jste říkal, že společně nějak přijdeme na to, jak portrét namalovat?"

"Já nejsem portrétista. Specializuji se na krajiny."

"Cože?" Sienna se napřímila. "Proč si vás potom můj manžel najímá?"

"Správně jste měla říct, že mi učinil nabídku. Na slovo najímat jsem trochu citlivý. V podstatě se dá říct, že vašemu muži se moje práce líbí a že je hrozně obtížné mu něco odmítnout."

"Ano, v tom ho přesně poznávám."

"Ale já umím malovat, paní Bellasarová."

"O tom nepochybuju. A můžete mi říkat Sienna."

"Už jste něco jedla?"

"Jen pár jablek, o které jsem se podělila tady se svým přítelem."

"V tom případě bychom mohli posnídat."

3

Pod pozorným dohledem strážného u zábradlí se Sienna a Malone posadili na terase ke stolu z tepaného železa. Před paprsky slunce, které na únor neobyčejně hřálo, je chránil široký slunečník.

"Chase?" Sienna se napila kávy. "To je dost neobvyklé křestní jméno."

"Ve skutečnosti jde o přezdívku. Jmenuji se Charles, ale v jedné ze základních škol, do které jsem chodil..."

"V jedné ze škol?"

"Navštěvoval jsem jich spoustu. Bylo by to na dlouhé povídam. Učitel pověsil na nástěnku zasedací pořádek se jmény žáků, abychom se prý lépe poznali, a aby si ušetřil práci a čas, používal zkratky. Z Richarda se stal Rich, z Daniela Dan."

No a z Charlese zůstal Chas. Za zkratkou mého jména udělal učitel tečku, ale ujela mu ruka, a vznikl tak ocásek, kvůli kterému vypadala tečka jako malé e. Děcka si ze mě začala utahovat a říkat mi Chase [anglicky mj. štvaná zvěř nebo pronásledovaná osoba; pozn. překl.]. Ale mně to nevadilo. Vlastně mi to připadalo jako docela rafinované přiznisko, atak jsem si ho ponechal."

"Tedy žádná metafyzika, jako že vás někdo pronásleduje, třeba osud?" Sienna si vzala croissant.

"Štvanici jsem skutečně několikrát zažil, hlavně v armádě. A pokud se týká mého osudu, ten jsem myslím naplnil tím, že jsem se stal umělcem. Jenže situace není taková, že vy máte namalovat můj portrét. To já se musím dozvědět něco o vás, nikoli naopak."

"Domníval jsem se, že touhle dobou se už pustíte do práce," přerušil je nečekané čísi hlas.

Když se Sienna otočila a spatřila v otevřených dveřích na terasu manžela, sevřel se jí žaludek. Odložila croissant; hlad ji okamžitě přešel.

Ale Malone si klidně ukousl pořádné sousto, polkl a klidně odpověděl: "Však jsme také už začali."

"Máte podivnou malířskou techniku."

"Malování je ta snazší součást obrazu. Obtížné jsou právě myšlenky v pozadí. Když snídám a studuju svůj model, usilovně pracuju."

Malone se snažil, aby jeho slova vyzněla jako žert, ale když se na ni s povzbuzujícím pohledem obrátil, všimla si Sienna, jak vážné a soustředěné si ji jeho modré oči prohlížejí. S tak totální pozorností se na ni nikdo nedíval ani v době, kdy vrcholila její kariéra modelky.

Salva z automatické zbraně prolomila ticho. Ozvala se od střelnice za klášteřem. Sienna, už tak značně nervózní, sebou škubla a ohlédla se po zvuku. Přinutila se nedat najevo neklid a obrátila pozornost zpět k manželovi, přičemž si všimla, že ani on, ani Chase se střelbou nedali vyvést z míry.

"Zní to jako kalibr nula padesát," poznamenal Chase.

"Máte dobré ucho."

"Inu, dost často z nich na mě stříleli. Častěji, než mi bylo milé."

"Jeden z mých techniků se pokouší o jistou modifikaci. Chce zrychlit střelbu úpravou podavače."

"Jak hodlá vyřešit zvýšený odvod tepla?"

"Právě v tom tkví problém."

Téma hovoru Siennu rozčílovalo. Ale ne, potrásla v duchu hlavou a opravila se. Vztekalo ji, že člověk, s nímž se před chvílí nezávazně bavila, umělec, z něhož během rozhovoru zdánlivě vyzařovala lidská citlivost a porozumění, se teď s jejím manželem klidně baví o smrtelných zbraních.

Vstala ze židle. "Jestli mě omluvíte, ráda bych se osprchovala a připravila se na sezení." Obdařila Malonea lhostejným pohledem a zeptala se: "Co si mám obléct, abyste byl spokojený?"

"Tyhle boty, jezdecké kalhoty a kožené sako, které máte na sobě, budou výborné. A kdybyste se za normálních okolností touhle dobou obvykle nesprchovala, byl bych rád, kdybyste nešla ani teď. Chtěl bych poznat, jaká jste ve skutečnosti, a nepotřebuju, abyste ze sebe dělala takovou, jakou bych si vás měl představovat. Neupravujte si účes ani líčení. Nedělejte nic neobvyklého. Prostě mě nechte se na vás dívat, to je vše."

Znovu ten upřený, naprosto soustředěný pohled, a Sienna se zachvěla.

Hump-hump-hump. Jedna z helikoptér se vracela se stále hlasitějším vrčením. Vzdálená tečka na obzoru se rychle zvětšovala do podoby groteskně obrovské vážky a dosedla na přistávací plochu uprostřed prostranství mezi zámek a klášteřem.

"Už se těším, až uvidím, jakých dosahujete pokroků." Siennu polekalo skryté varování v manželově hlase, ale to už bylo zřejmé, že jeho pozornost je někde jinde. Sešel z terasy a dychtivě, plný očekávání, kráčel rychle po kameny vydlážděné pěšině mezi záhony růží a fontánkami k muži, který právě vystoupil z kabiny vrtulníku.

4

Muž byl příliš daleko, aby si ho Malone mohl podrobněji prohlédnout. Podle srdečného uvítání, potřesení rukou a následného obětí se ti dva určitě dobře znali a teď se po delší době znovu setkali. Návštěvník měl boky a pás širší než hrudník a kulatá, kupředu schýlená ramena, která napovídala, že tráví hodně času skloněn nad pracovním stolem. Byl to běloch. Na sobě měl oblek a bílou košili s kravatou. Vlasy mu rostly jen po stranách hlavy, jinak byl úplně plešatý. Na tu dálku se jeho věk odhadoval jen velmi obtížně a Malone mu by hádal něco kolem pětadvaceti. Ten člověk se stále znepokojeně ohlížel po dřevěných bednách, které pomocníci právě vykládali z helikoptéry. Každá byla tak těžká, že ji museli zvedat dva muži, a když jeden z nich zakopl a málem náklad pustil, návštěvník vyděšeně uskočil, poplašeně zamával rukama ve vzduchu a jeho důrazné napomínání, aby si nosiči dávali pozor, donesla ozvěna až ke sto metrů vzdálené terase.

"Ale mají to páni umělci život," ozval se jízlivý hlas.

Malone s přemáháním přesunul pozornost od vrtulníku k Potterovi, který vyšel ze zámku.

"Příjemná konverzace nad opožděnou snídaní. Žádné starosti s termíny, které je nutno dodržet."

"Rozhovor na stejné téma jsem právě absolvoval s vaším šéfem," utrousil Malone.

"V tom případě nemá smysl, abych se po něm opakoval." Potter si sundal brýle a přeštil skla. "Nikdy nezpochybňuji metody, pokud ovšem přinášejí výsledky. Dobré ráno, Sianno."

"Dobré ráno, Alexi."

"Užila jste si vyjížďku?" Ale na odpověď Potter nečekal. "Jak vycházíte s panem Halonem? Někdy mívá sklony k neomalenosti."

"Nevšimla jsem si."

"Potom je asi neomalený jen ke mně." Potter si nasadil brýle zpátky na nos a sešel z terasy. Jeho shrbená postava se

postupně zmenšovala, jak směřoval stejnou cestičkou mezi záhony růží a fontánami jako prve jeho zaměstnavatel a připojil se ke skupině mužů, která právě vcházela do budovy kláštera.

"Mě zjevně nemá rád," podotkl Malone, "ale myslím se, nebo se k vám opravdu chová odměřeně?"

"Vychází tady dobře jen s jediným člověkem, a tím je můj manžel."

"Prvotřídní hlídací pes."

5

Nepoužívaná zimní zahrada lehce páchla zatuchlinou. Tvořila přizemní křídlo, vlastně prodloužení budovy zámku zbudované na původní terase, protože podlahu uvnitř tvořila stejná dlažba z plochých kamenů jako venku. Stěna obrácená k jihu byla celá prosklená a střechu stavitel opatřil několika světlíky.

"Je tady určitě o deset stupňů tepleji než venku," poznamenal Malone. "Asi tu za chladného počasí snídáváte, že?"

"Ne. Tato část zámku se vůbec nepoužívá, alespoň co tady bydlím já."

"S takovým výhledem jako tady..."

"Derek nemá tohle místo rád."

Zimní zahrada byla prostorná místnost s vysokým stropem, až na několik dřevěných stolků u stěny vlevo a židli složených v rohu prázdná, takže se v ní jejich kroky rozléhaly hlasitou ozvěnou.

"Opravdu nechcete, abych se převlékla?" zeptala se Sienna.

"Nechci nic, než abyste dělala všechno jako obvykle." Malone se usadil na jeden ze stolků a volně pohupoval nohama.

"Víte, největším problémem bude namalovat portrét tak, aby vás plně vystihoval. Aby každý, kdo vás zná, při pohledu na něj řekl: „Ano, to je opravdu Sienna. Nejen že tak vypadá, ona opravdu je taková.“"

"Ať už jsem, jaká jsem."

Malone se zazubil. "Není nad vážný rozhovor. Při ničem jiném se člověk tak neuvolní."

"Nemusíte se snažit být kvůli mně zábavný."

"A to mi říkáte po všech těch týdnech, co jsem se učil na banjo?"

Sienna se jako by nerozhodně pousmála.

Následující vteřiny ticha se natahovaly, když Malone upřeně pozoroval křivku lehce pootevřených rtů a jedinečnou kombinaci průzračné oduševnělosti a zranitelnosti, jež se v sotva znatelném úsměvu snoubily.

"Co to děláte?"

"Co dělám?"

"Jak se na mě... Ani když jsem pracovala jako modelka, na mě nikdo tak upřeně nezíral."

"Promiňte." Malone cítil, jak v rozpacích rudne. "Nechtěl jsem se vás dotknout. Ale musím se na vás takto dívat. Než svou práci skončím, budu znát váš obličej lépe než tvář kohokoliv jiného, koho jsem v životě poznal. Můžu se vás na něco zeptat?"

Siennin výraz znejistěl.

"Řekl jsem vám, jak jsem přišel k tomu svému. Kde jste k němu přišla vy?"

"Nechápu..."

"Myslím k vašemu křestnímu jménu."

"Ach tak." Sienně se očividně ulevilo. "Nic světoborného na tom není. Moji rodiče byli Italoameričané. Žili v malém městečku v Illinois. Ale jejich rodiče se narodili v Itálii. Pocházeli ze Sieny a všichni staří přátelé neustále mluvili jen o tom, jak krásný kout rodné země Siena představuje, takže když moji rodiče odjížděli na svatební cestu, zvolili si právě tuto část Itálie. Nedokázali si pro mě představit láskyplnější jméno."

"Říkáte, že vaši rodiče byli Italoameričané?"

"Oba zemřeli, když mi bylo dvanáct."

"To je mi líto," řekl Malone.

"Matka zahynula při autonehodě a otec zemřel na selhání srdce o dva měsíce později. Podle mě mu matčina smrt doslova zlomila srdce."

"Milovala jste je."

"Moc. Řekl jste to tak, jako byste snad očekával zápornou odpověď."

"Každý jsme v trochu jiné situaci."

"Vy jste se svými rodiči nevycházel?"

Malone sám sebe překvapil. Proč vůbec tohle téma otevřel? "S otcem jsem se nikdy nehádal." Překvapení ještě zesílilo.

"Těžko můžete mít spory s někým, s kým jste se nikdy nesetkala."

Kouzlo chvíle přerušila dávka z kulometu. Malone se otočil k otevřeným dveřím zimní zahrady. Koktavá salva doznívala kdesi za klášteřem. "Neleze vám to na nervy?"

"Spíše mě zneklidňují ty pauzy," odpověděla Sienna. "Připomíná mi to doby, kdy jsem žila na Manhattanu. Tak jsem si zvykla na dopravní ruch, že když jsem se náhodou ocitla na nějakém tichém místě, i uprostřed noci jsem měla dojem, že něco není v pořádku."

"No, teď je tady v zimní zahradě asi právě takový klid, jaký si jen lze představit."

6

Malone přinesl židli a postavil ji na světlo. Byla dřevěná s příčkovým opěradlem. "Moc pohodlně nevypadá. Měli bychom sehnat nějaký polštářek..."

"To nevadí." Ale když se Sienna posadila, opravdu se zdálo, že se jí nesedí zrovna příjemně. "Co chcete, abych dělala?"

"Dělala? Vůbec nic. Klidně sed'te."

"Ale jak mě chcete namalovat? Hlavu skloněnou, nebo zpřímá? Oči sklopené, nebo se mám dívat na vás?"

"Jakkoliv, jen abyste se cítila přirozeně." Malone uchopil náčrtník velkého formátu a krabičku s kreslířskými uhly a pastelovými tužkami. "Tohle budou velmi předběžné skici."

"Nevadilo by vám, kdybych stála?"

"Ne, pokud se postavíte tváří ke mně."

Uhel zaskřípal po papíru.

Sienna vypadala ještě neklidněji. "Fotografové nesnášeli, když jsem strnule stála. Musela jsem se neustále pohybovat. Často mi pouštěli rockovou hudbu. Jakmile jim došel film, hodili kameru asistentovi a popadli druhou, aby jim neunikl ani snímek. Namířili na mě ventilátor, aby mi při každém obratu zavířily vlasy kolem hlavy. A pořád pokřikovali, abych si je prohrabávala rukama."

Maloneova ruka s malířským uhlem se zastavila.

"Co se děje?" zeptala se Sienna.

"Pro mě budete muset stát klidně. Nemusíte to přehánět, ale jestli mám zachytit věrně podobu, nemůžete se mi moc hýbat."

"Můžu aspoň mluvit? Fotografové nesnášeli, když jsem nedržela pusu."

"Jak je libo." Malone přidal několik tahů uhlem a pak vytrhl list z náčrtníku a odložil ho na stůl.

"Tenhle vám nevyšel? Moc jsem se hýbala?"

"Ne, na první pokus docela slušný výsledek." Maloneova ruka se míhala nad papírem. "Je to jen studie. Než přikročíme k vlastnímu portrétu, budou jich ještě stovky."

"Stovky?"

"Abych se vcítil do vaší tváře."

"Fotografové, s nimiž jsem pracovala, často pořídili stovky záběrů během jednoho sezení."

"No, tohle potrvá určitě déle."

Sienna pozvedla obočí.

Nádherný výraz obličeje. "Výborně."

7

"Madam, budete si přát oběd?"

Malone se zmateně ohlédl po olivrejovaném sloužícím, který stál ve dveřích. "Tak brzo?"

"Už jsou skoro dvě, monsieur."

Maloneův zmatek se proměnil v úžas, když se podíval na stůl za sebou. Vršila se na něm hromada skic. "Proboha," řekl Sienně, "musíte být strašně vyčerpaná a hladová."

Sienna se už před hodnou chvílí posadila na židli. "Trochu. Ale vás práce tak pohltila, že jsem nechtěla nic říkat. Kromě toho to bylo velmi zajímavé." Sienna poděkovala sloužícímu.

"Zajímavé?" Malone ji následoval na terasu. Oči se jen pomalu přizpůsobovaly slunečnímu jasu venku. "Dívat se, jak kreslím?"

"Ne, mluvit s vámi."

Malone se pokusil vybavit si, o čem se spolu bavili. Tak se ponořil do práce, kterou přerušovaly jen kradmé pohledy z okna ke klášteru a helikoptéře, že konverzaci vnímal jako ve snách.

"Tak dlouhý rozhovor jsem už dávno s nikým nevedla." Sienna se posadila k prostřenému stolu na terase. "Jen salát a ledový čaj," požádala sloužícího.

Malone si poručil totéž. "Ano. Váš manžel je tak zaneprázdněný, že se tady musíte často cítit osaměle."

Sienna neodpověděla, ale výraz jejích očí vyvolal v Maloneovi dojem, že i když jsou s Bellasarem spolu, moc toho nenamluví.

"Vy jste opravdu svého otce nepoznal?"

Otázka ho zastihla nepřipraveného a chvíli mu trvalo, než si vybavil neuzavřené téma, které nakousli při vstupu do zimní zahrady.

"Nemusíte mi odpovídat. Promiňte mi tu příliš osobní otázku," omlouvala se Sienna.

"Ne, to je v pořádku. Nevadí mi, když o tom mám mluvit. Matka byla alkoholická." Malone se pokusil o věčný tón, ale do hlasu se mu vloudila hořkost. "Jejím životem se táhla šňůra milenců. Chtěla po mně, abych jim říkal táto, ale nikdy ze mě to slovo nedostala."

"U stáje jste se zmínil o dědečkovi."

"Matčin otec. Brával mě k sobě na farmu a staral se o mě, když se mnou matka právě neharcovala z jednoho státu do druhého, jak následovala svého momentálního partnera. Spoustu času jsem trávil odkázaný sám na sebe. V té době jsem si začal malovat."

"Potvrzuje to, že... někdy opravdu může z něčeho špatného vzejít něco dobré." Sienna to řekla, jako kdyby přímo bytostně toužila, aby to byla pravda.

"Výtečné," řekl Bellasar, který právě vyšel ze zimní zahrady. "Už jste začali."

Sienna strnula.

"Viděl jste skici?" zeptal se Malone.

"Vypadají velmi slibně. Každá z nich by se mohla stát základem nádherného portrétu," odpověděl Bellasar.

"To těžko. Čeká mě ještě dlouhá cesta."

"Ale někdy je prvotní impuls ten nejlepší. Občas to člověk může s promyšlením nějaké záležitosti zbytečně přehnat."

"To je pravda."

"Jsem rád, že se mnou souhlasíte. Ne každý úkol je tak obtížný, jak se zdá, a jeho splnění nemusí trvat celou věčnost. Moje manželka je neobyčejně krásná žena. Stačí, když na portrétu zachytíte její krásu."

"Jenže ona je krásná na sto různých způsobů," namítl Malone. "A protože nemám namalovat stovku portrétů, potřebuju si ujasnit, který z oněch způsobů nejlépe odráží její přirozenost."

Sienna sklopila oči a zadívala se na své ruce.

"Promiň, drahá. Omlouváme se," řekl Bellasar.

"Za co?"

"Že o tobě mluvíme, jako bys tady nebyla. Snad tě tento návrat k bývalé profesi příliš neobtěžuje."

"Vůbec ne. Připadá mi zajímavý."

"Dobrá," uzavřel Bellasar. "Doufejme, že to tak bude i nadále."

8

Vše pokračovalo k naprosté spokojenosti, alespoň pro Malonea určitě. Nemohl se ubránit myšlence na přísloví, které klade rovnítko mezi peklo a okamžiky, kdy prožíváme něco vsutku zajímavého. Jeho dny se odvíjely podle ustáleného schématu. Každé ráno před prací cvičil u bazénu. Raději by si šel zaběhat, ale potřeboval se zdržovat poblíž přístavací plochy pro vrtulníky a kláštera, aby mohl podrobně sledovat dění v sídle nepřitele. Když se Sienna vrátila z projížďky, připojil se k ní, aby společně posnídali, a pak se pustil do práce, přičemž se snažil zamaskovat skutečnost, že se zajímá i o to, co se děje za okny zimní zahrady. Jak se odpoledne blížilo večeru, vždycky se Sienny zeptal, jestli není unavená, a nabídl, že mohou pro ten den skončit. Pokaždé odpověděla, že by ještě chtěla pokračovat. A když se kolem páté rozcházel, věděl, že se s ní znovu setká přesně v sedm u koktejlu před večerí.

Takový byl Bellasarův večerní rituál - koktejly (i když sám nepil nic než zeleninovou šťávu) a večere (vždy ve společenském oděvu). Malone doufal, že snad někdy pozve dalšího hosta: muže, který vystoupil onoho prvního rána z helikoptéry a kterého tak znervózňovala neopatrná manipulace s dřevěnými bednami při jejich vykládání a stěhování do kláštera. Co v nich asi přivezl? Malone by si velmi rád toho muže prohlédl pěkně zblízka a promluvil si s ním. Třeba by se mu tak podařilo odhalit nějaké podrobnosti o jeho vztahu k Bellasarovi. Ale pokud mohl soudit, ten člověk celou dobu nevytáhl z kláštera paty.

Občas našel Malone na svém nočním stolku další několik set let staré první vydání nějaké knihy, jejíž obsah pak Bellasar u večere podrobně rozebíral. Jednou z nich byl Hobbesův Leviatfian, odborné pojednání z roku 1651, jehož autor zastával názor, že válka je přirozeným stavem lidstva, které dokáže žít v míru pouze přinuceno silou diktátora. Bellasar z Hobbesových názorů odvodil závěr, že dodávky zbraní represivním režimům nepředstavují takové zlo, jak se obecně soudí. Tím, že masám zabráni podlehnout přirozeným pudům a vrhnout se jeden druhému po krku, zachraňují diktátoři - a tím pádem i obchodníci se zbraněmi - lidské životy.

Po večerních rozhovorech, které se obvykle nesly v podobném duchu a během nichž Sienna vždy zarytě mlčela, vystoupal Malone po točitém schodišti ke svému pokoji ve druhém patře, a měl se ještě více na pozoru, než když sloužil u námořní péchoty. A bez ohledu na to, jak neklidně se v noci převaloval, ráno se probouzel ještě soustředěnější, ještě odhodlanější udržet nebezpečnou rovnováhu svého postavení. Balancoval na ostří nože. Kdyby se příliš zaměřil na Siennu, mohlo mu uniknout něco důležitého kolem kláštera. Ale kdyby se na ni dostatečně nesoustředil, nedosáhlo by jeho dílo té kvality, jakou si představoval, a to by mohlo být stejně nebezpečné, protože Bellasar by ho začal podezřívát, že se nesnaží jen proto, že zde sleduje jiné zájmy.

9

"Dnes vám dám volno."

Zdalo se, že Siennu zklamal. "Jak to?"

"Můžeme přistoupit k další etapě. Musím si připravit podklad." Malone ukázal na velký plát překližky ležící na stole.

"Domnívala jsem se, že malíři malují na plátno."

"Chci váš portrét namalovat temperovými barvami, které vyžadují pevnější podklad než plátno. Ten kus překližky je dost starý a vyzrálý, aby se už nezkroutil. Chemikálie, jimiž bylo dřevo napuštěno, se dávno vypařily, takže malbu neovlivní. Ale pro všechny případy upravím povrch tímto přípravkem." Malone ukázal na plechovou nádobu, která stála na elektrickém plotýnkovém vařiči a obsahovala hustou tekutinu.

"Je cítit po křídě."

"Protože v tom křída opravdu je." Malone namočil štětec do hrnku a začal nanášet směs na překližku.

Jakmile pokryl celou plochu, odložil štětec a poklepal špičkami prstů na stále ještě horký nátěr.

"A proč děláte tohle!"

"Abych odstranil bublinky vzduchu."

Malone měl dojem, že Siennu jeho práce velmi zaujala.

"Chcete to také zkusit?" zeptal se.

"Opravdu bych mohla?"

"Jestli vám nevadí, že si ulepíte prsty..."

Sienna zaváhala. Když přešla špičkami prstů po kličku, skořicové oči se jí rozzářily. "Připomíná mi to dětství. Ve školce jsme často malovali holými prsty."

"Až na to, že v tomto případě nechceme po sobě zanechat žádný obraz, ale hladkou plochu." Malone rovnoměrnými tahy štětce uhlazoval nátěr.

"Nikdy by mě nenapadlo, že malování je něco víc než jen nakreslit obrys a vyplnit plochy barvou."

"Jestli chcete, aby vaše dílo přetrvalo, vyžaduje skutečně spoustu jiné práce." Malone jí podal štětec. "Nechtěla byste další vrstvu nanést sama?"

"Ale co když něco pokazím?"

"Já to spravím, nebojte se."

Sienna namočila štětec do nádoby s kličkem. "Ne moc silně, že?"

"Přesně tak."

"Používáte nějaký speciální postup?"

"Vyberte si jeden roh."

Sienna zvolila pravý horní.

"Teď postupujte doleva. Můžete pohybovat štětcem krátkými tahy oběma směry, ale až se přiblížíte k okraji, stírejte klič jen doleva. Pak se posuňte o něco níž a celé to zopakujte. Výborně. Snažte se, aby byl nátěr rovnoměrně uhlazený.

Cítíte, jak vám štětec drhne?"

"Jen slabý odpor."

"Dobře. Na chvíli přestaňte. Potřebujeme, aby nátěr začal zasychat, ale nesmí příliš ztvrdnout."

"Jestliže jste přistoupil k další etapě, znamená to, že jste se už určitě rozhodl, v jaké podobě mě namalujete, že?"

Malone přikývl.

"A v jaké? Jak budu vypadat?"

"Podívejte se sama," a Malone ukázal na skicu, která ležela na vedlejším stole.

Sienna nejistě přistoupila ke stolu a sklopila zrak ke kresbě. Dlouho se jen dívala a nic neříkala. "Usmívám se, ale vypadám smutně."

"A zranitelně, ale současně rozhodnutá nenechat si dále ubližovat."

"Taková vám připadám?" zašeptala téměř neslyšně.

"/taková. Máte nějaké námítky?"

Sienna stále pozorovala skicu. "Ne, vůbec žádné."

"Vaše tvář má nejrůznější výrazy, ale většina z nich neodhaluje, co se vám odehrává za očima. Zprvu jsem se domníval, že jde o zvyk, který jste si osvojila v době, kdy jste pracovala jako modelka. Koneckonců, firmě, která si vás najala, abyste pózovala v šatech nebo prádle, jež vyrábí, ani za mák nezáleželo, jestli se při fotografování cítíte příjemně, nebo mizerně. Šlo jim jen o to, aby ty zatracené šaty vypadaly dobře. Já mám takovou představu, že jste prostě odváděla profesionální práci. Nasadila jste úsměv a vložila do očí trochu jasu, ale za těma očima spustila štít, za který nikdo nepronikl."

"Mnohokrát to bylo právě takové."

"Ano. Ale čas od času, když jsem se na vás pozorně zadíval..."

"Což mi už mimochodem přestalo vadit. Sama sobě se divím, že jsem si na váš pohled tak rychle zvykla. Když jsem pracovala jako modelka, dívali se na mě ostatní většinou jako dravci na kořist. Zajímavé je, že když se na mě podíváte vy, nepřipadám si ohrožená, ale spíše mám sama ze sebe dobrý pocit."

"Normálně sama ze sebe dobrý pocit nemíváte?"

"Muž, který tu skicu namaloval, odpověď zná."

"Jak říkám, když jsem vás pozoroval, ten štít za vašima očima občas zmizel a tehdy jsem vás vnímal právě takovou.

Právě smutek a zranitelnost vás činí tak krásnou. Anebo je tomu naopak."

"Naopak?"

"Zajímalo by mě, jestli nejste tak smutná a zranitelná jen díky své kráse."

Sienně jako by náhle vyschlo v krku. "Na kresbě se dívám doprava. Na co?"

"Na cokoliv, co je pro vás důležité."

"Z té strany fouká vítr a čuchá mi vlasy. Nějakým záhadným způsobem se vám podařilo vyvolat iluzi, že to, na co se dívám, mě míjí."

"Důležité věci nás vždycky míjejí."

10

Sienna rychle vyběhla po schodech na sluncem zalitou terasu, ale když nespátřila Chasea u stolu z tepaného železa, kde se před prací obvykle setkávali, vylekala se a srdce se jí prudce rozbušilo. Asi jsem přišla moc brzy, uklidňovala se v duchu. Za chvíli se objeví. Ale než se posadila, spatřila, jak do zimní zahrady vešel sloužící, v rukou velkou mísu. Zmateně ho následovala, ale sluha položil mísu na stůl a zmizel, než za sebou zavřela dveře. Chase byl uvnitř a nahlížel do mísy. Sienna překvapeně zjistila, že je plná vajec.

"Dobré jitro," usmál se na ni Malone.

"Dobré jitro. Dnes snídáte tady?"

"Možná si snídání úplně odpustím. Nemůžu se dočkat, až se pustím do práce." Malone vzal vajíčko, natukl je, oddělil obě poloviny skořápky a pak přeléval žloutek z jedné do druhé a nechával bílek stékat do menší mísky.

Sienna se pořád ještě domnívala, že si připravuje vejce k snídani, a zeptala se: "Dostal jste chuť na smaženici? Neboje upravíte nějak jinak?"

"Kdepak jídlo. Potřebuju je k malování."

"Cože?"

Malone opatrně vyklopil žloutek na papírovou utěrku a pak ho lehce převaloval sem a tam, aby i poslední zbytky bílku vsákly do papíru a žloutek zůstal dokonale čistý.

"Máte jemné ruce," poznamenala Sienna. "Já už bych žloutek dávno porušila."

"Věřte mi, před lety jsem jich zničil spousty, než jsem se to naučil." Malone uchopil žloutek palcem a ukazováčkem za blanku, která tvoří obal, a podržel ho lehce rozhoupaný nad džbánkem. "Pomůžete mi?"

"Určitě mi praskne."

"To právě potřebujeme. Vemte si tamhleten nůž a vespod žloutek propíchněte. Opatrně. Výborně." Malone nechal obsah žloutku odkapávat do džbánu a pak jemnými prsty vymačkal zbytek.

"Zkuste to." Podal Sienně vajíčko.

"Co?"

"Pomozte mi připravit další žloutky."

"Ale..."

"Viděla jste, jak se to dělá. Přinejhorším si budeme muset poslat pro nová vejce."

Sienna se zasmála. "Včera jsem malovala prsty, dnes mě necháváte hrát si s poživatinami." Ale když rozklepla skořápku a nechala odtéci bílek, vůbec nebyla připravená na to, jak delikátní pozornost a opatrnost převalování neporušeného žloutku po papírové utěrce vyžaduje. Jemný váček uzavírající nažloutlou náplň jí připadal neuvěřitelně jemný a zranitelný a musela si opravdu dávat pozor, aby ji nedopatřením nepraskl pod rukama. Když si překloupila žloutek do dlaně, připadal jí překvapivě suchý a příjemný pocit z doteku chvějící se hmoty ještě zesílil.

"Děkuji vám," řekla tiše.

"Za co?"

"Nevzpomínám si, kdy jsem naposled prožila něco tak příjemného."

"Jestli je oddělování žloutku vaše představa o příjemně stráveném ránu..." Ted' byla řada na něm, aby se zasmál.

Sienna se zvuk jeho smíchu podle všeho líbil. "Kolik jich potřebujete?"

"Osm." Profízl žloutek, který se mu houpal zavěšený mezi prsty.

"Co s nimi chcete dělat?"

"Včera po večeri jsem sem zašel a připravil si v hmoždíři barviva, která vidíte v těchto miskách."

Sienna si je prohlédla. Misky obsahovaly bílý, černý, červený, modrý, zelený, žlutý, fialový a hnědý jemný prášek. Až na jedinou šlo o docela běžné barvy, a přesto dosud nikdy neviděla žádnou v tak krystalicky čisté podobě. "Ten odstín hnědé je dost neobvyklý."

"Sienna pálená."

Pocítila záchvěv šoku z poznání.

"Odstín vaší pleti," řekl Chase. "Rodiče vám dali opravdu přílehavé jméno. Náhodou je to má oblíbená barva."

Sienna udiveně těkala pohledem od misky s barvou na svou paži.

"Je charakteristická zářivým, jakoby průsvitným ohnivým podtónem, který je obzvlášť vhodný pro tak třpytivý a svítivý materiál jako tempera," vysvětloval Chase.

Přidal barvivo ke každému žloutku v misce a rozředil směs destilovanou vodou, dokud nenabyla konzistenci vhodnou pro nanášení na tvrdý podklad. "A teď jsme připraveni pustit se do opravdové práce."

11

Na křídovém povrchu překližkového plátu zavěšeném na stojanu spatřila Sienna obrysy skici, kterou si Chase zvolil za základ portrétu. "Teď tedy náčrt vybarvíte?" zeptala se.

"Ne. Postup je mnohem složitější." Chase ji odvedl k židli, kterou předtím postavil před stojan. "Skica je jen prvotní náčrt, něco jako pláněk."

Až do této chvíle si Sienna myslela, že se na ni vždycky dívá s maximální pozorností, již je lidská bytost schopná, ale teď se jí zdálo, jako by si jí dosud sotva všiml. Síla soustředění v pohledu, který na ni upíral, jí připadala zlověstně strašidelná. Ze vzdálenosti půldruhého metru jako by se jí očima přímo dotýkal, přejížděl jí po šíji, rtech, po víčkách a obočí. Cítila, jak ji neviditelné prsty něžně hladí po kůži, až se celá rozechvěla. Jako kdyby část jeho osobnosti poklekla vedle ní, předala jí své životodárné teplo a splýnula s ní.

"Jste v pořádku?"

"Cože?" Sienna na židli poposedla a napřímila se.

"Vypadáte, jako kdybyste usínala. Jestli si potřebujete odpočinout, můžeme klidně začít později."

"Ne," řekla rychle. "Nic mi není. Jen pokračujte."

Chase na ni stále upíral soustředěný pohled, i když namáčel štětec do misky, palcem levé ruky z něj vymačkával přebytečnou barvu a maloval. Jeho ruka se pohybovala po tvrdém povrchu překližky docela automaticky, jako kdyby sama věděla, jak má výsledný obraz, který tvoří, vypadat, a potřebovala jen občasnou vizuální kontrolu, zatímco pohled malíře se stále zaměřoval na model.

Siennu zaplavil příval dojmů. Cítila potřebu hovořit, ale nevěděla o čem, a tak vyhrkla první věc, která jí přišla na mysl.

"Přímou cítím, jak mě malujete."

"Jestli je vám to nepříjemné..."

"Ach ne, vůbec mi to nevádí. Jak dlouho vám bude trvat, než portrét dokončíte?"

"Tak dlouho, jak bude potřeba. Jedna z výhod tempery. Mohu přidávat vrstvu za vrstvou celé týdny, dokud se malba nestane tak netečnou, že odmítne přijmout další. Ale nebojte se. Týdny to určitě trvat nebude."

Sienna se v duchu podívala sama sobě. Pomyslela si totiž, že by jí to vůbec nevařilo.

Okenní tabulky se zachvěly ozvěnou vzdálené exploze.

"Co to tam zase vyvádějí?" zeptal se Chase.

"Nemám ponětí. Tuhle část sídla jsem nikdy neviděla."

Chase vypadal překvapeně.

"Po svatbě mi Derek oznámil, že na tu část pozemku nemám povolen přístup. Netušila jsem, jak vážně to myslí, dokud mě nepřemohla zvědavost a nezašla se tam podívat. Strážný mě zastavil, ještě než jsem se dostala sotva do půli cesty. Té noci byl náš rozhovor u večere všechno, jen ne srdečný. Už jsem to víckrát nezkoušela."

"Věděla jste, jakým způsobem vydělává peníze, když jste si ho brala?"

Sienna si přejela rukou čelo.

"Promiňte. Nemám žádné právo klást vám podobné otázky."

"Ale to nic, neomlouvajte se." Ztrápeně si povzddechla. "Sama jsem měla klást spoustu otázek. Měla jsem nejasné

tušení, čím se asi zabývá, ale žádné závěry jsem z toho nevyvodila. Jak se to říká? Dábel se skrývá v detailech? Jakmile jsem pochopila, o co přesně běží, zatoužila jsem po blažené nevědomosti."

V příštím okamžiku stál Malone těsně vedle ní. "Je vám něco?"

Ramenem jí v místě, kde se jí dotkl, proběhlo elektrizující zachvění. "To nic. Trochu mě bolí hlava."

"Asi bychom si měli dát do oběda přestávku."

"Ne. Přidrže se zaběhaného rytmu."

12

"Nádherné." Tak zářivý úsměv ještě Malone u Bellasara neviděl. Ještě zvýraznil opálený odstín široké pohledné tváře.

"Lepší, než jsem se odvažoval doufat. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by portrét mohl být tak sugestivní. Nemám pravdu, Alexi?"

"Ano," utrousil Potter bez nadšení.

Od chvíle, kdy Malone rozbil první vajíčko, uběhlo osm dní. Stáli v knihovně - Bellasar trval na tom, že slavnostní odhalení obrazu proběhne právě tam - a všichni až na majitele zámku drželi v rukou sklenky se šampaňským.

"Má v sobě něco temného, znepokojujícího a současně září oslavou dokonalosti," rozplýval se Bellasar. "Studie kontrastu. Paradox krásy."

"Přesné toho jsem chtěl dosáhnout," podotkl Malone.

"Pak ten obraz dokonale chápu." Bellasar byl očividně potěšen. "Víte, pane Malone, ať už si o mně myslíte cokoliv, já dokážu ocenit umění. Přiznávám, v jistých okamžicích mě váš přístup k práci přiměl k úvahám, zda jsem si zvolil toho pravého."

Potter pokýval hlavou. Oči za brýlemi se neupíraly na portrét, ale zavrtávaly se do malíře, který ho vytvořil.

"Co si myslíš ty, drahá?" Bellasar se otočil dozadu, kde stála poněkud odstrčená a zjevně nesvá Sienna. "Jaký je to pocit, když někdo učinil tvou krásu nesmrtelnou? Oslava krásy - a smutek, že netrvá věčně. Ale tady v tom obraze zůstane zachována navždy." Bellasar pohlédl na Malonea, jako by u něj hledal potvrzení svých slov. "Říkal jste přece, že jste zvolil materiál, který vydrží obzvláště dlouho."

"Olej na plátně obvykle po několika staletích popraská," řekl Malone. "Ale tempera na dřevě... Při šesti podkladových vrstvách pod malbou a při glazuře, kterou jsem na ni..."

"Ano?" Bellasarovi zářily oči napětím.

"Podle mého názoru bude obraz i za tisíc let vypadat úplně stejně."

"Tisíc let. Jen si to představte," hlesl Bellasar fascinovaně. "Pomíjívá krása převtělená v trvalou. Dantova Beatrice."

I když Malone narážku pochopil, Bellasar cítil potřebu ji vysvětlit. "Když bylo Dantemu asi devět let, setkal se s jistou dívkou. Byla o několik měsíců mladší a její krása na něj tak zapůsobila, že ji od té doby uctíval až do její smrti o šestnáct let později. Jmenovala se Beatrice a stala se básníkovi zdrojem celoživotní inspirace. Na základě úvah o ideálu krásy pak napsal svou Božskou komedii. Vás teď podobně inspirovala Siennina krása. A její vliv bude ještě silnější, až přistoupíte k druhému portrétu."

"Druhý portrét?" nechápala Sienna. "Ale když tento vyšel tak zdařile, proč by..."

"Protože ten druhý zvětší tvé tělo, stejně jako tento zachytí tvou tvář."

"Moje tělo?"

"Nahé."

"Nahé!" Sienna se prudce otočila k Maloneovi. "Vy jste o tom věděl?"

"Ano," odpověděl Malone váhavě, celý nesvůj.

"Na tohle v žádném případě nepřistoupím," vyhrkla Sienna k Bellasarovi.

"Ale přistoupíš, to víš, že přistoupíš. Promluvíme si o tom nahoře." Bellasar ji popadl za ruku a tak silně stiskl, až jí pod jeho prsty zbělela kůže, a odváděl ji z knihovny. Ve dveřích se ohlédl. "Kdybyste měl zájem něco si o Dantem a Beatrici přečíst, mám tady Rossettiho překlad básnickovy autobiografie." Bellasar ukázal máj etnickým gestem k polici u stěny.

"Někde tady najdete knihu, která se jmenuje Dante a lidé kolem něj, vydání z roku 1861. Já přirozeně dávám přednost italskému originálu."

V příštím okamžiku se za Bellasarem a Siennou zavřely dveře a Malone zůstal s Potterem a sloužícím, který právě doléval šampaňské.

Potter se přestal mračit na malíře a obrátil pozornost k portrétu. Lehké pokývnutí hlavou mohlo znamenat i uznání, ale sarkasmus v jeho hlase nemohl nikomu uniknout. "Milník ve vaší kariéře. Škoda že obraz nikdy nikdo neuvidí."

Pokynul sloužícímu, který poslušně položil láhev Don Perignon a zahalil portrét rouškou proti prachu.

"Jdete také?" zeptal se Potter. "Asi se budete chtít před večerí upravit."

"Myslím, že se ještě chvilku zdržím. Podívám se po té knize."

S pohledem, který jasně signalizoval, že ať už Malone udělá cokoliv, vždycky to bude špatně, odešel Potter z knihovny.

Malone přistoupil k policím a předstíral, že pátrá po knize. Za sebou slyšel, jak sloužící zvedá portrét ze stojanu a odnáší ho z knihovny.

Malone pár vteřin počkal a pak ho následoval. Vstoupil do vestibulu právě včas, aby viděl muže s obrazem stoupat po točitém schodišti. Malone udržoval opatrný odstup a vstoupil na schodiště teprve v okamžiku, kdy sloužící dosáhl prvního patra a pokračoval dál.

Zvuk jeho kroků naštěstí tlumil hustý koberec, takže sloužící neslyšel, že ho sleduje až nahoru. Malone opatrně vzhlédl a viděl, jak se muž s portrétem zastavil před dveřmi uprostřed chodby.

Sloužící zaklepal a Malone se neslyšně stáhl.

ČTYŘI

1

Helikoptéra se s rachotem vznesla a rychle odlétala. Od rotoru se blýskavě odrážely paprsky ranního slunce, ale zdálo se, že muž, který přiletěl prvního dne jeho pobytu v Bellasarově sídle, v kabině neseseděl. Malone právě docvičil. Stál vedle bazénu, pátravě se rozhlížel a nedokázal si představit, jak by odsud mohli se Siennou uprchnout. Podle původní domluvy se měl, jakmile dokončí druhý portrét a opustí toto místo -pokud mu to ovšem Bellasar dovolí -, okamžitě spojit s Wainrightem a předat mu informace, které zpravodajské službě umožní Siennu zachránit. Ale když teď studoval obranná a bezpečnostní opatření, bylo mu jasné, že i ten nejlepší a nejzkušenější záchranný tým narazí na obtížné překážky.

A jeho obavy ještě zesílily, když si uvědomil, že tohle je první ráno, kdy si Sienna nevyjela na koni. Pravidelná projížďka pro ni byla tak důležitá, že se jí jistě vzdala jen z velmi vážného důvodu. Nebo snad Bellasar usoudil, že jeden portrét stačí, a už se nepohodlné manželky zbavil?

Malone zamířil do svého pokoje, aby se osprchoval a převlékl, a cestou se snažil přesvědčit sám sebe, že Sienna vynechala ranní vyjížďku ze zcela prozaického důvodu. Třeba se necítí dobře, ale v tom případě by mu to jistě po někom vzkázala. Ale dnes snídal na terase sám a nikdo mu neřekl ani slovo.

"Nevíte náhodou," zeptal se Malone sloužícího, který mu naléval kávu, "proč se dnes ke mně madam nepřipojila? Není snad nemocná?"

"Ne, monsieur, alespoň jsem nic neslyšel." Sienna se neobjevila ani v následující půlhodině a Malone byl nucen připustit, že toho dne už asi nepřijde. S vnitřnostmi sevřenými obavami usoudil, že mu zbývá jediné řešení. Požádat sloužícího, aby u Sienny zaklepal a zjistil, co se děje. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce zlou předtuchou, že se jí něco stalo. Nedal jí Bellasar nějaké drogy a neleží teď někde omámená? Malone právě celý rozrušený vstával, aby sloužícímu vysvětlil, co po něm žádá, když strnul radostnou úlevou. Na terasu vstoupila Sienna.

2

Měla na sobě zaprášené boty, vybledlé džínsy a flanelovou pracovní košili, jako by se sice oblékla na projížďku, ale něco jí zabránilo dojít do stáje a osedlat koně. Dlouhé vlasy si stáhla do ohonu, který zvýraznil klasickou linii brady a lícních kostí, ale současně zdůraznil upjatý pohled v očích, který u ní Malone ještě nespasil. Sienna se zlobila. Něco se muselo stát. Ať už se za její krásou skrývala jakákoliv míra zranitelnosti, dnes ráno ji na sobě rozhodně nedávala znát.

"Jsem rád, že vás vidím," uvítal ji Malone. "Když jste nepřišla k snídani, začal jsem si dělat starosti."

Sienna k němu bez jediného slova rezolutně přistoupila. Úzké džínsy a vysoké boty dávaly vyniknout dlouhým nohám a štíhlému pasu staženému koženým opaskem.

"Co se děje?" zeptal se Malone. "Vypadáte jako..."

"Opozčila jsem se." Sienna jednotlivá slova stroze usekávala. "Ztrácíme čas."

"Ztrácíme čas? O čem to mluvíte?"

"Dejme se do práce."

"Ale co je vám? Řekněte mi, co se..."

Sienna udělala čelem vzad a ráznými kroky zamířila do zimní zahrady.

Malone ji následoval a marně si lámal hlavu, co má takové chování znamenat. Do zimní zahrady pronikalo hodně světla, ale přesto tam ve srovnání s terasou panovalo poněkud šero a Malone musel chvíli počkat, než se mu jeho oči přizpůsobí.

A náhle pocítil ještě silnější rozpaky a současně se vylekal, protože Sienna si rozeprula košili, strhla ji ze sebe a hodila na kamennou podlahu.

"Počkejte, proboha," protestoval Malone. "Proč..."

To už košili následovala podprsenka.

"Mohla byste mi prosím říct, co se tady děje?" naléhal Malone. "Nechápu..."

"Dávám se do práce! Připravuji se na sezení!" Sienna skopla obě boty a stáhla si ponožky.

"Proboha svatého, přestaňte! Co se to s vámi děje? Řeknete mi konečně, proč tady..."

"Dělám přesně to, co po mně chce můj manžel!" Sienna si divokým pohybem rozeprula přezku na opasku, spustila si džínsy a odkopla je, až přezka hlasitě zaskřípala po podlaze. Vzápětí si svlékla sněhobílé kalhotky a se vzdorovitým výrazem v očích dovršila proměnu tak, že si rozeprula sponu, která jí držela ohon, pohodila hlavou a rozpustila si vlasy po ramenou a zádech. Hluboce uražená stála před malířem oděná jen do kůže barvy sieny pálené.

"Na co čekáte?" vyštěkla. "Vemte si ten svůj zatracený skicák a začněte!"

Malone sotva dokázal promluvit. Zhluboka se nadechl a namáhavě ze sebe vypravil: "Tohle po vás nechci."

"Měla bych zaujmout provokativnější pózu, že ano?" Ne"

„I>C.

"Tak co po mně, k čertu, vlastně chcete? Přestaňte mě vodit za nos. Řekněte mi, jak si mám stoupnout! Co mám dělat?"

"Oblečte se." Malone zvedl ze země košili a podal jí ji.

Sienna ho sežehla pohledem.

"Myslím to vážně."

"Přijal jste nabídku mého manžela, že?"

"To je snad jasné."

"A věděl jste, že na druhém obraze mám být nahý."

"Ano."

"Nemyslíte, že elementární slušnost by vyžadovala, abyste mi to řekl? Celou dobu, kdy jste se na mě tak díval, jsem se cítila polichocená, protože se mi zdálo, že vám jde o něco jiného než všem ostatním. Měla jsem dojem..." Sienna chvíli hledala správný výraz. "Zdálo se mi, že mě obdivujete. Ve vašich očích nebylo nic kořistnického. Měla jsem sama ze

sebe dobrý pocit. Myslela jsem si, že se konečně našel někdo, kdo mě vnímá jako osobnost, a ne jako předmět. Jenže teď zjišťuju, že vám šlo jen o vaši práci. Ať se ta ženská uvolní, ať mohu dělat to, za co jsem placený."

"Ne," namítl Malone. "Zdaleka nešlo jen o práci. Prosím," a znovu k ní natáhl ruku s košilí.

Sienna ji prudce popadla. Neustále ho provrtávala očima, ale Malone neuhnul pohledem ani o milimetr, aby jí nezavdal sebemenší příčinu k pochybnostem o upřímnosti svých slov.

Sienna si pomalu oblékala košili.

"Vyslechněte mě," začal Malone. "Zpočátku jsem samozřejmě bral svůj úkol jen jako práci. Tehdy jsem vás ještě neznal. Naše první setkání neproběhlo zrovna srdečně a mně se zdálo, že spolu nebudeme moc dobře vycházet. Říkal jsem si, že mě asi čeká nejtěžší životní dílo, a litoval jsem, že jsem tu nabídku přijal."

Sienna mlčela a dál ho spalovala pohledem.

"Ale den po dni jsme jeden druhého lépe poznávali," pokračoval Malone. "A co je důležitější, zdálo se mi, že je nám spolu dobře. Každý večer jsem se těšil, až ráno vstanu, posnídám s vámi a pustím se do práce. Ten obraz byl pro mne najednou strašně důležitý. Uvědomil jsem si, že nic lepšího jsem v životě nenamaloval - protože jsem nikdy neměl dokonalejší model."

Pohled v Sienniných očích ztvrdl jako žula.

"A každý den, s nímž se práce na prvním portrétu chýlila k závěru, jsem cítil silnější a silnější napětí, protože jsem věděl, že mě už brzo čeká druhý obraz. Nejraději bych ten první portrét vůbec nedokončil. Hovořit s vámi, vžívat se do vašeho způsobu myšlení, snaha vidět svět vašimi očima, identifikovat se s Vámi, to vše mělo pro mne takový význam, že jsem si skutečně přál, aby práce na prvním obraze trvala věčně. Jistě, chápal jsem, že jednou ho dokončit musím, nemohl jsem závěr stále odkládat. Ale nedokázal jsem se vyrovnat s obavami, co se stane, až vás budu malovat za úplně jiných okolností. Vy budete uražená a ponížená a já na vás budu muset znovu tak hledět, abych poznal vaše tělo stejně detailně, jako znám váš obličej. V podstatě mohu namalovat, cokoliv si usmyslím. Ale jestli má být výsledkem mé nejlepší dílo, nutně nemohu a nesmím být objektivní. To, co vám teď řeknu, vám asi připadne jako ta nejpodivnější věc, i kterou jste od nějakého muže slyšela. Uvážím-li vztah, který se mezi námi vyvinul, pak vidět vás nahou je to poslední, po čem bych toužil. Dokonale by mě uspokojilo samotné studium vaší tváře a neměl jsem ponětí, jak se s tím problémem vypořádám, až už se mu nebudu moci dále vyhýbat."

Poslední slova dozněla s dutou ozvěnou a rozhostilo se ticho, přerušené nakonec šoupavým zvukem Maloneových podrážek na kamenné dlažbě. Sehnul se, zvedl z podlahy její džínsy a vrátil jí je. Košile, kterou si zatím zapnula, byla dost dlouhá, aby jí zakryla klín, ale Malone chtěl, aby se co nejrychleji zbavila nepříjemného pocitu, že před ním stojí nahá.

Sienně vytryskla z levého oka slza. "Proč vlastně Derek tyhle portréty chce? Vůbec nechápu, k čemu mu budou."

"Jediný důvod, o němž vím, je ten, který vám sdělil," zalhal Malone. "Chce uchovat vaši krásu, učinit ji nesmrtelnou."

"Včetně mého těla."

"Včetně vašeho těla."

"A jako další krok mě nechá zastřelit a vycpat, ne?" řekla Sienna s notnou dávkou sarkasmu.

Její výrok se natolik blížil pravdě, že Malone se měl co ovládat, aby na sobě nedal nic znát.

"Když jsem tak krásná, proč se na mě sotva podívá?" Sienně se zachvěl hlas. "Ať udělám cokoliv, všechno je podle něj špatné. Jedná se mnou, jako by mu nic nebylo vhod. A nejen to, on mnou přímo pohrdá. Proč by měl toužit po portrétu někoho, kdo ho tak znechucuje?"

To už Sienně zrudly oči a po tvářích jí stékaly dva potůčky slz a zanechávaly po sobě planoucí stopy. Než si Malone plně uvědomil, co se děje, přistoupila k němu, opřela se o něj a sevřela ho, držela se ho jako tonoucí, který zoufale bojuje o život. Ramena se jí trhaně zvedala. Malone cítil v jejích vlasech zralé meruňky a z pokožky vůni muškátových oříšků. Uvědomoval si, že mu její slzy smáčeji vpředu košili, prosakují mu až na kůži a pálí ho do hrudi. A současně cítil přes košili její ňadra. Tiskla se k němu a Malone si až příliš důrazně uvědomoval, že si dosud neoblékla džínsy, že má pod košili jen holá stehna, stejně holá jako zadeček, jako...

"Tak taková technika se dneska učí na výtvarné akademii?" Bellasar se objevil ve dveřích jako duch.

3

Sienna vyděšeně vyjekla. Odskočila od Malonea a obrátila se k manželovi.

"To mělo být nějaké umělecké povzbuzování, nebo co?" zeptal se Bellasar jízlivě. "Jen mi není jasné, zda malíř povzbuzuje svůj model, nebo je tomu naopak."

"Vůbec se nestalo to, co si myslíš," ohradila se Sienna.

"Jak víš, co si myslím? Koneckonců, měla ses přece svléknout. Jestli tě trápí, abych si nemyslel, že jsem vás tady nachytil při nějakém románu, můžeš být klidná. O tvé věrnosti ke mně jsem nikdy ani na vteřinu nezapochyboval. Neměla bys totiž na ni dost odvahy a pevných nervů."

Sienna sebou trhla jako po ráně palicí.

"A v životě jsem neslyšel, že by se žena na dostaveníčku snažila zvýšit svou sexuální přitažlivost tím, že promočí milenci košili slzami." Bellasar k ní přistoupil a přejel jí prstem vlhkou stopu na tváři. "Vypadáš otřesně, drahá. Jako tehdy v Miláně, když jsem tě poprvé spatřil. Tehdy jsi byla pro fotografování nepoužitelná a ani teď na tobě není nic, co bych si přál zachytit na portrétu."

Sienniny vzlyky teď jako by tryskaly z nejvzdálenějších hlubin duše.

"Teče ti z nosu a ústa... Jak má, pro všechno na světě, tenhle člověk odvést svou práci?"

Malone si nemohl nevšimnout, že se na něj Bellasar ani jednou nepodíval.

"Vrať se do svého pokoje a umyj se," přikázal jí Bellasar. "Až se sem po obědě vrátíš, doufám, že škody, které jsi svému vzhledu způsobila, už budou napraveny a ty budeš připravena sedět modelem."

Sienně se chvěly rty.

"Zatraceně, na co čekáš?" zahřměl Bellasar zuřivě. "Hod sebou! Alespoň jednou v životě udělej něco pořádně." Oči zalité slzami se pozvedly k Bellasarovi. Pak se obličej zrůzněný emocemi obrátil k Maloneovi a vzápětí Sienna utekla.

Malone musel zmobilizovat poslední rezervy vůle, aby se na Bellasara nevrhl a nepokusil se zabránit mu v tom, jak strašně ji ponižoval. Vztek, kvůli němuž Bellasarovu nabídku přijal, v něm kypěl dvojnásobnou silou. Více než kdy jindy zatoužil vyrovnat si s tím chlapem účty. Ale ne tady a ne teď, musel si neustále v duchu opakovat. Napadnout Bellasara kvůli tomu, jak se choval k Sienně, polámat mu ruce, nohy a tolik kostí, kolik stihne, než doběhnou strážníci, to není trest, který si Bellasar zaslouží. A Sienně by vůbec nepomohl. Tímto způsobem by jí bezpečný únik nezajistil. Ovládej se, zatraceně, nabádal se Malone neustále.

Siennina postava za okny zmizela a v zimní zahradě zavládlo ticho. Místnost jako by se smršťovala.

"Rád bych znal váš názor odborníka na jistý problém," řekl konečně Bellasar.

"Pokusím se odpovědět vám podle svých nejlepších schopností na cokoli, co byste si přál o malování vědět."

"O malování mi nejde."

4

Štěkot kulometu zněl stále hlasitěji. Malone si cestou ke střelnici všiml, že Bellasar zvolil stezku mezi keři, která se vyhýbala klášteru. Zaznamenal také zvýšený počet stráží a vzpomněl si, že mu Sienna řekla, že na tuto část pozemku nikdy nesměla vstoupit.

Proč mě sem tedy Bellasar vede? přemýšlel Malone. Myslí si, že mi může střelnici klidně ukázat, protože ví, že nebudu žít tak dlouho, abych někomu vyprávěl, co jsem tady viděl?

Kulomet zmlkl a znovu se rozštěkal. Podle hlasitého zvuku Malone poznal, že jde o zbraň ráže nula padesát, a podle rychlosti střelby usoudil, že problém, o němž se Bellasar před několika týdny zmínil - odvod zvýšeného tepla způsobený vyšší kadencí palby - byl uspokojivě vyřešen.

Křoviny se rozestoupily a před Malonem se otevřelo volné prostranství s několika střeleckými stanovišti, která připomínala prodejní stánky, jaké občas vidáme u silnice. Rozdíl spočíval v tom, že i když měly budky střechu, všem bez rozdílu chyběla zadní stěna. Na pultu vpředu, kde by za normálních okolností vystavil prodáváč ovoce a zeleninu, se zvedaly kovové rámy s velkými svorkami. Sloužily k upnutí zbraní, které potřebovaly kalibraci.

Mezi dvěma budkami stál na trojnožce kulomet. Jakýsi muž v šedé kombinéze si sundal z uší chrániče sluchu, předklonil se, prohlédl si zbraň a pak sáhl do bedničky s nástroji, která mu ležela u nohou vedle objemné kovové schránky, z níž vedl ke kulometu pás s náboji dlouhými a silnými jako mužský prst. V trávě všude kolem se třeptily prázdné nábojnice. Ale těchto detailů si Malone všiml jen letmo, příliš zaujatý pohledem na místo, kam byla zbraň namířena. Rozlehlý prostor, několik stovek čtverečních metrů, na němž se rozkládala vesnice zcela zničená střelbou z automatických zbraní a výbuchy granátů. Ve zdech betonových budov zely rozštěklé díry, jiné byly zcela pobořené, stropy zřícené. Kdysi docela širokou ulici zatarasily ohořelé vraky osobních i nákladních automobilů. Obraz zkázy a zmaru.

Jakýsi pohyb přinutil Malonea obrátit pozornost zpět k muži v kombinéze, který se při zvuku přibližujících kroků napřímil. Pohled očí krytých tmavými brýlemi ztvrdl, když Potter spatřil Malonea.

"Máte mnohem univerzálnější kvalifikaci, než jsem si myslel," popíchl ho Malone.

"Ach, to byste se divil, co všechno dokážu." Potter se obrátil k Bellasarovi. "Nemá tady co dělat."

"Chci mu něco ukázat."

"Je to proti předpisům."

"A protože to jsou moje předpisy, mohu je porušit." Bellasar ukázal na kulomet. "Až ho nastavíš, vypuť pár cílů."

"Ale..."

"Udělej, co ti říkám. Neplatím tě za to, aby ses se mnou dohadoval."

Potterovi se zachvěl sval na tváři a sjel Malonea pohledem, který nepřipouštěl žádné pochyby, komu klade vinu za pokárání, jehož se mu právě dostalo. Přistoupil k jednomu ze střeleckých stanovišť a trhl pákou vypínače. Maloneovi se zdálo, že ho šálí zrak. Zničená vesnice ožila. Z jedné budovy do druhé přeběhlo několik vojáků, civilisté horečně hledali úkryt. Mezi výmoly v dlažbě ulice a ohořelými vraky kličkoval džíp. Vpravo se houpavě vynořil obrněný transportér a mířil k nejbližším domkům. Za ním ujížděly na plný plyn dva velké nákladní vozy s korbami zakrytými plachtami.

Při pozornějším pohledu Malone zjistil, že postavy jsou jen figuríny navlečené do příslušných šatů podle role, která jim byla přisouzena. Pohybovaly se způsobem, podle něhož Malone usoudil, že v nevelké hloubce pod úrovní terénu jsou uloženy vodící koleje. Ani obrněný transportér a oba nákladáky se nepohybovaly vlastní silou, ale pomocí podpovrchového vedení.

"Vskutku působivé," utrousil Malone.

Bellsasar přikývl, jako by si byl dobře vědom výjimečnosti vybavení střelnice. "Mí zákazníci vyžadují, abych zbraně testoval za podmínek co nejvíce se přibližujících skutečnému životu."

"Vybudoval jste si tady své vlastní obrovské elektrické kolejiště."

Bellsasar zjevně nechápal, na co Malone naráží.

"Kdysi jsem chodil do školy s klukem, který si stavěl modelovou železnici jen proto, aby pak nechal vybuchovat petardy v tunelech, nádržích na vodu a v nákladních vozech a nakonec vyhodil kompletní model do vzduchu," vysvětloval Malone. "Nikdy v životě jsem se nesetkal s nikým, kdo by tak rád všechno ničil jako on."

"Tak teď zjistíme, jak rád ničíte věci vy."

"Jak to myslíte?"

"Pojďte sem a zkuste si cvičně vystřelit. Sloužil jste u námořní pěchoty a já bych chtěl slyšet váš názor profesionála na

půlpalcový kulomet s vyšší rychlostí palby."

"Obávám se, že vám mé mínění příliš nepomůže. Naposled jsem držel zbraň v ruce před dobrými deseti lety."

"Střelba je jako jízda na kole." Prohlášení zaznělo spíše jako rozkaz. "To člověk nezapomene."

"Šéfe," ozval se varovně Potter.

"Neplet' se do toho," odsekl Bellasar a nespouštěl zrak z malíře.

"Jak myslíte." Malone zvedl ruce v hraném náznaku, že se vzdává. "Nechápu sice, co tím chcete dokázat, ale vyhovím vám."

Jak se Malone blížil ke kulometu, Potter si zase nasadil chrániče na uši a pak sáhl za náprsenku kombinézy - aby mohl rychle vytasit pistoli, kdyby se situace vymkla zpod kontroly, usoudil Malone. Strážní sundali pušky z ramenou.

"Tohle se vám může hodit." Bellasar podal Maloneovi ucpávky do uší a sám si jedny zastrčil.

Malone si poslušně vsunul ucpávky na místo, a dobře si vědom Potterova ustaraného výrazu, předvedl okázalou snahu mířit kulometem výhradně na zdevastovanou vesnici. "Máte nějaké zvláštní přání ohledně cíle, který mám zničit?" obrátil se na Bellasara s otázkou.

"Ten nákladák vpravo." Díky chráničům slyšel Malone jeho odpověď velmi ztlumeně.

Když Malone namířil na určený cíl a stiskl spoušť, zbraň mu nečekaně poskočila v ruku jako divoké zvíře náhle probuzené k životu. Očekával přirozeně, že hlaveň sebou škubne vzhůru, a zaťal svaly, aby se připravil, ale síla, kterou teď musel zvládnout, dalece přesáhla jeho očekávání. Zpětný ráz dávky vypálené s nepředstavitelnou rychlostí vymrštil hlaveň do vzduchu a Malone měl co dělat, aby přiměl zbraň stočit se k cíli. Namířil na nákladní automobil, a kdyby se nemusel tak soustředit, aby kulomet vůbec udržel, byl by zalapal po dechu při pohledu na spoušť, kterou svým zásahem způsobil. Kulky rozervaly zadní část vozidla, pronikly do motoru a vzápětí detonace rozervala automobil na tisíc kousků. Malone povolil tlak na spoušti. Ruce ho brněly a divoce vibrovaly a byl přesvědčen, že člověku nezvyklému na rychlopalnou zbraň tak velkého kalibru by takhle salva určitě vykloubila obě ramena.

"Ty náboje mají určité prachovou náplň se zvýšenou účinností."

Bellsar pokrčil rameny. "Jaký je váš názor na provedené modifikace?"

"Jestli se vám nepodaří nějak eliminovat zpětný ráz, nikdo tu věc nedokáže zkrotit."

"Nevím, o jakém zpětném rázu to mluvíte." Bellasar přistoupil ke kulometu, zamířil a stiskl spoušť.

Něco podobného Malone nečekal.

Zbraň se rozštěkala v rytmu lokomotivy svištěcí plnou rychlostí po kolejích, ale Bellasar ji ovládal zdánlivě zcela bez námahy a jeho ruce snadno krotily obrovskou sílu puštěnou z řetězu. Vzduchem se úžasně rychle míhaly vyhozené nábojnice. Při pohledu na jeho široký hrudník, svalnaté paže a neochvějně pevný postoj dospěl Malone už dříve k závěru, že Bellasar určitě tráví dlouhé hodiny v tělocvičně - nejspíš s činkami - a že je na muže, který už překročil šedesátku, v dokonalé fyzické kondici. Jenže to, čeho se stal právě svědkem, představovalo neuvěřitelnou demonstraci síly a odvahy, jež dalece předčily jakékoliv očekávání. Úžasná lehkost, s níž Bellasar ovládal vzpínající se zbraň, vyvolávala přímo posvátnou úctu. Rozstřílel na padrt' druhý nákladák, zacílil na džípy ve vesnici, rozstřílel i je... pak vojáky... civilisty... a nakonec namířil na obrněný transportér a způsobil mu takovou zkázu, že kdyby Malone něco podobného neviděl na vlastní oči, nikdy by neuvěřil. Pneumatiky byly ve zlomku vteřiny na cáry a vzápětí odletěl horní poklop a vyvalily se z něj plameny doprovázené hustým kouřem. Ježíšikriste, ty náboje mají hlavice schopné proniknout pancířem a tříštivou náplň, pomyslel si Malone, když vtom Bellasar přestal střílet a prudce stočil hlaveň k němu.

V Maloneovi by se v tom okamžiku krve nadořezal - a očividně nebyl sám. Když Potter viděl, kam jeho pán míří, rychle odskočil mimo palebnou linii a strážní se rozběhli k nejbližším stromům, aby se za nimi ukryli.

Bellsar hleděl mířidly na Maloneův hrudník. Přes značnou námahu, kterou musel prve vynaložit, aby zkrotil zbraň rozsévající zmar a zkázu ve vesnici, působil Bellasar dojmem, že s tím neměl víc práce než s řízením automobilu.

"Ukážu vám teď, jak působí zpětný ráz na druhé straně hlavně," ucedil Bellasar. "Jak by se vám zamlouvala dávka několika set kulek do prsou?"

"Obávám se, že mi uniká pointa."

"Ne, to vám nevěřím. Domnívám se, že zcela přesně víte, oč tu kráčí."

Kristepane, snad neví, že pracuju pro Jeba, zaúpěl Malone v duchu. Ale ne, jenom blafuje. Ale musíš se mít na pozoru, varoval sám sebe vzápětí. Nesmíš nic pokládat za předem dané. Malone se zoufale snažil nedat na sobě ani náznakem znát pocit viny, že byl při něčem přistižen. "Nemohl byste se vyjádřit přesněji? Jen tak, pro vyjasnění situace."

"Máte mě za blbce?"

"V žádném případě."

"To jste si myslel, že mi nebylo od počátku jasné, jak na vás zapůsobí, když budete trávit celé dny o samotě s mou ženou? Opravdu jste se domníval, že jsem neočekával, jak to s vámi zamává, až ji uvidíte, jak se před vámi svléká? Věděl jsem, že nedokážete odolat představě, jaké by bylo se s ní pomilovat."

Rozbouřený pulz se Maloneovi pomalu uklidňoval. Takže nešlo o Jeba. "Mýlíte se, když se domníváte..."

"Držte zobák. Chci, aby mezi námi bylo zcela jasno. Nedokážu samozřejmě poručit vašim citům k mé ženě, když jste s ní. Ale kdybyste jim sebemeně podlehl, kdybyste se jí dotkl způsobem, který by jen o vlasek přesahoval to, při čem jsem vás před chvílí přistihl, jestli se k ní přiblížíte jinak než jako umělec, jemuž jde jen o pohodlí svého modelu, dovleču vás sem a... Moje žena patří mně a nesnáším, když mi někdo sahá na mé vlastnictví. Vyjádřil jsem se srozumitelně?"

"Naprostě."

"Pochopil jste mě? Opravdu jste mě pochopil?"

"Dokonale."

Bellsar otočil hlaveň kulometu zpět k vesnici, stiskl spoušť a rozmetal na padrt' stěny několika domků, až komorou

prošel poslední náboj a zbraň ztichla. Bellasar zíral na své dílo a musel potlačit chvění, které jím projelo. Chvění však nezpůsobil zpětný ráz zbraně, a když konečně promluvil, měl podivně sevřený hlas. "A teď se sakra vraťte ke své práci."

5

"Omlouvám se."

Malone vzhlédl od skici, kterou maloval z paměti. Sienna stála ve dveřích do zimní zahrady. Na to, jak měla obličej poničený pláčem a slzami, se dala do pořádku velmi rychle, pomyslel si Malone udiveně. Měla na sobě volnou vestu a pletenou sukni po kotníky, celá v modrém odstínu, jež Maloneovi připomínal nefritovou zeleň Karibského moře, na kterou se tak rád díval ze svého domu na Cozumelu. Díval, zdůraznil v duchu minulý čas. Přestože mu Bellasar slíbil, že uvede pozemek do původního stavu, Malone se už k němu ani nepřiblíží.

"Za co se omlouváte?" zeptal se.

"Za scénu, kterou jsem ztropila."

"Vy jste žádnou scénu neztropila. To váš manžel."

"Ne. Omlouvám se za své neprofesionální chování. Oba musíme odvést jistou práci a já jsem k té své nepřistupovala zrovna zodpovědně."

"Nic zlého se nestalo. Museli jsme si prostě ujasnit některé detaily."

"A teď, když jsme je vyřešili..." Sienna uchopila vestu za spodní okraj a začala šiji zvedat přes hlavu.

"Přestaňte."

"Nechci, aby se Derek ještě více navztekal. Vy jste nezažil, co dokáže, když se opravdu naštvete. Musíme vytvořit druhý portrét, a čím dříve, tím lépe."

"Posadte se."

"V takové pozici mě chcete namalovat?"

"Chci, abyste si v této pozici chvíli odpočinula a vyslechla si, co vám budu povídat."

"To ne. Prosím. Musíme pracovat. Kdyby Derek usoudil, že ztrácíme zbytečně čas, byl by schopen..."

Malone zaťal zuby. "Jsem to já, kdo má ten portrét namalovat. Starost o vašeho manžela nechte na mně. Teď chci, abyste se posadila. Prosím."

Sienna se nervózně ohlédla ke dveřím a váhavě poslechla.

Malone si vzal druhou židli a posadil se vedle ní. Seděl obkročmo, opíral se rukama o opěradlo a jen doufal, že se část jeho nenucenosti přenesla i na ni. "Když sem váš manžel ráno přišel," začal tiše, "zmínil se, že vypadáte stejně jako v Miláně, když vás poprvé spatřil. Tehdy jste prý byla pro focení nepoužitelná."

Sienna sklopila oči.

"O čem to mluvil?" zeptal se jí Malone.

Sienna hleděla do prázdna a tak dlouho mlčela, až si Malone pomyslel, že mu neodpoví.

"Tehdy jsem prožívala zlé časy," řekla konečně.

"Kdy to bylo?"

"Před pěti lety."

Malone vyčkával.

"Já..."

Malone ji povzbudil pohledem.

"Musíte pochopit..." Sienna se zhluboka nadechla. "Asi vás to překvapí, ale modelky bývají jako ženy nejméně sebejisté."

Malone mlčel. Báł se, že kdyby něco řekl, uvedl by ji do ještě silnějších rozpaků a nic dalšího by se už nedozvěděl.

"Znovu a znovu přesvědčujeme samy sebe, že jsme něco víc než pouhá líbivá skořápka. Bojíme se stárnutí, strachujeme se, že svá nejlepší léta už máme za sebou."

Malone se přinutil zachovat mlčení.

"Jistě, existují výjimky. Ale já k nim nepatřila. Jen si představte, jaké to je, udržovat si stále štíhlou postavu a bát se, že každé sousto navíc kamera nemilosrdně odhalí. Takže nejíte, dokud doslova nepadáte hladu, nebo se najíte a pak se přinutíte potravu zase vyvrátit. A sem tam si pomůžete špetkou kokainu. Po něm se totiž nepřibírá a nějakou dobu se cítíte lépe. No a tak si příště vezmete o špetku více. A celou dobu, kdy s vámi tolik lidí manipuluje, sníte o muži, který bude silnější než všichni ostatní a který vám pomůže slepit rozbité střípky vašeho života znovu dohromady. Jenže jakmile doufáte, že jste ho konečně našel, ukáže se, že je to jen další z řady darebáků, který se vám snaží do všeho mluvit, podrobit si vás a..."

Sienna mluvila rychleji a rychleji, až si náhle uvědomila, zeji někdo napjatě poslouchá.

Malone se rozhodl riskovat a promluvil. "Řekněte mi, co měl váš manžel na mysli, když řekl, že jste tehdy nebyla fotografovatelná."

"Tak jsem se omezovala v jídle, že jsem nakonec i pro kameru byla příliš hubená. A ještě horší bylo, že se mi díky kokainu usadil trvale v očích nepřítomný skelný pohled. A k dovršení všeho mi muž, s nímž jsem tehdy žila, natrhl ret a udělal na každém oku velký monokl."

Maloneovi se zvedl žaludek.

Sienna si promula ruce. "Stalo se to v Miláně. Odjela jsem tam na sérii podzimních přehlídek, ale po tom výprasku jsem samozřejmě pracovat nemohla. Seděla jsem zavřená v hotelovém pokoji, zatímco můj tehdejší přítel přefíkl každou štetku, na kterou narazil. Žila jsem jako ve zlém snu, když se jednoho dne ozvalo zaklepání na dveře. Když jsem otevřela, stál tam Derek. Nikdy na ten okamžik nezapomenu. Měl na sobě frak a v ruce kytici rudých růží. Obluzená kokainem jsem mžourala na tu pohlednou snědou tvář, a jednu chvíli jsem ho dokonce pokládala za Rossana Brazziho,

toho italského herce. Nemám poněmhu, jak zjistil, kde bydlím a co se mi stalo. Pozvedl mi bradu a řekl: „Přišel jsem, abych se o tebe postaral. Nenamáhej se s balením. Obleč si kabát a pojď se mnou.“ Zamrkala jsem a přikývla. Dokonce jsem se ani nezdržovala s kabátem. Prostě jsem za sebou zavřela dveře a sešla s ním k čekající limuzíně.

"Ale říkala jste přece, že jste měla milující rodinu. Proč jste se potom cítila tak nejistě?"

"Nemluvila jsem o milující rodině, ale pouze o milujících rodičích."

"Teď vám nerozumím."

Sienna polkla. "Rodiče mi zemřeli, když mi bylo dvanáct, a já pak vyrůstala u svého strýce. Nedokázal se udržet, aby mě pořádkem neosahával. Kdykoliv nebyla nablízku jeho žena, snažil se mě..."

Malone cítil, jak se mu ústa plní žlučí.

"Několikrát mě donutil..."

"Panebože."

"Vyhrožoval, že jestli to někomu povím, vyhodí mě z domu. „Skončíš v kanále,“ hulákal. Nemohla jsem se vůbec na nic soustředit. Ve škole to se mnou šlo od desíti k pěti a k spánku jsem se vždycky musela proplakat. A tak jsem se začala uchýlovat do světa fantazie. Nečetla jsem nic než módní časopisy a snila o kariéře modelky a nádherném životě, který mě čeká. Tak to pokračovalo až do mých šestnáctých narozenin. Když se tehdy znovu přikradl do mého pokoje, rozkřičela jsem se na něj, že už to s ním dělat nebudu. Probudila jsem tím křikem jeho ženu i děti. Teta odmítla mým obviněním uvěřit a strýc mě za údajné lži do krve zmlátil. Tak mě zřídil, že jsem dva dny musela zůstat v posteli. Třetí den, když odešli do práce, jsem ukradla peníze, které, jak jsem věděla, teta schovávala pod džbánem s moukou. Doufala jsem, že si bude myslet, že jí je ukradl strýc, aby si mohl koupit flašku. Sbalila jsem si to nejnnutnější a sedla na autobus do Chicaga. Tam jsem se ubytovala v zavšiveném penzionu a brala každou práci, která se naskytla, i tu sebe-podřadnější. Ale nepřestávala jsem snít, že ze mě jednou bude stejně úspěšná modelka jako ty, jejichž fotografie zdobí obálky módních žurnálů. U jedné agentury jsem se zapsala do večerních kurzů pro začínající manekýnky. Neumíte si vůbec představit, jak tvrdě jsem dřela, aby se mi můj sen vyplnil. A díky bohu jsem se od předvádění spodního prádla pro novinové inzertní vypracovala přes katalogy s plavkami až na stránky Vogue a Cosmopolitanu a posléze i na obálky všech jen trochu důležitějších módních časopisů. Konečně jsem získala, po čem jsem vždycky toužila. Jediná potíž spočívala v tom, že tohle nebyl život, který jsem si vysnila. Žádná zářivá nádhera, ale obyčejný trh s lidským masem."

"Co se stalo, když jste s Bellasarem odešla z hotelu?"

"V limuzíně cestou na letiště si prohlížel modřiny, které jsem měla pod očima. Řekl mi, že nedokázal přenést přes srdce, když někdo ničí takovou krásu. Řekl, že zajistí, aby mě tvář už nikdy nikdo neublížil, ani já sama. Pak mě přivedl sem. Tady už čekal plastický chirurg, který se měl postarat, aby mi po zraněních nezůstaly v obličeji žádné jizvy. Další tým lékařů dostal za úkol zbavit mě návyku na kokain. Derek mi sehnal psychologa, který se specializoval na poruchy stravování a vyléčil mě z představy, že jídlo je mým nejhorším nepřítelem. Trvalo šest měsíců, než výsledky odpovídaly Derekovým vysokým nárokům. Ach, jak byl tehdy pyšný! Tvrdil, že mě stvořil. Obcházel mě kolem dokola a ze všech stran si mě prohlížel, celý rozzářený, a říkal, že bez něj by má krása zhynula." Sienna ztrápeně pokrčila rameny. "Měl pravdu. Při tom, jak rychle to se mnou šlo z kopce, bych bez jeho pomoci byla tou dobou nejspíš mrtvá."

"Takže manžel vám poskytl vše, co jste potřebovala. Nakonec jste získala muže, který se o vás staral."

"Až do jistého dne před třemi měsíci."

Malone sraštil obočí. "Co se tehdy stalo?"

"Vrátil se ze služební cesty a najednou byl jako vyměněný. Stěžoval si, že se mi v koutku očí objevují vrásky. Tvrdil, že mi začínají šedivět vlasy. Varoval mě, abych si hlídala výraz obličeje, aby nebyl tak expresivní, protože když prý nakrčím čelo, zůstávají mi vrásky i mezi obočím nad kořenem nosu. Od té doby si neustále kladu otázku, co se tehdy na té služební cestě přihodilo. Zamiloval se do jiné ženy? Když jsem na to zavedla řeč, strašně se rozvzteklil. Řekl mi, že si pořád něco namlouvám a že bych se měla víc ovládat. Nechala jsem si nabarvit vlasy, vyčistit pleť, vyhladit vrásky, dělala jsem všechno, co mě napadlo, jenom abych mu udělala radost. Jenže on reagoval stále podrážděněji, jako by mu docházela se mnou trpělivost. Nic, co jsem udělala, mu nebylo dost dobré. Začínala jsem se těšit, až zase někam odjede, protože jeho výlety mi přinášely trochu klidu. Ale pokaždé se vrátil ještě kritičtější k mému vzhledu než předtím."

Malone otevřel ústa, aby ji několika slovy povzbudil a uklidnil, když vtom si všiml, jak celá ztuhla a třesla oči na něco za jeho zády.

Vyskočila ze židle. "Právě se bavíme, jakou pozici bych měla zaujmout. Věř mi, Dereku, zrovna jsme se chystali pustit se do práce. Přisahám."

Bellasar stál ve dveřích. "Odlétáme do Istanbulu. Připrav se. Přesně v pět." Bellasar se zadíval přimhouřenýma očima na Malonea. "Máte k dispozici ještě dva týdny, během nichž musíte svou práci dokončit."

"Možná budu potřebovat víc času."

"Dva týdny vám budou muset stačit. Zařídte se podle toho."

"Když jsem souhlasil s vaší nabídkou namalovat dva portréty, vymínil jsem si, že budu postupovat podle svého, a vy jste mé podmínky přijal."

"Podmínky se změnily."

"Jak mám podle vás pracovat bez modelu? Jak dlouho bude Sienna pryč?"

"Tak dlouho, jak bude třeba."

"Dobrá. Ale čím déle bude pryč, tím déle mi potrvá, než svou práci dokončím."

Bellasarovi potměly oči. "Začínám se přiklánět k Alexovu názoru. Byla chyba angažovat právě vás. V pět hodin odlétáme." Bellasar se zlostně otočil a odešel.

Sienna se za ním dívala, jak přechází terasu, a zachvěla se. "Kolik je hodin?"

"Tři pryč."

"Bože, moc času nemám."

Když vstala ze židle, Malone se jí zeptal: "O co v Istanbulu jde? Proč je to tak důležité?"

"Kdykoliv se stane něco takového," odpověděla stísněně, "vždycky jde o obchod. Někteří Derekovi zákazníci rádi tráví čas v mé společnosti a jemu pak značně usnadňuje jednání, když jsem nablízku."

Malone přikývl. Jistě, Bellasar v jejich očích vyrostl, protože má tak krásnou a atraktivní manželku.

"Už nesmím ztratit ani minutu."

Odběhla a Malone dokončil úvahu. Ano, taková krása může obchodního partnera oslnit a částečně i ovlivnit jeho úsudek. Ale co až se na té kráse vyskytnou vady? Začne obchodu škodit. Už nevyhoví vysokým nárokům manžela, kterého neuspokojí nic než naprostá dokonalost. Z každého hlediska mizerná situace. Jakmile někdo přestane plnit důležitou funkci, je třeba poohlédnout se po náhradě.

6

Slunce už stálo dost nízko, aby zahalilo terasu do stínu, ale stále ještě svítilo natolik silně, že se jeho paprsky odrážely od roztočených lopatek rotoru vrtulníku. Malone se díval, jak Sienna spolu s Bellasarem, Potterem a třemi tělesnými strážci nastupuje do kabiny. Měla na sobě elegantní kostým, vlasy upravené do dokonalého účesu. I na tu vzdálenost působila její krása přímo impozantně, ale i na tu vzdálenost Malone poznal, jak nerada do helikoptéry nasedá. Jako kdyby odváželi dobře oblečeného vězně k soudu. Nebo na vlastní pohřeb.

Metafora malíře zneklidnila. Když se vrtulník vznesl a odletěl, bodlo ho u srdce smutkem z rozloučení.

PĚT

1

Navyklý na pravidelné koktejly se Siennou, každý večer cítil Malone stále silnější nepokoj, jak se blížila sedmá hodina. Teď už bych se zvedl a odešel ze svého pokoje do knihovny, pomyslel si. Místo toho procházel po těch částech pozemku, kam měl dovolen přístup, vyděšeně zvíře snažící se pohybem uvolnit nahromaděné napětí. Když západ slunce konečně pozlatil křoviny, sochy a jezírka v zahradě, Malone usoudil, že by měl zkusit něco pojist, ale když pak seděl ve světle svíček docela sám u dlouhého stolu, jen se v telecích kotletách, které mu sloužící naservíroval, ponímal a většinu večere nechal na talíři. Neustále dumal, kde Sienna právě je a co dělá.

Pokud ještě žije.

Náhle se ho zmocnila děsivá představa a před svým duševním zrakem viděl Bellasara, jak ji vystrkuje z kabiny vrtulníku a jak se její tělo třísť o kameny, nebo jak ji Potter prohání hlavu kulkou a shazuje mrtvolu do moře. Ne, opakoval si znovu a znovu. Bellasarovo chování přece naznačovalo, že ji potřebuje. Alespoň pro tuto chvíli. Krize propukne až po návratu z Istanbulu.

Malone strávil neklidnou noc a ráno, aby odpoutal mysl od znepokojujících úvah, protáhl rozcvičku z hodiny na dobré dvě, ale moc mu to nepomohlo a obavy o Siennu ještě vzrostly. Zašel do zimní zahrady, rozložil na stole předběžné skici a hleděl na krásné rysy tváře a ladné křivky postavy. Kreslil Siennu z paměti a představoval si, že sedí před ním na židli a rozmlouvá s ním.

Pak se odebral do knihovny. Ve vzduchu se vznášel lehce zatuchlý pach starých foliantů. Malone přistoupil ke vzdálenější stěně a vystoupil po žebříku k prostřední polici. Právě na toto místo Bellasar ukázal tehdy večer, když odhalil první Siennin portrét a pak ji přirovnal k Dantově Beatrici, která básníka inspirovala při práci na Božské komedii. "Kdybyste měl zájem něco si o Dantem a Beatrici přečíst, mám tady Rossettiho překlad básnickovy autobiografie," řekl tehdy Bellasar. "Někde tady najdete knihu, která se jmenuje Dante a lidé kolem něj, vydání z roku 1861..."

A Bellasar řekl i něco jiného. Řekl, že Beatrice zemřela mladá a že ji Dante i po smrti zbožňoval. Malone si nemohl neuvědomit paralelu, která se přímo nabízela. Čeká i Siennu smrt v mladém věku?

Musím přestat myslet na smrt.

Dílo, které hledal, našel celkem bez nesnází, protože svazky byly řazeny abecedně podle jména autora. Malone přejížděl zrakem hřbety knih a přemítal o podivné náhodě: Rossetti se křestním jménem jmenoval Dante, stejně jako básník, jehož životopis přeložil. Usadil se do křesla, otevřel knihu a vyhledal pasáž, v níž Dante popisuje své první setkání s Beatricí. Toho dne měla na sobě šaty vznešených barev, v nichž převládal tlumený, a přesto výrazný purpur... Musím upřímně přiznat, že v té chvíli se začal duch života, jenž sídlí v nejtajnějších komůrkách duše, tak divoce otřásat, že jsem se rozechvěl až po kořínky vlasů.

Ano, souhlasil Malone v duchu.

2

Uplynuly dva dny a Sienna se stále ještě nevrátila.

Večer ležel Malone na posteli a celý napjatý naslouchal krokům strážných, hlídkujících v temnotě pod oknem ložnice. Čas se vlekl k zbláznění pomalu a Malone trpěl jako zvíře, ale alespoň získal možnost pečlivě si promyslet další postup. Před ním ležel otevřený Rossettiho překlad Dante-ho životopisu.

Náhle jsem spatřil tutéž nádhernou ženu, tentokrát oblečenou celou v zářivě bílé... Tehdy poprvé se k mým uším donesla líbezná melodie jejího hlasu a naplnila mne tak slastným pocitem, že jsem odtamtud odcházel jako zmámený. Maloneovi se obočí orosilo potem. Zašel do koupelny a pošplíchal si obličej studenou vodou. Když se vrátil do pokoje, zhasl světla, přistoupil k oknu naproti posteli a zahleděl se mezi stíny, které do zahrady vrhala světla reflektorů. Zkontroloval na hodinkách čas. Do půlnoci zbývalo jen několik minut. Za okamžik se zpoza rohu vpravo vynoří strážný a zamíří po prostřední pěšině vysypané světlým štěrkem. Noční ticho prořizne zachrastění podrážek. Malone se postavil těsně ke zdi, aby nikdo zvenčí nezahledl ani jeho stín, a čekal.

Tam. Zvuk těžkých kroků předcházel postavu strážného, který se skutečně objevil na předpokládaném místě. Malone pokýval hlavou. Za deset minut se ukáže druhý strážný, který tentokrát přijde zleva. A za dalších pět minut třetí, který

obejde převlékací kabinky u bazénu a vydá se rovnou k přistávací ploše pro vrtulníky. Strážní v průběhu týdnů, kdy je Malone sledoval, dodržovali zcela neměnný rozvrh.

Vzal si knihu a opustil pokoj. Nejasně osvětlená chodba byla úplně opuštěná. Podlahu kryl dlouhý běhoun, který zvuk jeho kroků dostatečně tlumil. Zakrátko stál na záhlaví točitého schodiště a nahlížel dolů. Zaslechl, jak po mramorové dlažbě přechází těžké boty strážného, který vyšel ze dveří vpravo a teď ho sleduje, jak schází po schodech.

"Nemůžu usnout," vysvětlil Malone a ukázal strážnému knihu. "Vezmu si jinou."

Strážný potřeboval několik okamžiků, než si srovnal v hlavě, že ten člověk opravdu dočetl jednu knihu a hned si jde pro další.

Malone se nezdržoval, aby své čtenářské záliby dále rozebíral. Přešel chodbou doleva a otevřel dveře do knihovny. Zatuchlý pach, který v temnotě před sebou ucítil, ho přímo dusil a připomněl mu márnici na hřbitově, kde ležel před pohřbem jeho dědeček. Chyběla jen přesycená vůně záplavy květin.

Takhle nesmíš uvažovat, napomenul se důrazně.

Sáhl na vypínač vlevo od dveří a rozsvítil. V náhlém jasu křišťálového lustru musel na okamžik přivřít oči. Zavřel za sebou. Knihy nebyly pouze seřazeny podle autorů, ale současně rozděleny do jednotlivých kategorií: beletrie, literatura faktu a zcela vpravo příručky a encyklopedie.

Malone zamířil právě tam, když vtom zaslechl, jak se za ním otevřely dveře. Otočil se a spatřil strážného. Pokynul mu a pokračoval v prohlídce knihovny. Encyklopedii, kterou potřeboval, našel snadno. Britannica. O vzácných knihách prakticky nic nevěděl, ale už poznal Bellasarův vkus a záliby natolik, aby dospěl k přesvědčení, že tohle vydání - z roku 1911, jak se dočetl na titulní stránce s copyrightem - představuje klasickou verzi, sběrateli tolik ceněnou.

Strážný ho pozorně sledoval. Malone mu znovu pokynul, ale tentokrát se v jeho gestu objevil náznak netrpělivosti, jako kdyby chtěl říci: "No dobře. Dosáhls, cos chtěl. Ukázals, že jsi výborný hlídací pes. Ale teď pokračuj v obchůzce a nechej mě v klidu si číst." Strážcův upřený pátravý pohled zakolísal a muž vycouval do chodby; zvuk jeho kroků na mramorové dlažbě se pomalu vytrácel. Malone přistoupil ke dveřím a zavřel je. Dával si záležet, aby strážný zaslechl klapnutí západky a poznal, že si host nepřeje být vyrušován.

Se svazkem Britské encyklopedie, který si vybral -hesla začínající písmenem R -, se Malone usadil do lenošky, a jak převracel křehké stránky těžké knihy a v nose ho dráždil nezaměnitelný pach plísně, snažil se potlačit nervózní obavy. Všechno bude v pořádku, ujišťoval se v duchu. Jenom se musí držet připraveného plánu.

Našel heslo, které potřeboval.

Rossetti, Dante Gabriel. Anglický malíř a básník, zakladatel prerafaelitského hnutí. Narozen 1828, zemřel 1882.

Přestaň myslet na smrt! okřikl se Malone.

Rossetti byl pokřtěn Gabriel Charles Dante, ale jeho posedlost středověkým italským básníkem byla tak silná, že vyžadoval, aby mu všichni říkali Dante. A projevila se i jinak, když Rossetti ztotožnil svou překrásnou manželku Elizabeth s Danteho Beatricí a zasvětil svůj život úkolu přeložit vášnivý text básnickovy autobiografie, v níž se vyznává ze své oddanosti k Beatrici. Rossetti ve skutečnosti vlastně vyjádřil lásku, kterou cítil k Elizabeth. A když ta krátce po svatbě zemřela, Rossetti s ní nechal pohřbít všechny básnické texty, které do té doby napsal a v nichž vykreslil symbolický obraz své idealizované lásky k manželce, kterou v básních oslovoval jménem Beata Beatrix - Požehnaná Beatrice.

A zase se jeho myšlenky točily chtě nechtě kolem smrti. Malone se je snažil zapudit, a jak se jeho úvahy ubíraly jiným směrem, povšiml si významné paralely, kterou s Rossettím sdílel. Oba byli malíři, jejichž životy prodělaly drastickou změnu kvůli ženě, do níž se zamilovali, když malovali její portrét.

Láska. Vůbec poprvé si Malone uvědomil, že vědomě použil toto slovo v souvislosti se svými city k Sienně.

3

Když o půl hodiny později do knihovny znovu nahlédl strážný, Malone předstíral, že v lenošce usnul. Natáhl se se zavřenými očima, otevřenou encyklopedii složenou v klíně. Tentokrát hlídací při odchodu zavřel dveře. Malone okamžitě vstal, zhasl světla a přistoupil k dvoukřídlovému oknu. Venku nikoho neviděl, a tak okno otevřel a opatrně seskočil na trávník ponořený v temnotě, přivřel za sebou okno a přikrčil se za keřem. Až se strážný do knihovny vrátí, usoudí, že se Malone probudil a odešel do svého pokoje.

Malone přikrčený za keřem pozorně zkoumal okolí a zejména místa, kde reflektory prořezávaly tmu. Ujistil se, že nablízku nikdo není, rychle přeběhl stezku a pod ochranou křovisek na druhé straně se začal plížit ke klášteru, kde se silueta zvonice zřetelně rýsovala proti hvězdnaté obloze. Postupoval opatrně a snažil se splynout se stíny, a proto mu trvalo dobrou půlhodinu, než překonal vzdálenost, která by za normálních okolností představovala pětiminutovou procházku. Potily se mu dlaně. Armádu opustil již před deseti lety a teď mu dělalo trochu problémy ovládnout rozbourané emoce. Srdce mu bušilo jako zvon a plícím jako by se nedostávalo vzduchu. Opustil úkryt za zahradní fontánou a přeběhl za geometricky zastříženým okrasným keřem. Přikrčil se k zemi a pozoroval obloukovitá okna klášterní budovy. Zaujalo ho, že zatímco se většina utápěla v temnotě, všechna sklepní okna zářila jasným světlem. Přemítal, zda pokoušet štěstí, riskovat a připlížit se k nim blíže, když vtom ho vylekal zvuk otevíraných postranních dveří. Objevila se mužská postava, která díky vnitřnímu osvětlení před sebe vrhala dlouhý stín. Strážný s puškou vykročil do tmy a zavřel za sebou. Pozvedl zrak k obloze poseté hvězdami a pak si zapálil cigaretu. Malone němě odříkal děkovnou modlitbu, že zaváhal a nezačal se bezhlavě plížit ke sklepním oknům.

Žádný problém. Prostě si počkám, až se vrátí dovnitř, nebo odejde na obchůzku. Ale při Bellasarově a Potterově nepřítomnosti si strážný dával pěkně načas. V klidu dokouřil cigaretu a zašlápl špaček, ale vůbec nejevil ochotu se někam přemístit. Teprve když se dveře znovu otevřely a objevil se v nich muž v dlouhém bílém plášti, zaujal postoj profesionálního strážce, aby vyvolal dojem, že celou dobu stojí v pozoru a hlídá vchod.

Druhý muž byl vysoký, měl tmavé vlasy, hranatý obličej a robustní postavu a Malone ho ještě nikdy předtím neviděl. V

rozptýleném světle z chodby si ho teď pozorně prohlížel, aby si do paměti uložil co nejvíce detailů. Plné široké rty, husté obočí, pravidelná linie lících kostí. Moc času k pozorování Malone neměl. Muž v bílém plášti ukázal na rozšláplý nedopalek u strážcových nohou a úsečně mu něco vytýkal. Jeho výstup přinesl okamžité ovoce - strážný se vypjal do ještě dokonalejšího pozoru. Další nesouhlasná poznámka, a hlídač následoval muže dovnitř. Dveře se hlasitě zabouchly a vchod opět potemněl. Okolí kláštera osvětloval sice vzdálený, ale přesto dostatečně ostrý odraz bezpečnostních reflektorů a Malone se ještě dlouho opatrně rozhlížel, než se ujistil, že v dohledu není žádná hlídka a že se může odvážít pokračovat v postupu k zářícím sklepním oknům.

Proč měl ten člověk na sobě po kolena dlouhý bílý plášť? přemítal. Tak se přece oblékají lékaři v nemocnicích nebo laboratorní technici. Co se skrývá za okny do sklepa? Malone ignoroval ocelovou obruč strachu, která mu svírala hrudník, a přikrčený se rozběhl ke skupince keřů rostoucích těsně u zdi klášterní budovy. Ještě se za nimi nestačil ani pořádně přikrčit a už se ozvaly kroky. Těžké boty obešly roh a minuly Malonea tak těsně, že zaslechl cinknutí kovu o kov; hlídač nejspíš zavadil puškou o přezku nebo jinou součást opasku.

Pak Maloneovu pozornost přivábily jiné zvuky - tlumené hlasy, duté zadrhnutí, jako když se tře dřevo o kámen. Přitisknutý těsně ke zdi, aby ho zevnitř nebylo vidět, opatrně nahlédl do osvětleného okna a zase se zklamaně stáhl. Vevnitř se sice svítilo, ale výhled zakrýval neprůhledný závěs. Hlasy však vycházely z jiného, vzdálenějšího okna, a když se k němu Malone připlížil a ukryl se za jinou skupinkou keřů, s povděkem zjistil, že místo zavěšuje tohle okno vybaveno vnitřní žaluzií, jejíž listy na sebe nedoléhaly úplně těsně.

Malone viděl část sklepní místnosti. Kamenná dlažba, stoly, skříňky, laboratorní pomůcky, počítače a různá elektronická zařízení. Dva velké přístroje u protější stěny vypadaly jako velkokapacitní chladnička a mraznička. Ve světle se objevil muž v bílém plášti v doprovodu strážného a Malone teď jejich hlasy rozeznával mnohem zřetelněji. Zdálo se mu, že rozhořčený muž mluví rusky a že mu strážný nerozumí. Malone sice neuměl rusky ani slovo, ale situace byla jasná: muž v bílém plášti chtěl po strážném, aby otevřel dřevěnou bednu.

Strážný se zapřel o páčidlo. Zaskřípaly hřebíky a víko bedny povolilo. Strážný zabral tak silně, až prasklo prkno, což vyvolalo výbuch hlasitých protestů, a na scéně se objevila třetí postava. Další muž v dlouhém bílém plášti mával vyplašeně rukama a vzrušenou ruštinou něco horlivě hustil do strážného. Bezesporu ho nabádal, aby si dal pozor, a Malone si uvědomil, že tahle vyděšená gesta už kdysi viděl. Přesněji řečeno, viděl už toho muže. Poznal pleš a shrbená zakulacená ramena návštěvníka, který vystoupil z helikoptéry onoho prvního rána, které Malone trávil v Bellasarově sídle. Tehdy ho vylekalo, když Bellasarovi lidé neopatrně manipulovali s bednami, které s sebou přivezl, stejně jako ho to vylekalo i nyní.

Konečně si ho Malone mohl prohlédnout zblízka. Soustředil na něj veškerou pozornost a ukládal si do paměti rysy obličeje - hluboko zasazené oči, vysoké čelo, oválná tvář...

Náhle se zachvěl. V dále se ozval zvuk, který rychle přerůstal v hlasitý rachot, a Malone měl pocit, že mu srdce svírá ledová pěst. Helikoptéra. Kristepane. Že by se vracel Bellasar? A je s ním Sienna?

Rachot už byl tak zřetelný, že ho slyšeli i muži ve sklepní místnosti a obrátili se k oknu. Malone uskočil stranou. Podle jejich chování usoudil, že si ho nevšimli, ale Bellasarův návrat bezpochyby vybičuje strážné k vrcholné ostražitosti a hrozí bezprostřední nebezpečí, že jeho tajný výlet vyjde najevo. Zámek začne překypovat horečnou aktivitou a jemu se už nepodaří vplízt se nepozorovaně zpět do svého pokoje. Jedinou nadějí skýtal několik krátkých okamžiků, kdy se pozornost všech strážných zaměří na přistávající vrtulník. Prostranství mezi zámkem a klášterem zalila oslepující záře reflektorů, které osvětlily přistávací plochu. Téměř vzápětí se k nim přidal další zdroj světla, tentokrát z oblohy. Palubní reflektor na nose rychle se přibližující helikoptéry.

Strážní budou tékat pohledem od jednoho světla k druhému, blesko Maloneovi hlavou. Jenže jakmile stroj dosedne na zem, okamžitě se vrátí zpět k běžné hlídkové činnosti. Tohle je má jediná šance. Pohyb!

Ale ještě než stačil vyrazit z úkrytu u zdi klášterní budovy směrem ke skupině keřů blíže k zámku, proběhl kolem něj strážný a Malone se v posledním zlomku vteřiny zarazil. Rozhlédl se, zda svého kolegu nenásleduje další hlídač.

Nikoho neviděl. Tak dělej, povzbuzoval se, dokud je jejich pozornost alespoň trochu rozptýlena. Zvládneš to, neboj se. Vrtulník se zářícím reflektorem mu prolétl přímo nad hlavou a Malone vystartoval. Ke skupině keřů, kterou si vyhlédl, dosprintoval ve chvíli, kdy se za ním rozlétly dveře do budovy kláštera a ozvaly se ruské hlasy. Zdálo se mu, že muži míří k přistávací ploše, ale neodvážil se zastavit a ohlédnout se. Dostat se sem mu trvalo třicet minut. Tehdy se plížil od fontány ke křovinám, od živého plotu k jinému úkrytu, který mu temnota nabízela, ale teď musel stejnou vzdálenost překonat mnohem rychleji, než by mu trvala obyčejná procházka.

Usilovně běžel co nejvíce shrbený a snažil se splynout se stíny okolních keřů. Podle zvuku poznal, že otáčky rotoru klesají. Vrtulník už přistál a každým okamžikem z něj vystoupí Bellasar a jeho doprovod - prosím tě, bože, snažně tě prosím, ať se Sienně nic nestalo - a zamíří k zámku. Bellasar se určitě ihned zeptá strážných, co Malone po dobu jeho nepřítomnosti dělal. Hlídač, který měl na starosti vnitřní prostory zámku, mu ohlásí, že naposledy viděl malíře, jak spí v knihovně, zhroutený v křesle. Bellasar se bude chtít přesvědčit na vlastní oči. A jestli v té lenošce, až nahlédne dovnitř, nebude, jistě se ho zmocní podezření a zkontroluje si, zda jsem ve svém pokoji.

Vpředu se vynořil další hlídač. Malone skočil do úkrytu za kamennou sochou, znehybněl a úpěnlivě se modlil, aby se ten chlap nepodíval jeho směrem. Vpravo se mu mezerou mezi keři otevíral výhled na přistávací plochu zalitou ostrým světlem. Bellasar právě vystupoval z kabiny a Maloneovi se zdálo, že jím lomcuje zlost. Ani nepočkal na muže v bílém plášti, a obrátil se k odchodu. Následován tělesnými strážci, mířil dlouhými kroky k zámku. Potter se zatím neukázal, ale Maloneovi vrtala hlavou neskonale důležitější otázka. Kde je Sienna? Snad se jí, proboha svatého,

něco nestalo? V příštím okamžiku se v kabině vrtulníku něco pohnulo a objevila se ženská postava. Maloneovu úlevu, když poznal Siennu, ihned nahradilo zděšení, protože mu neuniklo, jak pomalu a váhavě z kabiny vystupuje. I na tu dálku vypadala jako obluzená drogami.

Pohyb! rozkázal si Malone v duchu. Teď pro ni nemůžeš nic udělat, a jestli se ti nepodaří vrátit se do knihovny, než tam vstoupí Bellasar, už jí nepomůžeš vůbec nikdy. K čertu, pak už nepomůžeš ani sám sobě.

Strážný, který mu tak znenadání zastoupil cestu, pomalu mizel za křovinami a Malone se naposled ohlédl po Sienně. Srdce se mu sevřelo, když viděl, jak nejistě přechází přistávací plochu, ale to už oběhl sochu a sprintoval k zámku. V několika oknech v nejvyšším poschodí se rozsvítilo. Pravděpodobně Bellasarovo apartmá. Pán domu třeba zamíří rovnou do postele, pomyslel si Malone s novou nadějí. Možná si na mě vzpomene až ráno.

K poslední spásné skupince keřů Malone doběhl s dmoucím se hrudníkem. Opatrně nahlížel mezi větvemi, jestli se v bezprostředním okolí nepohybují další strážní, kteří by ho určitě spatřili, jen co by se rozběhl napříč cestičkou vysypanou bílými oblázky, aby otevřel okno knihovny a vsoukal se dovnitř. Za daných okolností už větší jistotu nezíská. Malone věděl, že musí riskovat, a začal svaly, aby vystartoval a překonal poslední úsek cesty, na jejímž konci čeká spása... a strnul jako zasažen bleskem, když se okna knihovny rozzářila.

4

"Říkal jste, že je tady!" zahřměl Bellasar, přimhuje oči v ostrém světle.

"Byl tu," hájil se strážný. "Před hodinou jsem ho viděl, jak spí tady v tom křesle."

"Tak kde je sakra teď?"

"Určitě se probudil a vrátil se do svého pokoje."

"Z ničeho nic ho posedl zájem o staré knihy? Z ničeho nic se začne uprostřed noci potloukat po knihovně? Viděl jste ho vůbec vracet se do pokoje?"

Strážný provinile rozpráhl ruce. "To ne."

Bellsasar se několika skoky přenesl k řadě dvoukřídlových oken a zamračeně šije prohlížel. Okamžitě si všiml, že jedno z nich je na škvíru pootevřené - dost místa, aby do mezery někdo vsunul prsty a zajistil si přístup do místnosti. Tak by asi zanechal okno někdo, kdo se tudy vytratil do tmy a nechal si otevřenou ústupovou cestu. "Zatracená práce! Okamžitě ho najděte! Zkontrolujte jeho pokoj! Chci vědět, kde je!"

Strážný vyběhl do chodby a Bellasar ho následoval. Překročil práh a křikl na tři tělesné strážce, kteří s ním přiletěli, ať spěchají za ním. Bral tři schody najednou a řít se po točitém schodišti do prvního patra tak rychle, že předběhl strážného, kterého poslal napřed. Nahoře zpomalil jen natolik, aby ho ostatní dostihli, a hned se zase vrhl chodbou k Maloneovu pokoji. Prudce rozrazil dveře, rozsvítil a zamrkal na prázdnou postel s nedotčenou ustlanou přikrývkou.

"Prohledejte dům a pozemek! Nesmí vám uniknout!"

Strážní se rozběhli splnit rozkaz.

Bellsasar spěchal za nimi a u záhlaví schodiště narazil na Siennu, která namáhavě stoupala vzhůru.

"Zmizel," křikl na ni. "Jestli ho najdu někde, kde nemá co pohledávat, už si nebudeš muset dělat starosti, že máš být na druhém obraze nahá. Zabiju ho."

Proběhl kolem ní a zamířil dolů. "Prohledejte každý pokoj!" rozkázal skupině strážných, kteří slyšeli, že se něco děje, a spěšně se shromáždili ve vestibulu. V otevřených vstupních dveřích Bellasar spatřil oba Rusy a další tělesné strážce.

"Prohledejte klášter!" zařval na ně. "Dejte mi pistoli!" houkl na muže, který přeběhl kolem něj. Popadl zbraň, devítimilimetrovou automatickou pistoli Sig-Sauer, a natáhl uzávěr, aby se ujistil, že je v komoře náboj. Letmo se rozhlédl a spokojen, že jeho rozkazy jsou do puntíku plněny, vyběhl ven, aby se zapojil do pátrání.

Prostranství kolem zámku křížovala světla reflektorů a strážní pátrali pod keři a mezi stromy.

Po Bellasarově levici zařinčelo rozbité sklo a rozkřičelo se několik mužů. Jeden z nich volal hlasitěji než všichni ostatní a zcela srozumitelně.

"Máme ho! Našli jsme ho! Tady! Tady je!"

5

Malone předstíral, že ho náhlý vpád vetřelců probudil z hlubokého spánku. Trhl sebou a posadil se na lehátko, na které se před několika okamžiky uložil. Strážní vtrhli do ztemnělé zimní zahrady jako přepadové komando. Prosklené dveře na terasu narazily do vedlejšího obrovského okna tak prudce, že se všechny tabulky vysypaly a kamennou podlahu zaplavila lavina úlomků skla, které podrážky těžkých bot vzápětí rozdrtily na drobné střípky. Místnost byla rázem plná mužů s baterkami a namířenými pistolemi. Dva přiskočili k Maloneovi a neurvale ho postavili na nohy.

"Co sakra..." hrál Malone dezorientovaného.

Jeden z mužů vyběhl na terasu. "Máme ho! Našli jsme ho! Tady! Tady je!"

"Co to má sakra znamenat?" zamumlal Malone. "Proč mě..." Zatím nikdo nerozsvítil, jen několik svítilen mu mířilo do očí. Jedna se natolik přiblížila, až ho úplně oslepila, a Malone zvedl levou ruku, aby ji odstrčil. Vzápětí mu kdosi levačku srazil stranou a hrana baterky ho tvrdě sekla do tváře.

Maloneovi se zatmělo před očima a vzápětí se mu v nich roztočily barevné kruhy. Podlomila se mu kolena a začal padat, ale muži ho zachytili a jeden z nich se rozmáchl, aby ho znovu udeřil baterkou, když vtom se dovnitř nahrnuli další lidé.

"Kde je ten hajzl?" hulákal Bellasar. "Ukažte mi ho!"

Někdo rozsvítil. Po úderu do obličeje se Maloneovi zakalil zrak, ale teď se mu podařilo zaostřit pohled a spatřil Bellasara, jak se prodírá mezi strážnými.

Bellsarův jinak pohledný obličej byl zkřivený nepřičetným vztekem. "Když jsme se poprvé setkali, skončil jste přivázaný k židli a nachal si do kalhot." Natáhl si kožené rukavice. Hrudní koš se mu těžce zvedal, jak jim cloumaly emoce.

"Nechápu," vydechl Malone, "proč..."

"Držte hubu!" zařval Bellasar a praštil ho přes ústa.

Maloneovi poskočila hlava dozadu. Před očima mu na okamžik znovu zavířila barevná kola a zazvonilo mu v uších.

Když se zase dokázal plně soustředit, uvědomil si, že mu z roztrženého rtu stéká pramínek krve a na bradě se slévá s druhým čůrkem, který se řine z místa, kde mu úder baterkou prorazil kůži až na lícni kost.

"Když jsme se poprvé setkali a já se díval na tu loužičku chcanků pod vaší židlí, řekl jsem vám, že jste blázen, když se mnou odmítáte spolupracovat," pokračoval Bellasar a hlas se mu třásl hněvem. "Ale také jsem dodal, že jsem rozumný a že jsem ochoten nabídnout vám ještě jednu šanci. Ale varoval jsem vás." Bellasar ho znovu udeřil do úst a krvácení ze rtů zesílilo. "Třetí šanci nikdy nikomu nedávám."

Tentokrát praštil Malonea tak silně, že muži, kteří zajatce drželi, zavravorali a museli o krok couvnout, aby jim nespadl.

Malone potřeboval delší dobu, než se mu mysl přestala motat v divokých kruzích. "Ani já nikomu nedávám třetí šanci. Už jste mě praštil dvakrát. Zkuste to potřetí a uvidíte."

"Cože?"

"Myslím bez té hromady tělesných strážců, co na mně visí."

"Jste krok od smrti, a to máte nervy mluvit se mnou tímto tónem?"

"Proč mně, proboha svatého, vyhrožujete?"

"Vy si opravdu myslíte, že se z toho vykroutíte drzým blufováním?"

"A z čeho se mám vykroutit?"

"Popíráte, že jste tajně vylezl oknem z knihovny?"

"Tajně vylezl oknem z knihovny? Máte vůbec ponětí, jak pitomě to zní?"

"Popíráte, že jste tam byl?"

"Samozřejmě že jsem tam byl. Tak jste se rozplýval nad Dantem a Beatricí, že jsem si opravdu přečetl tu knihu, co jste mi doporučil. Hodláte tady snad zorganizovat televizní soutěž? Chcete, abych vám řekl, co měla Beatrice na sobě, když ji Dante spatřil poprvé? Purpurové šaty! Chcete znát barvu jejích šatů, když ji uviděl podruhé! Byly bílé! Potom ji znovu spatřil kde? V kostele! K dalšímu setkám došlo..."

"Proč zůstalo okno do knihovny na škvíru otevřené?"

"Tak z toho jsem jelen! Vůbec netuším, že nebylo zavřené!"

"Strážný vás neviděl z knihovny odcházet."

"Tím jsme vyrovnám, protože když jsem z ní odcházel, také jsem ho neviděl." Malone si setřel krev z obličeje. "Četba o Beatrici mě přivedla k nápadu naskicovat si Siennu jen tak z hlavy, aniž bych ji před sebou viděl. No a tak jsem se sebral, zašel sem a zkusil to, jenže jsem byl unavenější a ospalejší, než jsem si myslel, a tak jsem se uložil na lehátko, abych si zdříml. Další, na co si pamatuju, jsou vaši komandos, kteří sem vtrhli jako velká voda a..."

"Dokažte to! Kde máte tu skicu, co jste údajně namaloval?"

"Leží na podlaze vedle lehátka. Jeden z vašich hlídacích psů na ní právě stojí. Obávám se, že je trochu špinavá od krve. Mojí krve."

Strážný stojící vedle lehátka ustoupil stranou. Bellasar se zamračil na krvavé skvrnky a otisk podrážky a pomačkaný list papíru zvedl. "Viděl jsem všechny vaše skici. Jestli zjistím, že je stejná..." Odmlčel se, když se na kresbu zadíval.

Malone ji nakreslil před dvěma dny, kdy ho posedlost Siennou přiměla zobrazit idealizovanou představu její krásy.

Bellsasar otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říct. Když byl konečně mocen slova, jen zašeptal: "Úžasné."

"Jo, jasně, s tou krví a otiskem podrážky. Nemůžu se dočkat, až ji uvidím zarámovanou."

Bellsasar zíral na kresbu v posvátné úctě. "Až se tají dech." Trvalo dlouho, než list papíru odložil. "Zdá se, že jsem se mýlil."

"Můj obličej se po vašich slovech cítí mnohem lépe."

"Pošlu vám doktora."

"Když už jste v té dobromyslné náladě, co kdybyste řekl svým gorilám, ať mě pustí."

Bellsasar ho sežehl varovným pohledem. Když pokynul svým mužům, jako kdyby stiskl neviditelnou páčku - ruce, které zajatce dosud svíraly, okamžitě poklesly.

Malone si utřel krev z rozbitých rtů. Když pozvedl zrak, spatřil ve dveřích na terasu Siennu. Vypadala ještě omámeněji, než když vystupovala z vrtulníku.

I Bellasar si jí všiml. "Nemusíš se znepokojovat, drahá. Zítra budeš zase stát modelem."

Sienna neodpověděla. Rozšířené temné zornice hleděly zcela bez zájmu a Malone uvažoval, jestli opravdu není pod drogami.

6

Venku čekali na jasně osvětlené terase oba Rusové. Bellasar k nim přistoupil, aby si s nimi promluvil, a Malone se znovu pokusil vryt si jejich podobu do paměti. Uvědomoval si však, že na ně nesmí zírat příliš dlouho, a tak udělal to, po čem toužil nejvíce - zahleděl se na Siennu ve snaze vycítit, k čemu vlastně v Istanbulu došlo, na co myslí, jaké jsou její pocity. Odvrátila se však od něj a v tu chvíli jako by se v něm cosi zlomilo. Nedokázal odhadnout, jestli její nepřístupně chování vyvolal strach z manžela, nebo zda ji tak vyděsil pohled na jeho rozbitý, zkrvavený obličej. Ale kdyby jí na něm alespoň trochu záleželo, nevěnovala by mu v tom případě alespoň soucitný pohled?

Ne. Kdyby se bála Bellsasarovy reakce, neodvážila by se ani toho.

Když Bellasar domluvil s oběma Rusy a vrátil se do zimní zahrady, pokynul Sienně a Maloneovi, aby ho následovali do zámku. Tři tělesní strážci jim kráčeli v patách.

Cestou po točitém schodišti Bellasar poznamenal: "Od této chvíle, když budete zase chtít malovat v noci, požádáte vždycky strážného, aby vás doprovázel."

"Říkáte to, jako kdybych tady byl vězněm."

Aniž se namáhal s odpovědí, odváděl Bellasar Sien-nu do nejvyššího patra. Doprovázeli ho už jen dva ochránci, třetí zůstal s Halonem.

Shora přinesla ozvěna Bellasarova slova: "Ne, drahá, ještě jsme spolu nedomluvili."

Maloneovi se zkroutily vnitřnosti, ale pod pátravým pohledem strážného na sobě nedal nic znát, jako kdyby ho to, co právě zaslechl, vůbec nezajímalo. A pak se na schodech objevil urostlý muž s lékařskou brašnou a Malone mohl alespoň chvíli myslet na něco jiného než na Siennin osud.

Lékař s ním zašel do jeho pokoje, omyl mu krev z obličeje a potřel šrámy ostře páchnoucím dezinfekčním prostředkem. Otevřená rána nad lícní kostí, způsobená baterkou, si vyžádala pět stehů. "Pohmožděné rty," usoudil doktor, "se zahojí samy. Udržujte stehy suché," pokračoval angličtinou s patrným přízvukem cizince, "a každých šest hodin si vezměte dvě tablety z téhle lahvičky. Uleví vám od bolesti. Zítra se na vás zase přijdu podívat."

Když lékař odcházel, stál strážný na chodbě hned za dveřmi. Malone zavřel a otočil klíčem v zámku. Strhal ze sebe zakrvácené šaty a naházел je do koše se špinavým prádlem. Nezapomněl, že mu doktor radil, aby si stehy nenamočil, a když ve sprše otočil kohoutkem, zaklonil hlavu, aby se vyhnul proudu vřelé vody, který mu smýval krev z prsou a rukou. Ale ať si drhl tělo sebevíc, rozhodně neměl pocit, že by byl čistý.

Ten hajzl, opakoval si neustále a jeho vztek byl stejně silný jako obavy o Siennu. Situace se mu vymkla z rukou. Nelitostně se třel ručníkem a odvážil se pohlédnout do zrcadla v koupelně, zděšený obrázkem své poničené tváře a rtů. Zprvu mu traumatický šok otupil schopnost vnímat bolest, která však teď zaútočila plnou silou. Přesto si nemohl dovolit riskovat a vzít si prášky proti bolesti, které dostal od lékaře. Neměl ponětí, co obsahují a jak jsou silné. Co když Bellasar přikázal doktorovi, aby ho nadrogoval? Musí si zachovat jasnou hlavu.

Natáhl si trenýrky a tričko a otevřel malý náčrtník, který měl neustále nachystaný na nočním stolku. Posadil se na pelest a zavřel oči, aby zmobilizoval paměť. Potom je zase otevřel a začal skicovat obličej Rusa, jehož viděl prvního dne svého pobytu tady a pak zase dnes večer. Oválná tvář, hluboko vsazené oči, vysoké čelo, pleš. Malone se soustředil, aby si vzpomněl, jestli má ten člověk výraznou, nebo naopak ustupující dolní čelist, rovnou, nebo obloukovitou linku obočí, a rychle kreslil. Podoba nabývala konkrétní tvar a Malone ji tu a tam poopravil. Vybavoval si další a další detaily, aby ji ještě více přiblížil skutečnosti. Po dvaceti minutách a třech pokusech byl konečně spokojený. Odložil podobiznu stranou a začal kreslit druhého Rusa, vysokého podsaditého černovlasého muže s hustým obočím a hranatým obličejem. Tentokrát potřeboval víc času a spokojen byl až po dobré půlhodině.

Okamžitě obrátil oba obrázky obličejem dolů, aby ho nesvádělo dívat se na ně, a začal celý proces znovu. Pátral v paměti, využíval imaginativních zkratk a vybavoval si, jak postupoval, když obrázek prvního muže skicoval poprvé. Teď vytvořil uspokojivou podobu mnohem rychleji - po necelých deseti minutách byl hotov. Zopakoval totéž s novou podobiznou druhého Rusa. Porovnal obě kresby s předchozími a ujistil se, že jsou více méně identické, že se na svou paměť může spolehnout. Přesto zopakoval celý postup ještě jednou. A znovu. A pokaždé potřeboval méně času, i když každý obrázek byl stejný jako předchozí.

Když si byl naprosto jistý, že si paměť vycvičil tak dokonale, že kdykoliv dokáže podoby obou mužů reprodukovat, poskládal všechny pokreslené listy papíru o rozměrech osmkrát deset palců na proužky široké dva centimetry, takže každý vytvořil rozkládací harmoniku. Ty pak jednu po druhé stavěl do umývadla v koupelně, škrtal sirkou, zapaloval je nahoře jako papírové pochodně a díval se, jak plamen postupuje dolů. Díky svému tvaru všechny listy symetricky prohořely až ke spodnímu okraji a současně nevydávaly téměř žádný kouř. Tento trik pochytil kdysi v jinak dávno zapomenutých hodinách fyziky na střední škole. Kdo to řekl, že vzdělávání mladistvých je ztrátou času? uvažoval, když splachoval popel do výlevky. Nebýt středoškolského studia, byl by papíry roztrhal na malé kousky a spláchl na toaletě, ale nemohl by si být stoprocentně jistý, jestli pár útržků zase později nevyplave zpátky, jak se to občas stává s toaletním papírem, a jestli je neobjeví pokojská, až mu ráno přijde uklidit. Bellasar jí klidně mohl přikázat, aby mu přinesla všechno neobvyklé, co v jeho pokoji najde, a kdyby někdy zjistil, že si Malone oba Rusy nakreslil, další důkazy by nepotřeboval.

Když otevřel okno, aby se rozptýlila i poslední molekula kouře, tepalo mu ve zraněných rtech a na lícní kosti ostrou bolestí. Spokojen, že za sebou zametl všechny stopy, zhasl a lehl si do postele. Bylo téměř pět hodin ráno.

Přesto neusnul.

ŠEST

1

"Dobré ráno."

"Dobré ráno."

"Chyběla jste mi u snídaně," řekl Malone.

Sienna, která stála ve dveřích do zimní zahrady, sklopila zrak a zadívala se na špičky nohou. "Neměla jsem hlad."

I když se už nepohybovala tak malátně jako předchozí noci, stále postrádala dřívější oduševnělou živost. Měla nafouklé, jakoby oteklé tváře a byla nezdravě bledá, pod očima znatelné kruhy. Snad proto, že si byla vědoma, že nevypadá právě nejlépe, neustále odvracela pohled. Nebo že by se nechtěla dívat na zranění, která v noci utrpěla?

"Bolí vás to moc?" zeptala se, ale ani tehdy se mu do obličeje nepodívala.

"Rád bych se na vás zakřenil, ale na to mám příliš ztuhlé rty." Byl to jen chabý pokus o zlehčení nálady, ale za situace, kdy ho po probdělé noci svíraly obavy, jak Sienna zareaguje na to, co jí hodlá říct, se Malone na nic lepšího nezmohl.

A ještě něco mu dělalo starosti. Jak na ni má zapůsobit, když se mu neustále vyhýbá pohledem? Ale rána na líci škaredě otekla a rty má samý strup. Může být rád, že od něj v hrůze neutekla.

"A co vy?" zeptal se tiše. "Jak se daří vám?"

"Už mi bylo líp."

Jak bylo v Istanbulu?"

"Vlhko. Přelidněno."

"Ptal jsem se..."

"Vím, na co jste se ptal. Myslím, že bychom měli mluvit o něčem jiném." Sienna měla na sobě volnou bezovou bavlněnou sukni dlouhou až po kotníky, halenku ze stejného materiálu a na nohou sandály. Neklidně si pohrávala s páskem, ale náhle ho pustila, když ji vylekaly blízkí kroky. Neuklidnila se, ani když viděla, že je to jen sloužící, který šel kolem za svou prací. "Měli bychom začít."

Něco v jejich očích Maloneovi připomnělo zvíře, které jeho pán tak dlouho mlátil, až v něm zlomil nezávislého ducha.

"Derek změnil názor," pokračovala. "Nechce, abych byla úplně nahá."

Náhly posun Bellasarových plánů Malonea překvapil, ale byl myšlenkami natolik jinde, že si hned neuvědomil, co ta změna napovídá. Siennin vztah k němu ochladí tak silně, že týdny, které spolu strávili, snad ani neexistovaly. Jako kdyby mezi nimi vyrostla nepřekonatelná hradba.

"Kam si mám stoupnout?"

Takhle si jejich opětovné setkání nepředstavoval. Předpokládal, že bude stejně otevřená a komunikativní jako dříve, že mu vyjde vstříc, a zatím se ho zmocnil nervózní pocit, že se postavila proti němu. "Tamhle. Postavte se k té zdi, aby na vás svítilo slunce."

Sienna beze slova poslechla.

Ale něco v její chůzi, v držení těla udeřilo Malonea do očí. "Počkejte. Vy kulháte?"

"Cože?" vyhrkla Sienna, jako by ji přistihl při nějaké špatnosti.

"Opravdu kulháte."

Ne"

"Ale ano! Zdá se mi, že vás něco bolí."

"To nic není. Včera jsem v letadle chytila z dlouhého sezení křeč do nohy."

"Tomu nevěřím. Vraťte se ke mně. Tudy."

"Říkám vám, že je to jen..."

"Pojďte ke mně."

Sienna se nepohnula.

Malone k ní přistoupil s pátravým pohledem v očích. "Co se stalo?"

Sienna se odvrátila.

"Co vám udělal?"

"Nic. Nechápu, o čem to mluvíte."

Malonea se zmocnil naléhavý pocit ohrožení. Vždycky si dával pozor, co v zimní zahradě řekne, protože podezřívá Bellasara, že zde nechal instalovat odposlouchávací zařízení. Několikrát přestoupil neviditelnou hranici a pokaždé se vzápětí objevil Bellasar, aby mu připomněl, kde jsou jeho meze. Ale teď, kdy se mu běh událostí vymyká zpod kontroly, bude muset riskovat bez ohledu na to, jak pečlivě je Sienna střežena.

"Dobrá, jak chcete."

Sienna zmateně zamrkala, jako kdyby se v duchu obrnila, rozhodnutá dále odporovat, a teď se nedokázala s jeho náhlým ústupem vyrovnat.

"Jestli nejste zraněná, můžeme se dát do práce. Vašemu manželovi by se jistě nelíbilo, kdybychom zmarnili čas. Už jsem se rozhodl, v jaké pozici vás namaluju, takže si můžeme další skicování odpustit a vrhnout se rovnou na portrét."

Zatímco mluvil, vzal Malone Siennu za ruku a odváděl ji do nejvzdálenějšího kouta rozlehlé místnosti.

"Co to..."

Malone ji spěšně přerušil. "Potřebuju nějaký materiál ze skladu. Počkejte tady. Hned se vrátím."

Ale v rozporu se svými slovy nepustil Sienninu ruku, takže ho musela následovat. Zadními dveřmi do skladiště.

2

Nevelký vlhký kamrlík bez oken, osvětlený jen blikající žárovkou pod stropem, byl od podlahy ke stropu nacpaný malířskými potřebami.

"Co to děláte?"

"Mluvte tiše." Malone zavřel dveře a odváděl Siennu kolem stojanů a krabic s barvami a štětci k výlevce. Nevěděl s jistotou, jestli ve skladišti nejsou také nainstalovány mikrofony, ale když uvažil, jak je místnost přeplněná, usoudil, že Bellasar nejspíš dospěl k názoru, že do takového prostředí by se nikdo k hovoru neuchyloval. Ovšem aby se pojistil, otevřel Malone naplno kohoutek v naději, že zvuk tekoucí vody přehluší jejich hlasy. "Obávám se, že tam, kde pracujeme, jsou rozmístěny mikrofony."

"Mikrofony?" Když jí došlo, co to znamená, sevřela Sienna okraj výlevky, až jí zbělely klouby.

"Řekněte mi, co vám udělal."

"Ne! Musíme odsud odejít. Jestli Derek..."

"Mohl bych vám pomoci."

"Mně nepomůže nikdo."

"Prosím vás, dovolte mi, abych to zkusil."

Stáli bez pohnutí a hleděli jeden druhému do očí. Sienna pomalu zvedla prst k jeho poničené tváři a téměř se dotkla rozbitých rtů. Pak opsala neviditelnou elipsu kolem stehů nad lící kostí.

"Je mi to líto," zašeptala. "Když jsem včera v noci viděla, co vám udělal, měla jsem se co držet, abych se nerozplakala."

"Ale co udělal vám?"

Sienně se zamlžily oči. Zavrtěla odmítavě hlavou. "Viděl jste sám, jaký Derek dokáže být. Neplet' se mezi nás."

"Musím."

Po nejpronikavějším pohledu, jakým Malonea kdy kdo obdařil, se Sienna pomalu předklonila. Třesoucíma se rukama uchopila okraj sukně a zvedala ji nad kotníky a přes lýtko.

Když se dostala nad kolena, Malone zalpal po dechu. Stehna byla pokrytá modřinami, které se slily v jednolitou nachově rudou plochu, až připomínaly čerstvě naklepaný biftek.

"Panebože," vydechl.

Sienna bolestně spustila lem sukně ke kotníkům. Napřímila se a lehce odtáhla pásek od těla, aby mu ukázala, kam až dílo zkázy sahá.

"Proč vás proboha tak..."

"Muž, s nímž se Derek sešel, si mě sotva všiml." Sienna pokrčila rameny. "Ve skutečnosti se nemohl dočkat, až se mu ztratím z očí. Něco takového se mi ještě nikdy nestalo. Když se Derek ve tři ráno vrátil do hotelu, byl vzteklý jako čert. Řval na mě, že je to moje chyba, že kvůli mně jednání málem skončilo fiaskem. Řekl mi, že mu už k ničemu nejsem, že už nedokáže snést, když se má na mě jen podívat. Řekl..."

Malone ji uchopil za paži. "Uklidněte se. Nemusíte se trápit a znovu to prožívat."

"Poprvé za celou dobu, co ho znám, mě uhodil. Pěstí. Připadalo mi, že jsem se ocitla zpátky v Miláně, kde mě před pěti lety můj partner taky tak mlátil." Sienna se zachvěla, jako by ji znovu zasáhla sevřená pěst. "Když mě praštil, zdálo se, že ho to samotného šokovalo. Jako by si teprve dodatečně uvědomil, co udělal. Až do té doby jsem si myslela, že pokud se mohu na něco v životě spolehnout, pak na to, že mi nikdy fyzicky neublíží. Ale potom mě najednou začal kopat. Vší silou, jako se kope do fotbalového míče. A špičkou. Vybíral si taková místa, aby modřiny nebyly vidět -nad spodním okrajem šatů. Snažila jsem se bránit a utekla jsem za stůl, ale on mě bez obtíží sledoval a neustále mě kopal. Pak jsem najednou ležela na zemi a on nepřestával. Obávám se, že kdyby nepřišel Alex, asi by mě..."

"Kde je vlastně Potter? Proč se s vámi nevrátil?"

"Zůstal v Istanbulu v souvislosti s obchodem. Derek ho pověřil nějakým úkolem, beztak nějakým záludným trikem, aby dostal toho člověka, s nímž vyjednával, pod tlak. Měl by se vrátit dnes odpoledne."

"Dnes odpoledne?"

Sienna se zamračila. "Říkáte to, jako kdyby to bylo bůhvíjak důležité. Proč?"

"Musím vám něco vysvětlit."

"Ne. Jestli Derek neuvidí nějaký pokrok... Já vím, že vypadám otřesně, ale nejde přece o fotografický, ale malířský portrét. Můžete skutečnost zkreslit a namalovat mě tak, abych vypadala stejně krásná jako..."

"Vyslechněte mě."

"Prosím vás. Já nechci, aby mě znovu zkopal. Nechci..."

"Nebojte se." Maloneovi ztvrdl hlas. "Pokud mi dovolíte, abych vám pomohl, váš manžel vám už nikdy neublíží. A nikdo jiný také ne."

"Jak to myslíte?"

"Kdybych objevil možnost, jak vás odsud dostat, šla byste se mnou? Pokusila byste se o útěk?"

A bylo to venku. Slova, která tak dlouho zadržoval, mu konečně splynula ze rtů. Už nemohl couvnout. Malone zatajil dech obavou. Jak Sienna zareaguje? Jestli ji špatně odhadl, jestli ji Bellasar ovládá tak silně, že se mu ve všem bezvýhradně podřizuje a nedokáže si ani ve snu představit, že by se někdy obrátila proti němu, právě si podepsal vlastní rozsudek smrti. V příští vteřině na něj zděšeně vytřeští oči, obviní ho, že ji špatně pochopil, a rozběhne se za manželem, aby mu všechno vyklopila.

"Útěk?" Ze Sienniných úst to slovo vyznělo jako holý nesmysl. "Zbláznil jste se?"

Ach bože, tak jsem se v ní opravdu přepočítal, blesklo Maloneovi hlavou. Sám jsem si nasadil smyčku na krk.

"Odsud není možné utéct," prohlásila Sienna.

"Cože?" Malone zmateně potřásl hlavou. Jestli se má Sienna opravdu obrátit proti němu, pak by očekával něco jiného.

"Copak vy si myslíte, že jsem o něčem podobném neuvažovala? Myslíte si, že bych dávno neutekla, jen kdybych věděla, jak to zařídit?"

"Šla byste se mnou?"

"Jak? Kam? A i kdybychom se odsud nakrásně dostali, Derek by si nedopřál oddechu, dokud by nás nenašel. Využil by veškerou svou moc, veškeré bohatství a vliv, jímž vládne, veškeré zdroje, které má k dispozici, aby nás vypátral." Ale my nebudeme sami, chtěl jí Malone říci. Kdyby se nám povedlo odsud zmizet, dostane se nám takové pomoci, jakou budeme potřebovat. Neodvážil se však a mlčel. Kdyby dospěla k závěru, že je špicl ve službách CIA, že sem pronikl jen proto, aby ji využil...

"Musíme se o to alespoň pokusit," řekl místo slov na uklidněnou.

"V žádném případě! Podívejte, nic vás nenutí, abyste mi pomáhal. Nemusíte kvůli mně riskovat život. Dokončete portrét a odejděte."

"A co bude s vámi?"

"Starám se sama o sebe od svých dvanácti let. Přežila jsem, co mi Derek udělal v Istanbulu, a přežiju i horší věci, když mě bude posuzovat jen trochu shovívavě. Ale kdyby zjistil, že jsem ho zradila, neměla bych sebemenší šanci, protože pak by neznal slitování."

"Tak mě přece vyslechněte!" vyhrkl Malone, ale pak zaváhal. Jenže i kdyby přemýšlel, jak přemýšlel, na žádný šetrný způsob, jak sdělit, co mělo následovat, by stejně nepřišel. "Chce vás nechat zabít."

"Cože?"

"Byl už předtím třikrát ženatý."

"O čem to proboha mluvíte?"

"Všechny jeho předchozí manželky byly neobyčejně krásné. Jenže když dosáhly třicítky a začaly se u nich objevovat

první známky stárnutí, zahynuly při různých nehodách."

Sienna otevřela ústa, ale zdálo se, že úplně ztratila řeč.

"Krátce před každou nehodou angažoval váš manžel prominentního malíře a objednal si u něj portrét své ženy - aby získal posmrtnou památku, trofej, pomník trvalé krásy. A teď je řada na vás."

"Nechápu... Jak to, pro všechno na světě, víte?"

"Něco jsem zaslechl mezi malíři," lhal Malone. "Zbytek... Nemám čas, abych vám všechno vysvětloval. V nejvyšším poschodí jsou v prostřední chodbě asi v půli cesty vlevo dveře..."

"Ano, vedou do místnosti, kde si Derek ukládá obchodní dokumenty." Sienna se zaměřila na známé skutečnosti, aby v sobě překonala šok z Maloneova odhalení.

"Vy jste v tom pokoji byla? Viděla jste ty dokumenty?"

"Ne, dveře zůstávají stále zamčené. Když jsem se sem nastěhovala, zeptala jsem se, co je za nimi, a tohle mi řekl."

"Tak v tom pokoji přechovává portréty svých bývalých manželek."

"To není..."

"Existuje jediný způsob, jak se přesvědčit."

3

Sienna se snažila potlačit smrtelný strach a vystupovala do nejvyššího patra. Rozbolavělé nohy ji sotva nesly, když kráčela prostřední chodbou, a málem se složila, když se otevřely dveře manželova pokoje. Naštěstí z nich nevyšel Derek, ale pokojská. Sienna jí němě pokynula na pozdrav a pokračovala ke své ložnici. Vstoupila, ale dveře nechala pootevřené a poslouchala ozvěnu vzdalujících se kroků.

V okamžiku, kdy kroky úplně utichly, otevřela dveře, vyhlédla na chodbu a zkontrolovala, jestli je prázdná. Pak už bez váhání namířila rovnou k místnosti, o níž Malone mluvil. Jak očekávala, byla zamčená, ale musela to alespoň zkusit.

Náhoda nikdy nespí. Pokračovala k vedlejším dveřím, k těm, ze kterých před minutou vyšla pokojská. Vklouzla dovnitř a zavřela za sebou.

V Derekově pokoji byla dosud jen jednou - před pěti lety. Potlačila zlou vzpomínku na onu noc a rozhlédla se. Zdálo se jí, že se tady za tu dobu nic nezměnilo. Pokoj byl vyzdoben týmiž vzácnými starožitnostmi z období italské renesance a i postel s nebesy a nádherně vyřezávanými sloupky zůstala stejná. Pohled na postel v ní vzbudil ještě větší strach, a tak se zadívala na dveře vpravo. Vedly do pokoje, který ji nejvíce zajímal. I ty budou pravděpodobně zamčené, pomyslela si, ale přesto si dovolila doufat a s nadějí v srdci vzala za kliku, aby vzápětí sklopila hlavu zklamáním, když nepovolily ani o milimetr. Potřebuju klíč, přemítala horečně.

Derek je až puntičkářsky pečlivý. Každou důležitou položku - dokument, oblíbený předmět - si, jak sám říká, zálohuje, někdy i několikrát. Úvaha, že si nechal udělat náhradní klíč a uložil ho na snadno dostupném místě, tedy nepostrádá racionální jádro.

Sienna se znovu odvážila doufat a rozhlédla se kolem sebe. Pohled na pět set let starý medicéjský prádelník se zrcadlem v ní vyvolal další vzpomínku na jediné okamžiky, které až do dneška v této místnosti strávila. Derek odkládal svatbu do chvíle, kdy lékaři sňali Sienně z obličeje obvazy, do okamžiku, jak se vyjádřil, znovuzrození její krásy. Svatební obřad se konal v nedaleké růžové zahradě a zúčastnili se hojen oni dva, kněz a Potter jako svědek. Sienna byla Derekovi tak vděčná, že ji zachránil a vytrhl z bývalého života, že ji ani nenapadlo litovat, že se musela obejít bez okázalejšího ceremoniálu. V jídelně vyhrávalo smyčcové kvarteto nádherné valčíky a Sienna s Derekem tancovali. Pak rozkrojili svatební dort a rozdělili ho mezi personál. Jako svatební dar dostala diamantový náhrdelník. Vzpomínala, jak ji tížil na krku, když ji Derek odváděl do své ložnice.

A právě tady, v tomto pokoji, začala trýznivá osamělost jejího manželství. Více než po čemkoliv jiném toužila po milování s mužem, jehož manželkou se před třemi hodinami stala, a tak ho objala, ale v příštích minutách s úlekem pozorovala, jak se jeho prvotní žár mění ve váhání, rozpaky a nakonec zlost. Zkusila všechno, jen aby ho vzrušila. Při posledním pokusu ji shodil z postele na podlahu.

"Vždyť o nic nejde, Dereku," chlácholila ho. "Tyhle věci se prostě stávají. To je tím rozrušením ze svatby.

Nepotřebujeme nic než trochu času."

"Vypadni odsud."

Sienna se domnívala, že se přeslechla. "Prosím?"

"Vypadni. Na konci chodby je ložnice. Zalez tam, je tvoje. Tam budeš spávat."

"Copak nebudeme spát spolu?"

"Zatraceně! Ty neslyšíš? Říkám ti, abys vypadla!"

Hodil po ní župan a sotva jí dal čas obléct si ho, než ji vystrčil na chodbu. Ve svém pokoji pak dlouho plakala a pokoušela se pochopit, co se vlastně stalo. Doufala, že se alespoň trochu vyspí, ale duševní zmatek jí nedovolil usnout, až to nakonec nevydržela. Vyšla na chodbu a zamířila ke dveřím manželovy ložnice. Bez klepání otevřela. "Jestli máš nějaký problém, Dereku, promluvme si o něm. Ať už je to cokoli, společně bychom jistě..."

Derek přirazil otevřenou zásuvku a otočil se k ní s tak zběsilou zuřivostí, jakou ještě u žádného člověka nezažila.

"Neopovažuj se ještě někdy vstoupit do tohoto pokoje!"

Vyděšená vášnivým výbuchem rychle ustoupila do chodby. Když za ní přibouchl dveře, uvědomila si, že jen vyměnila jedno peklo za jiné. Druhého dne ráno - plná obav, co bude následovat - dlouho otálela, než sešla dolů, a překvapilo ji, jak láskyplně ji Derek pozdravil. Předchozí noc jako by nebyla katastrofou, ale skutečně nádhernou svatební nocí, již začíná pohádkově šťastné manželství. Nikdy mezi nimi nepadlo o událostech oné noci jediné slovo. Už nikdy se znovu nepokusili o sex. A ona už nikdy nevstoupila do jeho pokoje. Bylo mnohem rozumnější Dereka nepokoušet a snažit se mu ve všem vyhovět.

Ale Sienna také nikdy nezapomněla, jak Derek spěšně přirazil otevřenou zásuvku.

Jako kdyby něco skrýval.

A tak Sienna zamířila na druhou stranu místnosti k prádelníku se zrcadlem, otevřela závěsné panely a vytáhla prostřední zásuvku. Našla tam jen uložené kašmírové svetry, jinak nic.

Mýlila jsem se.

Skličene se obrátila k odchodu. Jenže on opravdu vypadal, jako kdyby něco skrýval. Ta vzpomínka vyvstala s novou naléhavostí. Kde?

Třeba to není v šuplíku.

Co když...

Poklepala na dno zásuvky. Znělo dutě. Přejela špičkami prstů po vnitřní ploše a potom i po spodku dna a ztuhla napětím, když na zadní stěně nahmatala drobný výstupek. Zatlačila na něj a vnitřní dno zásuvky se uvolnilo.

Roztřesenou rukou je nadzvedla. V úzkém prostoru pod přepážkou leželo několik cestovních pasů různých zemí, pistole a klíč na zlatém řetízku.

Sienna se natáhla pro klíč a zarazilo ji, jak silně se jí chvěje ruka. Zaklapla zpět uvolněné dno, zavřela zásuvku a prudce se otočila, když zaslechla zvuk kroků přicházejících chodbou. Cvakla klika. Sienna se bleskurychle přikrčila za širokým čalouněným křeslem. Zadržela dech. Jestli se vrátil Derek... Jestli ji tady najde...

Dveře se otevřely a ten, kdo vstoupil, zamířil rovnou do koupelny. O chvíli později zase vyšel, prošel kolem křesla a zmizel na chodbě. Dveře se zavřely.

Sienna ulehčeně vydechla. Nejspíš to byla pokojská, která přinesla do koupelny čisté ručníky, pomyslela si. Ve skrčené poloze bolest v dokopaných stehnech zesílila. Sienna se prkenně napřímila a zaposlouchala se, jestli chodbou zase někdo nepřichází. Když nic neslyšela, spěšně přistoupila k zamčeným dveřím a zkusila klíč. Přímocí cítila, jak se jí zrychlil dech, když se klíč v zámku lehce otočil. S drásavým pocitem, že právě překračuje nejdůležitější práh svého života, otevřela dveře a vstoupila. Zavřela za sebou a rozhlédla se. Zdálo se jí, že ji obklopují duchové mrtvých.

4

Šero v místnosti iluzi ještě posilovalo. Těžké závěsy na oknech odstínily většinu světla zvenčí a obličej několika žen na protější straně místnosti jako by plavaly volně zavěšené v prostoru. Siennu ještě více znepokojilo, když si uvědomila, že mezi nimi vidí i vlastní portrét, který Chase před několika dny dokončil. Ale nejhorší byl pocit, že sleduje mnohonásobný zrcadlový obraz vlastní tváře, tak podobné jí byly portréty ostatních žen. Ale jak je to možné, když žádnému jinému malíři modelem neseděla? Na stěně vlevo nahmatala vypínač, rozsvítila a s rostoucím zděšením zírala na stěnu ověšenou portréty.

Bylo jich celkem sedm. Jeden zachycoval její tvář a ostatní byly uspořádány ve dvojicích, vždycky obličej a celá postava. Nahá. Každá dvojice obrazů se vyznačovala osobitým malířským stylem, takže každou vytvořil jiný umělec, ale podoba byla děsivě stejná. Tentýž tvar obličej, tytéž proporce. Stejně rozevláté rozpuštěné vlasy; právě takový účes po ní Derek vždycky vyžadoval. Z dálky nebo za slabšího osvětlení by si nezasvěcený divák mohl kteroukoliv z vyobrazených žen splést se mnou, pomyslela si Sienna. Nebo mě s kteroukoliv z nich. Bože můj! Celá rozechvělá přistoupila k obrazům. Byly mezi nimi oleje i akvarely. Podpisy potvrzovaly, že každou ze tří dvojic vytvořil jiný malíř. Jejich jména patřila k uměleckému panteonu druhé poloviny dvacátého století a určitě říkala něco i lidem, kteří se o malířství jinak nezajímali.

Data vedle podpisů nabízela zneklidňující závěr. Nejstarší obrazy byly patnáct let staré, druhá dvojice následovala po sedmi letech a poslední po pouhých třech. Ale tváře na portrétech jako by nestárly - všem ženám bylo kolem třiceti, což dokazovalo, že portréty nezobrazují jednu a tutéž ženu, že ke každému seděla modelem jiná. A Siennu ještě více zneklidnilo, když si uvědomila, že datum na posledním portrétu označuje rok, kdy ji Derek navštívil v pokoji milánského hotelu, aby ji odtamtud odvedl a zachránil. Ach bože, tak Chase měl přece jen pravdu. Skutečně každou ženu přede mnou odvrhl, jakmile začala vykazovat sebemenší známky stárnutí. Zbavil se jí a vybral si jinou, mladší, která vypadala stejně jako ta předchozí, stejně jako všechny ostatní - stejně jako já.

Ale jak je možné, že když pro mě tehdy Derek přišel do hotelu, neodradil ho pohled na mou ztrhanou tvář pokrytou modřinami? Sienna se zachvěla při vzpomínce, jak jí plastický chirurg, který na ni při příjezdu na zámek čekal, oznámil, že nemusí mít strach, že jizvy, které jí po výprasku zůstaly, snadno zamaskuje. Když jí potom sňali obvazy, všimla si, že vypadá trochu jinak než dříve - ani lépe, ani hůře, prostě jinak, například lehce výraznější lícní kosti - ale tehdy to pokládala za nevyhnutelný důsledek snahy zakrýt jizvy. Až teď se jí otevřely oči. Kristepane, Derek přikázal chirurgovi, že má upravit můj obličej tak, abych se ještě více podobala těm druhým ženám.

Ztuhlá děsem se rozhlédla po místnosti. Když spatřila fotografie na vedlejší stěně, zadrkotaly jí zuby, jako kdyby v pokoji najednou uhořel arktický mráz. Některé snímky byly černobílé, jiné barevné. Některé zachytily detailní podobu zblízka, jiné byly skupinové záběry. Některé fotografie byly pořízeny v přírodě, jiné v přepychových interiérech. Ale všechny měly společného jmenovatele - na každém snímku se vyskytovala jedna a tatáž žena. I když některé obrázky z ranějšího období mohly při jednoznačné identifikaci působit potíže, nebylo nejmenších pochyb, komu patří obličej dívky, která postupně dospívala v mladou ženu.

Vypadá jako já, pomyslela si Sienna. Jako ostatní ženy na portrétech. Ale ne, mylím se, opravila se vzápětí. Uvažuji obráceně. To my vypadáme jako ona. Proto si nás Derek vybral.

Ale kdo to, ve jménu božím, je? Nebo spíše byl. Na policích stála rozložena dívčí a dámská obuv. Její boty, řekla si Sienna. Figuríny v místnosti byly navlečené do nádherných šatů. Její šaty, pomyslela si Sienna. Sáhla pro album vázané v kůži, otevřela je a znovu ji zamrazilo. Hleděla na rodný list Christiny Gabriely Bellasarové. Derekova sestra? Narozená v Římě 14. května 1939.

O rok mladší než Derek.

S rostoucí úzkostí se Sienna zadívala na fotografie na stěně a uvědomila si další společný faktor - žádná z nich tu ženu

nezobrazovala ve vyšším věku. Sienna s bušícím srdcem nalistovala zadní stránky alba a našla dokument, který logicky uzavíral sbírku začínající rodným listem: úmrtní oznámení. Na poslední straně alba byl přilepen zažloutlý výstřížek z římských novin. Siennini rodiče trvali na tom, aby se dcera naučila italsky, a tak si teď ten krátký článek bez problémů přečetla.

Christina Gabriela Bellasarová (příjmení napovídalo, že se nikdy neprovдалa) zemřela v Římě dne 10. června 1969 na následky zranění utrpených při pádu z balkonu pokoje ve dvacátém patře hotelu. Sienna odečetla 1969 minus 1939. Christina zemřela ve třiceti letech.

Stejně stará jako já, záupněla v duchu. A podle všeho stejně stará jako ty ženy na portrétech. Ochromená hrůzou podlehla neodolatelnému nutkání a přistoupila ke starožitnému stolku v rohu místnosti. Stála na něm urna. Vypadala, že pochází z doby před několika staletími, vyzdobená zašlým obrázkem mladých dívek odpočívajících na břehu potůčku v idylické krajině. Sienna v nejmenším nepochybovala, či popel urna obsahuje, stejně jako v nejmenším nepochybovala, jak by ji Derek potrestal, kdyby zjistil, že znesvětila jeho svatostánek s relikviemi. Rozhodně by nečekal na dokončení druhého portrétu. Na místě by ji zabil.

5

Scházela po točitém schodišti posedlá neodbytným pocitem, že každý sloužící nebo strážný, kterého míjí, určitě vycítí děsivou hrůzu, kterou se snaží zamaskovat. Navzdory bolesti ve stehnech by se v panice nejraději rozběhla, ale naštěstí se na ni nikdo nepodíval podruhé s podezřením v očích a její tělo uposlechno ohromné vypětí vůle a přinutilo se k zdánlivě nenucené chůzi.

Když vstoupila do zimní zahrady, viděla, že se Chase tentokrát rozhodl malovat místo temperami olejovými barvami. Napjal plátno do rámu a kreslil náčrt budoucího portrétu. Sienna přicházela z takového úhlu, že kresbu na plátně neviděla. Bylo jí to jedno, záleželo jí jen na tom odvést malíře někam, kde by si mohli promluvit bez obav ze skrytých mikrofonů.

Chase se na ni podíval, znepokojený ztuhlým výrazem jejího obličeje.

"Myslela jsem, že tento portrét by měl být zasazen do venkovního prostředí," řekla Sienna pro případ, že by je právě někdo odposlouchával.

"Pročpak?"

"Ten první jste dělal v interiéru a podle mě by byl kontrast prostředí docela působivý. Venku na terase je místo, které by se docela hodilo."

"Tak mi ho ukažte."

Když ho Sienna uchopila za paži a odváděla na terasu, Malone cítil, jak se jí chvěje ruka, a tvář mu ztuhla napětím. Vstoupili na terasu koupající se ve slunečním svitu a Sienna ho odvedla k nejvzdálenějšímu rohu kamenného zábradlí.

"Tady. Co kdybych si stoupla takto?" Sienna předstírala, že si vybírá vhodnou pozici, a ztišila hlas do opatrného šepotu. "Myslíte, že nás tady někdo uslyší?"

V dále zařehnal samopal.

"Ne. Ale jestli zůstaneme venku moc dlouho, vzbudíme podezření. Co jste zjistila?"

"Myslel jste to vážně, že byste mě mohl odsud dostat?"

"Samozřejmě."

"Jste upřímně přesvědčen, že máme reálnou šanci na útěk?"

"Kdybych nebyl, vůbec bych o útěku nezačínal. Kromě toho, jestli tady zůstanete, nemáte vůbec žádnou šanci."

Další slovo Sienna přímo vyhrkla. "Utečme!"

"To, co jste viděla, muselo být opravdu hrozné, že?"

"Utečme," zopakovala. "Co nejdřív."

"Dnes odpoledne," prohlásil Malone rozhodně.

Při vědomí, že události nabraly tak děsivě rychlý spád, se Sienně zatočila hlava. "Jak?" Když ji Malone seznámil se svým plánem a vysvětlil jí, co bude potřebovat, pocit závratí ještě zesílil.

6

Sienně ještě nikdy neubíhal čas tak zběsile rychle a současně tak zoufale pomalu. Připadala si, jako by ji někdo postrkoval kupředu a zároveň stahoval zpět. Náhle přišla hodina oběda, ale stejně jako jí dopoledne uběhlo úžasným tempem, zdálo se jí, že u jídla sedí celou věčnost. Derek se u nich zastavil a pochválil je za kus práce, kterou za dopoledne odvedli, a Sienna měla co dělat, aby na sobě nedala znát překvapení. O čem to, u všech svatých, mluví? Jaká práce? Vždyť neudělali vůbec nic! Ale když se s Malonem vrátila do zimní zahrady, uvědomila si, že byla myšlenkami úplně jinde, než aby zaregistrovala, jak Chase s portrétem pokročil.

Skica byla hotová. Zobrazovala Sienninu postavu jen od pasu nahoru. Stála nahá před zatím prázdným pozadím, vzpřímená, ruce za zády, a upírala na diváka před plátnem vzdorovitý pohled. Pozadí bez nejmenšího detailu jen umocňovalo dojem, že se natolik zlobí, že ji někdo přinutil takhle se vystavovat, až se odpoutala od okolního prostoru - její tělo tady, ale mysl na míle daleko.

Obraz nepřeháněl. Cítila takové obavy, co je v nejbližších hodinách čeká, že všechno kolem ní jako by zahalila mlha. I Chase jí připadal nehmotný jako dým a sotva si uvědomovala, že před ním stojí do pasu nahá. Jedinou realitu pro ni zůstávaly divoké představy, do nichž si oděla bezprostřední budoucnost. Celá se chvěla, ale vůbec ne proto, že neměla nic na sobě.

To vůbec není dobrý nápad, přemítala, pokoušet se o útěk. Raději na to zapomeňme.

Jenže já musím. Je to moje jediná šance.

Ale neměli bychom si to ještě jednou pořádně promyslet? Co když dnešní odpoledne není zrovna ten nejvhodnější okamžik? Třeba bychom měli počkat na lepší...

Dávka z kulometu, která zaburácela na střelnici, ji vrátila do přítomnosti. Zimní zahrada jako by se před ní znenadání zhmotnila, mlha se rozptýlila. Uvědomila si, že si ji Chase pozorně prohlíží a pak přikládá štětec k plátnu. Vzdálený výbuch roztřásl okenní tabulky. Sotva exploze dozněla, okna zadrnčela znovu. Hřmot přilétající helikoptéry.

7

Potter si tiskl brýle ke kořenu nosu a hleděl dolů na zdi obepínající Bellasarovo sídlo, na stromy a jezírka v zahradách. Vrtulník klesal a scéna se mu před očima rychle zvětšovala. Skvrnky lidských postav už byly zřetelně rozeznatelné - strážní u vstupů na pozemek, jiní na obchůzce, zahradníci rýpající se v hlíně, sluhové spěchající za svou práci. Nad střelnicí se vznášel oblak dýmu.

Ale kolem přistávací plochy zatím nezaregistroval žádný náznak aktivity. Nesbíhají se tělesní strážci, nikdo nečeká, aby ho pozdravil. Šéf musel zvuk přibližující se helikoptéry přece dávno zaslechnout. Měl dost času přerušit rozdělanou práci a vyjít ven uvítat svého emisara. Jenže to není v jeho stylu, pomyslel si Potter se spalující hořkostí. Kdepak. Šéf vyžaduje, aby ostatní chodili k němu. Bez ohledu na to, jak zvědavý musí být na hlášení o pokroku v Istanbulu, nikdy by se nesnížil k ničemu, co by jen trochu naznačovalo, nakolik potřebuje Potterovu pomoc. S každým zachází jako s méněcenným.

Až na toho malíře, pomyslel si Potter vztekle. Ach bože, co všechno dokáže šéf tomu parchantovi tolerovat! Potter na vlastní oči zažil, jak Bellasar rozkázal zlikvidovat muže, kteří ve srovnání s Halonem projeví jen zcela tak troufalou drzost. Ovšem šéf klidně snáší takové chování jen proto, že chce ty obrazy. O tom, k čemu jeho zaměstnavatel ty portréty tak nutně potřebuje, neměl Potter sebemenší tušení. Jestli se chce šéf vždycky po určité době zbavit svých manželek, v pořádku. Pár fotografií kvůli památce na staré časy a pak se naaranžuje drobná nehoda. Jenže ta posedlost portréty Pottera mátl a připadala mu velmi nebezpečná. Když Potter ráno podával prostřednictvím zakódované telefonní linky předběžné hlášení, dozvěděl se od Bellasara o incidentu z předchozí noci, o Maloneově zmizení a podezření, že se malíř pokoušel zjistit, co se děje v klášteře. Podle šéfa šlo nakonec o falešný poplach.

Omyl, láteřil Potter v duchu. K incidentu došlo v době jejich nepřítomnosti. Ztraceně podivná náhoda! Vysvětlení, kterým se Malone zaštitil, bylo příliš složité. Potter se rozhodl zahájit zevrubné vyšetřování a polapit malíře do rozporů v jeho výpovědi. Například: Jestli Malone pocítil uprostřed noci tak silnou inspiraci, že zašel do zimní zahrady, aby ji okamžitě přenesl na papír, jistě by nemaloval potmě. Ale napadlo někoho zeptat se strážných, jestli viděli za okny světlo?

Však já už odhalím mezery v tvých tvrzeních, zapřísahal se Potter. Nikdy jsme si s tím chlapem neměli nic začínat. Vytrestali jsme ho za to, že odmítl naši štědrnou nabídku, a tím mělo všechno skončit. Nikdy nezapomenu, jak se tomu hajzlovi podařilo zmanipulovat šéfa, že mě tehdy na střelnici pokáral. Vypadal jsem jako totální pabl. Nuže, už nikdy více. Teď je řada na mně.

Helikoptéra dosedla na přistávací plochu a Potter si rozepnul bezpečnostní pás. Pak odsunul dvířka kabiny a už se nemohl dočkat, až se otáčky rotoru natolik zpomalí, aby mohl bez rizika vystoupit a co nejrychleji vyhledat šéfa. Svištění mohutných lopatek nosné vrtule se mu zařezávalo do uší, až to bolelo. Vzdušný vír mu rozcuchal řídké vlasy a vehnal do očí prach a zrnka písku, ale už nedokázal déle čekat. Měl příliš krátké nohy, než aby mohl pohodlně slézt ze stupačky, a musel seskočit. Při dopadu pokrčil kolena a pevně sevřel pod paži diplomatický kufík. I při své nevelké výšce se opatrně sklonil, než se rozběhl pod listy rotoru směrem ke střelnici. Spěchal.

Ale zvuk, který se za ním ozval, ho v půli kroku zastavil. Výkřik? To je samozřejmě vyloučeno, uvažoval. Tak blízko vrtulníku by vytí motoru a vrtulí každý zvuk přehlušilo. A přesto si byl téměř jistý, že zaslechl tlumený výkřik. Zmateně se ohlédl k helikoptéře. A jestli před okamžikem pochyboval o svém sluchu, pak při tom, co spatřil, si pomyslel, že ho klame zrak. To nemůže být pravda!

8

Jakmile Malone zaslechl přibližující se helikoptéru, štětec nad plátnem a ruka, která ho držela, strnuly uprostřed pohybu. Vyděšená část jeho mysli se zachvěla obavou, aby nedostal infarkt. Pak se mu srdce znovu rozběhlo a uvedlo do horečného pohybu celé tělo. Obrátil se k Sienně, která zírala k oknům, za nimiž zněl stále hlasitější hřmot.

"A je to tady," řekl jí.

Zdálo se, že ho Sienna neslyší. Mechanicky si oblékla halenku, ale dál bezmyšlenkovitě hleděla k oknům.

"Jste připravená?"

Stále nereagovala.

Malone se vzrůstajícím neklidem odložil štětec a přistoupil k ní.

"Podívejte se na mě." Položil jí ruku na tvář a natočil jí hlavu obličejem k sobě. "Jestli se nám má útěk podařit, musíme okamžitě vyrazit." S odposlouchávacím zařízením si už žádné starosti nedělal. Když jejich pokus o útěk selže, skryté mikrofony představují ten nejmenší problém.

"Nečekala jsem, že se budu tak hrozně bát."

"Jestli tu zůstanete, zemřete. Už nesmíme ztratit ani vteřinu. Musíme sebou hodit."

Vrtulník jim zahřměl přímo nad hlavou.

Sienna se na něj zadívala pohledem, který si nijak nezadal s tím, jak intenzivně šiji v posledních týdnech prohlížel on.

Oči jí zaplály náhlým rozhodnutím. "Ano."

Zařídila se podle Chaseovy rady a vyměnila sandály za sportovní vycházkovou obuv. Pěnové podrážky teď vykročily po kamenné dlažbě ke dveřím, jak Sienna následovala malíře na terasu a zadívala se na helikoptéru dosedající na přistávací plochu. I na tu vzdálenost byly za plexisklem kabiny jasně rozeznatelné ustarané rysy Potterovy tváře. Zdálo se jí, že jiného cestujícího vrtulník nepřiváží. Na ploše nikdo nečekal. Několik strážných zpovzdálí sledovalo přistávací manévry, ale většina ho lhostejně ignorovala.

Malone cestou popadl náčrtník, aby to vypadalo, že vyšli se Siennou ven kvůli práci.

Vrtulník přistál.

Opustili zimní zahradu a přes terasu a široké kamenné schodiště se dostali na pěšinu vedoucí ke klášteru.

Malone slyšel, jak Sienna zrychleně dýchá, ale trhané zvedání a klesání vlastního hrudníku ho vzápětí upozornilo, že ona není jediná, komu hrozí hyperventilace.

Mezi keři se vynořil strážný a zastoupil jim cestu. "Nemáte dovoleno přibližovat se ke klášteru."

"Potřebujeme si promluvit s panem Potterem." Sienna mávla rukou k helikoptěře, kde Potter právě seskočil ze stupačky pod kabinou a rychlými kroky se vydal směrem ke klášteru a střelnici. "Alexi!" V rámsu vrtulníku ji Potter určitě neuslyší, ale strážný snad na její lest skočí a bude se domnívat, že se Sienna opravdu snaží Pottera na sebe upozornit.

"Ztratíme celý zbytek dne, jestli se nám..." Sienna postoupila o pár kroků k přistávací ploše. "Alexi!"

Ale Potter neslyšel a spěchal dál.

"ALEXI!" zvolala Sienna potřetí a rozběhla se.

Malone se zatím pátravě rozhlédl. Uklidnilo ho, že si jich ostatní strážní rozmístění v nejbližším okolí zatím vůbec nevšimají.

"ALEXI!" Sienna už běžela ze všech sil a Malone ji v patách následoval.

K vrtulníku jim zbývalo necelých padesát metrů. Pilot zatím nevypnul motor, lopatky rotoru stále mohutně tepaly vzduch.

Strážný vzadu po nich něco hulákal, ale nerozuměli mu, protože rozzlobený hrubý hlas už přehlušilo svištění vrtulí a burácení motorů helikoptéry.

Malone svým duševním zrakem živě viděl, jak se strážný vztekle mračí a strhává pušku z ramene. Ale odváží se vystřelit? Vždyť mu přímo v palebné čáře stojí vrtulník a jedním z cílů je manželka jeho šéfa. Určitě se dvakrát rozmyslí, než stiskne spoušť. A k helikoptěře mají stále blíž, už je od ní dělí pouhých třicet metrů. Jenže i když strážný před střelbou na Siennu určitě zaváhá, v jeho případě mu podobné ohledy ruce svazovat nebudou. Malone cítil, jak mu kůže mezi lopatkami ledově chladne a napíná se v očekávání kulky, která mu každým okamžikem roztrhává páteř.

Běžel na hranici svých sil a uklidňoval sám sebe, že jeho obavy jsou bezpředmětné. Žádný strážný přece nemá nejmenší důvod předpokládat, že by se chtěli zmocnit helikoptéry. Nebo že by jim přece jen někdo řekl, že Malone kdysi létal jako pilot bojového vrtulníku? Těžko. Jedinou snahou hlídacího psa bude zabránit jim v přístupu na zakázané území.

"Alexi!" zvolala znovu Sienna.

Varovný výkřik dalšího strážce.

Dvacet metrů.

Navzdory lomozu helikoptéry a k nepříjemnému překvapení uprchlíků Potter přece jen zaslechl, že se za jeho zády něco děje.

Malone si nemohl pomoci, ale přes smrtelné nebezpečí, které jim bezprostředně hrozilo, se musel v duchu pousmát, když spatřil, jak Potter zalapal po dechu. A to už stáli se Siennou těsně u kabiny vrtulníku. Odkudsi se přiřítit strážný. A zatímco se s ním Malone pustil do křížku a za několik vteřin ho srazil k zemi, Sienna udělala přesně to, co jí při instrukcích řekl. Bez jediného ohlédnutí a sebemenšího zaváhání vyskočila na stupačku a otevřenými dvířky vklouzla do kabiny. Malone zatím oběhl kopuli z plexiskla na druhou stranu k sedačce pilota. Zastihl ho nepřipraveného - podle předpokladu se ohlížel na druhou stranu po Sienně. Malone mu uvolnil bezpečnostní pás a vytáhl ho z kabiny. V příštím okamžiku už seděl na jeho místě. Koutkem oka zahlédl přibíhající hlídky. Zapnul si pás a rozehrál ruce po ovládacích pákách a knoflících. Motory zaburácely a vrtule rychle nabírala otáčky. Ohlušující hmot a závan vzdušného víru přinesly Maloneovi další mikrosekundu veselí, když viděl, jak Potter zavravoral a málem upadl. Radost a povznášející pocit vítězství však okamžitě zhořkly, protože přes sebeusilovnější manipulaci s ovládacími prvky se helikoptéra odlepila od země jen na pár metrů a hned se zase znovu propadla. A i když nedosedla zpátky na přistávací plochu, zvedala se těžkopádně jako raněný pták a bezvládně se stočila, jako by ji jakási neodolatelná přitažlivost táhla rovnou k budově kláštera.

9

"Zapněte si bezpečnostní pás!" zvolal Malone.

Sienna roztřesenými prsty nahnátla západku a zastrčila ji na místo. "Bála jsem se, že se nabouráme!" Rozrušením a snahou přehlušit nesnesitelný rachot, který pronikal do otevřené kabiny, jí přeskočil hlas.

"Všechno v pořádku. Nemáte se čeho..."

"Pozor! Letíme..."

Ve výšce šesti sedmi metrů se řítily na klášterní zeď. Malone přinutil stroj k prudké stoupavé zatáčce, až mu přetížení přitlačilo vnitřnosti k páteři.

Sienna zasténala.

Malone zoufale bojoval o každý centimetr výšky a viděl, jak jim uhánějí vstříc okna nejvyššího poschodí kláštera. Pak už jen střecha. A pak už měl před sebou jen mlžný opar a modrou oblohu. Ale dlouho se neradoval, protože vzápětí se vrtulník po prudkém nárazu zakymácel.

"Co to..."

"Něco trefilo směrovku."

"Něco?"

"Střílejí po nás."

Po dalším zásahu Malone málem pustil řídicí páku. Stroj se stočil doleva a prudce se naklonil. Sienna se na sedačce neudržela, a kdyby si krátce předtím nezapnula bezpečnostní pás, který se jí teď bolestně zařezával do těla, určitě by vypadla z kabiny.

"Přitáhněte dveře a zavřete je!" zařval Malone.

"Snažím... se..."

Navzdory šílenému strachu o Siennu se Malone neodvažoval po ní ohlédnout, měl plné ruce práce, aby se vůbec udržel ve vzduchu. "Dosáhnete na ně?"

"Myslím... Mám je!"

Koutkem oka Malone na okamžik zahlédl, jak se zoufale snaží přitáhnout posuvná dvířka kabiny a zavřít je. Ohlušující rachot se náhle znatelně ztišil a stejně náhle se Maloneovi podařilo stroj vyrovnat do vodorovné polohy. Přibouchl dvířka na své straně a v kabině se rozhostilo sice relativní, ale ve srovnání s předchozím peklem docela příjemné ticho. Malone se Siennou už na sebe alespoň nemuseli křičet.

Malone si zkoumavě prohlížel panel s jemu neznámými ovládacími prvky, kterých si všiml už tehdy, když ho přepravovali z letiště na Bellasarovo sídlo. Pilot je tehdy nepoužil a Malone netušil, jakému účelu slouží, ale teď neměl čas experimentovat - vrtulník se ve vzduchu málem zastavil. Pomalu se šinul nad poli a kamennými zidkami a Malone cítil, že stroj odpírá poslušnost a téměř nereaguje na řízení. Vpředu jim zatarasil cestu pahorek porostlý cypřiši. Malone vši silou tlačil helikoptéru vzhůru, ale výsledek byl sotva znatelný.

"Co se děje?"

Malone krátce pohlédl na přístroje na palubní desce. "Klesá nám tlak oleje. Jedna ze střel určitě zasáhla..." Navedl stroj k nejnižšímu místu zvlněného hřbetu pahorku a s největšími obtížemi se přes něj přenesl, ale nezabránil, aby se vrtulník prudce neotřásl, jak zachytil přistávací lyžinou o korunu cypřiše.

"Nežítíme se?" Hlas prozrazoval, jak se Sienna bojí.

"Ne! Poznal bych, kdyby nám hrozil pád, a stačil bych ještě bezpečně přistát!"

"Ale takhle se moc daleko nedostaneme! Vždyť jsme ještě nepřeletěli hranice Derekova pozemku! On nás..." Sienna se zděšeně ohlédl. "Kouř!"

Z motoru se valila oblaka černého dýmu.

"Kdybych nás udržel ve vzduchu ještě o trochu déle..." Malone mrkl na kompas na palubní desce. "Kousek před námi je malé letiště."

"Kde? Žádné nevidím."

"V dalším údolí."

"Jak to víte?"

Když tehdy na Cozumelu Malone přistoupil na spolupráci se zpravodajskou službou, připravili s Jebem Wainrightem několik variant tras útěku pro případ, že by se mu opravdu podařilo se Siennou uniknout z Bellasarova dosahu. Jeden z plánů počítal s tím, že se Malone a Sienna schovají v jisté kavárně v Nice, jejíž majitel je na výplatní listině CIA a postará se o ně až do příjezdu záchranného týmu. Podle jiné varianty měli odjet do Cannes a tam vyhledat kapitána vyhlídkového parníčku, který občas také pracoval pro agenturu. Ale obě města ležela opačným směrem. Malone mířil do vnitrozemí, nikoliv k pobřeží, takže mu zbývala poslední možnost - letiště, o kterém ho Wainright informoval - a Malone byl rád, že si přesně zapamatoval azimut, kterého se musí cestou od zámku držet, aby neminul cíl. Jeb mu slíbil, že tam na ně bude nepřetržitě čekat pilot a malé sportovní letadlo s plnými nádržemi. "Jestli se tobě podaří dorazit na to letiště," řekl mu tehdy přítel, "ten kluk tě bezpečně dostane z Francie. Na to dám krk."

"To nechápu," naléhala Sienna. "Jak o tom letišti víte?"

"Teď nemám čas vám to vysvětlit."

"Věděl jste o portrétech předchozích Derekových manželů." Náhlý propad vrtulníku přinutil Siennu zalapat po dechu.

"Jak je možné, že toho tolik víte o..."

Malone zápolil s řídicí pákou. "Hned, jakmile budu mít možnost, vám všechno řeknu."

"Kristepane, nejste snad..."

"Co?"

"...tajný agent? Špion?"

10

Technik právě namířil další řízenou střelu na tank řítící se po střelnici, když Bellasar strnul a zaposlouchal se do rachotu výstřelů, který se sem nesl od zámku. Vytrhl vedle stojícímu osobnímu strážci z pouzdra u opasku pistoli a rozběhl se stezkou lemovanou živým plotem ke klášteru. Ujistil se, že tato část jeho panství se terčem útoku nestala, a vydal se spěšně jinou stezkou, která tentokrát vedla k zámku. Po několika krocích se překvapeně zastavil, protože spatřil vrtulník, který přeletěl budovu kláštera tak nízko, že málem zachytil přistávacími lyžinami o střeche. Podle všeho byl právě on terčem palby strážných.

"Co se tu sakra stalo?" zařval. Pak zahlédl Pottera a rozběhl se k němu.

Potterova tvář byla zrůžověná vztekem. "Ukradli ji!" vykřikl a ukazoval za odlétajícím vrtulníkem.

"Co to žvaníš?"

"Malone a vaše žena! Jsou v té helikoptě!"

"Sienna?"

"Počkali si, až přistanu! Než stačil pilot vypnout motor, podařilo se jim namluvit hlídce, která je zastavila, že si se mnou potřebují promluvit! Potom se zmocnili helikoptéry a uletěli!"

Bellsasar byl tak ohromený úžasem, že na několik vteřin ztratil řeč.

"Varoval jsem vás!" zajíkal se Potter. "Říkal jsem vám, že se mu nedá věřit!"

Vrtulník jim na několik okamžiků zmizel z dohledu za budovou zámku, pak se znovu objevil a pomalu mizel ke kopcům. Ale kymácel se, ztrácel výšku a táhl za sebou chochol hustého tmavého kouře.

"Zasáhli jsme ho," zvolal jeden ze strážných.

"Udělal z vás blázna!" pokračoval v lamentaci Potter. "Co myslíte, že asi ti dva dělali, když byli takovou dobu spolu sami?"

"Do bláznů mně nadávat nebudeš!" Bellasar ho udeřil vší silou pěstí do žaludku.

Potter se zlomil v pase a klesl na kolena. Měl vyražený dech a tvář zkřivenou bolestí. Přes brýle, které se mu svezly na stranu, chvíli bezmocně zíral na svého pána. "Asi byste si měl uvědomit," zasípal, když konečně popadl dech, "kdo je váš přítel a kdo stojí proti vám."

Z dálky se ozývalo kašláni trápeného motoru.

Bellasar se prudce otočil ke strážným. Druhý vrtulník s nákladem laboratorního vybavení měl přistát až za půl hodiny a do té doby mohou Malonea se Siennou pronásledovat jen po zemi. Bellasar vyštěkl příslušné rozkazy. Strážní se rozběhli, aby příkazy okamžitě vykonali.

Potter zasténal. Držel se za břicho a pokoušel se vstát. "Jestli se nemýlím," vyřázel ze sebe namáhavě, "pak nejde jen o toho malíře a vaši ženu, ale i o to, co včera v noci viděl v klášteře."

Bellasar mhouřil oči k oblakům dýmu, který se valil z odlétajících helikoptéry. Poškození bylo zjevně natolik závažné, že uprchlíci terénním vozidlům, která za nimi okamžitě vyrazí, neuniknou. A díky kouřové stopě bude snadné je sledovat. "Pomoz mi je chytit!"

11

Řídicí páka už šla tak ztuhla, že s ní Malone sotva dokázal pohnout. Helikoptéra se ve vzduchu potácela jako opilá. V jednom okamžiku se propadla o dobré tři metry tak prudce, že oběma uprchlíkům vyskočil žaludek až do krku a Malone musel napnout svaly k prasknutí, aby pád zastavil. Každou vteřinou se mohli v přemetech zřítit k zemi. Ale ať se snažil sebevíc, udržet stroj v klidu se mu stále nedařilo. Na moment se ocitl zpátky v Panamě a pokoušel se zvládnout bojový vrtulník těžce poškozený nepřátelskou palbou. "Pořádně se držte! Zkuste najít kousek rovinky, kde by se dalo přistát!" "Žádnou nevidím!"

Malone pohlédl pod sebe, ale ani on žádné vhodné místo neviděl. Letěli právě nad křovinatým, balvany pokrytým svahem, který stále strměji stoupal. Šance, že by překonali vrchol kopce, byla prakticky nulová. Řídicí páka se otřásala nekontrolovatelnými vibracemi. Jestli okamžitě nepřistanu, mašina to udělá za mě, uvědomil si Malone. Využil každý trik, který se kdy ve vzduchu naučil, a vytáhl helikoptéru ze spirály, v níž klesala k zemi tak divoce, až se mu točila hlava. Kolébal se podél svahu spíše po vrstevnici než vzhůru a vtom pod sebou zahlédl mezi balvany trochu rovnější volnou plochu. Naposled škubl vší silou za páku a strhl stroj k tvrdému přistání.

Dosedli tak prudce, že Maloneovi cvakly zuby o sebe, až si je málem vyrazil. Teď si však nesměl všimnout bolesti. Vypnul motor, uvolnil bezpečnostní pás a obrátil se k Sienně. Seděla se svěšenou hlavou. Proboha, snad si...

Ale než mohl myšlenku dokončit, pozvedla Sienna ruku, sáhla si na zátylek a promasírovala krk. Pak mráкотně potřásla hlavou.

"Jste v pořádku?" vyhrkl Malone.

"Hlava... bolí."

"Musíme odsud okamžitě zmizet." Malone se rozkašlal, jak do kabiny pronikl dusivý dým a podráždil ho v hrdle. "Ten krám může každou chvíli vybuchnout."

Výstraha na Siennu zapůsobila. V očích měla stále mlhu, ale horečně si uvolnila pás a šklubla za kliku posuvných dveří. "Zasekly se! Nepovolí!"

Malone se okamžitě vrhl ke dveřím na své straně a zoufale zasténal, když zjistil, že ani ony nejdou otevřít. Určitě se nárazem při tvrdém přistání vzpříčily. Cloumal za kliku vší silou. Na čele mu vyrazily husté krupěje potu. Ještě jednou. Oči zalité potem nesnesitelně pálily. V okamžiku, kdy už ztrácel veškerou naději, bylo nezměrné vypětí konečně odměněno a dveře s hlasitým zapraskáním povolily.

Při přistání jedna z lopatek narazila na balvan. Ohnula se, ale naštěstí nepovolila a rotor se zasekl. Aspoň si nemusím dělat starosti, že nám list vrtule usekne hlavu, pomyslel si Malone s povděkem.

I tak měl starosti až nad hlavu. Když vyskočil z kabiny a otočil se, aby popadl Siennu za ruku a pomohl jí ven, spatřil mezi oblaky černého dýmu valícího se z krytu pod rotorem hroživé rudé jazyky. Motor není jen přehřátý, on hoří! Kristepane, jestli plameny proniknou až k nádrži...

Konečně byla venku i Sienna. I ona si všimla šířícího se požáru a panika v pohledu, který na něj vrhla, Maloneovi napověděla, že ji vůbec nemusí pohánět, aby se rozběhla co nejrychleji a co nejdál od odjištěné bomby. Vyrázili doslova jako o život. Kličkovali mezi balvany, prodírali se křovisky. Jen dál, dál! Prudký hluboký trhaný dech ještě více drásal Malonea v krku, už tak dost podrážděném hustým olejovitým dýmem. Natahoval krok a Sienna vedle něj se ho držela jako klíště.

Když za sebou zaslechl náhlé zahučení, poznal nezaměnitelný zvuk plamenů, které konečně dosáhly na rozlitý letecký benzin. V posledním okamžiku před sebou zahlédl úzkou průrvu, přes kterou by málem zakopl, ale teď jim poskytla vítaný úkryt. Malone do ní sklouzl a překulil se, Sienna přistála vedle něj a vzápětí jim v uších bolestně zalehlo tlakovou vlnou. Exploze byla mnohem silnější, než kdyby pocházela jen od zapálené palivové nádrže, a následovaly ji početné druhotné výbuchy, téměř stejně silné, proložené praskotem připomínajícím střelbu. Kristepane, že by na palubě byla munice? pomyslel si Malone zděšeně při další explozi. Od okolních balvanů se odrážely kusy kouřícího kovu a snášely se na ně do průrvy. A pak se kolem rozhostilo ticho, narušované jen jejich trhanými pokusy popadnout dech a tlumeným hukotem plamenů.

Malone se Siennou se po sobě v obavách ohlédl a jejich oči se jeden druhého ptaly, jestli jsou v pořádku. Já ano, ale co ty! odpovídali si vzájemně pohledem. Malone, v ústech chuť potu, kouře a prachu, zkusil pohnout rukama a nohama. Sienna ho napodobila, a když mu pokynula hlavou na uklidněnou, oba se opatrně napřímili a vyhlédli přes okraj průrvy k plápolajícímu vraku helikoptéry.

"Jak daleko je to letiště?" zeptala se Sienna, obličej plný šmouh od sazí.

"Asi půl míle."

"Teď nesmíme ztrácet čas," řekla, když se namáhavě škrábala z průrvy, "ale jestli z tohoto někdy vyvážneme živí, budete mně muset vysvětlit, jak jste se o něm dozvěděl."

Malone netušil, jak jí to vysvětlí, ale zatím se zdálo, že je zbytečné lámat si s tím hlavu. Klusali vzhůru svahem a zaslechli další zvuk. Když se Malone ohlédl, přibyla mu v ústech další pachut' - jakoby mředěná, doprovodné znamení smrtelného strachu. Spatřil totiž tři terénní vozidla s náhonem na všechna čtyři kola, jak ujíždějí plnou rychlostí mezi stromy lemujícími silnici pod nimi. Poskočila na příkopu a už se řítíla přes pole směrem k nim.

Nemohli by to být lidé z nedalekého statku? Zadoufal Malone. Třeba viděli havárii vrtulníku a spěchají na pomoc. Ale srdce mu pokleslo beznadějí, když se zadíval pozorněji. Tohle nejsou farmářské džípy, ale nejmodernější vozidla, jaké snad nepoužívá ani armáda. A neúprosná vytrvalost, s níž je řidiči hnali neschůdným terénem bez ohledu na utrpení, které způsobovali pasažérům divokým kodrcáním přes kameny a výmoly, jeho pochyby jen posílila.

"To je Derek," vydechla Sienna.

Nedbala na bolest v dokopaných stehnech a vyrazila ještě rychleji k hřebenu kopce.

12

Terénní vozidla poskakovala po nerovném svahu plném překážek. Bellasar svíral vší silou volant a napjatě vyhlížel čelním sklem ke kouři a plamenům valícím se z vaku. "Vidíte je někdo? Přežili to?"

Nedbal na hlasité protesty podvozku a ještě přidal plyn a pátral očima vzhůru po kamenitém svahu. Přes mraky kouře jen obtížně rozeznával podrobnosti a neustálé divoké natřásání auta jeho zraku také nepřidalo, ale i tak se mu zdálo, že vpravo od hořící helikoptéry zahlédl dvě pohyblivé postavy. Zaslápl plynový pedál do podlahy a zaťal šijové svaly, aby udržel hlavu alespoň trochu v klidu a mohl se lépe podívat.

Zatraceně, doufám, že to přežili. Museli přežít, honilo se mu vztekle hlavou, když strhával volant ostře doprava. Ještě před několika minutami se zabýval plány, jak zařídít Sienninu smrt, ale teď mu ze všeho nejvíce záleželo na tom, aby ji dopadl živou. A toho malíře samozřejmě taky. Spalovala ho šilená touha podívat se jim do očí a kochat se hrůzou, kterou v nich uvidí, až je přinutí za tohle všechno zaplatit.

"Vidím nějaký pohyb!" Tělesný strážce, který seděl vedle Bellasara, ukázal doprava na místo, ke kterému zatáčeli. I to nejlepší vozidlo s náhonem na čtyři kola dostupné na běžném trhu by na tak náročném kamenitém terénu plném výmolů dávno skončilo se zničeným podvozkem. Ale týmu Bellasarových techniků se na bázi civilního automobilu podařilo vyvinout vynikající armádní modifikaci. Pod nenápadnou karoserií se skrýval těžce vyzbrojený technický zázrak s dokonalými jízdními vlastnostmi, který dokázal přežít i ty nejtvrší podmínky a zacházení a vyhovět prakticky všem požadavkům bojového nasazení. Tento automobil - většinou v pancéřované verzi - si už objednala řada narkobaronů a diktátorů ze zemí třetího světa, ale Bellasar dodávky stále odkládal, aby mohl vozidlo podrobit dodatečným náročným zkouškám. To, co auta dnes odpoledne předváděla, ho naplňovalo obrovským uspokojením a Bellasar vůbec nepochyboval, že tímhle modelem zákazníkovi opravdu oslní.

Vy si myslíte, že mně utečete? řval v duchu na dvě nejasné postavy, které se klopýtavě pohybovaly po úbočí kopce.

Vy si opravdu myslíte, že máte nějakou šanci?

Předek vozu nadskočil, jak dosáhl úpatí svahu, a nezměněnou rychlostí zamířil vzhůru. Kouř se trochu rozptýlil a

Bellasar si už byl jistý, že ty dvě postavy jsou opravdu Malone a Sienna, a odklopil kryt na panelu mezi sedadly.

Objevil se kulatý knoflík a dvě páčky připomínající počítačové joysticky, protože i ony měly nahoře malé tlačítko.

Stiskem knoflíku se otevřely poklopy pod předními reflektory a odhalily hlavně dvou kulometů ráže nula třicet zabudovaných do podběhů kol. Každá zbraň se mohla nezávisle natáčet - a střílet - v rozmezí třiceti stupňů ve vodorovné i svislé rovině. Jejich pohyb byl ovládan páčkami na panelu mezi sedadly.

Bellasar si nedělal nejmenší starosti, že by zvuk výstřelů přivolal policii. Dosud neopustil hranice svého pozemku. I tady občas zkoušel některé zbraně a farmáři z okolí si na to už dávno, ač neradi zvykli. Bellasar odhadl naměř a vzdálenost. Pravou rukou pohnul vzdálenější páčkou a stiskl tlačítko na jejím konci. Ozvalo se zavrčení a auto se nepatrně rozvibrovalo. Proud kulek rozryl půdu vpravo od uprchlíků a nad nimi. Bellasar je nechtěl zasáhnout. Bože, to ne. Potřeboval je vyděsit a vyvolat v nich dojem, že pokračovat v útěku je hotová sebevražda. Chtěl je dostat živé. To, co mu provedli, si krutě odpykají.

Sienna a Malone prudce uhnuli doleva, ale stále pokračovali vzhůru. Bellasar přehmátl na bližší páčku. Pohnul s ní, stiskl spoušť a vyslal krupobití střel na svah nad přehající. Kulky se zarývaly do hlíny, drtily napadrt' větve keřů a odprýskávaly velké štěpiny z balvanů. Bellasar přitahoval páčku, aniž povolil tlačítko. Proud kulek se přesunul níže a doprava, a odřízl tak uprchlíkům trasu, kterou se právě vrhli. Malone a Sienna sebou škubli a v předklonu znovu změnili směr. Nezbyvalo jim než pustit se vlevo dolů k dohořívajícímu vaku.

Bellasar je sledoval kulometem pod levým reflektorem, ale než stačil znovu vypálit a rozervat svah blíže k přehající dvojici, musel páčku pustit a sevřít volant oběma rukama, aby se vyhnul skalisku, které se před ním tyčilo. Zabránil srážce v posledním okamžiku a pak znovu nahmatal páčku a pozvedl zrak, aby vyhledal pohledem uprchlíky.

Zmizeli. Těch několik okamžiků, kdy se Bellasar musel plně věnovat řízení, stačilo, aby Malone se Siennou dosáhli ochrany mračna dýmu, které pronásledovatelům zakrylo výhled. Bellasar strhl volant vlevo a hnál se na plný plyn vzhůru po úbočí kopce, ale znenadání se před ním rozevřela hluboká rokle a zablokovala mu cestu. Bellasar dupl prudce na brzdy, až se mu bezpečnostní pás bolestně zaryl do ramene a strážník na zadních sedadlech se málem sesypal na podlahu. Zablockovaná kola klouzala ve smyku, pneumatiky rozrývaly hluboké brázdy, ale rokle se neúprosně přibližovala, stále širší, stále hlubší. Bellasar si neuvědomil, že zatajil dech, dokud vozidlo nezastavilo - nakloněné kupředu, přední kola visící přes okraj strže. Vydechl úlevou.

Okamžitě popadl mikrofon zavěšený na palubní desce. "Jděte po nich! Odřízněte jim cestu!" řval do vysílačky.

Kulometry ostatních vozidel začaly prostřelovat oblaka kouře.

"Vy pitomci! Nesmíte je zabít! Chci je živé! Střílejte tak, abyste jim zablokovali cestu!" Bleskurychle cvakl přepínačem na frekvenci vysílačky, u které čekal na zámku Potter.

"Druhá helikoptéra právě přistála," zachrastil z reproduktoru Potterův hlas.

"Ať už je tady. Našel jsem je." Bellasar vychrlil instrukce, kde se přesně nachází. "Aktivuji naváděcí signál. Ať ho pilot sleduje."

Bellsasar odložil mikrofon, vytasil pistoli a vyskočil z auta. "Utvořte rojnice!" rozkázal strážným. "Schovávají se v kouři! Pokud vím, není Malone ozbrojen! Nemusíte se bát a hned střílet! Najděte je! Přiveďte mi je! Živé!"

Bellsasar spěchal, ale než seskočil do strže, aby se na druhé straně vyškrábal na druhý břeh a pokračoval v pátrám, neodolal, aby se na vteřinku neotočil, a obdivoval zbývající dvě vozidla. Plnou rychlostí šplhala do kopce, kličkovala mezi keři a balvany a snadno překonávala terénní překážky. Dunění motorů prozrazovalo sílu a spolehlivost. Za pět minut dorazí Alex s druhým vrtulníkem a Bellasar přikáže pilotovi, ať se zavěsí přímo nad vrak. Vzdušný vír od rotoru rozptýlí kouř a pak už bude hračka najít Siennu a Malonea, byť by se mezi skalisky ukrývali seberaťovaněji. Ano, je to jen otázka času, ujistil se opakovaně Bellasar. Už brzo je dostanu do nikou. Když se do hukotu ujíždějících terénních automobilů zamíchal další hluboký zvuk, pomyslel si, že to druhá helikoptéra stihla ještě rychleji, než očekával. Po několika vteřinách však ten hluboký zvuk zesílil a Bellasar poznal, jak dalece se mylil.

13

Malone slyšel, jak se terénní vozidla škrábou do svahu a nezadržitelně se přibližují. Rozkašlal se tak silně, že se málem pozvracel, a oči, podrážděné kouřem vířícím kolem nich, měl zalité slzami. Díky hořícímu vraku a mračnům dýmu je sice pronásledovatelé dočasně ztratili z očí, ale jakmile se vozidla přiblíží, jejich postavení bude beznadějně.

Sienna se krčila za skaliskem vedle něj a také dávivě kašlala. "Co kdybychom zkusili, jestli s tím nepohneme," navrhl.

"S čím?"

"S tím balvanem."

Při představě vozidel šplhajících vzhůru svahem Malone náhle pochopil. V Sienniných uslzených a krví podlitých očích spatřil záblesk naděje. Vztyčili se do předklonu a zapřeli se oběma rukama do skaliska.

A ještě jednou! Malone sténal nadlidským úsilím a srdce se mu zachvělo radostí, když ucítil, jak se mohutná masa pohnula.

A ještě silněji! Balvan se naklonil a konečně se převálil. Kutálel se ze svahu a s každým obratem nabíral rychlost. Za okamžik se jim ztratil z očí v chuchvalcích kouře.

Rozběhli se k druhému skalisku. Zoufalství jim znásobovalo síly a podařilo se jim uvolnit druhý balvan rychleji než ten první. Ihned se vrhli k dalšímu a zase dalšímu, křížovali úbočí kopce a shazovali obrovské kameny po obou stranách hořícího vraku.

Rachot, jak se balvany řítily dolů, připomínal Maloneovi burácení bouřky - jenže bouřky, která se vzdaluje. Už jim to trvá moc dlouho, jejich munice asi minula cíl a neškodně rachotí k úpatí pahorku. Ale vtom se pod nimi ozval jiný zvuk - náraz něčeho tvrdého do kovu a skla. Druhý, který ho vzápětí následoval, zazněl ještě hlasitěji. Motory ještě ani neutichly a Sienna, ochromená záchvatem kašle, už klopýtavě běžela vzhůru svahem, aby se co nejrychleji dostala mimo dosah dusivého dýmu. Malone ji spěšně následoval, značně povzbuzen třetím nárazem balvanu do kovu a skla. Lapaje po dechu, vynořil se z mračna kouře, ale na to, aby se radoval ze sladce čistého vzduchu, který nasával do plic, měl hlavu příliš plnou jiných starostí. Od hřebene svahu je dělilo pouhých třicet metrů, ale jemu to připadalo jako nepřekročitelná vzdálenost. Neměl ponětí, jak závažné škody automobily pronásledovatelů utrpěly, a nemohl ztrácat čas tím, že by se ohlížel a zjišťoval to. Jestli jim zůstaly nepoškozené kulometry, jsme ztraceni, pomyslel si.

Zatím se sice ozývaly výstřely, ale pouze jednotlivé, a ne dávky automatických zbraní. Kulky pleskaly o skaliska pod nimi a Malone se v duchu usklíbl. Střelci si neuvědomili, že jim kořist prchá do kopce, a míří stejně, jako kdybychom utíkali po rovině, místo aby zacílili těsně nad nás a my jim vběhli rovnou do rány. Ale při svých zkušenostech bezpochyby svůj omyl brzy napraví, nedovolil si Malone příliš se opájet nadějí.

Siennu tak poháněla hrůza, že s ní jen obtížně udržoval krok. Vrcholek kopce se zdál být stejně vzdálený, jako když vyběhli. Pleskání kulek se nebezpečně přiblížilo a Malone si vylekaně uvědomil, že střelci je míjejí schválně, že je nechtějí zasáhnout a způsobit jim smrtelná zranění, že se jim snaží strefit do nohou. Chtějí nás ochromit, aby nás Bellasar dostal živé!

Vtom jako by mu kolem nohou prolétli dva tryskové čmeláci a jeden z nich mu protřhl kalhoty a zakousl se do lýtky. Rozběhl se ještě rychleji a pozvedl pohled. V tu chvíli by přísahal, že ho šálí zrak, tak mu všechno připadalo zvětšené, hřeben svahu najednou těsně před ním. Viděl, jak Sienna mizí za vrcholkem, a v příštím okamžiku se k ní v dešti střel připojil a oba pádili po plochem hřbetu, který se postupně svažoval k olivovému háji v údolí. V dále za ním se vinula šedá stužka betonu lemovaná několika domky, které se podobaly krabičkám zápalek.

Letiště.

14

Bellsasar zaslechl rachot drceného kovu a tříštěného skla a zklamáním se mu zkroutily vnitřnosti. Zmocnil se ho šílený vztek, který ho málem připravil o rozum. Jeho technici ho přece ujistili, že speciálně upravená vozidla vydrží bez problémů napadení palnými zbraněmi a granáty, a dokonce i tečný zásah pancéřovou pěstí nebo řízenou střelou. Stačily balvany. Zdemolovaly přední kapotu, odrazily se od ní, prorazily neprůstřelné čelní sklo a rozdrtily řidiče a spolujezdce na předních sedadlech.

Bellsasar zavyl vztekem a pokořením. Spolu s muži ze svého auta a s těmi, kdo přežili nečekaný útok uprchlíků, střílel teď za Halonem a Siennou. Rozhodnut víc než kdy jindy dostat je živé, mířil na nohy. Vystřílel celý zásobník pistole, ale než ho stihl vyměnit za nový, zmizeli mu za hřebenem kopce.

Bellasar vychrlil proud kleteb a spěchal zpět k autu. Ostatní muži měli sotva čas naskočit, než zařadil zpátečku a zuřivě dupl na plyn. S hlinou a kameny létajícími od kol vycouval od rokle, strhl volant doprava, a nabíraje rychlost, zamířil vzhůru.

Ale svah byl stále příkřejší a terén obtížnější. Motor, namáhaný na samé hranici únosnosti, už nedokázal udělit těžkému opancéřovanému automobilu potřebnou rychlost. A čím více vůz zpomaloval, tím hlouběji sešlapával Bellasar plyn. Náhle se ozvalo děsivé prasknutí. Převodovka nevydržela a auto začalo ujíždět z kopce dolů. Bellasar dupl na brzdový pedál, jednou rukou strhl volant a druhou přitáhl páku ruční brzdy a podařilo se mu zastavit. Zasunul do pistole plný zásobník, vyskočil ven a rozběhl se k vrcholku kopce.

15

Malone zatím dosáhl ochrany olivového porostu na úpatí svahu a odvážil se riskovat ztrátu několika drahocenných vteřin. Zastavil se, lapal po dechu a ohlédl se. Naděje, že snad Bellasara setřáslí, se ukázala lichá, když na hřebeni spatřil několik běžících postav. Oblek a kravata v jejich čele působila kupodivu mnohem hrozivěji než kombinézy strážných. Široká ramena a mohutný hrudník patřily bezpochyby Bellasarovi.

Malone se znovu rozběhl. Siennu už mezi hustě rostoucími olivovými neviděl, ale zvuk šustící trávy a lánaných větví mu prozradil, kterým směrem zamířit, aby ji dohonil. Ačkoliv byl ve výborné fyzické kondici, jen s největšími obtížemi se mu dařilo vzdálenost mezi nimi zkracovat. Konečně ji zahlédl, zemitá barva sukně a halenky jí pomáhala splynout s okolím. Dostihl ji až v okanziku, kdy nechali stromy za sebou a blížili se přes pole k asi metr vysokému plotu z ostnatého drátu, montovaným domkům a přístávací dráze.

Celou dobu, co se Siennou klusali přes nekryté pole, Malone cítil místečko vzadu mezi lopatkami, kam každým okamžikem očekával kulku. Sienna doběhla k plotu první. Vrhla se na záda, nadzvedla spodní pramen drátu a vsoukala se na druhou stranu. Zvuky, které se ozývaly mezi olivovými za nimi, působily na Malonea jako ostruhy na koně.

Opřel se dlaní o sloupek a hravě plot přeskočil. Sienna už vstala a běžela dál.

Dorazili k domkům u přístávací dráhy. Byly oprýskané a zašlé, v mezerách a prasklinách mezi betonovými deskami přístávací dráhy prorůstala tráva. Kriste-pane, je opuštěné. Kams mě to poslal, Jebe? Srdce sevřené pochybnostmi, oběhl roh a málem narazil do malého nákladáku. Vedle něho parkoval starý sedan značky Renault a omlácený stejný a vedle dráhy stála tři jedno vrtulová letadla.

Malone se otočil a vběhl do největší budovy. Ve dveřích se srazil s vousatým mužem, který právě vycházel, oblečený v typické kombinéze leteckého mechanika, v ruce zaolejovaný hadr.

Svou značně omezenou francouzštinou vykotal Malone jakousi omluvu a hned dodal: "Hledám Harryho Lockharta."

Mechanik ve zmatku pozvedl obočí i ruce.

"Harry Lockhart." Maloneovi neušlo zmaření, jímž ho Sienna obdařila. "Neznáte chlapa jménem..."

Výraz totálního nepochopení v mechanikově obličejí připravil Malonea o řeč.

"Mluvte anglicky, monsieur. Vaší franštině vůbec nerozumím. O někom, kdo by se jmenoval Harry Lockhart, jsem v životě neslyšel."

"Ale měl tady na mě čekat!"

Sienna se už mračila jako čert.

"A víte určitě, že jste na správném letišti?" zeptal se Francouz.

"Je tu v okolí jiné?"

"Není."

"Tak jsem na tom správném."

"Vy krvácíte, monsieur."

"Cože?"

"V obličejí. Krvácíte."

Malone se domníval, že vlhkost, kterou cítí, je pot. Vylekal se, jestli není postřelený, ale hned se uklidnil. Krev pochází z tržných ran na tváři a rtech, které se namáhavým vypětím při útěku otevřely.

Z budovy vyšli další dva muži. I oni na sobě měli kombinézy, a i když jeden byl znatelně silnější než druhý, byli si podobní jako bratři.

Mechanik, který rozmlouval s Malonem, se jich na něco francouzsky zeptal.

Když zmínil jméno Harry Lockhart, oba nově příchozí zavrtěli hlavami a neklidně pokukovali na Maloneův zakrvácený obličej.

Jebe, ty parchante, slibovals, že tu bude! láteřil v duchu Malone.

"Co se vám stalo?" zeptal se mechanik anglicky. "Nachomýtl jste se k těm výbuchům, co jsme slyšeli?"

Sienna se neustále nervózně ohlížela k poli, které před chvílí přeběhli. "Už se nemůžeme dál zdržovat. Jestli tady ten váš Lockhart není, aby nám pomohl..." a rozběhla se.

Malone se naléhavě obrátil na Francouze. "Ukázal se tady v posledních týdnech někdo cizí, kdo by tvrdil, že čeká na Chase Malonea?"

"Ne, monsieur. Jediní, kdo sem chodí, jsme my tři a pak ještě pár chlapů z okolí, co si rádi zalítají na starších mašinkách."

Jebe, ty hajzle! Přisahal, že mě nenecháš ve stychu!

Francouz zaklonil hlavu a zaposlouchal se do zvuku rychle se přibližující helikoptéry.

Ach, do prdele, zasténal Malone neslyšně. Stáhl si ze zápěstí rolexky zasazené v pozlacené oceli a strčil je mechanikovi do ruky. "Mají cenu aspoň tisíc dolarů. Předvedte mi, jak rychle dokážete dostat tu svou kocábku do vzduchu."

16

Uprostřed pole se Bellasar zarazil. Zaslechl prskání a pak kašlavý hukot motoru malého letadla. Nabíral otáčky a

vypadalo to, že se pilot chystá ke startu. "Ne!" zařval a znovu se rozběhl, ještě rychleji. Jestli v tom letadle sedí Sienna a Malone...

Motor už běžel na plný výkon a podle zvuku se letadlo rozjíždělo po dráze. Ztratil jsem je! zoufal Bellasar a zastavil se. Lapal po dechu a propocená košile i oblek se mu nepříjemně lepily k tělu. Hleděl nad střechy budov kolem letiště a čekal, kdy se na nebi objeví letadlo. Pozvedl pistoli a dal tím příklad svým mužům, kteří okamžitě namířili zbraně.

Bellarasovi bylo jasné, že jedná ukvapeně a neuváženě. Na letišti asi budou další lidé, tedy nepohodlní svědkové, a kromě toho je střelba na letadlo ve vzduchu všechno, jen ne přesná, a hrozí nebezpečí, že místo aby donutili pilota k přistání, zbloudilé kulky zasáhnou Siennu a Malonea. Ale, proboha svatého, něco přece udělat musím! Nemůžu tady stát jak solný sloup a dívat se, jak mi ten malíř ufrnkne před nosem i s mou ženou!

17

Když Potter spatřil kouřící vrak helikoptéry a krátce nato tři opuštěná vozidla, z nichž dvě byla těžce poškozena a třetí stálo s otevřenými dveřmi, jak je pasažéři ve spěchu opustili, připomnělo mu to tragické následky léčky, již byl asi před měsícem svědkem v jednom z neklidných balkánských států. Až na to, že dnes nikde neviděl žádné mrtvoly. Kde je... Už se chystal přikázat pilotovi, aby se držel v uctivé vzdálenosti, než zjistí, co přesně se tady děje, když zaslechl zvonění mobilního telefonu.

"Jsem ve vedlejším údolí!" křičel Bellasar. "Je tu malé letiště. Sienna a Malone sedí v letadle a chystají se vzlétnout!" Bellasar na něj vychrlil instrukce a Pottera se zmocnila nezvyklá euforie. Helikoptéra zvýšila rychlost a přenesla se přes hřeben kopce. Před očima se jim objevilo letiště. Z krátké dráhy právě startovalo malé letadlo poháněné jedinou vrtulí a rychle nabíralo výšku. Vrtulník poháněný turbomotory ovšem stoupal mnohem rychleji a Potter prožíval příjemný pocit lovce, který se žene za kořistí.

Malý letoun vyrovnal stoupání a mířil na plný plyn k rozeklaným vrcholům hor na západě. Helikoptéra ho rychle doháněla a vzápětí už letěla před ním.

Potter se snažil rozeznat obličej cestujících na zadním sedadle a zuřivě naznačoval pilotovi malého letadla, aby se vrátil na letiště.

Pilot si ho nevšímal. Pohnul pákou a přivedl letoun do prudkého klesání.

Vrtulník se řítí v patách za ním.

Letadlo se po křídle svezlo do pravé zatáčky.

Helikoptéra za ním.

"Držte se před ním!" křičel Potter na svého pilota. "Odřízněte mu cestu! Donuťte ho k návratu na letiště!"

Ale než ho pilot mohl poslechnout, letoun zase začal nabírat výšku.

Vrtulník se držel těsně za ním.

Letadlo provedlo nečekaný obrat, prosmyklo se pod břichem helikoptéry a vracelo se plnou rychlostí zpátky.

Pilot vrtulníku zaklel, otočil se a v příštím okamžiku už zkracoval vzdálenost, která je od uprchlíků dělila. Přesně kopíroval manévry malého a velmi pohyblivého letadla, stoupal a zase se propadal a při každém obratu se k němu přibližoval. Pak přešel do útoku. Předletěl prchající letoun a přinutil ho k ostré úhybné zatáčce. Předvídal, kam asi nepřítel při příštím obratu zamíří, čekal tam na něj a donutil ho k další změně směru. Když malé letadlo začalo stoupat, znovu úspěšně odhadl, kam zamíří, a postavil se mu do cesty.

Na krátkou vzdálenost Potter zřetelně rozeznával rysy neoholené tváře pilota, který se jim snažil uletět s kořistí. Okénko kabiny bylo zaprášené a poškrábané, ale v obličejích se jasně zračilo zděšení. Potter dokonale ovládal francouzštinu a kromě toho uměl odečítat ze rtů. Pilot sprostě nadával a pak popadl mikrofon.

Potterův navigátor naladil příslušnou frekvenci. "Co to má sakra znamenat? Co tady blbnete?" ozvalo se z reproduktoru francouzsky.

"Vraťte se na letiště! Okamžitě přistaňte!" rozkazoval Potter.

"Na to nemáte právo."

"Vaši cestující mi je dávají."

"O jakých cestujících to mluvíte?"

Pottera se náhle zmocnilo hrozné podezření a měl pocit, jako by ho někdo praštil. "Na zadním sedadle!"

"Co? Myslíte ty pytle s hnojivem?"

"Bliž!" křikl Potter na svého pilota, který začal namítat, že takový manévr je příliš nebezpečný. Potter ho vztekle okřikl:

"Je to rozkaz!" Letadlo se jim zvětšovalo před očima a Potter napínal zrak na obrysy za špinavým zadním okénkem, které dosud s jistotou pokládal za Siennu a Malonea. Ne! zasténal v duchu, když poznal, že na sedadle jsou opravdu naskládány plátěné pytle.

"Vraťte se!" zařval na svého pilota.

18

"Kolik vám zaplatili?" zeptal se Bellasar zuřivě.

Mohutný muž v letecké kombinéze na něj nechápavě zíral. "Mně? Mně nezaplatili vůbec nic. Nemám tušení, o co tady jde. Pierreovi dali zlaté hodinky za to, co by tak jako tak udělal. Měl okamžitě odstartovat a letět do Marseilles!"

"Kde jsou?"

Muž v kombinéze máchl rukou ke stezce, která se ztrácela mezi stromy na opačném konci přistávací dráhy. "Ukradli nám dvě kola."

To určitě, pomyslel si Bellasar. Spíš je od tebe Sienna koupila zajeden ze svých náramků. "V tom případě ještě není pozdě. Moc daleko se nedostali." Vytáhl peněženku a vylovil z ní hrst bankovek. "Dejte mi klíčky od toho stejšnu."

"Ten vám moc nepomůže."

"Jak to myslíte?"

Muž beze slova ukázal na pravou přední pneumatiku.

Byla prázdná, stejně jako přední pneumatiky malého nákladáku a starého renaultu. "Udělal to ten chlap, než naskočil na kolo a ujel."

"Spravte je!" Vztekly, že ztrácí drahocenný čas, Bellasar ani nepočkal, až se vrátí Potter, a rozběhl se k lesní stezce.

Potter má ze vzduchu dokonalý výhled, uvažoval, a muže a ženu na kolech těžko přehlédne. Pokračujeme v pátrání a za chvíli je dopadneme. Nikdy se nevzdám!

19

Malone se Siennou šlapali do pedálů, co jim síly stačily. Projeli serpentinou mezi stromy a lesní porost před nimi se otevřel. Stezka, po níž dosud ujížděli, ústila na nepříliš udržovanou asfaltku. Malone stiskl páku brzdy na řídítkách. Za nejbližší zatáčkou zaslechl motor nákladního auta.

Sienna zastavila těsně za ním.

"Pospěšte si," vyhrkl na ni. "Musíme co nejrychleji na druhou stranu."

Slezl, popadl kolo za řídítka a položil je do cesty blížícímu se autu, které se mělo každým okamžikem objevit. Rozmazal si krev po obličeji, lehl si a kolo přitáhl na sebe.

"Snažte se vypadat vyděšeně," řekl Sienně, "a zamávejte na řidiče, aby zastavil."

Vzápětí se ze zatáčky vynořil nákladák. Když ho Malone, který ležel na asfaltu a svíral si nohu, tvář zkřivenou předstíranou bolestí, spatřil, ulekl se, že řidič jede příliš rychle a na tak krátkou vzdálenost nestačí zastavit, zatímco on - zakrytý kolem a s jednou nohou propletenou rámem - se nedokáže včas překulit ke krajnici do bezpečí.

"Proboha," vykřikla Sienna, zoufale mávající na řidiče, "on vás přejede!"

Vrhla se k Maloneovi a snažila se ho vyprostit. Zakvílely brzdy, ale zdálo se, že srážka je neodvratná; auto se řítilo přímo na ně. Sienna strhla z Malonea kolo a táhla ho za ruku ke krajnici. Brzdy ječely stále hlasitěji a od pneumatik vyrazila oblaka kouře. Nákladák zastavil smykem napříč silnicí dvacet metrů za místem, kde ještě před několika vteřinami Malone ležel.

Nákladní auto, větší než pickup obvykle používaný na francouzském venkově, mělo dřevěné postranice, přes které byla natažená plachta, pod níž se válely žebříky, dvě kozy na řezání dřeva a hromada trámů. Z kabiny vyskočil opálený muž, šaty pokryté pilinami, a zlostně na ně pokřikoval. Mluvil příliš rychle, aby mu Malone při svých omezených znalostech francouzštiny porozuměl, ale Sienna mu něco naléhavě vysvětlovala a ukazovala posunkem na krev na Maloneově obličeji.

Řidič rázem zjihl a zlost vystřídal překvapení a úlek. Na okamžik zaváhal, ale pak se rozběhl k Maloneovi, pomohl mu na nohy a odváděl ho k nákladáku.

"Řekla jsem mu, že vás srazilo auto! Odveze vás k doktorovi!" vysvětlovala Sienna spěšně.

"Zeptejte se ho, jestli má v zadu dost místa, abychom tam naložili kola."

Řidič pomohl Sienně schovat kola pod plachtu a Malone se zatím vyšplhal do kabiny a svezl se na sedadlo, jako by trpěl nesnesitelnou bolestí. A to už přispěchal řidič a z druhé strany nastupovala Sienna. Řidič bez meškám nastartoval, zařadil rychlost a rozjel se.

"Říká, že nemocnice je našťástí docela blízko. Za deset minut jsme tam," překládala Sienna.

"To už může být pozdě." Přes rachot motoru namáhaného ve vysokých otáčkách Malone zaslechl nezaměnitelný zvuk přibližující se helikoptéry. V naději, že tím přinutí řidiče k ještě vyšší rychlosti, zkřivil tvář a zasténal jako v agónii.

Řidič spustil další vodopád francouzštiny.

Malone ho sotva poslouchal, soustředil se na stále silnější hukot motoru vrtulníku. Musel předpokládat, že nákladní auto každým okamžikem přiláká pilotovu pozornost - už proto, že jiné vozidlo nikde v dohledu není. Jak dlouho Bellasarovi potrvá, než dospěje k závěru, že se nám podařilo dojet až k silnici a zastavit si tenhle vůz?

Vedle silnice se objevily izolované domky. Nákladák projel další zatáčkou a Maloneovi spadl balvan ze srdce, protože dlouhý rovný úsek před nimi se hemžil osobními i nákladními auty, cyklisty a přecházejícími chodci a dopravní značka označující začátek obce donutila řidiče zpomalit. Malone si před svým duševním zrakem živě představoval, jak drobná tečka jejich nákladáku splývá pilotovi s ostatními tečkami vozidel v městském provozu. Na nejbližší křižovatce řízené světly se auta rozjížděla čtyřmi směry a Malone se už docela uklidnil. V dané chvíli nemá Bellasar sebemenší šanci je vystopovat.

Ale odklad je jen dočasný, pomyslel si vzápětí, Bellasar je určitě nepřestane hledat. Kromě toho zbývá řada dalších problémů a jeden z nich je třeba vyřešit okamžitě - přesvědčit řidiče, že s ním nemusí až do nemocnice. Stačí, když je vysadí před vchodem na ambulanci. Potom potřebuje najít nějaké místo, kde by se mohl umýt. Toaleta u vjezdu na pohotovost? To by šlo. Ale nejdůležitější bude vymyslet, jak se dostat z města, než se zde vyrojí Bellasarovi lidé. Musí co nejrychleji najít telefon a zavolat na nouzové číslo, které dostal od Jeba. A okamžitě se vynořit další problém. Proč se Jeb nedržel plánu, který spolu pro případ útěku vypracovali? A tato otázka v něm vzápětí vyvolala záblesk paniky. Kdepak, to jsou jen banality ve srovnání s tvrdým výrazem Sienniných očí. Sežehla ho pohledem, který napovídal, že už netrpělivě čeká na vysvětlení, jak věděl o letišti a co má, k čertu, tohle všechno znamenat.

SEDM

1

"Kdo je Harry Lockhart?" zeptala se Sienna - tiše, snad aby je neslyšeli ostatní cestující v autobuse, ale přesto důrazně.

"Já nevím. V životě jsem ho neviděl. Pilot toho jména nás měl podle domluvy očekávat na tom letišti."

Seděli na zadním sedadle. Prodači jízdenek na nádraží trvalo tak dlouho, než se dal přesvědčit, aby místo místní měny přijal americké dolary, které si Malone přivezl ze Států, že sotva autobus stihli. Ještě minutu a byl by jim ujel. Projeli předměstím. Šero zhoustlo, v domech se rozsvěcovala světla. Malone vyhlédl zadním oknem, aby zkontroloval, jestli je

nesleduje nějaké auto.

"A kdo domluvil, že nás tam měl Lockhart očekávat?" naléhala Sienna.

"Jeden můj přítel."

"Aha. Jenže to neudělal, co? Má to být ten samý přítel, který vám prozradil, co se stalo předchozím Derekovým ženám?" V hlase jí zazněl ostrý tón.

"Ano."

"Vy jste plánoval odvést mě ze zámku od prvního dne, co jste přijel, že?"

"Ano."

"Což znamená, že jste měl od začátku v úmyslu využít mě proti Derekovi."

"Ne," ohradil se Malone. "Bylo to jinak."

Motor autobusu byl uložen přímo pod zadními sedadly a jeho divoký rachot naštěstí tlumil jejich hlasy.

"Pro koho pracujete?"

"Pro nikoho."

Zadní část autobusu halilo šero.

"Právě jste přiznal, že vám jistí lidé poskytli informace. Další skupina lidí vám podle domluvy měla pomáhat v útěku."

"Je to jinak, než si myslíte. Pracuju s nějakými lidmi, to ano, ale nepracuju pro ně."

"CIA?"

"Ano," potvrdil váhavě.

"Panebože." Sienna zvedla ruce. "Jestli to Derek zjistí, jestli se dozví, že spolupracuju s..."

"Já nejsem žádný špión."

"Zatraceně, a jak se podle vás takovým lidem vůbec říká?"

Během rozeprá oba zesílili hlasy a cestující na sedadlech před nimi se po nich začali ohlížet.

"Uklidněte se a dovolte, abych vám to vysvětlil," požádal Malone tiše.

"Na to přece čekám." Námahou, aby ztišila hlas nabitý emocemi, naběhly Sienně šlachy na krku.

"Tak dobře." Malone se zhluboka nadechl a vyličil jí, co se stalo na Cozumelu. "Váš manžel zničil většinu toho, co pro mne bylo v životě důležité. Když se objevil můj přítel a nabídl mi možnost vyrovnat účet, chopil jsem se jí."

"A využil jste mě, abyste se Derekovi pomstil."

"To nebyl důvod..."

"A já vám tak věřila! Pokládala jsem vás za svého přítele, ale vy jste mi celou dobu lhal. Celou dobu jste to na mě hrál, jenom abych..."

"Nikdy jsem vám nelhal."

"Ale taky jste mi nikdy neřekl pravdu."

"Ano, něco jsem vám zatajil. Ale jak byste se zachovala, kdybych vám řekl celou pravdu?"

Sienna otevřela ústa, ale najednou jako by nevěděla, co říci.

"Váš manžel opravdu plánoval vaši smrt. Ale kdybych vám řekl, jak jsem se to dozvěděl, věřila byste mi? Šla byste se mnou, nebo byste mě podezřívala, že mám s vámi nekalé úmysly?"

Sienna stále nenacházela slova.

"Já jsem váš přítel." Malone jí podával ruku.

Sienna se jí ani nedotkla.

"Nikdy jsem vás nezneužil," pokračoval Malone. "Je mi srdečně jedno, co zpravodajské službě řeknete, jestli vůbec něco. Záleží mi jen na tom, abych vás odsud dostal. A živou."

Sienna seděla tak strnule, až se Maloneovi zdálo, že nedýchá. "Už nevím, čemu mám věřit," vydechla nakonec.

Ohlédla se po něm a nekonečně dlouho z něj nespouštěla upřený pohled. Když konečně přijala nabízenou ruku, připomínala člověka, který stojí na okraji propasti a chytá se poslední naděje na záchranu před pádem do bezdné hlubiny.

2

Do Nice dorazil autobus kolem půlnoci. Kombinace noční tmy a rozzářených světel neumožnila Maloneovi udělat si o měště nějaký obrázek a jeho nos, znečitlivělý výpary naftového motoru, které pronikaly do kabiny autobusu, vůbec nezaregistroval slanou vůni větru vanoucího od moře.

Aby se vyhnul zbytečnému riziku - hrozilo nebezpečí, že na autobusovém nádraží na ně budou čekat Bellasarovi lidé -, požádal Malone na rušné křižovatce řidiče, aby jim otevřel. Spěšně vystoupili a Malone okamžitě odtáhl Siennu do hustého zástupu chodců, kteří čekali na zelenou. "Nevím, proč to na letišti nevyšlo," řekl jí, "ale vypracovali jsme s Jebem i záložní plán."

Zašli do večerky s prodlouženou otvírací dobou, kde Malone utratil skoro všechny zbývající dolary - moc jich nebylo - za sendviče, ovoce, láhev minerálky a telefonní kartu.

"Teď musíme najít automat."

Najeden narazili hned za rohem, a zatímco se Sienna neklidně rozhlížela, jestli se náhle nevynoří pronásledovatelé, Malone vsunul kartu do přístroje a vyťukal číslo, které mu dal Jeb Wainright a které si pečlivě uložil do paměti. Už to nebude trvat dlouho, říkal si. Už brzo budeme v bezpečí.

Na druhém konci linky zvedl kdosi sluchátko po druhém zazvonění. S bušícím srdcem se Malone nadechl, aby se prohlásil smluvným heslem, ale dostal se jen k prvnímu slovu "Malíř...", když ho usekl elektronicky upravený hlas tak rychlou francouzštinou, že vůbec nerozuměl, a vzápětí se spojení přerušilo. "Co sakra..."

Sienna přistoupila blíže. "Stalo se něco?"

"Asi jsem stiskl špatné číslo."

Malone to zkusil znovu, ale umělý hlas ho znovu přerušil.

"Nerozumím, co říká. Zkuste to vy." Malone řekl Sienně číslo a sledoval ji, jak mačká jednotlivá tlačítka.

Sienna nervózně poslouchala. Po několika vteřinách se zamačala a zavěsila. "Číslo bylo zrušeno."

"Cože?"

"CIA nejspíš neplatí své telefonní účty," poznamenala hořce. "Linka je mimo provoz."

Jebe, ty parchante, láteřil Malone v duchu. Cos mi to udělal? Kde se co podělalo?

3

Hodiny ukazovaly pár minut před jednou v noci. Sienna a Malone unaveně bloudili úzkými postranními uličkami ponořenými do stínu.

"Tamhle ten hotel před námi vypadá docela slušně," podotkla Sienna.

"Taky se mi zdá."

Ale prošli kolem portálu zvoucího ke vstupu s vědomím, že se nemohou odvážit požádat o pokoj. Malone neměl dost peněz, aby mohl zaplatit hotově, a musel by použít kreditní kartu. Jenže Bellasar už určitě přikázal svým počítačovým kouzelníkům, aby se napojili na databáze všech společností poskytujících platební karty a pátrali po všech transakcích na Maloneovo jméno. Kdyby v hotelu zaplatil kartou, Bellasarovi lidé by pokoj vzali útokem, ještě než by vyšlo slunce.

"Sbalila jsem si s sebou pár šperků," řekla Sienna, "ale prodat je můžeme až ráno, až otevřou zastavárny."

"Obávám se, že to budeme muset odložit."

"Proč myslíte?"

"Váš manžel si určitě zkontroloval, jestli nějaké šperky nechybí, a pojistil se pro případ, že byste se je pokusila prodat. Pravděpodobně bychom skončili v pasti."

"Vypadá to, že na nás čeká past naprosto všude."

Výraz zděšení v Siennině obličeji zapůsobil tak žalostně, že Malone zvedl ruku a pohladil ji po tváři. "Nezapomínejte, že nejste sama."

"Nejsem sama..."

Za příštím rohem je jejich bezcílná procházka dovedla do parku s výhledem na přístav. Lavičky mezi palmami vybízely k příjemnému posezení. Na vlnách se pohupovaly nablýskané jachty a na jedné z nich právě probíhal večírek. Z reproduktorů se linula taneční melodie a muži a ženy ve večerních šatech rozesazení na palubě popíjeli a bavili se.

"Koktejl?" Malone otevřel plastickou láhev s minerálkou a nabídl Sienně.

"Díky, docela by mi přišel vhod."

"Předkrm?" Malone obřadně rozbalil obložené chlebíčky s vajíčkovým, sledovým a kuřecím salátem.

"Skutečně bohatý výběr."

"Lepší ve městě nenajdete."

"A obsluha je přímo vynikající. Doporučíme tento podnik všem svým známým."

"A necháme štědré spropitné."

"To rozhodně. Velmi štědré."

Siennina snaha přizpůsobit se jeho pokusu o humorné zlehčení situace Malonea povzbudila. Dokud si udržel dobrou náladu, mají pořád naději. Ještě jsi nás nedostal, Bellasare. Ale pak vítr od moře prohrábl listy palem a Sienna se zachvěla a přitiskla si paže k tělu.

"Vezměte si moje sako."

"Potom ale bude zima vám."

"Přisednu si blíž." Malone vstal, svlékl sako a přehodil jí ho přes záda. Jeho ruce jí spočinuly na ramenou déle, než bylo potřeba, ale pak ho přemohla únava a těžce dosedl zpátky na lavičku. Měl takovou žízeň, že na doušek vypil dobrého čtvrt litru minerálky. Vajíčkový salát chutnal stejně jako voskový papír, v němž byly chlebíčky zabaleny, a okoralá veka také pamatovala lepší časy, ale Maloneovi to nevadilo. Za daných okolností mu nevábný pokrm připadal jako nejchutnější lahůdka. Z paluby jachty teď zněla píseň Čas vína a růží.

"Nechcete si zatancovat?"

Sienna se po něm překvapeně ohlédla.

"Napadlo mě to při poslechu té skladby," vysvětloval Malone. "Zpívá se v ní o lítosti nad nenávratně ztracenými dny mládí. Kdybychom seděli mezi těmi dvojicemi na palubě, prožívali bychom nádhernou noc. Říkal jsem si, že bychom alespoň na chvíli přišli na jiné myšlenky."

"Ano... Ráda si s vámi zatančím."

Když se zvedli a stáli si tváří v tvář, Malone cítil drtivý tlak na hrudi. Měl co dělat, aby se mu pravá ruka netřásla, když bral Siennu kolem pasu, a překvapeně si uvědomil, že i jí se chvěje dlaň, kterou mu položila na rameno. Pomalu se otáčeli ve smutném rytmu melodie, jež se k nim nesla nočním vánkem a vyvolávala představu dětí, jak běží po louce a marně se snaží dosáhnout prahu dveří vedoucích do světa neomezených možností. Malone, hrdlo stažené, že sotva dýchal, si přitáhl Siennu těsněji k sobě, přesvědčen, že v příštím okamžiku omdlí, jestli nedostane do plic více vzduchu. Každou buňkou na hrudi cítil, jak se Sienně zvedají a klesají nadra, když i ona s největším vypětím lapala po dechu. Něžně ji vedl v pomalých otáčkách a ve stínech cestičky uprostřed parku spatřil starší dvojici s pudlíkem na vodítku. Oba se zastavili a sledovali je, jak tančí, a pak se na sebe podívali, muž vzal ženu za ruku a s úsměvem pokračovali v přerušené procházce, jako by najednou omládli o desítky let. A pak pro Malonea přestal okolní svět existovat a vnímal jen Siennu ve svém náručí. Vroucí melodie se zvedla k závěrečnému akordu a Maloneovi stále zněly v uších podmanivé verše o osamělých nocích. Když se se Siennou políbili, cítil se jako mláďeček a točila se mu hlava, jako by to bylo poprvé...

4

Noc strávili na lavičce. Sienna usnula s hlavou na jeho rameni. Malone ji jednou rukou objímal a snažil se také spát, ale znepokojivé myšlenky ho neustále probouzely k plnému bdění. Světla jachet v přístavu postupně zhasínala, hluk městského provozu se vytrácel. Malone si chvíli představoval, že se se Siennou ocitli v uzavřeném soukromém vesmíru, ale dobře věděl, že skutečný svět na ně co nevidět plnou silou zaútočí. Bellasar je bude bez oddechu pronásledovat a v okamžiku, kdy prodají jeden ze Sienniných šperků nebo budou nuceni použít jeho platební kartu, pole pátrání se mu podstatně zúží. Musíme Nice co nejrychleji opustit, uvažoval. Ale to by nestačilo. Musíme se dostat z Francie. Z Evropy. Jenže i kdybychom měli peníze, stejně nám nebudou nic platné, protože Bellasar má naše cestovní pasy. Nakonec si Malone musel chtít nechtě přiznat, že bez Jebovy pomoci jsou vyřízeni.

5

Ranní slunce pomalu rozhánělo mlžný opar. Číšník s úzkou tváří a tenkými rty se nesouhlasně zachmuřil a přimhouřenýma očima pozoroval Siennu a Malonea, kteří procházeli mezi stolky rozmístěnými na chodníku a mířili k němu. Časní hosté zvedali zraky od kávy a novin a mračili se na ně. Malone si byl dobře vědom, jak odpudivě působí - neoholený, zvalené šaty, rty a tváře oteklé a pokryté sotva zaschlými strupy. Vypadám hůř než nějaký bezdomovec, pomyslel si, a ten číšník mě má určitě za žebráka, který si bezostyšně přišel do jeho kavárny pro almužnu. A i když si jeho nos za tu dobu zvykl na pach nemytého těla, bylo mu jasné, že z něj musí být nepříjemně cítit spálený olej z nabouraného vrtulníku, pot - a strach.

Díkybohu alespoň za to, že Sienna vypadá mnohem lépe, pomyslel si. Ale co lépe! I přes zmačkané šaty a dávno setřený mejkap vypadá přímo nádherně. Několik tahů hřebenem, který jí půjčil, dodalo jejím vlasům bývalý lesk a snědá pleť jen zářila. Bez ohledu na to, v jak nepříjemné situaci se nachází a jak mizerně se cítí, tahle žena prostě nemůže nevypadat dobře.

"Monsieur." Číšník zvedl ruku, aby si udržel Malonea od těla. Malone sice kvůli omezeným jazykovým znalostem nestačil sledovat proud jeho výmluvnosti, ale základní poselství bylo jasné - kavárna má svou úroveň a on by se měl poohlédnout někde jinde.

Sienna nedala číšníkovi šanci pobouřenou litanii dokončit. V jejích naléhavých otázkách Malone rozeznal slovo proprieteur a podle číšnickovy odpovědi doprovázené výmluvnými gesty usoudil, že strážce svatyně namítá, že k vyřešení této lapálie není majitelova přítomnost nutná.

Sienna se obrátila k Maloneovi. "Vzpomeneš si, jak se jmenuje ten chlap, co mu to tady patří?"

"Pierre Benet."

Při vyslovení šéfova jména číšník zbystřil pozornost. Sienna mu představila Malonea, zabodla mu ukazovák do hrudi a řekla něco francouzsky. Nejspíš "Váš šéf nás očekává," domníval se Malone.

Věta měla okamžitý účinek. Číšník trhl hlavou a příval slov vyvolal na Siennině tváři výraz šokovaného údivu.

"Co se děje?" naléhal Malone. "Co se stalo?"

"Vědí o tobě, ale nečekali nás."

"Cože?"

"Operace byla zrušena."

"Kristepane, zas se něco podělalo, že?"

"Něco horšího. Domnívali se, že jsi mrtvý."

6

"Ježíšikriste, Chasei, to je hrůza! Nedokážu ani vypovědět, jak se cítím!" sypal si popel na hlavu Jeb Wainright.

Uplynulo dvanáct hodin. Seděli v bytě nad kavárnou a Wainright ještě lapal po dechu, jak bral schody po čtyřech. Zdá se, že od té doby, co jsem ho viděl naposledy, ještě přibral, přemítal Malone při pohledu na brunátnou hranatou tvář svého přítele.

"Ta zpráva mě zastihla ve Washingtonu. Rychleji se to už stihnout nedalo. Snad si, proboha svatého, nemyslíš, že jsem tě schválně nechal na pospas osudu!"

"Věříš, že mě to fakt napadlo?"

"Ach, bože můj." Wainright se udeřil dlaněmi do stehů. "Vždyť jsme toho spolu tolik prožili! Jsi můj přítel! Zachránils mi život! Přisahám, že bych tě nikdy vědomě nenechal na holičkách. Postarali se tu o vás?"

Malone ukázal na zástup prázdných sklenic, šálků a talířů na příborníku. "Nevím, cos jim do telefonu řekl, ale od té doby sem chodí pomalu každou půlhodinu a ptají se, jestli něco nepotřebujeme, a nosí nám jídlo, pití a hlavně hektolitry kávy."

"Ježíšmarjá, a ten tvůj obličej. Co se ti stalo?"

"Tos mě měl vidět, než jsem se umyl." Malone vyličil, jak přišel ke svým zraněním.

"Ten darebák."

"Napadá mě spousta jiných výrazů."

"A co..." Wainright se obrátil k Sienně. Malone je seznámil hned po Jebově příchodu, ale od té doby zabraly většinu konverzace jeho omluvy. Navíc se zdálo, že v něm pohled na její krásu vyvolává rozpaky. "Nejste zraněná?"

"Ne." Sienna mu hleděla upřeně do očí, jako by ho podrobovala nelitostnému hodnocení. "Ale předchozí události mě zrovna nenaplníjí přílišnou důvěrou ve vaše schopnosti."

"Vůbec bych vám neměl za zlé, kdybyste mě obvinila, že neznám svou práci. Ale prosím vás, vyslechněte mě." Jeb si nervózně prohrábl světlého ježka. "Poté, co se Chase u Sothebyho popral s Bellasarem, zmizel z povrchu zemského. Ano, kamaráde, naposledy tě viděli živého, když tě Bellasar bodl prstenem a jeho gorily tě odvezly z aukční síně."

Sienna slyšela o událostech v galerii poprvé a teď se naklonila k Wainrightovi, aby jí neuniklo ani slůvko.

"Věděli jsme, že tě odvezli v Bellasarově limuzíně, ale pak se po tobě slehla zem. O dva dny později vylovili z East River mrtvolu. Byla k nepoznání zohavená. Chci tím říct, že měla odřezané konečky prstů a všechny zuby vyražené, takže

jsme ji nedokázali identifikovat. Obličej byl spálený letlampou."

Sienna zbledla.

"Tělo, které měřilo a vážilo stejně jako ty, bylo navlečené do tvých šatů. V kapse kožené letecké bundy jsme našli klíč od pokoje v hotelu Parker Meridian. Tvého pokoje. Chápeš už, proč jsme dospěli k takovému závěru, k jakému jsme dospěli?"

"Až na to, že Bellasarovi lidé mezitím vyzvedli z pokoje moje zavazadla a odhlásili mě," namítl Malone. "Když jste zjistili, že už tam nejsem přihlášený, mělo vás napadnout, že ta mrtvola nemůže být moje."

"Problém je v tom, že tě nikdo z hotelu neodhlásil."

"Cože?"

"Stále jsi byl veden jako hotelový host, a když jsme vstoupili do tvého pokoje, našli jsme všechny tvoje věci netknuté."

"Potom nepatřily mně, ale někomu jinému. Můj pytel se mnou cestoval v Bellasarově letadle. Namáhali jste se vůbec, abyste porovnali třeba vlasy z oblečení s těmi, které byste našli v mém domě na Cozumelu? To vás nenapadlo porovnat vzorky DNA odebrané mrtvole..."

"A s čím jsme je podle tebe měli porovnat?" přerušil Malonea Wainright. "Chlapče drahý, tvůj dům na Cozumelu byl srovnán se zemí hned po tvém odjezdu. Buldozery všechno shrnuly na jednu hromadu a pak přijel bagr, naložil suť na nákladáky a všechno skončilo neznámo kde."

Malone ztratil na okamžik řeč. "Ale vždyť mě Bellasar ujistil, že buldozery odvolal. Slíbil mi, že uvede všechno do původního..." Hlas mu ztuhl. "Stejně jako mi řekl, že mě jeho lidé odhlásili z hotelu."

"Já jsem se však ani potom nevzdal," pokračoval Jeb Wainright. "Snažil jsem se zjistit, jestli tě náhodou někdo neviděl nastupovat do Bellasarova letadla, ale bezvýsledně. Nechal jsem prověřit záznamy na letišti v Nice, jestli tamější úřady nezaregistrovaly tvůj přílet do Francie, ale ani tam jsem neuspěl. Čekal jsem, jestli se sám neozveš. Marně. Pět týdnů, uvědomuješ si to? Vždyť my jsme za tebe drželi tryznu! V životě by mě nenapadlo, že tě ještě někdy uvidím. Dělal jsem, co bylo v mých silách, abych přesvědčil svého šéfa, že je nutno v akci pokračovat, jenže on si nedal říct a nakonec ji odpískal."

Malone sklopil oči.

"Hele, chápu, že jsi na mě naštvaný," ošíval se Jeb, "ale řekni mi, co bys na mém místě dělal ty! Vynechal jsem snad něco? Přisahám - za to, co se stalo, nenese nikdo žádnou vinu."

Wainrightův pokrčený oblek nesl známky mezikontinentálního letu, oči měl nevyspáním podlité krví a rozložitá postava se po dlouhém sezení jako by nafoukla.

"No dobře," řekl Malone.

"Byl bych rád, Chasei, kdybys mi věřil. Nesnesl bych, kdyby sis měl myslet, že jsem se na tebe vykašlal." *

"To si nemyslím. Všechno je v nejlepším pořádku. Nic se nestalo,"

"Opravdu? Už se nezlobíš?"

"Kdepak."

"Jenže zatímco si vy dva padáte kolem krku, manžel mě stále hledá!" Siennin ostrý tón nenechával nikoho na pochybách, že ať už Malone cítí jakékoliv uspokojení, ona má rozhodně ke klidu daleko. "Pořád se bojím, že sem každým okamžikem vtrhne. Jak nám teď chcete pomoci?"

Vůbec poprvé jí Jeb pohlédl přímo do očí. "Bude mi potěšením dokázat vám, že své práci přece jen rozumím."

7

Krátce po setmění zastavila na úzké pobřežní silnici třicet kilometrů za Nice dodávka. Vystoupili z ní Malone a Sienna v doprovodu Jeba Wainrighta a trojice ozbrojených strážných. Dodávka vzápětí odjela. Pětice mužů s jednou ženou sešplhala po skalnatém srázu k zátocce, kde kotvil gumový člun opatřený silným motorem, který je dopravil k nákladní lodi čekající kilometr od pobřeží. Plavidlo okamžitě zvedlo kotvy a nabralo kurz ke Korsice.

"Za dva dny vás dopravíme na palubu americké letadlové lodi, která hlídkuje ve Středozemním moři," oznámil Wainright, když si kódovanou vysílačkou ověřil další postup. "Letecky se přesunete na naši základnu v Itálii a potom," Jeb rozpřáhl ruce, "domů."

"A to je kde?" zašeptala Sienna.

Seděli všichni tři v malé lodní kuchyňce, zatímco jejich ozbrojený doprovod zůstal na palubě, kde spolu s členy posádky vyhlíželi, jestli se k nim neblíží podezřelá světla.

"Můžu vám něco nabídnout?" zeptal se Wainright. "Kávu? Horkou čokoládu? Něco silnějšího?"

"Lákala by mě ta čokoláda," souhlasila Sienna.

"Mě taky," přidal se Malone.

"Hned to bude. A potom - když uvážím, co máte za sebou, musíte padat únavou - vás čekají palandy v kajutě na zádi. Je volná."

"Jsem příliš napjatá, než abych dokázala usnout," podotkla Sienna.

"V tom případě bychom si mohli pohovořit o tom, proč jste vlastně tady."

"Nepočkalo by to do zítřka?" namítl Malone.

"K ničemu vás nenutím." Wainright sypal do šálků instantní čokoládovou směs. "Záleží na paní Bellasarové."

Ve vzduchu se vznášel pach výparů dieselového motoru.

"Na mě se neohlížejte," vydechla vyčerpaně Sienna. "Pojďme, ať to máme za sebou."

"Potrvá to déle, než si myslíš," varoval ji Malone.

Nákladní loď si s mohutným houpáním razila cestu vlnami.

"V žádném případě vás nechci zbytečně unavovat. Budeme postupovat takovým tempem, jak si budete přát," řekl

Wainright s pohledem upřeným na Siennu.

"V tom případě začnu já," prohlásil Malone, aby mohla Sienna načerpat trochu sil. "Na Bellasarově panství jsem viděl dva muže."

Wainright strnul a ruka, která zvedala konvici, aby nalila do šálků vřelou vodu, se zastavila uprostřed pohybu.

"Byli to Rusové," pokračoval Malone. "Jeden z nich přivezl s sebou v helikoptéře několik beden. Když s nimi strážní zacházeli příliš neopatrně, strašně znervózněl. Vypadalo to, že se bojí, co by se mohlo stát, kdyby se uvnitř něco rozbilo. Podařilo se mi přiblížit k budově, kde se oba Rusi zdržovali, a nahlédnout oknem dovnitř. Bedny obsahovaly laboratorní zařízení."

Sienna se zamračila. Uvědomila si, jak málo ví o tom, co všechno Chase za svého pobytu na zámku dělal.

"Laboratorní zařízení?" zeptal se Wainright. "A k čemu?"

"Ať do mě hrom, jestli to vím."

"Popiš mi ty Rusáky."

"Můžu udělat něco lepšího."

"Jak to myslíš?" Zvědavost ve Wainrightových očích rozhodně nebyla silnější než Siennina.

"Nemáš tu někde kus papíru?"

Wainright otevřel několik zásuvek a nahlédl dovnitř, až konečně objevil tužku a nalinkovaný sešit s nažloutlými listy.

Malone se chvíli soustředil a pak začal kreslit. Nespoléhal ani tak na vzpomínky, jak oba muži vypadali, spíše si vybavoval nespočetné kresby z oné rušné noci na zámku. Opravdu uplynulo teprve necelých osmačtyřicet hodin? Nakreslil si obličej obou mužů tolikrát, že teď bez problémů dokázal téměř mechanicky a bezchybně zreprodukovat všechny tahy tužkou, jak mu utkvěly v paměti. Podobizny se jako zázrakem vynořovaly z nažloutlých stránek, a když se loď pod nápořem obzvlášť zuřivé vlny příliš zahoupala a jemu ujela ruka, rychle chybný tah opravil a doplnil další detaily.

Čas jako by se zastavil a teprve ve chvíli, kdy tužka přestala kmitat po papíru a obličejy byly kompletní, si Malone uvědomil, že obklopený naprostým tichem pracoval dobrých dvacet minut. Podal přes stůl sešit Jebovi. "Připomínají ti někoho?"

"Bohužel ne." Jeb si přidržel kresby pod světlem. "Ale podobaje dostatečně zřetelná a někdo v agentuře je určitě dokáže identifikovat." Odmlčel se. "To je fantazie. Zřetelná podoba? K čertu, fotografie by nebyly přesnější! To, co jsi právě předvedl... V životě jsem nic podobného neviděl."

"Jestli nejsi moc unavená," obrátil se Malone na Siennu, "rád bych něco zkusil."

"A co?"

"Myslím, že ti to ušetří spoustu času při výslechu. Ale můžeme klidně počkat do zítřka, jestli..."

"Ne. Probudils ve mně zvědavost."

"Ten člověk, co se s ním tvůj manžel sešel v Istanbulu. Představil se?"

Zmínka o Istanbulu Jeba Wainrighta zjevně překvapila. Poposedl a napjatě se zeptal: "Kdo to byl?"

"Je mi líto, ale žádného z Derekových obchodních partnerů neznám jménem," omlouvala se Sienna. "Pokaždé, když mě použil jako reklamní fasádu, se všichni lidé, s nimiž se setkal, úzkostlivě vyhýbali jakémukoliv oslovení. Nikdy jsem nezaslechla ani křestní jméno."

"Istanbul?" Wainright potřásl hlavou. "Kdy ke schůzce došlo?"

Sienna ho seznámila s okolnostmi svého výletu. "Bylo to asi moc důležité jednání. Derek byl celou dobu dost nervózní."

"Pečlivě jsme sledovali aktivity vašeho muže," vysvětloval Wainright svůj nenadálý zájem, "ale o této schůzce jsme neměli tušení."

"To vám na důvěryhodnosti moc nepřidává," podotkla Sienna kousavě.

Wainright sklopil oči, jako by ho náhle zaujala hladina čokolády v šálku.

Malone pozvedl tužku. "Popiš mi ho."

Sienna chápavě přikývla. "Pocházel odněkud ze Středního východu."

"Jaký měl tvar obličej?"

Sienna se zahleděla do prázdna a pátrala v paměti.

"Hranatý."

"Úzký? Široký?"

"Hodně úzký."

"Vousy? Kníry?"

"Knírek. Skoro neznatelný."

"Rovný, nebo spíš zakřivený?"

Jeb pozoroval, jak se jeho příteli pod rukou rodí podle Siennina popisu neznámá tvář. Většina otázek směřovala k geometrii obličej - tvar rtů, linie nosu, obrysy očí. Vysoké čelo, nebo nízké? Jak byl asi starý? K padesátce? Malone přimaloval drobné vějířky ke koutkům očí a pár vrásek na čelo.

"Co říkáš? Je si alespoň trochu podobný?"

"Měl plnější rty."

Malone opravil podobiznu.

"Oči. Měl v nich takový divoký pohled."

"Dobře. Spravíme to."

Malone vytrhl ze sešitu list a začal znovu. Okopíroval detaily první kresby, vyplnil vygumovaná místa a některá přebytná, překrývající se čáry naopak vynechal. Pracoval na očích a snažil se jim dodat tvrdší výraz, o kterém se

Sienna zmínila. "Jak měl posazené lící kosti?"

"Vypadal, jako kdyby cucal citron. Tváře vtažené dovnitř."

Tužka v Maloneově ruce kmitala nad papírem.

Jeb Wainright mu nahlédl přes rameno. "Proboha, já toho chlapa znám!"

"Cože?"

"Když mě přidělili na Bellasarův případ, musel jsem se seznámit se všemi významnými obchodníky na černém trhu se zbraněmi. Tohle je Tarik Ahmed, Bellasarův hlavní konkurent. Před několika lety spolu uzavřeli dohodu o rozdělení sfér vlivu. Stanovili si území, kde se jeden druhému nebude plést do zelí. Bellasar si přivlastnil Evropu, Afriku a Jižní Ameriku a Ahmedovi připadl Střední východ a celá Asie. Bellasar podrazil Ahmeda v Iráku a ten mu to oplatil v Etiopii, ale v zásadě spolu vycházeli. Hlavně když se jednalo o to vystřadit nepohodlné konkurenty, kteří se chtěli zmocnit určité oblasti ve vyhrazeném teritoriu. K čemu se potřebovali scházet? Že by jejich spojení dostávalo trhliny?"

"O tom opravdu vůbec nic nevím," odpověděla Sienna. "Manžel v mé přítomnosti nikdy o obchodních záležitostech nemluvil. O tom, jak vlastně své bohatství získal, jsem se dozvěděla jen z nepřímých náznaků."

"Chcete tím říct, že před vámi nikdy nevyslovil žádné jméno? Nikdy se nezminil o žádné transakci?"

"Přesně tak."

"A o čem jste se spolu bavili?"

"Prakticky o ničem. Sňatkem s Derekem jsem se stala jen další položkou jeho majetku."

Wainright vypadal zničeně. Očividně očekával od Sienny mnohem více informací.

"Proto taky jsem chtěl, abys měl tyhle kresby co nejdřív," řekl Malone. "Představují totiž jediný hmatatelný výsledek celé akce."

"Třeba ne. Těžko říct, na co všechno přijdeme, až vás dva podrobně vyslechneme. Třeba si na něco vzpomenete."

Mohli jste zaslechnout něco, co vám nepřipadalo důležité nebo jste tomu neporozuměli."

"Čím dříve mě vyslechnete, tím dříve budu volná. Zítřka hned ráno. Souhlasíte?"

Wainright přikývl.

Když Sienna a Malone vstali a zamířili ke kajutě na zádi, Jeb si odkašlal. "Ehm, Chasei, neměl bys ještě minutku?"

Potřebuju si s tebou promluvit."

"Jasně."

"Nahoře na palubě."

"Jasně," zopakoval Malone zaražené. Položil Sienně ruku na rameno. "Za chvíli se vrátím."

Sienna ho letmo pohládila po tváři a zmizela ve stínu chodby.

Malone následoval Jeba po schodech na ztemnělou palubu. Nebeská kopule zářila miliony hvězd a Malone si nevzpomínal, že by jich kdy viděl tolik najednou. Chladivý vítr mu rozčuchal vlasy.

"Potřebuju si něco ujasnit," začal Jeb Wainright jako z chlupaté deky.

"Ano? A co?"

"Rád bych se ujistil, že nejde jen o dílo mé představivosti. Podle toho, jak s ní jednáš... jak se o ni staráš... jak ses jí před chvílí dotkl... Mezi vámi dvěma něco je?"

"Co prosím?"

"Tak těžká otázka, abys jí nerozuměl, to zase není. Ptám se, jestli mezi vámi nevznikl citový vztah."

"A co je tobě sakra do toho?"

"Podívej se, jako tvůj velící důstojník..."

"Velící důstojník?"

"Podívej, ty jsi neabsolvoval žádný psychologický výcvik, takže to asi nechápeš. Ale můžu tě ujistit, že když se operativec začne citově vázat na informátora, často to končí průšvihem. Kromě jiného ztrácíš objektivní pohled na věc a vzniká riziko, že ti unikne něco důležitého, co by se nám mohlo hodit."

"Mluvíš, jako kdybych pro vás pracoval," odsekl Malone.

"No a jde tu snad o něco jiného?"

"Když jsem se do toho nechal navězt, řekl jsem ti, že to považuji za osobní záležitost, která nemá s agenturou vůbec nic společného."

"No, teď nás potřebuješ," ušklíbl se Wainright, "takže bys možná mohl své postoje přehodnotit. Je to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl, a naprosto chápu, že tě přitahuje. Ale Bellasarovi jde mnohem víc o ni než o tebe. Jestli s ní zůstaneš, vystavuješ se přinejmenším dvojnásobnému riziku, že tě chytí."

"Když pořádně odvedeš svou práci, tak ne."

Jeb se zahleděl na rozbouřenou černočernou hladinu a bylo vidět, že se má co držet. "Jednám jako tvůj přítel a v tvém nejvlastnějším zájmu. Děláš velkou chybu, kamaráde."

"Chybou by bylo propást šanci zůstat v její blízkosti."

"Hele, snažím se ti to podat šetrně, ale taktnější už být nemůžu," rozohnil se Wainright. "Tohle se zdaleka nestalo poprvé a na podobné situace jsme u nás zvyklí. Buď ujistiš, že devětkrát z deseti případů, kdy se agent zamiluje do informátora, skončí jejich vztah v troskách, jakmile pomine napětí při plnění úkolu. Kamaráde, z hrušky dolů! Zadělaváš si na pořádné zklamání."

"Myslím, že od této chvíle," Maloneovi ztvrdl hlas, až chraptěl, "bys mě měl - ve svém nejvlastnějším zájmu - přestat pokládat za jednoho ze svých agentů."

"Jak chceš."

"Ano, přesně tak," uzavřel Malone, Jak chci já."

Výslech, který začal hned zrána, se protáhl až do druhého dne, kdy přestoupili na palubu letadlové lodi. Cestou na italskou základnu si trochu odpočinuli, ale jakmile Herkules C-130 vojenského letectva Spojených států odstartoval k dlouhému letu do vlasti, Wainright neúnavně pokračoval v palbě otázek. Pomáhal mu jeden z příslušníků ozbrojeného doprovodu. Malone a Sienna byli vyslýcháni odděleně, aby se vzájemně neslyšeli a neovlivňovali. Oba agenti se u nich střídali, aby si vyslýchání nenavykli na určitý styl kladení otázek. Ty pak mohly být odlišně formulovány a tentýž dotaz položený jiným způsobem mohl otevřít jisté skulinky v paměti vyslýchané osoby, které zůstávaly dosud uzavřené.

Nešlo v pravém smyslu slova o policejní výslech, i když nekonečná série zdvořilých, nicméně naléhavých a vyčerpávajících otázek ho v mnohém připomínala. Sienna stála před skličujícím úkolem rekonstruovat pět let svého manželství. Malone musel vydat svědectví pouze o pětitydenním pobytu, ale čím podrobněji se opakované otázky snažily dopátrat každého, byť zdánlivě nevýznamného detailu, tím více sympatizoval se Siennou. Jak vyčerpaná se musí cítit, když musí vzpomínat na mnohem delší období!

Od samého počátku vyšetřování neměli Malone a Sienna dovoleno se ani na okamžik setkat. Důvodem byla obava, že by své výpovědi porovnávali, přizpůsobovali se jeden druhému, a neúmyslně tak vzájemně ovlivnili své vzpomínky. Srovnat jejich výpovědi mohli pouze Wainright a jeho společník, kteří přímo dychtivě pátrali po všech nesrovnalostech, jež jim umožnily klást upřesňující otázky s cílem oživit další zasunuté vzpomínky.

Po přistání na Andrewsově základně vojenského letectva byla skupina dopravena vrtulníkem na mýtinu na zalesněném pozemku v horách kdesi ve Virginii. K pramalé Maloneově radosti jej znovu od Sienny oddělili - dvěma auty odvezli každého zvlášť do nízké rozlehlé modernistické budovy postavené z oceli a skla. Dům byl menší než Bellasarův zámek a stavebním materiálem a celkovým provedením se mu vůbec nepodobal, ale Malone nedokázal potlačit znepokojující pocit, že se změnilo jen málo a že se ocitl zase tam, odkud utekl. Zahradníci, kteří jevíli pramalý zájem o zahradu a kteří by tady stejně ve druhé polovině března prakticky žádnou práci neměli, tento dojem jen posilovali - byli to strážní. Siennin automobil odjížděl jako první, a když Malone vystoupil před vchodem, tři muži ji už odváděli dvoukřídlymi dveřmi do domu. Podařilo se jí krátce ohlédnout a její nešťastný pohled Maloneovi okamžitě připomněl vyděšené zvířátko vsazené do klece. V příštím okamžiku zmizela za dveřmi. Jeb Wainright se kamsi ztratil, a tak Malone, který neměl u koho protestovat, se také nechal bez odporu odvést.

Rustikální trámové stropy, stěny obložené dřevem a kamenná dlažba uvnitř neodpovídaly vnější architektuře domu. Ze vstupní haly se do tří stran rozbíhaly chodby. Malone netušil, kam odvedli Siennu; jeho samého doprovodili strážní až na konec chodby vlevo do prostorné místnosti jen skromně vybavené nábytkem. Jeho pozornost okamžitě zaujalo velké okno, které se nedalo zevnitř otevírat a mělo tak silné tabulky, že muselo být neprůstřelné. Vyhlédl ven na bazén, po zinně stále zakrytý plachtou, a na kopce porostlé bezlistými stromy obklopujícími pozemek. Tenisový kurt, stáje a jezdecká dráha vypadaly, zeje už drahnou dobu nikdo nepoužíval, a Malone nepochyboval, že ani on se Siennou za svého pobytu tady nebudou mít příležitost je využít. Jeden ze "zahradníků" ho za oknem zahlédl a Malone se odvrátil. Pohled na malý otvor v protější stěně pokoje těsně pod stropem mu na klidu nepřidal. Jistě se za ním skrýval miniaturní objektiv kamery.

Nohy měl celé rozbolavělé po dlouhých hodinách v letadle a hlava mu bušila jako kovadlina - následek poruchy biorytmu při změně časového pásma. Už dva dny nepromluvil se Siennou ani slovo. Kde je? Co s ní provádějí? Neodbytný pocit, že je zpátky v Bellasarově sídle, ještě zesílil. "Pěkná hovadina," prohodil k místu, za nímž tušil vše vidoucí oko kamery a skrytý mikrofon.

Přistoupil ke dveřím, kterými ho strážní šoupli dovnitř, a zjistil, že jsou zajištěné. Zámek se určitě uvolňoval prostřednictvím klávesnice na panelu zabudovaném do rámu, jenže Malone samozřejmě neznal kód.

"Hej!" Zabušil na dveře. "Vy tam, otevřete!"

Žádná odpověď.

Zabušil silněji. "Otevřete ty zatracené dveře!"

Žádná reakce.

"No dobře." Malone zvedl lampu, která stála na nočním stolku, a mrštil jí do okna. Lampa se rozbila, ale na okenní tabuli nezůstalo ani škrábnutí. Popadl lampu na druhé straně postele a vzápětí si musel zakrýt obličej, aby ho nezranily poletující úlomky skla z roztříštěného zrcadla nad toaletním stolem. Vytáhl zásuvku prádelníku a zarazil ji do skleněné desky konferenčního stolku v rohu pokoje. Druhá zásuvka zničila lustr pod stropem a Malone se právě chystal hodit třetí na zrcadlo v koupelně, když jeho pozornost upoutalo jakési kovové cvaknutí.

Někdo odemykal.

Dveře se prudce rozlétly.

Objevil se v nich Jeb Wainright. Potřásal hlavou, na tváři výraz hlubokého nesouhlasu. Oblek obepínal mohutnou postavu jako svěrací kazajka. "Co to tu sakra vyvádíš?"

"Kde je Sienna?"

"Setkáš se s ní, až skončíme."

"Ne! Chci ji vidět hned teď!" Malone ho obešel a vrhl se ke dveřím.

Wainright mu položil ruku na rameno a pevně stiskl. "Teď na to není vhodná doba."

"Jdi mi z cesty!"

"Neblbni. Pochop, že my se musíme držet předepsaného postupu."

"S tím už na mě nechod'. Kde je?"

"Poslyš, Chasei, děláš..."

Malone ho odstrčil.

"Stůj!"

Malone vyšel na chodbu.

Ozbrojený strážný za dveřmi zvedl varovně ruku. "Pane, budete se muset vrátit do..."

"Jděte k čertu." Malone proklouzl kolem hlídače. "Sienna!"

"Stůj!" zopakoval Wainright.

Strážný zastoupil Maloneovi cestu a strkal ho zpátky ke dveřím. Malone předstíral, že ztratil rovnováhu, a když k němu příliš sebevědomý ozbrojenec přistoupil, aby ho znovu postrčil, praštil ho nataženými prsty do bránice. Muž vyhekl, zbledl jako stěna a klesl na kolena. Malone se bleskurychle otočil a spodní hranou dlaně udeřil do hrudníku dalšího strážného, který přispěchal kolegovi na pomoc. Muž se zarazil jako pes stržený napjatým vodítkem a skácel se na podlahu.

Malone se rozkročil a pozvedl výhružně ruce k Wainrightovi. "Chceš to taky zkusit?"

"Pane Malone!"

Malone se ohlédl po asi šedesátiletém muži.

"Myslím, že bychom si měli promluvit," řekl muž, který vypadal jako typický byrokrat.

9

Ten člověk měl řídké šedivé vlasy. Byl jen průměrného vzrůstu, ale pevný postoj a velitelský pohled očí, ještě zvětšených silnými skly brýlí, mu dodávaly autoritu neúměrnou velikosti postavy. Doprovázen dvěma asistenty, právě vyšel z vedlejší místnosti, jejíž dveře zůstaly otevřené.

"Je tam Sienna?"

Muž rozpráhl ruce. "Přesvědčte se sám."

Malone obešel strážného, kterého před okamžikem srazil k zemi, nedojmut jeho zoufalým úsilím vstát. Rychle proklouzl kolem byrokrata a vstoupil. Ocítl se v kanceláři s prosklenými policemi na stěnách a s pracovním stolem, na kterém stál počítač a několik monitorů uzavřeného televizního okruhu, z nichž jeden nabízel pohled na spoust v jeho pokoji.

Siennu ovšem v kanceláři nenašel a neviděl ji ani na žádné televizní obrazovce.

"Řekl jsem vám všechno, co vím," prohlásil Malone úředníkovi, který ho v doprovodu asistentů následoval do kanceláře. Jako poslední vešel Jeb Wainright, který za sebou zavřel dveře. "Nezapojil jsem se do vaší akce proto, abyste se mnou zacházeli jako s vězněm. Kde je Sienna? Chci s ní okamžitě mluvit."

"Ano, ve vašich záznamech stojí, že máte problémy ve styku s úředními místy."

"Chcete vidět nějaký skutečný problém? Fajn." Malone pozvedl monitor počítače a praštil jím o zem. Obrazovka se s mohutným třeskotem roztříštila. "Chcete další problém?"

"Mým problémem jste vy. Dobře. Řekl jste, co máte na srdci. Teď dovolte totéž mně."

"Nevíte náhodou, proč se pořád nemůžu zbavit dojmu, že spolu těžko najdeme společnou řeč?"

"Dejte mi deset minut."

"Cože?"

"Musíte pochopit jisté věci."

Malone zpozorněl a podezřívavě se zahleděl na protivníka.

"Máte za sebou dlouhou cestu. Posadte se. Chcete něco k jídlu nebo k pití?"

"Plýtváte svými deseti minutami."

"Jmenuju se Jeremy Laster."

"Pochybují, že byste mi prozradil své pravé jméno, ale nevadí. Dobrá, jste Jeremy Laster. Co dál?"

Laster si povzdechl. "Když uvážím váš vztah k paní Bellasarové," lehký důraz na slově paní jako by měl Maloneovi připomenout, kde je jeho místo, "pak docela chápu vaši touhu se s ní setkat, ale to bohužel v této chvíli nemohu dovolit."

"Jak dlouho?"

"To zatím nelze říci."

"To si myslíte vy." Malone zamířil ke dveřím.

Oba Lasterovi asistenti mu zastoupili cestu.

"Pořád mi zbývá devět minut," podotkl Laster.

Malone chvíli zvažoval, jestli si nemá vynutit odchod násilím, ale pak tu myšlenku zavrhl. "Tak je využijte," štkl na Lastera.

"Trváte na tom, že s námi nechcete mít nic společného, takže se nedivte, že vám nemůžeme plně důvěřovat. Naši zaměstnanci mají samozřejmě přístup ke všem údajům, které se týkají dané operace, ale někdo zvenčí..." Laster pozvedl ruce v rezignovaném gestu.

"Chcete naznačit, že se mám připojit k agentuře a vy mi pak všechno řeknete?"

"To v žádném případě. Viděl jsem dost, abych si byl jistý, že vás nechceme."

"Jsem rád, že se alespoň v něčem shodneme."

"Rád bych, aby vám bylo zcela jasné, že pouze velmi neobvyklé okolnosti mě vedou k tomu, že vám vůbec něco vysvětluju." Laster přistoupil k psacímu stolu a vytáhl ze složky list papíru. "Tento dokument je oficiální závazek mlčenlivosti. Zakazuje vám prozradit cokoli z toho, co se ode mě dozvíte. Trest za porušení závazku je velmi přísný."

"Aha. Neoznačený hrob někde v lesích, co?"

"Mluvte vážně."

"Kdo tady žertuje?" Malone si vzal dokument a rychle ho přečetl. "Takže tohle mám podepsat a vy mi potom řeknete, co se děje, ano?"

Laster mu podal pero.

Malone je netrpělivě odšrouboval a podepsal se. "Dobře. Tak spust'te."

"Konečně nějaký pokrok." Laster uložil dokument do diplomatického kufříku a vylovil ze složky černobílou fotografii muže, s nímž se Sienna setkala v Istanbulu. Podoba s Maloneovu kresbou byla více než zřejmá. "Pan Wainright vám už řekl, že toho člověka zná. Tarik Ahmed, podlouhý obchodník se zbraněmi. Mimořádně nás zajímá důvod jeho schůzky s Bellasarem a domníváme se, že odpověď zahrnuje ty dva muže, které jste viděl v Bellasarově sídle." Laster vytáhl další dvě černobílé fotografie. "Díky vašim dokonale přesným kresbám je naši lidé z ruské sekce identifikovali jako Vasilije Gribanov a Sergeje Bulganina." Laster se odmlčel. "Jsou to odborníci na biologickou válku."

"Biologickou..."

"Sovětský svaz založil v roce 1973 pod krycím názvem Biopreparat výzkumný a vývojový ústav zaměřený na biologické zbraně. Gribanov a Bulganin tam nastoupili o deset let později. Vědci mívají své specializace. Sněť slezinná, infekční zápal plic, dýmějový mor. Gribanov a Bulganin se věnovali pravým neštovicím."

Malone pocítil zamrazení. "Ale vždyť pravé neštovice byly dávno zlikvidovány, alespoň co já vím."

"Ano, byly vymýceny z lidské populace. Poslední zaznamenané onemocnění pochází z roku 1977. Ale Světová zdravotnická organizace rozhodla - pro případ, že by se nemoc opět vyskytla - zmrazit a uchovat vzorky viru pro výzkumné účely. Několik jich je ve Spojených státech, několik v Rusku. Vědci díky své povaze rádi pokoušejí osud. Gribanov s Bulganinem dospěli k názoru, že virus pravých neštovic ve své přirozené podobě není dostatečně smrtelný, a tak pozměnili jeho genetický kód a učinili z něj ještě agresivnější bestii."

"Ale to je přece šílenství." Malonea najednou svrběla pokožka, jako by se sám nakazil.

"Gribanov s Bulganinem osm let spokojeně pracovali, experimentovali a prováděli testy. Jenže pak se v roce 1991 Sovětský svaz rozpadl, tok peněz na výzkum vyschl a oni dva se ocitli na dlažbě. Nabídli tedy své služby jinému chlebodárci."

"Bellasarovi."

Laster přikývl. "Ukázalo se, že pokud se týká bezpečnostních opatření, není Ahmed zdaleka tak opatrný jako Bellasar. Pomocí intenzivního elektronického sledování Ahmedových společníků jsme se nakonec dozvěděli i podrobnosti o istambulské schůzce. Podle všeho nemá Bellasar sebemenší výčitky svědomí a biologické zbraně prodá každému, kdo splní jeho cenové požadavky, ale sám si nepřeje být s transakcí přímo spojován. Zvolil, tedy jinou cestu. Prodá je Ahmedovi a ten ať si s nimi potom dělá, co chce. Proto také jedná neproběhlo tak hladce, jak si Bellasar představoval. Ahmed se domnívá, že když už se na jeho hlavu má snést hromobití za to, že biologickou zbraň učiní snadno dostupnou, zaslouží si lepší finanční podmínky, než je Bellasar ochoten nabídnout. Bellasar argumentuje tím, že by Ahmed neměl být tak chamtivý a že i tak bude mít z prodeje zbraní zaručený obrovský zisk."

"Komu je prodá?"

"To je jedna z mnoha věcí, o nichž jsme doufali, že se dozvíme od paní Bellasarové."

"Jenže ona nic neví," namítl Malone.

Laster na něj jen beze slova zíral.

Malone potřásl znechuceně hlavou. "Jak se virus ze zbraně šíří?"

"Pomocí mikroskopického prášku uvolněného z kontejnerů s aerosolem. Nejlepší způsob spočívá v tom, že se kontejnery naloží do letadla a otevrou se při přeletu nad cílovým místem. Naši odborníci vypočítali, že pět kontejnerů vypuštěných za větrného dne dokáže kontaminovat území o rozloze pětadvaceti čtverečních kilometrů."

"Ale ta věc je přece nekontrolovatelná!" vyhrkl Malone. "Než se objeví první symptomy, mnozí nakažení nasednou třeba do letadla a rozšíří nemoc po všech větších světových městech. Vznikne globální epidemie!"

"V tomto případě ne," vysvětloval Laster. "Zbraň má bezpečnostní pojistku, která zabrání rozšíření nákazy mimo cílovou oblast."

"Bezpečnostní pojistku?"

"Tahle zbraň představuje naprostý unikát. Gribanov a Bulganin geneticky upravili virus pravých neštovic tak, že neohrozí nikoho, kdo předtím nebyl nakažen jiným, velmi vzácným a samostatně zcela neškodným virem."

"Proč? Čeho tím chtěli dosáhnout?"

"Nejdřív se musí rozšířit neškodný virus. A teprve poté, kdy je jím cílová populace infikována, nastupuje ten smrtelný. Ovšem nikdo, kdo nebyl nakažen tím neškodným virem, nemůže pravými neštovicemi onemocnět. To znamená, že i když někdo, kdo v sobě nosí nákazu a zatím se u něj neprojeví příznaky nemoci, nasedne do letadla a odletí do jiné země, žádnou epidemii tam nepůsobí, protože tamější populace nebyla vystavena předchozímu působení doprovodného viru."

"Pokud ovšem nějaký nositel toho neškodného viru už předtím do té země nepřicestoval."

"Ani tak by se nic nestalo."

"Jak to, že ne?"

"Životnost doprovodného viru je pouhých šest hodin, a jestli do té doby není zkombinován s upraveným virem pravých neštovic, umírá. Cestování přímo nesnáší. Než s ním někdo přeletí třeba z New Yorku do Říma, Paříže nebo Tel Avivu, virus zahyne. Ujišťuju vás, že tímto způsobem se nákaza šířit nemůže."

"Kristepane."

"Ano, ten ruský vynález znamená revoluční posun v našem pojetí vojenské zbraňové techniky," potvrdil Laster.

"Řízená masivní likvidace lidských životů, aniž by došlo k destrukci hmotných statků."

"K čemu vlastně někdo potřeboval takovou zbraň vyvíjet?" vmísil se Wainright. "Jaké bohatství chce sakra Bellasar ještě nashromáždit?"

"Jemu nejde o bohatství, ale o moc," řekl Malone.

Laster přikývl. "Stejný názor zastávají i naši psychologové, ale jejich závěry nemohou být jiné než teoretické. Ještě nikdy jsme neměli k dispozici nikoho, kdo by s ním strávil tolik času jako vy, samozřejmě s výjimkou..."

"Sienny," dokončil Malone.

"Ona zná mechanismus, který spouští jeho emoce. Při naší snaze dostat Bellasara ze hry je pro nás každý - i zdánlivě zcela bezvýznamný - poznatek jeho manželky nesmírně cenný."

"Takže v podstatě se její výslech může táhnout do nekonečna."

Laster bezmocně pokrčil rameny.

"Jste bezcitné svině. Všichni."

"V sázce jsou miliony lidských životů."

"To ještě neznamená, že z ní musíte udělat vězně."

"Bellasar ji nikdy nepřestane hledat. Opravdu jste skálopevně přesvědčený, že až ji odsud pustíme - bez ohledu na to, jakou novou totožností ji vybavíme - ji Bellasar nakonec nenajde? Tohle je pro ni to nejbezpečnější místo na celé zeměkouli."

"Tak proč mi nedovolíte s ní promluvit?"

"Protože jestli k vám chová stejné city jako vy k ní, čím déle vás neuvidí, tím bude frustrovanější, a proto i povolnější. Nejsme si jistí, jestli ji můžeme věřit. Třeba si zatím všechno rozmyslela a rozhodla se přece jenom manžela neznadit. Co když nám zatajuje nějaké životně důležité informace? Ale pokud uvěří, že vás neuvidí, dokud nás nepřesvědčí, že už nám nemá co říci, bude to pro ni znamenat silnou motivaci s námi spolupracovat."

"Označit vás za svini je příliš lichotivé," soptil Malone. "Chcete dostat Bellasara ze hry? Pošlete na něj komando, ať ho zlikviduje. Vybombardujte mu to jeho sídlo, až tam bude, vypalte je, srovnejte se zemí a posýpejte solí."

"Ani nevíte, jak rádi bychom to udělali."

"A co vám v tom sakra brání?"

"Nemůžeme riskovat. Co když ta biologická zbraň není dostatečně zabezpečená? Nebojte se, pošleme tam úderný tým, ale teprve ve vhodném okamžiku a na základě věrohodných informací."

"Dáme vám se Siennou veškeré informace, které máme."

"To je právě ta otázka. Jak vskutku poznáme, že jsou všechny?"

"Chci ji vidět."

"A co vám brání?" Laster ukázal na jednu z televizních obrazovek.

Malone se k ní naklonil a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Sienna se právě dívala z velkého okna, tak podobného oknu v jeho pokoji. Černobílý, dosti zrnitý obraz byl zabírán z výšky napříč místností a čochka měla příliš široký zorný úhel, ale Sienninu krásu nemohla zkreslit žádná optická vada.

"Dnes večer ji budeme znovu vyslýchat a otázky zaměříme na Bellasarovu sestru," vysvětloval Laster.

"Vůbec jsme o ní nevěděli a nemůžeme se dočkat, až uslyšíme další podrobnosti." "Jděte se vycpat."

10

Když se Malone vrátil do svého pokoje, zjistil, že ho zatím někdo uvedl do původního stavu - nové zrcadlo, lampy i lustr, rozbité sklo zametené a odklizené. Přistoupil ke skřini a otevřel ji. Na ramínkách viselo několik kusů oděvu, plášť sportovního střihu, dvě košile, džinsy a plátěné kalhoty, všechno nové a všechno jeho velikost. Ano, přesně jako u Bellasara, pomyslel si hořce.

Nebe za okny se zatáhlo a kupovité mraky věštily přeháňku. Holé větve stromů se kývaly ve větru a na okna dopadly první kapky. V místnosti se nesvítilo, a když obloha ještě více zešedla, odpoledne rázem přešlo v soumrak.

Měl jsem se ještě jednou pokusit dostat k ní, třeba i násilím.

S těmi dvěma gorilami, které jen čekaly na příležitost vyrovnat účet? varoval ho vnitřní hlas. Jeden z Lasterových asistentů držel v ruce jakýsi podezřelý tmavý předmět, který nápadně připomínal pouzdro, do jakého si doktoři ukládají injekční stříkačky. Malone dospěl k závěru, že každý další pokus proniknout k Sienně by draze zaplatil a příštích několik hodin strávil v bezvědomí pod vlivem narkotik.

Stejně jako když mě Bellasar u Sothebyho bodl prstenem.

Uklidni se, nabádal se v duchu. Ovládej se. Neztrácej hlavu. Dvakrát měř a jednou řež. A hlavně mysl!

No dobře, uvažoval dál. I kdybychom se Siennou odsud mohli nakrásně odejít, k čemu by nám svoboda pohybu byla?

Malone si uvědomil, že vlastně spoléhal na to, že problém bezpečnosti za ně vyřeší Ústřední zpravodajská služba.

Jenže Laster v podstatě přiznal, že CIA žádné řešení nemá. Bellasar se nezastaví před ničím a při svých neomezených možnostech nakonec jejich stopu zachytí, zatímco oni se budou klepat strachem při každém šelestu, při každém pohybu stínu. Když už k ničemu jinému, potřebují agenturu, aby jim zajistila novou totožnost a doklady. Jak by asi přežili bez náhradních cestovních pasů, řidičských průkazů a platebních karet?

Na okno zabubnoval déšť a venku se natolik setmělo, že Malone viděl ve skle obraz své ustarané tváře.

Někdo zaklepal. Malone se otočil, a to už se dveře otevíraly a dovnitř se vsunula čísi ruka. Nebyla prázdná, ale klíč nedržela a Malone usoudil, že zatímco zevnitř se zámek uvolňuje příslušným kódem vloženým do klávesnice upevněné na dveřním rámu, zvenčí stačí prostě stisknout kliku.

Objevil se Jeb Wainright, na tváři stydlivý, provinilý výraz, v jedné ruce karton Budweiseru, v druhé láhev Jacka Danielse. "Přináším poselství míru."

"Ty ses na mě fakt vykašlal."

"Řízení operace už není v mých rukou."

, Jako kdyby v nich někdy bylo."

"Já jsem si myslel, že ano. Mýlil jsem se. Můžu dál?"

"Odkdy se dozorce ptá vězně na svolení vstoupit do cely?"

"Ode dneška."

Malone si povzdechl a mávl na Jeba rukou, že může vstoupit.

"Co bys radši?" Wainright rozložil plechovky s pivem a láhev whisky na stůl.

"Bodly by dva cestovní pasy."

Wainright se zachmuřil.

"A řidičáky. Jen pro tu iluzi, že nás čeká nějaká budoucnost."

Wainright otevřel ústa, zase je zavřel, chvíli přemýšlel a nakonec přislíbil: "Uvidím, co se s tím dá dělat."

"Tak nějak jsem doufal, že už ty papíry budeme mít připravené."

Wainrightovi se do další debaty na toto téma zjevně nechťelo. "Co by sis přál k večeři?"

"Z tebe teď udělali proviantáka?"

"Já se akorát snažím ti to tady co nejvíc zpříjemnit."

"Příště mi necháš pod polštářem čokoládu, co?"

"Podívej, uznávám, že tohle je pěkně všivá záležitost. Ale jak říkají opravdoví vězňové, v kriminále můžeš mít zlaté časy, nebo peklo na zemi, záleží jen na tobě, jak si to zařídiš. Takže co kdybychom se my dva naládovali bifteky, dali si do nosu a pak se podívali v televizi na basket? Hrají Lakers. Všechno mohlo dopadnout mnohem hůř."

"...Chci ji vidět."

"Já vím, kamaráde."

"Doved' mě k ní."

"Je mi fakt líto, ale nejde to. Jestli ti to pomůže, i ona pořád naléhá, že se s tebou chce setkat."

Malonea bodlo u srdce.

"Nic jiného nechce, jenom tě vidět. Podívej, kdyby záleželo na mně..." Wainright odšrouboval uzávěr láhve. "Jenže rozhodují jiní a Laster trvá na tom, že ji musí donutit vzpomínat usilovněji. Představuje si asi, že když jí dá všechno, po čem touží, proč by nám potom pomáhala?"

"Jednoho krásného dne si s ním o tomhle promluví. Na ten rozhovor do smrti nezapomene."

Děšť už zuřivě bičoval okenní tabulky.

"Máš tu někde sklenky?" zeptal se Jeb.

"Nevím. Možná v koupelně."

Zarachotil hrom.

"Zajdu se tam podívat," nabídl se Jeb.

Další zaburácení bylo tak mohutné, že se dům otřásl v základech, a ani silné neprůstřelné sklo nedokázalo ztlumit srdceryvný výkřik, který se venku ozval.

Jeb už mířil do koupelny, ale teď strnul jako solný sloup.

"To není bouřka," vyhrkl Malone.

11

"Kristepane!" Wainright se vrhl ke dveřím a horečně vytřel kombinaci čísel na klávesnici elektronického zámku. Když vyběhl na chodby, Malone se mu držel těsně v patách. Z haly k nim doléhaly vzrušené hlasy a dupot několika párů nohou.

"...vzadu!"

"Prorazili..."

Venku zarachotila dávka ze samopalu, následovaná výkřikem a dalším výbuchem. Jeb běžel chodbou a křičel na přítele:

"Zůstaň tady!"

Hovno, odsekl Malone v duchu a rozběhl se za ním. V hale stáli dva strážní, s nimiž se Malone odpoledne potýkal, a odjištěnými pistolemi mířili na vstupní dveře. Z chodeb se sbíhali další.

Další střelba, ještě hlasitější. Výbuch, už třetí.

Musím najít Siennu, pomyslel si Malone.

Doběhl do haly a zahlédl, jak z místnosti uprostřed chodby vlevo právě spěšně vychází Laster, bledý jako smrt, následován svými asistenty. Chytil za rameno strážného, který se mu chtěl vyhnout, a vychrlil na něj příval otázek.

Malone přiskočil k muži, kterého před několika hodinami praštil do žaludku. "Dejte mi zbraň!"

Strážný, jemuž se na čele perlily krůpěje potu, dál mířil na dveře a zdálo se, že Malonea vůbec nevnímá.

"Posloucháte mě, sakra? Potřebuju zbraň!"

"Vraťte se do svého pokoje!" zařval Laster a zacloumul Maloneovi ramenem.

"Kde je Sienna?"

Další exploze roztřásla vstupní dveře budovy a na konci prostřední chodby se objevil kouř. Nosné stěny domu byly sice postaveny z oceli a skla dostatečně pevně, aby odolaly nepřátelskému útoku, ale nikoho už nenapadlo opatřit vnitřní dřevěné obložení a stropní trámy ochranným protipožárním nátěrem a teď začaly hořet. Střelba venku ještě zesílila a v příštím okamžiku se přenesla dovnitř. Salva automatických pušek, následovaná palbou pistolí, byla tak ohlušující, že Maloneovi málem praskly bubínky. Oblaka kouře rapidně zhoršovala viditelnost.

"Vraťte se do..." pokusil se Laster zopakovat rozkaz, ale dávka ze samopalu ho v půli věty přerušila.

"Řekněte mi, kde je Sienna!"

"Nechápu, jak se jim podařilo..." Laster se prudce otočil ke svému asistentovi. "Přiveďte tu ženskou."

Asistent se vrhl do chodby plné dýmu, ale vzápětí vycouval.

"Přiveďte ji!" zařval na něj Laster.

"Kde je?" naléhal Malone. "V tom pokoji, odkud jste vyšel?"

Laster sebou škubl; venku zaburácela mohutná exploze.

"K čertu s vámi." Malone se zhluboka nadechl a prosmýkl se kolem něho. Zahalen kouřem, který ho štípal do očí a dráždil v krku, si uvědomil, že se požár nemohl tak rychle rozšířit a že útočníci nejspíš používají granáty s jedovatým

plynem, ale zakázal si myslet na nebezpečí, které mu hrozí. Musí najít Siennu. V mlžném oparu nedokázal odhadnout, jak daleko chodbou postoupil, a řídil se spíše hmatem než zrakem.

Konečně dveře. Malone stiskl kliku a vtrhl dovnitř. "Sienna!" Dveře snad byly vzduchotěsné a Malone s úlevou nasál do plic čerstvý vzduch. Vzápětí se do místnosti vyvalila oblaka dýmu, ale než mu zakryla výhled, stačil si Malone všimnout, že pokoj je prázdný. Dokonce i postel zůstala nepovlečená.

Nadechl se posledních molekul nezávadného vzduchu a vrátil se do chodby, kde už neviděl ani na krok. Přesto pokračoval v pátrání a stále se vzdaloval od haly. "Sienna!" I vedlejší dveře skrývaly jen prázdnou místnost. Zavřel je - a vtom zaslechl, jak ho někdo volá. Na konci chodby. Ženský hlas. Šálí ho snad smysly? Že by si jen namlouval, že slyší, co si přeje slyšet? Rozběhl se k posledním dveřím, a když je prudce otevřel, stála před ním a rozběhla se mu vstříc. Už už chtěl dveře přibouchnout, aby se dovnitř nedostal kouř, ale uvědomil si, že by sebe i Siennu uvěznil a že musí nechat otevřeno. Popadl židli a vsunul ji mezi křídlo a zárubeň.

Objali se. Byl by ji svíral v náručí snad celou věčnost, ale Sienna se otřásla, když se nablízku ozvala dávka ze samopalu, a také oblaka kouře valící se do místnosti nabádala ke spěchu.

"Pomoz mi," vyhrkl Malone. "Potřebujeme mokré ručníky."

V koupelně rychle napustil plné umývadlo studené vody a Sienna zatím strhla z věšáku dva ručníky a namočila je, aby pořádně nasákly.

Střelba se neustále přibližovala a dým už vnikl i do koupelny.

Malone se rozkašlal a přitiskl si ručník, z něhož crčela voda, k obličejí. Dýchal se přes něj obtížně, ale vlhkost odfiltrovala alespoň část nebezpečného plynu. Malone si ovšem uvědomoval, že taková ochrana jim dlouho nevydrží, a jakmile si Sienna zakryla ručníkem ústa a nos, popadl ji za ruku a rozběhl se s ní ke dveřím.

Odstrčil židli, a nepouštěje Sienninu ruku, vrhl se do božího dopuštění na chodbě. Někdo kolem nich proběhl, ale v hustém kouři si jich ani nevšiml. Na konci chodby zaburácely výstřely. Malone se vrhl k zemi a strhl Siennu s sebou. Hned zase vstali a rozběhli se doprava k hale, kde zůstal Laster se svými asistenty. A co Jeb? Kam ten se ztratil?

Malone vůbec neviděl na podlahu a v běhu málem o něco zakopl. Lidské tělo. Sienna vydala dávivý zvuk. Malone ji pustil a sklonil se k mrtvole. Na nehybném hrudníku nahmatal lepkavou, ještě teplou tekutinu, rozlévající se po vlněném saku. Laster, nebo jeden z jeho asistentů. Po hmatu se dopracoval až k pravé dlani, vykroutil z ní pistoli a zastrčil si ji za opasek. Prohmatal kapsy saka a náprsní tašku, kterou našel, si také přivlastnil.

Sotva měl peněženku bezpečně v zadní kapse džínů, uchopil Siennu znovu za ruku a táhl ji k hale. Přes mokré ručník se v nesnesitelně hustém kouři dýchal stále obtížněji. Sienna se rozkašlala, ale Malone si nedělal starosti, že by na sebe tím zvukem upoutali pozornost, protože zcela zanikl v hluku výstřelů, křiku, dusotu běžících nohou a hukotu požáru na konci chodby vzadu za nimi.

Malone se držel těsně u zdi, aby se jí stále dotýkal ramenem. Pak najednou stěna končila. Dostali se do haly. Zdálo se však, že je zcela opuštěná. Střelba, výkřiky a těžké kroky tajemně ztichly a jediným zvukem zůstávalo stále hlasitější hučení, jak plameny postupovaly chodbou. Copak jsou všichni mrtví, zděsil se Malone.

"Chasei!" zavolal někdo.

Malone se prudce otočil za hlasem.

"Chasei!"

Chraptivý hlas. Jebův. Kdesi vpravo.

Malone se však obával, že jeho přítele někdo namířenou hlavní donutil, aby na něj zavolal. Sundal si z obličejí ručník na tak dlouho, aby Sienně zašeptal: "Chytni se mě vzadu za opasek a nepouštěj." Znovu si přitiskl ručník na ústa. Ne že by mu ještě k něčemu byl, agresivní plyn se v něm už nezachytil. Sienna se jej chytila za pásek a Malone vytáhl pistoli, kterou před chvílí odebral mrtvole v chodbě.

"Chasei!" Chraptivý hlas zněl z větší blízkosti, a to už se Jeb vynořil z mračna kouře, tvář rudou jako rak. Při pohledu na namířenou zbraň v Maloneově ruce se vyděsil a dávivě se rozkašlal.

"Dostaň nás odsud," zasípal Malone. Dráždivý plyn mu sotva dovolil promluvit, jak mu pozvolna rozdíral hrdlo.

Jeb ho popadl za paži a táhl doprava. Venku zaburácely dva výstřely a Malone cítil, jak mu Sienna sevřela opasek ještě silněji. Po několika krocích je Wainright dovedl ke dveřím, otevřel a vtáhl je do tlumeně osvětlené místnosti. Vzduch uvnitř byl relativně čistý, a zatímco Sienna a Malone namáhavě lapali po dechu, Jeb spěšně přirazil dveře.

Jsmo v pasti, pomyslel si Malone zděšeně, když naplnil plíce kyslíkem. Jak se dostaneme z budovy? Ale pak zahlédl betonové schodiště, které vedlo pod úroveň podlahy.

"Pod námi je tunel, který ústí ve strojovně u bazénu," vysvětlil Jeb.

Maloneovi to stačilo, a následován Siennou, seběhl po schodech. Dole se na okamžik zdrželi, než Wainright našel vypínač a rozsvítil. Do betonové chodby ústily několikéré dveře. Mezi trubkami vedenými pod stropem probleskovaly holé žárovky.

Malone se rozběhl. Slyšel, jak mu ozvěna vrací namáhavé sípání-jeho plíce bojovaly o každou molekulu kyslíku. Mokré ručník dávno zahodil. Kdesi vzadu bouchly dveře a všichni tři pádili ještě rychleji.

Chodba se ostře stáčela vlevo a před nimi se objevil neosvětlený úsek tunelu. Roztřásla je lezavě vlhká zima a do chřípí je udeřil pach plísně.

Hned za rohem se Malone zastavil a schovaný ve stínu namířil pistoli do osvětlené chodby.

Po betonovém schodišti zaduněly těžké kroky a vzápětí se objevila čtveřice mužů s automatickými puškami v rukou.

"Prohleďte všechny místnosti!" křikl jeden z pronásledovatelů.

Muži se rozdělili, aby splnili rozkaz, a Malone málem zahájil palbu. Ale nepřítel je mnoho a jsou příliš daleko. Jenom bych zbytečně plýtvat střelivem, pomyslel si a ohlédl se po Jebovi, jehož krví podlité oči jako by mu četly myšlenky, protože trhl hlavou k temnému konci tunelu, aby naznačil, že nejlíp udělají, když odsud zatraceně rychle vypadnou.

V naději, že pronásledovatelé nadělají sami tolik hluku, že jejich kroky nezaslechnou, se Malone, Sienna a Jeb Wainright dali na útěk. Ale čím více se vzdalovali od osvětleného úseku chodby, tím hlubší tma je pohlcovala. Museli zpomalit a tápat před sebou, aby do něčeho nenarazili.

Malone se překvapeně zastavil, když špičkou boty narazil na vyvýšený stupínek. Schodiště. Pravou rukou nahmatal kovové zábradlí a zamířil vzhůru, ale strnul uprostřed kroku, když jakýsi zuřivý hlas za nimi vykřikl: "Něco slyším!" Malone už na nic nečekal a stoupal dál, Sienna vedle něj. Jeb, který je předběhl, teď čímsi lomcoval. Cvaknutí, jako když povolí zrezivělá západka.

"Za mnou!" hulákal vztekly hlas.

Proboha svatého, zasténal Malone v duchu. Běžící kroky se rychle přibližovaly. Vzpurné dveře si konečně daly říct. Nenamazané závěsy výhruzně zaskřípaly a vrchol schodiště zalilo bledé světlo.

"Tady! Za rohem!" Pronásledovatelé je bezpochyby zaslechli.

Na konci chodby se objevilo několik mužů. Jejich postavy se zřetelně rýsovaly na osvětleném pozadí a hlavně pušek vylétly vzhůru.

Malone vystřelil první a jednoho z pronásledovatelů zasáhl. Zpětný ráz pistole velkého kalibru mu vymrštil ruku vzhůru, a než stačil stisknout spoušť podruhé, zbylá trojice se vrhla do bezpečného úkrytu za rohem tunelu. Muži sprostě kleli, ale Malone je sotva slyšel; v uších mu bolestně dunělo jako po ráně palicí.

Otočil se a vyběhl několik posledních schodů. Ocítl se ve strojovně. Sienna vlekla těžký stůl ke dveřím, které za ním Jeb bleskurychle přirazil. V šeru se rýsovaly filtry, čerpadla a kotel na ohřev vody v bazénu, ale Malone si jich nevšímal. Bez klíče vstup do tunelu zvenčí nezamknou. Přiskočil k Sienně a společně přirazili stůl ke dveřím. Ještě že jsou kovové, pomyslel si ulehčeně, když o ně z druhé strany pleskla kulka a s hvízdnutím se odrazila. Jenže stůl není natolik těžký, aby si s ním tři chlapi neporadili a nevynutili si vstup.

Jeb zatím odkudsi přitáhl plastický kontejner s nálepkou CHLOROVÉ TABLETY a zvedl jej na stůl. Malone mu pomohl s druhým, ale když kontejner uchopil, uvědomil si, že je sice těžký, ale zdaleka ne tak, jak by potřebovali. A každým okamžikem se do dveří opřou ramena pronásledovatelů.

Malone se Siennou a Jebem v patách vběhl pod baldachýn vedle bazénu; do plachty, která přes něj byla natažena, bubnoval déšť. S pistolí připravenou k palbě se napjatě rozhlédl po trávníku, tenisovém kurtu, stájích a okolních kopcích zahalených mlhou. Budova vlevo už stála v jednom ohni; kolem zmáteně pobíhalo několik postav. Požár duněl tak silně, že v něm zvuk výstřelů naštěstí úplně zanikl. V šeru se v žádném případě nedalo poznat, jestli muži kolem domu jsou Bellasarovi, nebo Lasterovi lidé, a Malone nemohl riskovat a pokusit se polapit pronásledovatele v tunelu do pastí, až vyběhnou ze dveří. Co když ti venku patří k nepřítelům? Kdyby začal střílet na otevřeném prostranství, určitě by si ho všimli a proti takové přesile by neměl sebemenší šanci. Nezbyvalo jim než dát se znovu na útěk.

Stáje, napadlo Malonea. Naznačil gestem Sienně a Jebovi, aby ho následovali, a rozběhl se k brance, která přehrazovala jezdeckou stezku. Po namáhavém vypětí předchozích okamžiků ho déšť zprvu příjemně chladil, ale když se mu mokré šaty přilepily k hrudi, zádům a nohám, roztrásl se zimou.

Uklouzl v blátě a jen tak tak, že nespádl. Rozběhl se ještě rychleji. Temný soumrak poskytoval naději, že si jich nikdo z lidí kolem domu nebo u bazénu nevšimne. Blížili se ke stáji. Poslední kaluž se se šplíchnutím rozstříkla a už stáli u vrat. Vběhli dovnitř. Na první pohled bylo zřejmé, že budovu čtvercového půdorysu už dávno nikdo nepoužívá. Bryčku halil závoj pavučin a všech deset stání pro koně, rozmístěných podél dvou protějších stěn, zelo až na hromádky zaprášené zetlelé slámy prázdnotou.

Lapaje po dechu, vyhlédl Malone otevřenými vraty k bazénu. Dokud mám čas, pomyslel si, musím se přesvědčit, jak jsem na tom s municí. Nemohl se spoléhat, že získal plně nabitou zbraň, protože mrtvý muž, kterému ji vzal, mohl před smrtí několikrát vystřelit. Vysunul zásobník z rukojeti a zkontroloval, kolik mu zbývá střeliva. Nemýlil se. Do zásobníku devítimilimetrové beretty stejného typu, jaký používal v armádě, se vešlo šestnáct nábojů, ale teď jich napočítal jen devět. "Vidíš něco?" zeptal se Jeb přítele.

"Tam," vykřikla přidušeně Sienna a ukázala na stezku bičovanou deštěm, po níž se rychle blížila postava s puškou v ruce.

"Ostatní nikde nevidím," řekl Malone a vtom mu to došlo. "Proboha, oni se rozdělili. Napadnou nás ze tří stran."

Wainright vytasil pistoli. "Tam, kde jsou stání pro koně, žádné dveře nejsou. Já pohlídám ty vzadu."

"Můžu vám nějak pomoci?" I za těchto okolností chtěla být Sienna užitečná!

"Další zbraň už nemáme. Někam se schovej."

"Jednoho vidím," ozval se Jeb od zadních dveří. "Ale je moc daleko. Zásah by byl nejistý."

Malone sledoval muže běžícího po stezce. Temná postava nečekaně přeskočila živý plot, který se táhl po obou stranách, a vrhla se k zemi. "Ten můj se kryje. Chce se k nám připlazit."

"Ale kde je ten třetí?" ptal se Jeb ustaraně.

Malone napínal zrak do tmy a snažil se zahlédnout nepřítele, ale stále myslel na Siennu. "Schovej se tam za ty balíky sena."

Když se však po ní ohlédl, nikde ji neviděl. Rozhlédl se po stáji a zrak mu padl na žebřík, který vedl k plošině pod střechou. Sienna už byla v půli cesty nahoru.

"Co to..." Okamžitě zmlkl, protože střelec, který se k nim plížil podél stezky, se najednou objevil v otevřené brance a několika skoky dosáhl úkrytu za seníkem.

Malone pozvedl pistoli a mířil do deště, připraven stisknout spoušť, až se nepřítel za seníkem vynoří. Nad sebou v dunění těžkých dešťových kapek bubnujících do střechy z vlnitého plechu zaslechl, jak pod Siennou vržou prkna plošiny.

"Je tady světlík," zavolala tlumeně.

"Pro smilování boží, buď opatrná." Malone stále mířil do tmy.

"Jsem dost vysoko a vidím toho chlapa za seníkem. Právě..."

Náhle se odmlčela a Malone ztuhl napětím.

"Mává na někoho po tvé pravé ruce," hlásila Sienna. "Ukazuje k boční stěně stáje. Ten třetí se k nám určitě blíží ze strany, kam nevidíš. Chce se připlazit podél zdi až k vratům."

Několik žuchnutí v rychlém sledu u zadních dveří. Kulky zavrtávající se do dřeva.

"Kristepane! Nejsi zraněn?" sykl Malone. "Jak to, že jsem neslyšel výstřely?"

"Má tlumič," vysvětlil Jeb Wainright.

Maloneovi bleskla hlavou znepokojivá myšlenka, ale než ji stačil analyzovat, muž za seníkem třikrát vypálil rychle za sebou do otevřených vrat stáje. Malone se přitiskl ke zdi a kulky neškodně vyrazily velké třísky z přepážky mezi stáními pro koně. Ani tyto výstřely neslyšel, ale nikoliv proto, že mu zvonilo v uších. Další střelec s tlumičem nasazeným na hlavní pušky. Ale proč?

"Chlap za seníkem se dívá vpravo od tebe," ozvalo se zpod střechy. "Směřem k budově. Mám pocit, že ten třetí už je nebezpečně blízko."

Malone pochopil. Muž za seníkem bude pokračovat v palbě, aby plně vázal mou pozornost, zatímco třetí střelec se připlazí k vratům, počká si, až vystřelím, a jakmile mu tím prozradím svou polohu, zaútočí.

"Ten chlap za seníkem právě přikývl," hlásila Sienna. "Jsou připraveni."

Malone vyčkával, až se ukáže muž ukrývající se za seníkem, a stiskl spoušť, jakmile zahlédl stín pohybu. Jednou, podruhé, potřetí mu pistole poskočila v ruce, a když se neopatrný střelec vrhl zpátky za seník, Malone vyskočil otevřenými vraty ven. Přistál v blátě, bleskurychle se překulil na bok a vypálil vpravo do místa, kde Sienna tušila třetího nepřítele. Muž, obličej zkřivený zděšeným překvapením, se pokusil strhnout hlavě a vystřelit, ale to už se mu do hrudi zavrtala kulka a srazila ho k zemi.

Malone se okamžitě stáhl do relativního bezpečí stáje. Pohledem se přesvědčil, že zasažený nepřítel se nehýbá, a vtom si uvědomil, že se Sienna krčí vedle něj.

Vzápětí se k nim připojil i Jeb. "Ten můj utekl do lesa. Ale běží sem chlapi, co stojí kolem domu."

"Ti patří k Lasterovi," řekl Malone.

"Jak to víš?"

Myšlenka, která Maloneovi prve bleskla hlavou, získala konkrétní obrysy. "Ti, co po nás stříleli, by nepoužívali tlumiče, kdyby nechtěli, aby si jich lidé kolem domu všimli. Lasterovým mužům se podařilo útok odrazit."

"Ano, máš pravdu," řekl Jeb. "Už Lastera vidím."

"Běž ven a řekni mu, že jsme v bezpečí," požádal Malone přítele.

"Ty se mnou nepůjdeš?"

"Potřebujeme se Siennou pár minut o samotě."

Jeb Wainright zaváhal. Masíroval si levé stehno, kam ho zasáhla kulka oné noci v Panamě, kdy mu Malone zachránil život. "Ale jo," prohodil po chvíli. "Zasloužíte si to."

Vyšel do temného deště a zamířil k přibíhajícím mužům, jejichž postavy se ostře rýsovaly na pozadí požáru, který stravoval dům.

Malone se naposled ohlédl po odcházejícím Jebovi a odvedl Siennu hlouběji do stáje. "Dostali svou šanci, ale nedokázali nás ochránit. Tvůj manžel by nás tak rychle nenašel, kdyby neměl v agentuře svého informátora."

Sienně při myšlence na Bellasara potměšly oči.

"A stejně tak by okamžitě vypátral každé jiné místo, kam by nás CIA ukryla. Přežijeme pouze na vlastní pěst - někde, kde nebudeme ve vězení a kde nás nikdo nerozdělí."

"Už nikdy se od tebe nechci odloučit," vydechla Sienna.

Malone ji vzal za ruku a odváděl ji k zadním dveřím. Studený liják se zmínil v drobné mženi, a když Malone vběhl mezi stromy, s úlevou si uvědomil, že za pár minut už tma Lasterovi neumožní, aby je se svými muži mohl pronásledovat. Co kdybychom obešli pozemek a ukradli jedno z aut, co parkují před domem? uvažoval. Nebo bychom také mohli...

Promýšlel jednotlivé možnosti a cítil podivnou lehkost u srdce. V kapse má náprsní tašku mrtvého muže z chodby.

Získal peníze, kreditní karty a novou totožnost. Věděl, že Laster za pár dní zjistí, pod jakým jménem vystupuje, a Bellasarův špicl to vzápětí oznámí svému pánovi. Ale to je problém, kterým si začne lámat hlavu až zítra. V této chvíli jsou oba volní jako ptáci a ruku v ruce mizí v lese zahaleném mlžným příkrovem.

OSM

1

Hypnotizující klik-klak klik-klak podvozku vagónu na spojích kolejnic Malonea uspávalo. Znavení a vyčerpaní seděli se Siennou vedle sebe v zamčeném kupé a sotva vnímali světla měst, jimiž projížděli. Blížila se půlnoc. Do vlaku nastoupili na washingtonském nádraží Union Station. Do hlavního města dojeli autem. Malone se držel prvotního nápadu a bez problémů - Laster a jeho lidé prohledávali okolní lesy - ukradl automobil zaparkovaný před hořícím domem. Aby zahladili stopy, opustil Malone auto na parkovišti před jednou restaurací a k nádraží se nechali dovézt taxíkem. Dvě jízdenky do Dallasu zaplatil kreditní kartou, kterou našel v náprsní tašce mrtvého muže. Navzdory dešti spáleniště určitě zatím nevychladlo natolik, aby je Lasterovi lidé mohli prohledat, a nějakou dobu bude ještě trvat, než mrtvolu objeví. A i potom existovala naděje, že šaty, které měl nešťastník na sobě, budou tak spálené, že si nikdo nevšimne, že náprsní taška chybí. Jistě, když z účtu člověka, který je po smrti, budou nadále mizet peníze, Laster si nakonec uvědomí, co se stalo, ale to už bude pozdě. Hlavní však je, že jsou se Siennou spolu - na ničem jiném Maloneovi v dané chvíli nezáleželo.

"Nemáš hlad?"

Sienna se bez nadšení zadívala na papírový sáček s obloženými chlebičky, které si koupili na cestu, a zavrtěla hlavou.

"Řekni mi, jak si představuješ naši nejbližší budoucnost."

"Těžko říct. Záleží na tvém očekávání. Rozhodně nebudeme moci žít způsobem, na který jsi byla zvyklá na zámku svého manžela."

"To bych ani nechtěla."

"Nemyslím to soustavně napětí, v kterém jsi žila. Mluvíme o určitém standardu, přepychu, který si budeš muset odpustit. Mám na různých místech uloženo spoustu peněz, ale nenapadá mě jediný způsob, jak se k nim dostat, aniž bychom tím neprozradili zpravodajské službě nebo informátorům tvého manžela své úmysly a místo pobytu. Jejich počítačová experta určitě pátrají po každé transakci na mých bankovních účtech. Jakmile se objeví moje jméno - kdybych si chtěl například nechat poslat peníze do Dallasu - vyrazí za námi a budou sledovat letiště, nádraží, půjčovny aut a nakonec nás dostanou."

"Ličíš naše vyhlídky dost beznadějně."

I v promočeném zmačkaném blejzru s vlasy přičísnutými rukama působila Sienna neuvěřitelným dojmem. Bože, je ještě krásnější než kdy předtím. Jak proboha dokážu ukrýt jednu z nejatraktivnějších žen na světě? uvažoval Malone.

"Ujišťuji tě, že existuje způsob, jak z toho vyvázat, ale připrav se na to, že se budeš muset obejít bez prvotřídní úrovně, na kterou jsi zvyklá."

"A proto jedeme do Dallasu?"

"Tam ne."

"Ale koupil jsi lístky..."

"Vystoupíme ještě před Dallasem. To město se jmenuje Braddock."

"Pro případ, že by Derek zjistil, že jsme odjeli tímto vlakem, a čekal tam na nás?"

Malone přikývl. "A taky proto, že v Braddocku potřebuju někoho navštívit."

2

Nad Texasem se klenula kobaltově modrá obloha. Malone a Sienna vystoupili z vlaku, mhouřili oči před pronikavými slunečními paprsky a prohlíželi si nádražní budovu a její okolí - malé železniční depo, za ním čerpací stanice a autoservis, vedle železářství a restaurace. Po ulici pomalu popojíždělo pár dodávek a nákladních automobilů, ale jinak vypadalo městečko docela opuštěně.

"Divím se, že v tak malém městě vůbec mají nádraží," podotkla Sienna.

"Clint má tolik vlivu, že si dokáže zajistit všechno, co potřebuje."

"Chceš snad říct, že i jiní lidé než herci se opravdu jmenují Clint?"

"Chasei, stará vojno! Teda, že už je to zatracených roků!" zaburácel hluboký chraplavý bas tím nejprotáhlejším jižanským akcentem, jaký kdy Sienna slyšela.

Ohlédla se k otevřeným dveřím nádražní čekárny, z nichž právě vyšel podivuhodný muž. Měl na sobě kovbojské pultitry, džinsy stažené opaskem s přezkou ve tvaru koňského sedla, plátěnou košili, koženou vestu a zálesácký klobouk. Blížil se dlouhými kroky s úsměvem od ucha k uchu. Když došel až k nim, vřele Malonea objal a chlapsky ho poplácal po zádech.

"Proč jsi mi neřekl, abych pro tebe poslal své letadlo?" zeptal se po bouřlivém uvítání. "A jak to, žeš mi volal na účet volanýho? Když uvážím, kolik prachů jsem ti za ty roky vycáloval, nezdá se mi možný, že bys měl být na suchu."

"A víš, že skoro jo?"

Muž v kovbojském kroji zjevně nechápal.

"Je to na dlouhé povídání."

"No, doufám, že se zdržíš tak dlouho, abych si to moh vyslechnout." Stále se zářivým úsměvem se muž obrátil k Sienně.

"Jakou krásnou dámu sis to s sebou přivezl!"

"Seznámím vás. Clinte, tohle je moje přítelkyně Beatrice. Beatrice, je mým potěšením představit ti Clinta Braddocka."

"Jsem jeden z největších Chaseových vobdivovatelů." Braddockův úsměv se ještě rozšířil.

Sienna byla dost vysoká, aby k většině mužů nemusela zvedat hlavu, ale teď se musela zaklonit, aby mohla Braddockovi pohlédnout do očí. V klobouku vypadal ještě vyšší než ve skutečnosti. Měl drsnou opálenou pleť a nosil knírek barvy pepře a soli jako vysloužilý mexický bandita.

"Doufám, Clinte, že jsi postupoval přesně tak, jak jsem tě požádal." Malone promluvil smrtelně vážně. "Neřekl jsi nikomu o mém telefonátu? Skutečně nikdo neví, že jsem přijel?"

"Hele, za koho mě máš, compadre? Copak jsem tě někdy zklamal? Ty poroučíš, já poslouchám."

Maloneovi se viditelně ulevilo.

"Ale co má to tvý tajnostkářství znamenat? Když jsem ti nabídl, že pro tebe pošlu letadlo, řekls mi, že se nemůžeš k letišti ani přiblížit. Samozřejmě mě napadlo, že ses v nějakým průšvihů."

"Nejsi daleko od pravdy. Kde máš auto? Nechci se moc zdržovat na místě, kde nás každý vidí."

"Hned za rohem, parde. Kde máte bágly?"

"Žádná zavazadla nemáme."

Vrásky kolem Braddockových očí se prohloubily. "No jo, ty ses fakt v průšvihů, to už je jednou jasný."

Na šterkem vysypaném parkovišti před nádražím moc aut nestálo, a tím více vynikal nablýskaný ostře rudý pikap naložený dřevěnými kůly určenými pro stavbu plotu. Braddock usedl za volant a Malone odváděl Siennu k pravým dveřím. "Nenech se zmást tím, jak mluví a jak je oblečený," zašeptal jí cestou. "Clint se ve skutečnosti jmenuje Petr. Narodil se a vyrůstal ve Philadelphii."

"Cože?"

Nastoupili do auta. "Právě jsem své přítelkyni vysvětloval, Clinte, že jsi jako kluk viděl spoustu westernů."

"A když jsem byl dospělej, vydělal jsem dost prašulí, abych v nich moh žít." Braddock se usmál. "Vidět film a bejt ve filmu, to je moje."

3

Opravdu, dost prašulí, pomyslela si Sienna, když se dívala na rozlehlé pastviny. Kromě několika roztroušených stromů nabízejících úlevný stín nic než tráva a nebe. A dobytek, obrovská stáda dobytka. Potom uviděla první vrtnou věž. Za chvíli další, až se jich na obzoru tyčily stovky - ropné věže s pomalu se kývajícími vahadly. Nahoru, dolů, nahoru, dolů. Braddockovi trvalo skoro hodinu, než zastavil před rozlehlým, zářivě bílým dvoupatrovým domem. Při pohledu na verandu, která lemovala téměř celou přední část domu, se Sienně zdálo, že ten dům už kdysi viděla.

A pak si uvědomila, že ho opravdu viděla.

"Poznááte to tady?" zeptal se Braddock.

"Není to stejný dům jako v tom filmu s Jamesem Deanem?" vydechla Sienna užasle. "Myslím, že se jmenoval Obr."

"Skoro," usmíval se Braddock. "Skutečnej dům leží pár desítek mil na jih vodtud na pozemku, kterej bohužel patří někomu jinýmu. Ale voň to stejně není skutečnej dům, akorát skořápka, kterou potřebovali na natáčení exteriérů, a když film dokončili, vypustili ho a nechali na pospas vosudu. Já si dal postavit tuhle repliku."

Projeli bránou, na jejímž širokém oblouku stál nápis RIATA, stejně jako na vjezdu do ranče ve filmu Obr.

"Při tvém zájmu o Divoký západ," podotkl Malone, "vůbec nechápu, proč jsi začal sbírat moje obrazy, a ne třeba Remingtonovy nebo jiného malíře, který se specializuje na zdejší krajinu."

"Změna je život."

"A já si vždycky myslel, že ti tak učaroval můj génius."

"Nechtěl jsem, aby mně ze samýho Západu vtekla hlava," uchechtl se Braddock. "Ale ne. Pravda je taková, mladá paní, že když jsem poprvé uviděl Chaseovo dílo, věděl jsem, že musí bejt moje."

Sienna pochopila, až když zastavili na příjezdové cestě před domem, přešli přes trávník a verandu a vstoupili dovnitř.

Braddock se chvíli zdržel venku s jedním ze svých zaměstnanců, a když se k nim připojil, zjevně ho potěšilo, když viděl, jak si Sienna obdivně prohlíží obrazy rozvěšené na stěnách.

Bylo jich přinejmenším dvacet, všechno krajinky vymalované v chvějivých barvách. Sienna si všimla, že některé nesou Maloneův podpis, a překvapeně se zeptala: "Kolik z nich je tvých?"

Braddock odpověděl za něj. "Všechny. A ještě jich mám pár v jídelně. Jak to, že jste tak překvapená?"

"Já jen... No, jediný Chaseův obraz, který jsem viděla, byl můj portrét. Vlastně ještě několik mých skic a..." Podívala se na Malonea s úžasem v očích. "Neměla jsem tušení, jak tvá práce ve skutečnosti vypadá."

"Tvůj portrét je to nejlepší, co jsem v životě namaloval."

Braddock zpozorněl. "Je na prodej?"

"Obávám se, zeje nedostupný," odpověděl Malone.

"Prachy nehrajou roli."

"Pro člověka, kterému ten obraz patří, taky ne. Navíc má jisté..." Malone zaváhal. "Osobní důvody, proč by se ho nechtěl zbavit."

"Ještě nikdy jsem neviděla obrazy, které by působily na tolik smyslů," řekla Sienna. "Mám pocit, jako bych doslova cítila tu rosu na trávě."

"Ach, proč nejsi výtvarný kritik."

"Nežertuj."

"Voň nežertuje," prohlásil Braddock vážně. "Uhodila jste hřebík rovnou na hlavičku. Chaseovy vobrazy voslavujou život. Z vás by byl lepší výtvarnej kritik než ti blbci, co nerozeznaj barvu vod chcanek."

Sienna se rozesmála.

"Už jste vy dva snídali?" zeptal se Braddock. Ne"

"Ne.

"Takže řeknu kuchaři, ať vám něco připraví." Sienně zakručelo v žaludku a znovu se rozesmála. "Ale musím vás varovat. Můj kuchař není žádný ňouma, kterej se celej den moří starostma, kolik cholesterolu svejm strávníkům servíruje. Dostanete dobrou poctivou slaninu s vajíčkama, sekanou a omeletu. A jestli máte rádi mexický jídla, byly by tu plněný kukuřičný placky s pečeným fazolema v pálivý rajský omáčece."

"Už se mi sbíhají sliny," ocenila nabídku Sienna.

"A než to bude hotový, největší ložnice je nahore na konci chodby. Řek bych, že byste se voba potřebovali vykoupat. Ve skříních najdete šaty všech možnejch velikostí, protože já nikdy nevím, co se bude mým hostům hodit. Počítám, že tam určitě objevíte něco, co vám padne."

"Díky," usmála se Sienna.

"A pak si vážně promluvíme," Braddock se zavrtal upřeným pohledem do Malonea, "a zjistíme, co by se s tím tvým problémem dalo udělat."

4

Sienna se zakousla do kukuřičné placky plněné vařenými vejci, rýží, fazolemi a uzeninou. "Vynikající. V životě jsem nic tak dobrého nejedla."

"Chorizo. Mexická specialita," vysvětloval Braddock. "Není to na vás moc vostrý?"

"Kdepak. Čím ostřejší, tím lepší." Sienna si polila placku další dávkou zelené chilli omáčky.

"Jo, máte vohnivou pokožku. Vy jste dáma mého srdce."

Malone zvedl lžičku ponořenou do misky pečených fazolí v rajské omáčece s feferonkami, zalitých rozpuštěným sýrem.

"Potřebuju sponzora," prohlásil odlehčeným tónem.

Braddock odložil šálek s kávou a čekal, co bude následovat.

"Sháním někoho, kdo by mě založil."

"O čem to mluvíš?" Po jižanském dialektu ani památky.

"Někoho, kdo by zaplatil mé obrazy, jak se říká, v předstihu."

Braddock srahl husté obočí. "To potřebuješ ty peníze opravdu tak nutně?"

"Mám teď trochu hluboko do kapsy."

"Po tom všem, co jsem od tebe koupil?" Braddock ukázal na protější stěnu jídelny, kde visely další tři Maloneovy obrazy. "Za ta léta jsem ti zaplatil... no, určitě dobrých šest milionů. Pro smilování boží, co jsi s těmi penězi udělal?"

"Pořád je mám, jenže se k nim nemůžu dostat. Kdybych to zkusil, ten, co nás pronásleduje, by okamžitě zjistil, kde jsme."

Braddock střelil přimhouřenýma očima po Sienně a hned se zase věnoval Maloneovi. "Někdo jako manžel, že?" Malone rozpřáhl ruce.

Braddockovo husté obočí teď tvořilo jednotitou houštinu, ale pak se začal pomalu otřásat, až nakonec vybuchl v záchvatu smíchu. "Ach bože, chlapče drahý, proč jsi to neřekl rovnou? Před dvaceti lety jsem sám zažíval něco podobného s jedním manželem. Vidíš, já si pořád myslel, že my dva máme mnoho společného. Chceš naznačit, že potřebuješ peníze, abys měl na cestovné, než manželé vychladne, že?"

"Řekl to krásně, ale obávám se, že nejde jen ,o cestovné'. Ten člověk hned tak ,nevychladne'. Abych byl upřímný, nedomnívám se, že se vůbec kdy uklidní."

Braddock se zadíval na Siennu a pak zamyšleně pokýval hlavou. "Ano, docela chápu proč. Manžel... Nemůžeš si založit zahraniční konto, aby ses ho zbavil?"

"Toho bych se neodvážil," prohlásil rozhodně Malone, "a nikdy bych nepřipustil, aby to riziko pro mě podstoupil můj přítel."

"Ale vždyť přece právě tohle teď děláš, ne? Žádáš přítele o pomoc."

"Žádám ho, aby mi dopředu zaplatil za obrazy, které mu v budoucnu dodám."

"Za předpokladu, že budeš žít tak dlouho, abys je stihl namalovat."

Sienna cítila, jak se jí z obličeje vytrácí krev.

"Je to vážné, že?" zeptal se jí Braddock: "Váš manžel je hráč."

"Ano."

"Který nevěří na pravidla." Konstatování, nikoliv otázka.

"Ano."

Braddock se zamyslel a pak potichu, melancholicky hvízdal. "Kolik potřebuješ?"

"Milion dolarů."

Braddock ani nemrkl.

"Hotové. Ve stovkách," pokračoval Malone.

"Co přesně za tuhle štedrou sumičku dostanu?"

"Deset obrazů."

"Deset?"

"To znamená sto tisíc dolarů za kus."

"Za žádné tvé dílo jsem nikdy nezaplatil méně než dvě stě tisíc."

"Považuj to za nucený výprodej."

"Jestli se tahle zpráva rozšíří nebo zopakuješ něco podobného s jiným sběratelem svých obrazů, úplně zruinuješ trh."

"Jsi jediný, koho jsem kontaktoval," prohlásil Malone. "Na nikoho jiného jsem se neobrátil a neobrátím."

"Kam se vy dva chcete schovat?"

"Na tvém místě bych to nechtěl vědět."

Braddock si to nechal projít hlavou. "Máš pravdu. A budeš klidnější, že? Co kdyby se tady někdo objevil?"

Následovalo dlouhé mlčení, které přerušila až Sienna. "To se klidně může stát." Podívala se na Malonea. "Jeden z největších sběratelů tvých obrazů. Můžeme logicky očekávat, že mého manžela napadne, že požádal pana Braddocka o pomoc."

"Nikdo neví, že Chaseovy obrazy sbírám," uklidňoval ji Braddock. "Jeden z důvodů, proč se mi v podnikání tak daří, je to, že si nenechávám nikým hledět pod pokličku."

"Tak co, uděláš to pro mě?" zeptal se Malone.

"Pod jednou podmínkou," odpověděl Braddock.

"Mluv."

"Jeden z obrazů bude..." Malone mrkl na Siennu. "Předpokládám, že Beatrice není vaše pravé jméno."

"Není." Sienna jako by se omlouvala.

"Chtěl bych, aby jeden z obrazů byl váš portrét."

"Nedělej si starosti," usmál se Malone. "Ona je svým způsobem opravdu Beatrice. V budoucnosti hodlám namalovat spoustu jejích obrazů."

5

"Děkuji vám." Sienna políbila Braddocka na tvář.

Bylo deset hodin ráno následujícího dne, nebe bez jediného mráčku a vanul svěží větřík. Malone, Sienna a Braddock stáli na verandě před domem.

Braddock si pohladil tvář v místě, kde se ho dotkly její rty. "Ach bože, tím jste prakticky vyrovnala Chaseův dluh."

Malone svíral v ruce držadlo hnědého kufříku, v němž mu Braddock peníze předal. Deset tisíc stodolarových bankovek zabralo méně místa, než očekával, a také méně vážilo - necelých deset kilogramů, odhadoval. Aby kufřík vyplnil, přidal

Braddock několik košil a džinsů Maloneovy velikosti. Siennino zavazadlo obsahovalo podobné základní ošacení. "Jakmile se někde usadíme, hned se pustím do práce," sliboval Malone. "Za měsíc, nejpozději za dva ti začnou chodit obrazy."

"Žádný spěch. Počkej si na pořádnou inspiraci."

"Té mám na rozdávání." Malone se láskyplně usmál na Siennu. "Mimochodem, Clinte, ať už ti obrazy dojdou odkudkoliv, my budeme někde jinde."

"S tím počítám. A taky si myslím, že tě nějakou dobu neuvidím."

Malone pokrčil rameny.

"Spíš hodně dlouhou dobu, že?"

Malone odvrátil pohled.

"Buď opatrný, kamaráde," nabádal Braddock.

"Věř mi, že to mám v úmyslu," ujistil ho Malone.

Chvilku ticha se prodlužovala.

"No, asi bychom měli vyrazit," řekl konečně Malone. Ústa mu vyschla přívalem emocí. Podal Braddockovi ruku a stiskl - pevně.

Když se Siennou nasedali do auta, svíralo se mu srdce žalem, že musí přerušit vztah s věrným přítelem. Ještě že nemám žádnou rodinu, pomyslel si. I s ní bych se teď musel rozejít.

Ale pak si uvědomil, že se mylí. Vždyť já mám rodinu, a jak blízkou. Díval se na Siennu, jak nasedá do auta, a litoval, že nemá dost času, aby alespoň kresbou zachytil, jak dnes ráno vypadá. A nešlo jen o to, že bílá halenka, kterou pro ni Braddock nachystal, dávala vyniknout ohnivé barvě pleti a lesku bohatých kaskád vlasů. Bylo v tom něco hlubšího, něco, o čem věděl, že nikdy nepřestane toužit zachytit malbou.

6

Auto, v němž odjeli, byl osm let starý ford Explorer. Braddock ho koupil od svého předáka na ranči za větší sumu, než ten člověk kdy v životě viděl pohromadě. Mělo promáčkнутý přední nárazník a chrlilo z výfuku oblaka černého smrdutého kouře, ale Maloneovi to nevadilo. Hlavně když je doveze, kam potřebují.

V náprsní tašce mrtvého muže Malone našel papíry na jméno Dale Parry. V Abilene si na ně nechal vystavit texaský řidičský průkaz a pod stejným jménem požádal o novou poznávací značku.

Mířili na západ.

7

Yuma, stát Arizona. Malone ji navštívil před dvanácti lety, když absolvoval vojenské cvičení na základně námořní pěchoty, která se nachází právě na předměstí Yumy. V létě to bylo ospalé město s asi padesáti tisíci obyvatel, ale v zimě se populace více než zdvojnásobila. Příjemné slunečné klima a blízkost řeky Colorado přitahovaly tažné ptáky ze severu, kteří bydleli většinou v obytných přívěsech rozestavěných po nesčetných parkovištích v okolí. Koncem března město ještě kypělo čilým ruchem.

Malone a Sienna si pronajali kóji v malém skladišti a postupně v ní shromáždili několik starých stolů, skříní a dalších kusů nábytku, který byl v tak zuboženém stavu, že každý zloděj, jenž by se vloupal dovnitř, by si znechuceně odplivl a vydal se za vydatnější kořistí.

Malone stáhl kovovou roletu a zamkl. Jeden klíč podal Sienně, druhý uložil do kapsy. S dvaceti tisíci dolary, které si ponechali, obešli postupně několik bank a nikde nevyměnili více než dva tisíce, aby nevzbudili zbytečný zájem. Tam, kam měli namířeno, jim dvacet tisíc dolarů v pesetách vydrží hodně dlouho.

Naložili do auta věci, které by se jim mohly hodit, a vyrazili na jih. Za čtyřicet minut už projížděli uličkami malého městečka San Luis, které je pozoruhodné snad jen tím, že je zde hraniční přechod do Mexika. Jak Malone předpokládal, mexičtí celníci věnovali jejich Exploreru jen zběžný pohled. Vzpomínal, že se stejně nenuceným přístupem k plnění povinností se setkal už před dvanácti lety, když si odskočil do Mexika v několika dnech volna během vojenského cvičení v Yumě. Běžný návštěvník potřebuje při cestě do Mexika tak zvanou turistickou kartu, a jede-li autem, pak i bumážku s krkolomným názvem Dočasné povolení k dovozu motorového vozidla, ale Malone udal jako cíl cesty malou osadu, která je součástí Sonorské zóny volného obchodu, kde tyto dokumenty nejsou vyžadovány a doba pobytu není nijak omezena. A i kdyby se celníci rozhodli auto prohledat, nic inkriminujícího by nenašli. Pistole, která kdysi patřila nebožtíku Perryemu, ležela na dně kanálu v Yumě.

Poslední domky San Luise vystřídaly malé farmy, ale i těch bylo stále méně, až zcela zmizely a silnice se ponořila do písečných plání porostlých ojedinelými trsy suché trávy.

"Cítíš to?" zeptal se Malone.

"Co?"

Mexickou pevninu odděluje od Baja California, dlouhého poloostrova na západním pobřeží, Kalifornský záliv, a Malone vzpomínal, jak ho tehdy v mládí překvapilo, že z jižní Arizony je k Tichému oceánu tak blízko, necelé dvě hodiny jízdy. Nikdy na ten výlet nezapomněl.

"Ten vlhký vzduch. Vůně soli. Za příštím kopcem bychom měli spatřit moře."

Místo modré hladiny uviděli zablokovanou silnici a vojenskou hlídku.

Sienna ztuhla.

"Neboj," uklidňoval ji Malone. "Hledají drogy. Pašují se sem ve velkém po moři. Zajímají je auta jedoucí od pobřeží, ne k němu."

Obě strany zátarasu hlídali tři ozbrojení vojáci a právě prohledávali jakýsi žalostně otlučený nákladák, který měl tu smůlu, že jel nesprávným směrem. Velící důstojník, kapitán s úzkým obličejem a ještě užším knírkem, pozoroval scénu očima ukrytými za zrcadlovými skly slunečních brýlí.

Sienna měla také na očích sluneční brýle, na hlavě slamák se sklopenou stříškou a nenalíčila se - praktické kroky zaměřené na to, aby nepřitahovala pozornost a zakryla rysy nápadně krásné tváře, aniž by vzbudila podezření, že právě toho chtěla dosáhnout. Malone se přesto obával, že vojákům její atraktivní vzhled neujde a budou se chtít podívat pěkně zblízka. Jeho obavy se ukázaly bezpředmětné. Hlídka se tak zajímala o nákladák, že jeden z vojáků na ně jen mávl, ať pokračují v cestě, a zase se věnoval své práci.

Ve zpětném zrcátku Malone viděl, jak se kapitán dívá za odjíždějícím Explorerem. Vůbec ho to nezneklidnilo.

"Tak vidíš," řekl Sienně. "Žádný problém."

8

"Tamhle je!" Sienna ukázala doprava, kde se v dálce odrazem slunečních paprsků třpytil úzký modrý pruh.

Silnice se stále více přimykala k pobřeží, až jeli těsně podél vody. Po několika kilometrech se objevily palmy a pak první domky. Vjeli do města. Malone projížděl kolem obchodu se smíšeným zbožím a autoservisu. Následoval malebný dvoupatrový dům ze žlutého pískovce se střechou krytou rudými pálenými taškami vedle baráčku z neomítnutých škvárových tvárníc. Pak přišlo parkoviště plné odpadků a chatrč z vepřovic. A tak to šlo dál - výstavné domky v těsném sousedství ubohých příbytků, přímořské městečko, které si nehraje na plážové letovisko pro vybranou klientelu. Po pár stovkách metrů zmizely chodníky a širokou asfaltku nahradil uježděný písek. Vpravo se otevřel výhled na malé náměstíčko. Před policejní stanicí a samoobsluhou se ve stínu stromů krčilo pár laviček. Vlevo za řetězovým plotem stálo několik nízkých, bělostně omítnutých malých pavilonů. Kolem nich běhaly po pečlivě zastřiženém trávníku děti nejrůznějšího věku a Malone usoudil, že ve škole mají právě přestávku.

"Tak tohle je Santa Clara." Malone opsal rukou široký oblouk. "Původně rybářská vesnice, kterou před časem objevili Američané v domech na čtyřech kolech, když hledali místo, kde strávit příjemnou a přitom levnou dovolenou. Našich krajanů sem stále jezdí tolik, že mezi nimi docela snadno zapadneme a nevzbudíme žádné podezření. A když se budeme starat jen sami o sebe a současně přispívat místnímu ekonomickému růstu, nebude proti našemu pobytu nikdo nic namítat."

"Starat se jen sami o sebe. Nic jiného si nepřeju."

Vlevo odbočovalo z hlavní silnice několik ulic, ale mnohem víc jich mířilo doprava k palmám a četným barům a restauracím, které vyrostly podél nábřeží. Malone se však nedal zlákat k odbočce a ujížděl pořád rovnou za nosem. Projel kolem několika parkovišť pro karavany a zastavil až tam, kde už nebyly žádné domy, jen písek. A moře.

"Tady cesta končí," oznámil.

"Takže se vrátíme do města a najdeme si bydlení?" zeptala se Sienna.

"Ne tak docela. Co kdybychom si vystoupili a trochu si protáhli nohy?"

Sienna, poněkud zmatená, šla za Halonem po písčné pláži až k místu, kde jim vlny běžící po písku smáčely boty. Nad hlavou jim plachtily racci. V dálce se na hladině pohupovalo několik teček - motorové rybářské čluny. Slunce pálilo a nebe zářilo stejnou modří jako oceán.

Malone si vychutnával slanou vůni větru. "Bože můj, jak já miluju život u moře." Ale pak si vzpomněl, jak mu Bellasar zničil domov na Cozumelu.

Postupně se uklidnil. "Jsme skoro na konci zálivu a k Baja California to máme, co by kamenem dohodil. Když pořádně napneš zrak, uvidíš tamhle naproti pobřeží poloostrova. Dnes je trochu opar, ale za jasných dnů jsou zřetelně vidět skalnaté útesy. Dělí nás od nich asi pět mil. Dál na jih je záliv mnohem širší, dobrých sto mil, jestli ne víc."

Malone se obrátil k severnímu pobřeží, kde řidiči několika dodávek převlékali lana očky na předních rybářských člunů a vytahovali je na břeh. "Město se za těch dvanáct let, co jsem zde nebyl, rozrostlo. Přibyla dvě parkoviště pro karavany a ta velká restaurace s jídelnou pod širým nebem tu tehdy taky nestála. Ale to se dalo čekat."

V žádném případě však neočekával, že pláže a nábřeží tak zpustnou. Malebné slunečníky z palmových listů na kůlech ležely povalené v písku, betonové zidky sloužící jako vlnolamy rozdrobené. Ze stříšek nad místy pro parkování zůstala jen pokroucená torza. Co se tady proboha stalo? Pak si vzpomněl. "Loni tu zažili hurikán. V novinách psali, že nejsilnější za posledních padesát let. Pořád ještě odklizejí trosky. Musela to být hrůza."

Ale Sienna se nedívala nikam, kam jí ukázal. Hleděla přímo na něj. "Jaks to myslel, že se nevrátíme do města, abychom si našli bydlení?"

"Budeme žít jinde."

"Ale vždyť jsi říkal, že tady cesta končí."

"To ano."

"Potom nechápu..."

Malone váhal. Připravil ji na všechno, jen na tohle ne. "Dohodli jsme se, že máme jedinou možnost, jak se zbavit tvého manžela a Lastera. Odejít na konec světa a zatáhnout za sebou oponu."

Sienna přikývla.

"Tady u zálivu jsou Američané běžnou součástí každodenního života. Turisté, důchodci na odpočinku, obyčejní lidé.

Kdyby se někdo zajímal, odkud jsi, můžeš si vymyslet jakoukoliv pohádku, aniž by si s tím někdo lámal hlavu nebo začal dělat chytráka. Místním je jedno, kde bereš peníze, hlavně že je tady utrácíš. A na číslo zdravotní pojišťovny se tě taky nikdo ptát nebude. Ale pro jistotu..." Malone se pomalu otočil k pobřeží, které mizelo za jižním obzorem ve vlnách Kalifornského zálivu. "Viš, uvažoval jsem, jestli neexistuje ještě vzdálenější konec světa než tohle městečko. Tehdy před dvanácti lety si tady jeden místní rybář přivydělával půjčováním terénních bugin. Jednu jsme si s kamarádem pronajali na celý den a vydali se podél pobřeží na jih. Dobrých patnáct mil tam není nic než písek, ale v místě, kde končí pláž a začínají skály, jsme narazili na rybářský tábor."

"Myslíš vesnici?"

"Ne, kdepak, jen nějakých deset dvanáct vyřazených obytných přívěsů. Poněkud primitivní podmínky, ale zasazené do

fantasticky malebné krajiny. A lidé, kteří tam žijí, jsou od přírody samotáři. Tam nás nebude nikdo otravovat a taky se nebudeme muset nikomu zpovídat."

Na okamžik je obklopilo ticho, rušené jen vzdáleným klapotem motorového člunu.

"Tam máš namířeno?" zeptala se Sienna.

Malone si nebyl jistý, jestli jí v hlase zazněl tón obav, nebo ne. "Lepší místo, kam se schovat, mě momentálně nenapadá. Později snad vymyslíme něco lepšího."

Sienna vypadala jako ztracená v myšlenkách.

"Nebude to napořád. Při způsobu obživy tvého manžela se dá předpokládat, že ho dříve či později dostanou úřady nebo někdo z konkurentů. Musíme prostě přežít tak dlouho, až ho někdo odklidí z cesty."

"Derek je na přežití odborník."

Okamžik prázdnoty se protahoval. Sienna se podívala na Malonea. Podívala se na moře. Dívala se podél písečných dun do vnitrozemí. "Co je to tamhle na tom kopci?"

"Maják. Podle místních dávno opuštěný."

"Mohli bychom si k němu zajít?"

"Jistě, ale než se vrátíme, bude večer."

"Nemyslím dnes."

Ted' byl na radě Malone, aby vypadal zaraženě.

"Později," dodala Sienna. "Až se usadíme."

"...chceš tady zůstat?"

"Vedla jsem moc dlouho moc komplikovaný život. Pořád jsem si říkala, že bych ho potřebovala zjednodušit." Sienna ho vzala za ruku.

"Neboj se, žádní poustevníci z nás nebudou." Malone jí stiskl prsty v dlaní. "Když zatoužíme po nočním životě, můžeme si zajet do města. Pokud si dobře vzpomínám, mají tam docela slušné restaurace a pořád něco slaví. Vždyť sem lidi jezdí na dovolenou, ne? Zkusme to. Když se nám tu nebude líbit, poohlédneme se po jiném útočišti."

9

Explorer s pohonem na čtyři kola si s tvrdým pískem poradil docela snadno. Sienna, již čerstvý větřík pronikající otevřenými bočními okénky čuchal vlasy, se celou dobu, kdy ujížděli po panenské pláži, usmívala. "Mám pocit, že jsme první lidé, kteří tohle místo navštívili."

"Průzkumná výprava do neznáma."

"Jak to stálo ve starých mapách? Zde jsou lvi?" Sienna se zachichotala.

Malone nejel rychleji než třicítkou, aby jim kola nezapadla do písku. Pomalá, klidná, uspávající jízda trvala skoro hodinu, než objeli poslední přesyp a zastavili se před skalnatým výběžkem, který bránil v další cestě za sluncem. Tábor zdaleka nevypadal tak, jak si ho Malone pamatoval. Z asi deseti obytných přívěsů, které zde parkovaly před dvanácti lety, zůstaly dva, z nichž jeden zapadl částečně do písku a stál nakloněný na bok. Ale druhý, opatřený prodlouženou plátěnou stříškou, stále někdo obýval. Na rybářské síti natažené mezi dvěma kůly povlávaly šortky, vybledlé džinsy, trička - místní, velké prádlo*. Před přívěsem ohniště plné popela ohraničené začouzenými kameny. Na pláži ležel vytažený člun, v jehož přívěsném motoru se hrabal sluncem vysušený Mexikán. Dvě děti přestaly dovádět ve vlnách a ustaraným pohledem sledovaly Malonea a Siennu, kteří právě vysedali z auta. Ve dveřích přívěsu se objevila žena drobného vzrůstu a i ona se zasmušile zadívala na návštěvníky.

Malone na ni přátelsky zamával, a následován Siennou, zamířil k motorovému člunu.

Muži, který spravoval motor, vyrylo slunce do obličeje tak hluboké vrásky, že se jeho věk dal odhadnout kdekoli mezi čtyřicítkou a šedesátkou. Sukovité ruce měl rozpraskané nekonečnými roky dřiny s rybářskými sítěmi. Logo na propocené baseballové čapce vybledlo tak, že se už nedalo přečíst.

Malone je španělsky představil jako Dalea a Beatrici Perryovy a podal Mexičanovi niku.

Rybář se na ni nejprve podezřívavě zadíval, ale pak ji stiskl a řekl, že se jmenuje Fernando. Malone ucítil v dlaní tvrdé mozoly.

"Když jsem tady byl před dvanácti lety, žilo tu mnohem víc lidí," řekl Malone. "Co se s nimi stalo?"

Chvilí poslouchal a pak Sienně přeložil: "Říká, že loňský hurikán byl opravdu strašný. Američané zavčas sbalili přívěsy, odjeli a už se nikdy nevrátili. Místní rybáři zůstali, ale jeden z nich zahynul a ostatní dostali strach a taky odjeli. Ani oni se už nevrátili. Za pár týdnů zase začne období hurikánů, a až přijdou, místní rybáři chtějí být všude jinde, jen ne tady." "Takže v podstatě máme tohle místo jen sami pro sebe?"

"Ano. Je to ještě lepší, než jsem doufal." Malone se obrátil k Fernandovi. "Uvažovali jsme s manželkou, že bychom se tady na chvíli utábořili. Nevadilo by vám to?"

Fernanda očividně potěšilo, že mu Malone vyká, a řekl, že sem může přijet - a odjet - kdo chce, jemu je to jedno.

"Ale my bychom vám rádi byli dobrými sousedy. Nepotřebujete pomoc s tím člunem? Rádi bychom vám nějak přispěli oplátkou za to, že zde můžeme zůstat." Malone sáhl do kapsičky košile a vytáhl balíček cigaret. Sám sice nekouřil, ale věděl, že drobným dárkem vždycky udělá radost.

Fernando si okamžitě zapálil a rozproudila se debata o počasí, rybaření a jiných nezávažných věcech.

Fernando dokouřil cigaretu jen do poloviny, silným nehtem odštípl žhavý oharek a zbytek si schoval do kapsy. Pak ukázal na nakloněný obytný přívěs zpola zabořený do písku a něco vysvětloval.

"Co říká?" ptala se Sienna.

"Že ten přívěs není tak poškozený, jak vypadá. Tvrdí, že s náhonem na čtyři kola ho snadno vytáhneme a pak ho můžeme opravit a usadit se v něm."

"Gracias," poděkovala Fernandovi Sienna.

10

Malone si připadal téměř jako v ráji. Plavali v moři, plachtili, rybařili, chodili na dlouhé procházky nebo jen leželi v houpacích sítích a četli. Ale většinu času jim zabralo malování, kdy se Malone snažil zachytit něco nepostřehnutelného v Sienniných očích, jako by to bylo jediným smyslem jeho života.

V Sienniných očích? V Beatriciných.

Někdy se k nim připojil Fernandův desetiletý syn a hleděl jako očarovaný na Sienniny podobizny.

"Chtěl by ses to taky naučit?"

Chlapec se slavnostně vážným výrazem přikývl. Z jedné lekce se odvíjely další a nakonec hoch obcházel okolí s náčrtníkem v ruce a kreslil všechno, co mu padlo do oka, jako kdyby objevoval jakési tajemné kouzlo.

Když pak spolu leželi v noci v posteli, Sienna zašeptala: "Ty to s dětmi umíš."

"S jedním každopádně," odpověděl Malone žertem.

"Mluv vážně. Líbí se mi, jak se k němu chováš."

"Proč ne? Je to fajn kluk."

"Ale to, co ho učíš, není nic jednoduchého. Víš, jak udržet pozornost dítěte, aby ti naslouchalo. Byl by z tebe dobrý otec."

"Byl by ze mě... Tak moment. Chceš snad naznačit, že by sis přála dítě?"

"Přiznávám, že na to občas myslím."

"Za situace, v které jsme..."

"Neříkám hned teď. Ale až naše potíže pominou... Nechtěl by s..."

"Mít s tebou dítě?"

"Ano."

"Kdyby tě to udělalo šťastnou..." "Ještě šťastnější."

Oně noci jen leželi a drželi se v náručí. Nic víc. Jen se drželi.

11

Potter seděl u stolu na terase zámku, káva i croissant netknuté, a poslouchal štěkot kulometu. Tvář ho svědila a pátilo ho v očích. Co taky jiného čekat, když vás už tři dny budí ještě před svítáním střelba z automatických zbraní, doplněná pro zpestření výbuchy granátů a o něco slabší palbou pistolí a revolverů. A tak to šlo celé dny, od časného rána do pozdního večera, a Potter nebyl zdaleka jediný, koho situace psychicky deptala. Strážní měli nervy napjaté k prasknutí. Často se na obchůzce zastavovali, ohlíželi se k střelnici a vyměňovali si podmračené pohledy.

Potter nechápal, jak Bellasarovo tělo, jeho ruce, paže a ramena dokážou přestát nekonečnou námahu, jíž je vystavoval.

Vždyť samotná zbraň takovou zátěž nevydržela. Bellasar už zlomil jednu trojnožku, zničil dvě nábojové komory kulometu a spálil minimálně deset hlavních. Šéfova tělesná schránka však nejevila žádné známky opotřebování, právě naopak. Jako kdyby měl fyzicky trpět pouze tehdy, kdyby svou ďábelskou zuřivost nějak neventiloval.

Ale největší starosti dělal Potterovi Bellasarův psychický stav. Ještě nikdy nezažil šéfa tak posedlého utkvělou myšlenkou. Ode dne, kdy Sienna s Malonem utekli, se nedokázal soustředit na nic jiného než na pomstu. Důležitých obchodních záležitostí si vůbec nevšímal a trávil celé dny na zkušební střelnici, kde pátil ze všech zbraní, které se mu dostaly do ruky. Maketu vesnice obrátil v hromadu trosek a přikázal svým lidem, aby ji znovu vybudovali, a pak ji do večera znovu srovnal se zemí, takže nezůstal stát jediný dům, jediná zeď. Když kulomet nevydržel takovou námahu, řval na své techniky, že musí zbraň zdokonalit a ať mu okamžitě připraví jinou. Když ho unavily pistole, vrhl se na granátometry a protitankové střely a vztekly výraz tváře napovídal, jak strašlivé plány pomsty se mu honí hlavou. Na Pottera toho už bylo příliš. Vstal od stolu a vydal se stezkou na střelnici. Našel šéfa, jak se sklání nad kulometem. Bellasar klel jako pohan a zuřivě cloumal uzávěrem, ale uvolnit zaseklý náboj se mu stále nedařilo. Na uších měl chrániče, a tak nevěděl, že není sám, dokud si Potter nestoupil přímo před něj.

Bellsasar sálal nekontrolovatelným vztekem a impozantní postava působila ještě výhružněji než jindy. Temné oči metaly strašlivé blesky, když na Pottera vyštěkl: "Našli jste je?"

"Ne. Stále pátráme. Ale takhle to dál nejde, pane Bellasare. Zítra vás očekávají v Miami."

"Do prdele! Najděte je!" Bellasar konečně uvolnil vzpříčený náboj a okamžitě stiskl spoušť. Figurína pohybující se asi sto metrů od nich se rozprskla, jako kdyby byla ze skla. "Najděte je!"

12

Restaurace se jmenovala El Delfin. Stála několik domovních bloků od pláže na ulici s písčným povrchem, ošumělá přízemní budova s šindelovou stříškou a klimatizačním zařízením v okně. Na pohled velmi skromný podnik ovšem nabízel nejlepší jídla v celé Santa Claře.

Slunce už pomalu zapadalo, když Malone se Siennou prošli sít'ovými dveřmi a po vybledlém linoleu vstoupili do jídelny. Zprvu se jim zdálo, že všechna místa jsou obsazena, ale pak si Malone všiml, že vzadu v rohu se krčí jeden volný stůl. A zaregistroval také kapitána mexické armády, který rozmlouval s třemi civilisty. Voják měl knírek a úzkou bledou tvář, která Maloneovi připomínala dravce. Z kapsičky košile mu za nožičku visely sluneční brýle se zrcadlovými skly.

"Za tebou," zašeptala Sienna, když se posadili naproti sobě ke stolu.

"Ano, vím o něm. Důstojník, který velel silniční hlídce. O nic nejde. Každý musí jíst."

Když přišla servírka, objednali si pivo a pak studovali zmačkaný list papíru, který sloužil jako místní jídelní lístek.

Malone se natáhl přes stůl a vzal Siennu za ruku. "Máš hlad?"

"Jako vlk. Láká mě ta garnátová mísa."

"Taky bych vám ji doporučil," ozval se jakýsi hlas.

Ohlédli se.

Vedle jejich stolu stál mexický kapitán.

"V tom případě si ji dáme," prohlásil Malone.

"Kapitán Ramirez." Voják s úsměvem napřáhl ruku.

Malone jí potřásl. "Dale Perry."

"Beatrice Perryová." I Sienna nabízenou ruku přijala.

"Je mi ctí vás poznat."

Malone si povšiml, jak kapitán sjel pohledem k Siennině ruce. Ještě že si před odjezdem z Yumy koupili snubní prstýnky.

"Omlouvám se, že vás vyrušuju, ale vždycky rád pozdravím návštěvníky ze Spojených států. Jsem vděčný za každou příležitost procvičit si angličtinu."

"Která je mimochodem dokonalá."

Ramirez skromně pokrčil rameny.

"Nechcete si přísednout?" vyzval ho Malone.

"Na chvilku bych snad mohl. Una otra cerveza," řekl číšníci, přitáhl si židli a posadil se vedle Malonea. "Tak jak se vám u nás líbí?"

"Moc."

"Není tu na vás touhle dobou už příliš horko? Většina vašich krajanů už odjela."

"Ne, my máme teplo rádi," opáčil Malone.

"Musíte mít v krvi oheň."

"Z toho už jsem vyrostl."

"Ach, ztracené mládí," zasmál se Ramirez a obrátil se k Sienně. "Paní Perryová, většina Američanů, kteří k nám jezdí, jsou důchodci. Jen zřídka se zde setkáme s ženou ze severu, která je tak mladá," Ramirez se odmlčel, "a tak krásná." Siennu jeho poklona vůbec nepotěšila. "Děkuji."

"Jste očividně moc mladí na to, abyste už byli na odpočinku - říká se to tak? Vyhrali jste v loterii?"

"Takové štěstí jsme bohužel neměli," povzddechla si Sienna. "Dále pracoval jako reklamní výtvarník v Abilene v Texasu." Vymysleli si krycí historku tak, aby odpovídala texaské dopravní značce na Exploreru a řidičskému průkazu.

"Jeho firma před několika měsíci zkrachovala."

"To je smůla," řekl Ramirez.

"Dále se vždycky chtěl stát malířem," pokračovala Sienna, "a tak když skončil ve firmě, řekla jsem mu, že mu sám bůh naznačuje, aby poslechl volání svého srdce. Vybrali jsme veškeré úspory a vydali se na jihozápad. Když Dále spatřil něco zajímavého, zastavili jsme a on maloval. Nakonec jsme zamířili na jih a teď jsme tady."

"Máte pro manžela velké pochopení, paní Perryová, takhle ho následovat na cestě za jeho snem"

"Sama chci jen to, co jeho učiní šťastným"

"To určitě děláte."

"Co?"

"Svého manžela šťastným."

Servírka přinesla pivo.

Ramirez pozvedl sklenici, ale než se stačil napít, vběhl do restaurace mladý voják a mával na něj, aby šel ven.

Ramirez přikývl a omlouval se Sienně: "Jak vidíte, musím vás opustit."

"Bylo fajn si s vámi popovídat," loučil se Malone.

Jenže Ramirez se vpíjel očima do Sienny. "Potěšení bylo na mé straně. Nos vemos."

Ramirez se otočil a zamířil ke dveřím a Sienna se rozrušeně zeptala: "Co to řekl na závěr?"

"Ještě se uvidíme."

Za Ramirezem a vojákem zaklaply sít'ové dveře.

Jejich rozhovor předtím sledovala celá restaurace a hosté se teď jen pomalu vraceli ke svým talířům.

Sienna se naklonila k Maloneovi a předstírala, že mu šeptá do ucha něžnosti. "Je mi zle. Myslím, že budu zvracet."

"Zhluboka dýchej."

"Celou dobu, co tu seděl, jsem měla strach, že se pozvracím." Oblíče se jí leskl mastným potem. "Nebylo to na mně poznat? O co mu, k čertu, jde?" šeptala, aby ji ostatní návštěvníci neslyšeli.

"Nemám ponětí." Malone se snažil vypadat co nejklidněji. Napil se piva a zalitoval, že si neobjednal něco silnějšího.

"Budme rádi, že nás nepožádal o doklady."

"Což znamená, že zase tak velký zájem o nás neměl. Třeba jen dostal chuť postrašit ubohého gringa. Ale faktem zůstává, že měl hromadu otázek. A ví toho o nás zrovna tolik, jako kdyby se na moje papíry opravdu podíval."

"Moc jsi mě neuklidnil," řekla Sienna.

"Sebe taky ne."

"Já to myslím vážně. Opravdu je mi zle. Pojďme odsud."

"Vyloučeno."

"Jakto?"

"Co když nás uvidí odcházet? Začne mu vrtat hlavou, čím nás tak znepokojil, že jsme ani nesnědli večeři."

"Ach bože."

"Nemáme na vybranou," uzavřel Malone.

Když se servírka vrátila, objednali si krevety. Malone Siennu obdivoval. Podřídila se nutnosti a snědla všechno, co měla na talíři. Cestou zpátky ale musel zastavit, aby se mohla vyvracet.

Sienna nespala. Ležela ve tmě obytného přívěsu, hleděla na strop a doufala, že ji pleskání vln jako vždycky uklidí. Ale moře jí tentokrát tolik žádaný klid nepřineslo. Třeba si Ramirez opravdu jen procvičoval angličtinu, uklidňovala sama sebe. Koneckonců, životní úroveň této oblasti závisí prakticky výhradně na turistickém ruchu. Proč by měl znepokojovat dva z mála návštěvníků, kteří tady ještě zůstali? To by nedávalo smysl. Ano, snažil se být přátelský, nic víc.

Jistě, je to tak.

Ale nedokázala se zbavit obav, že v restauraci se jen zopakovala scéna, kterou tak dobře znala z minulosti, z každé módní přehlídky, z každé akce, kterou navštívila, z každého večírku, z každé... Bez ohledu na to, že se nenalíčila, že nesundala klobouk, že neustále klopila zrak, přišel Ramirez k jejich stolu přiváben jejím zjevem.

"Musíme odsud odejít," řekla Chaseovi druhého dne ráno. Kruhy pod očima neklamně svědčily o probdělé noci, ale přesto měla daleko k vzhledu obyčejné a třeba i nehezké ženy, po kterém polovinu noci toužila.

Právě nakládali své věci do Exploreru, když ji zvuk motoru donutil se otočit. Zprvu si myslela, že je to rybářský člun, ale při pohledu na prázdnou hladinu zachytila koutkem oka jakýsi pohyb. Víc vpravo, ne ve vodě, ale na pobřeží. Vojenský džíp. Měl spuštěnou střechu a Sienna viděla, že v něm kromě řidiče nikdo jiný nesedí. A pak se odrazily dva záblesky od zrcadlových slunečních brýlí a Sienně se zastavilo srdce.

14

Ramirez zabrzdil těsně vedle zaparkovaných přívěsů. Fernandova manželka vyběhla a svolávala děti domů. Její poplašená reakce vykouzlila Ramirezovi na tváři výraz uspokojení. Vystoupil z džípu a urovnal si brýle na nose. V bezvadně vyžehlené uniformě jeho atletická postava ještě více vynikla - ploché břicho, rovná záda. Na opasku se mu významně houpalo pouzdro s pistolí. Bez úsměvu přistoupil k přívěsu. "Dobré ráno."

"Buenos dias" pozdravil Malone španělsky ve snaze o přátelský tón.

"Mluvte prosím anglicky." Kontrast mezi laskavými slovy a výhružným postojem bil do očí. "Náš rozhovor včera večer se mi tak líbil, že jsem hluboce litoval, když jsem musel odejít, a rozhodl jsem se vás navštívit."

Malone rozpráhl ruce v gestu, které mělo naznačovat, že návštěvník je vítán.

"Nebylo zrovna snadné vás najít." Ramirez hovořil výhradně k Sienně.

Malone si dokázal představit, jak na něj asi působí. Bez klobouku, který měla v restauraci na hlavě, byla její krása do očí. Navzdory neklidné noci beze spánku si její pleť uchovala ohnivý nádech.

"Vaše obětavost, s níž podporujete umělecké ambice svého manžela, na mě udělala hluboký dojem, a tak jsem se rozhodl, že se u vás zastavím a podívám se na jeho obrazy," řekl jí Ramirez.

"Nejsou tak zdařilé, jak bych si představoval," ozval se Malone, "ale..."

"Nesmysl. Zdá se mi, že jste až příliš sebekritický." Ramirez ukázal na plátno opřené o automobil; Malone ho už nestačil naložit. "Chystáte se k odjezdu?"

"Celodenní výlet nahoru podél pobřeží. Našel jsem jedno krásné místo, které bych si rád namaloval."

"Pořád mluvíte o krajinách, ale tohle je portrét vaší ženy."

"Občas ji také namaluju. Pro změnu."

"Nic krásnějšího jsem v životě neviděl." Ramirez se odvrátil od křivky Sienniných stehů, pasu a prsou ke skutečné postavě. "Překvapuje mě, paní Perryová, že nebydlíte ve městě. Necítíte se tady v té pustině příliš osaměle?"

"Dále říká, že se nechce rozptylovat."

"Já bych řekl, že vy ho dostatečně rozptýlíte."

"Líbí se nám tady to ticho a klid."

"Abych byl upřímný," vmísil se Malone, "snažíme se ušetřit. V Santa Claře bychom museli platit nájemné."

Ramirez stále mluvil pouze k Sienně. "Čím se tady bavíte, paní Perryová?"

Sienna zrozpačitěla. "Plavu. Čtu si. Občas si zaplachtime."

"A to vám stačí?"

"V Abilene jsme si pořád dělali starosti o Daleovu práci. Pak došlo k nejhoršímu a starosti z nás spadly. Tenhle prostý život nás docela uspokojuje."

"Abych si vynahradil svůj věřejší časný odchod, rád bych vás dnes pozval na večeři."

"Ale jistě. Dále a já budeme moc rádi."

"Pozvání platí vlastně jen pro..." Ramirez zamířil zrcadlová skla brýlí na Malonea. "Ukázal byste mi svou turistickou kartu?"

"Turistickou kartu?" zeptal se Malone zmateně. "Tady přece žádnou nepotřebujeme. Santa Clara je součástí Sonorské zóny volného obchodu."

"To je pravda. Ale tohle není Santa Clara a vy se nacházíte mimo zónu volného obchodu. Vaši turistickou kartu, prosím." Ramirez natáhl ruku.

"Žádnou nemáme."

"To je ovšem průšvih," prohlásil Ramirez.

"Souhlasím. Měli bychom se vrátit na hranici a vyřídit si ji."

"To nebude nutné."

"Ale vždyť jste právě řekl..."

"Mám na hranici nějaké jednání a turistickou kartu vám opatřím."

Malone se zamračil. "Pokud vím, měli bychom si ji vyzvednout osobně."

"Postarám se, aby celníci ve vašem případě povolili výjimku."

"To je od vás laskavé. Děkuje." Ramirez se zase věnoval Sienně. "Alespoň budu mít důvod vás znovu navštívit. Ale musím si ověřit

vaši totožnost. Imigrační úředník, který mi pro vás vystaví kartu, bude chtít vidět vaše papíry. Předložil byste mi řidičský průkaz, pane Perry?"

"Samozřejmě." Malone vytáhl z náprsní tašky průkaz a podal ho kapitánovi.

Ramirez se zadíval na Maloneovu fotografii, kterou do dokumentu vlepil texaský úředník, a přečetl jméno. "Dále Perry. Podoba odpovídá," dodal spokojeně a zastrčil průkaz do kapsy košile.

"Moment, proč mi ho berete?"

"Potřebuju ten průkaz, abych ho předložil na hranici jako potvrzení vaší totožnosti, až budu žádat o turistickou kartu."

"Ale..."

"Je to pouze formalita. Vráťím vám ho, hned jak přijedu zpět. Neměli jste snad v plánu odjet mimo oblast Santa Clary, že ne?"

"Ne"

"Tak vidíte. Vůbec ho nebudete potřebovat."

15

"Chce mě," řekla Sienna.

"Ano."

Strnule hleděli za Ramirezem, který se vracel podél pobřeží k Santa Clare.

"První, co udělá, je, že vloží jméno Dále Perry do počítače, aby našel něco, co by mohl proti nám použít." Sienna nedokázala odtrhnout zrak od odjíždějícího džípu. "Aby si ode mě vynutil sex."

"Ano." "

"Touhle dobou už člověk, pro kterého Perry pracoval, určitě ví, že jeho náprsní taška zmizela. Ať už je to můj manžel, nebo Laster, jeho počítačová odborníci pátrají, jestli se někdo nepokusí použít Perryho kreditní kartu nebo číslo sociálního pojištění."

"Ano."

"Brzo dostaneme společnost." Ramirezův džíp zmizel za závojem vzduchu tetelícího se vedrem a Sienna konečně odvrátila pohled. V ústech cítila sucho. "Tak mi prozrad', co budeme proboha dělat."

"Sama jsi to před chvílí řekla. Odjedeme."

"Ale jak? K hranici vede jediná silnice a tu střeží vojenská hlídka. Ramirez určitě přikázal svým mužům, aby si na nás dávali pozor."

Malone se otočil ke skalnatému hřebeni, který označoval jižní konec pláže. "Nemyslel jsem po silnici."

"Chceš obejít skály a dojít pěšky do nejbližšího města?" Sienna měla na mysli Puerto Pefiasco, které se rozkládá asi sto padesát kilometrů na jih od Santa Clary. "To potvrzuje celé dny a v tomhle vedru bychom tam také nemuseli vůbec dojít. Kromě toho Ramirezovi určitě dojde, kam jsme zmizeli, a pošle tam vojáky, aby si na nás počkali."

"Nemyslel jsem ani na pěší pochod."

"V tom případě..."

Malone hleděl do vln zálivu.

Sienna se zachvěla vzrušením. Pochopila.

"Až se Fernando vrátí z ryb, zaplatím mu, aby nás do Puerto Pefiasca odvezl," vysvětloval Malone svůj plán. "Budeme tam za pár hodin a Ramirez se do té doby určitě nevrátí a náš útek neodhalí. Najdeme nějakého Američana a vymyslíme si dojmavou historku o neštěstí, které nás potkalo. To by v tom byl čert, aby nás za pár stovek dolarů neodvezl do Států."

"Ale co bude s Fernandem? Ramirez ho okamžitě začne podezřívát, že nám pomohl. Přivedeme ho do velmi choulostivé a nebezpečné situace."

"Ne. Fernando může vždycky tvrdit, že jsem ho k tomu donutil. Ale víš co? Mám lepší nápad. Zaplatím mu, aby nám svůj člun přenechal. Potom může Ramirezovi říct, že jsem ho ukradl, a domluvit se s někým, aby ho odvezl na jih, a tam si člun zase vyzvedne."

Chvilí na sebe beze slova hleděli.

"Nemáme na vybranou." Sienně se zachvěl hlas.

"Neboj, všechno dobře dopadne." Malone ji objal. "Do půlnoci jsme zpátky ve Státech. Sedneme na autobus do Yumy, vyzvedneme si ve skladišti peníze a najdeme si jiné místo, stejně příjemné jako tohle."

Sienna ho pevně objala, jako by celou bytostí toužila mu uvěřit.

"Existují i jiné konce světa," utěšoval ji Malone. "Dnes v noci si řekneme, že jsme překonali další překážku."

"Ano, jistě."

"Netvař se tak sklesle. Slibuju, že se z toho dostaneme." Malone ji políbil a jeho láska jako by jí dodala nových sil.

"Pojď, musíme si pospíšet a sbalit se, abychom byli připravení, až se Fernando vrátí. Nesmíme ztrácet čas."

Čas, pomyslel si znepokojeně.

16

Většinu svého majetku nechali na místě. Sbalili si jen nejn nutnější toaletní potřeby a pár kousků prádla. Sienna opřela batohy o dveře do kuchyně, a když se ohlédla po obytném přívěsu, nedokázala potlačit smutek. Byl to jejich domov. Zbývající pesety - v hodnotě šestnácti tisíc dolarů - si rozdělili. Sienna si zastrčila několik bankovek do zadní kapsy džinsů, které si oblékla místo obvyklých šortek, a zbytek uložila do ruksaku. Malone schoval svou polovinu do předních kapes zelené rybářské bundy, kterou si brával na vyjížděky ve Fernandově člunu.

"Vidíš ho někde?" zeptala se Sienna.

"Zatím ne."

"Už jsou tři hodiny. Většinou už bývá touhle dobou zpátky, ne?"

"Fernando vždycky tvrdil, že pro rybolov jsou nejpříznivější dopolední hodiny."

"Tak kde je?"

"Je na tom určitě líp než my. Odpočívá. Už to nebude dlouho trvat."

Ale třetí hodina byla dávno pryč a Fernando se nevrátil ani ve čtyři, ani v pět. Když se slunce nachýlilo k západnímu obzoru, Sienna už nedokázala nervozitou v klidu postát. "Ramirez se může každou chvíli vrátit. Nebo se tu objeví můj manžel nebo..."

"Třeba se Fernandovi stala nějaká nehoda."

"Jestli si nepospíší, postihne nehoda nás."

Sienna neustále hleděla se strachem k severnímu pobřeží, kdy se za nejbližší dunou vynoří vojenský džíp.

Šest hodin. Sedm. Slunce se dotýkalo obzoru.

Z komínku na střeše Fernandova přívěsu se vyvalil kouř. Jeho žena připravuje na dřevěném uhlí večeři. Vojáků se očividně bála a ještě dlouho po Ramirezově odjezdu zůstala schovaná vevnitř. Když konečně vyšla i s dětmi ven, vůbec je k jejich přívěsu nepustila a celé odpoledne Malonea a Siennu sledovala s těžkým podezřením v očích.

"Myslí si, že jsme na ně přivolali neštěstí," podotkl Malone.

"A přineseme ho ještě víc."

"Slyším motor."

Zanedlouho se skutečně objevil motorový člun s Fernandem u kormidla.

"Díky bohu," vydechla Sienna.

Fernando odbočil k pobřeží a Sienna s Malonem se rozběhli k pláži. Malone vstoupil po kolena do vody a pomohl Fernandovi vytáhnout člun na břeh. Za těch několik týdnů Sienna pochytila dost španělských slov, aby rozuměla, že Chase říká: "Báli jsme se, že se vám něco stalo."

Ale rybář odpověděl tak rychle, že jí Malone musel přeložit, že se v Santa Claře zdržel s agenty společnosti, které prodává ulovené ryby.

Fernando upevnil kotvu, aby mu loďka za nočního přílivu neuplavala, a neklidně se ohlédl na svou pod-mračenou manželku, která vyšla zpod stříšky přívěsu a pomalu se k nim blížila. "Co se stalo?" zeptal se jí španělsky.

Fernandův neklid se prohloubil, když se od manželky dozvěděl o návštěvě armádního důstojníka, a změnil se ve zděšení, když ho Malone požádal, jestli by si se Siennou mohli půjčit jeho člun, odjet s ním do Puerto Peñasca a tam ho nechat, aby si ho mohl později zase vyzvednout.

"Ne!" Fernandova žena zvedla poplašeně ruce.

"Dám vám pět set dolarů," nabízel Malone. Ne"

"Ne."

"Sedm set."

"Ne!" Žena popadla Fernanda za ruku a táhla ho k přívěsu.

"Tisíc."

Takovou částku Fernando nejspíš ještě nikdy ani neviděl, natož aby ji vlastnil, a než ho manželka strčila do dveří a zabouchla je, něco na ně spěšně vyhrkl.

"Řekl, že se ji pokusí přemluvit," vysvětlil Malone Sienně.

"Pokusit se nestačí." To už Sienna zase s obavami hleděla k severu. Zešeřilo se, ale kdyby se blížilo nějaké auto, jistě by je viděla. "Kdyby nám ho neprodal, prostě si ten zatracený krám vezmeme. Přes noc tady v žádném případě nezůstanu."

"Nabídnu mu tolik peněz, že neodolá," prohlásil Malone.

"Dej mu třeba všechno, jen ať jsme odsud pryč."

Zamířili k Fernandovu přívěsu. Pod nohama jim křupal písek a slyšeli, jak se manželé uvnitř hádají. Když Malone zaklepal na dveře, žena vykřikla: "Běžte pryč!"

Malone přesto otevřel a vstoupil. Děti ho vyděšeně pozorovaly.

"Přelož, co jim chci říct," požádala Sienna.

Pokusila se stručně vysvětlit, jak se bojí svého manžela, který ji pronásleduje.

Mexičanka si zakryla dlaněmi uši.

"Ať jdou k čertu," vzdala se Sienna. "Nějak je zabav a já zatím odnesu batohy do člunu."

Vyběhla z přívěsu a běžela k jejich dočasnému domovu, který se právě chystali opustit. Červánky už potemněly. Sienna prudce otevřela a sáhla pro oba batohy.

Ze stínu kuchyňky se vynořila čísi ruka a uchopila ji za paži.

17

"Dobrý večer, paní Perryová."

Ramirez jí vtáhl do šera přívěsu. Pevně jí svíral zápěstí, ale Sienna přesto cítila ještě silnější svírání v hrdle, jako by ji někdo škrtil.

"Nebo vám mám říkat paní Bellasarová?"

"O čem to mluvíte?" podařilo se jí vypravit sípavým chrapotem.

Ramirez si ji otočil k sobě, objal ji kolem zad a přitáhl si ji blíž.

Sienna se roztřásla.

"Nemusíte se bát. Nikomu jsem o vás neřekl." Přitiskl si Siennu těsně k tělu. "Trochu jsem si pohrál s počítačem. Zjistil jsem vaše skutečná jména. A zjistil jsem také, že vás hledá CIA. Ale žádný strach, zatím jsem přerušil spojení. Vaše tajemství je jen moje." Ramirez objal Siennu i druhou paži. "Ale co je to za tajemství? Proč vás CIA hledá? A nejdůležitější otázka. Co mi dáte odměnou za to, že neohlásím, že jsem vás našel?"

Ramirez se k ní sklonil, aby ji políbil. Sienna odtáhla hlavu a snažila se mu vyprostit ze sevření. Ramirezovy rty znovu hledaly její ústa. Když Sienna zaklonila hlavu, přitiskl ji vši silou k sobě. Sienna mu dupla na nohu.

Ramirez ji udeřil.

Na okamžik se jí zatmělo před očima. Ramirez ji udeřil podruhé a Sienna náhle ležela na podlaze. Jako v mlze zahlédla, jak se rozhání nohou, aby ji kopl, a s hrůzou si pomyslela, že je to Derek, že je zpátky v hotelovém pokoji v Istanbulu, že ji Derek kope a...

Něco prasklo a venku se mihla nezřetelná postava. Sienně se vyjasňovalo v hlavě a uvědomila si, že ten zvuk vydaly přibouchnuté dveře přívěsu a že ta postava je Chase, který odhodil Ramireze a srazil ho na kuchyňský stůl.

Stůl povolil a oba muži se zřítili na zem. Sienna se zoufale rozhlížela kolem sebe a hledala, čím by Ramireze praštila. V šeru nedokázala rozeznat jednoho od druhého, jak se převalovali tu na jednu, tu na druhou stranu a častovali se údery. Jeden z nich zasténal. Oba namáhavě oddechovali. Vyškrábali se na nohy a vrazili do kuchyňské linky. Ve dřezu zarachotil šálek a z příborníku vypadl talíř a rozbil se.

Jeden ze zápasníků zavrával po úderu do obličeje a praštil soupeře do žaludku. Zasažený muž se bolestí přikrčil, a když se zase napřímil, jeho silueta se ocitla proti hasnoucí obloze za oknem kuchyňky. Postava zvedla pravou ruku.

Něco v ní držela. Pistole! Ramirez. Sienna se nadechla a chtěla vykřiknout, aby Chasea varovala. Pozdě. Výstřel zaburácel s ohlušující silou. Sienně zvonilo v uších, že téměř neslyšela sama sebe křičet.

Kulka roztržila okno. Chase se sápal po Ramirezově ruce se zbraní a snažil se mu ji vykrotit. Další výstřel. Oslepující záblesk z hlavně. Sienně prolétla kulka těsně kolem hlavy. V uších jí bolestně dunělo, ale vůbec si toho nevšímal.

Klesla na kolena. Po čtyřech se blížila ke stolu a poslepu hmatala kolem sebe, až našla zlomenou nohu. Její širší konec se rozštípl a vytvořil bodec podobný oštěpu. Sienna nohu uchopila a vši silou zarazila hrot Ramirezovi do zad. Kapitán zaječel bolestí. Oba muži ztratili rovnováhu, a když padali, vyšel z pistole třetí výstřel.

Sienna popadla další ulomenou nohu a rozpřáhla se, aby praštila Ramireze clo hlavy, ale zápasníci se dostali mimo světlejší obdélník okna a Sienna nedokázala rozeznat, kdo je kdo.

"Chasei! Kde jsi?"

"Tady!"

Sienna udeřila Ramireze do hlavy tak silně, že se jí primitivní zbraň zlomila v ruce.

Odhodila ji a rychle zvedla další dřevěnou nohu. Tentokrát cítila, že lebka pod úderem povolila, ale Ramirez na ránu vůbec nezareagoval. Nepohnul se a zdálo se, že ji vůbec necítil.

18

Několik vteřin zůstali bez hnutí všichni a jediný zvuk, který se v přívěsu ozýval, bylo Maloneovo namáhavé oddychování. On sám slyšel, jak mu srdce buší jako o závod.

"Je mrtvý?" zeptala se Sienna, když konečně byla mocna slova.

"Ano."

Sienna ucítila v hrdle hořkou chuť žluči.

"Jsi v pořádku?" zeptal se jí Malone.

"Myslím..." Sienna si utřela ústa, "...že ano."

Venku se ozvalo vzdálené zahřmění, od zálivu se blížila bouřka.

Malone se opřel o příborník. "Jak to, že jsme neslyšeli jeho džíp?"

"Venku není. Určitě zaparkoval dál na pláži a připlížil se sem."

Hrom zaburácel hlasitěji.

Sienna a Malone se objali.

"Říkal mi paní Bellasarová."

"Kristepane."

"Říkal, že si nás prověřil přes počítač." Sienně se zachvěla ramena potlačeným vzlykem. "Věděl, že nás hledá CIA."

"Jestliže vložil do počítače jméno Dále Potter, dám krk, že v agentuře se rozezněly na poplach všechny zvony. Špicl tvého manžela, který mu prozradil náš úkryt v tom domě ve Virginii, ho už určitě informoval a Bellasar je na cestě sem." Znovu zaburácel hrom a Malone vyhlédl z okna. "Moc času nám nezbyvá."

"Ale co uděláme s..." Sienna ukázala na mrtvolu. "Nemůžeme ho tady jen tak nechat. Mexická policie si určité dá jeho smrt do souvislosti s námi a máme na krku další pronásledovatele."

Malone usilovně uvažoval a srovnával si v hlavě myšlenky. "Přivážeme k tělu něco těžkého a hodíme je do zálivu. Jeho džíp. Musíme ho najít. Odvezu ho do Santa Clary a ty pojedíš za mnou v Exploreru." Mozek mu pracoval na plné obrátky. "Zaparkuju džíp na kraji města, aby to vypadalo, že ho tam nechal Ramirez. Příliv a bouřka zahladí stopy kol na pláži. Když budeme opatrní a nezanecháme po sobě žádné otisky prstů, policie nebude moci dokázat, že jsme měli s jeho zmizením něco společného."

"Ale ty výstřely..."

"Jsme moc daleko od civilizace, aby je někdo zaslechl. Ano, je tady Fernando, který je slyšel, ale ten se příliš bojí úřadů, než aby šel na policii a vyklopil tam všechno, co ví." Malone se snažil nevnímat, jak rychle se mrtvým tělem šíří posmrtná strnulost, a prohledal Ramirezovi kapsy. Našel klíčky od džípu, ale to mu nestačilo. Potřeboval řidičský průkaz na jméno Dále Perry. Kde je? Musím ho najít! "Tady. Díkybohu." Průkaz našel v zadní kapse vojenských kalhot. "Rychle! Pomoz mi ho odnést ke člunu, než se bouřka moc přiblíží."

Malone vzal mrtvolu za ruce a začal ji zvedat, ale pak si všiml, že Sienna stojí nehnutě jako solný sloup.

Teprve další zahřmění ji zasadilo ostruhy. Sehnula se, uchopila tělo za nohy, otrásla se a zvedla.

Táhli mrtvolu přes přívěs. Malone šel vpředu a postupoval pozpátku k síťovaným dveřím. Opřel se do nich zadkem a otevřel. Přechytl si tělo, aby mu nevyklouzlo, a udělal krok dozadu. Záblesk blesku osvětlil Sienninu tvář a Malone ztuhl

při pohledu na výraz hrůzy v jejím obličejí.

Něco ji vylekalo, ale nebyla to Ramirezova mrtvola. Něco nebo někdo za ním.

Malone se otočil.

Další záblesk odhalil Bellasara, Pottera a tři tělesné strážce.

"Měli jste počítat s tím, že vás najdu," řekl Bellasar.

Sienna zalapala po dechu.

"Vynášíte odpadky?" zeptal se Bellasar s krutou ironií v hlase.

Malone pustil mrtvolu a narovnal se.

Ne dost rychle.

Potter ho praštil hlavní pistole do čela. "Nejdřív se postaráme o tento odpad."

19

Maloneovi tekla po obličejí krev. Nechal se bez odporu zvednout a dva muži ho odnesli do tmy přívěsu. Jako z dálky slyšel, jak se Bellasar na cosi naléhavě vyptává.

Sienna odpovídala šeptem a Malone byl příliš oblužený, aby jí rozuměl. V dané chvíli si uvědomoval jen to, že ho kdosi neurvale srazil na židli.

Další nesrozumitelné hlasy. Něco se mu zamihotalo před očima. Nejdřív si myslel, že se venku zablesklo a že má po ráně do hlavy sníženou schopnost vidění. Ale pak bliklo druhé světélko, třetí, tma uvnitř se začala rozptylovat a konečně mu došlo, že jsou to svíčky. Bellasar donutil Siennu vytáhnout je ze zásuvky a zapálit. Čtvrtá a pátá. V přívěsu se rozjasnilo.

"Další portréty." Bellasar měl tvář zkřivenou vztekem. Sevřel ruku v pěst, rozmáchl se a udeřil do Siennina obličejí na plátně tak silně, že je protrhl. "Nějak jsem ztratil původní nadšení pro vaši práci." Zaklel a mrštil obrazem do rohu. Rám narazil na zeď a rozštípl se. Bellasar přistoupil k Maloneovi a prudkým úderem do brady ho srazil i s židlí na zem.

Malone se rozplácl po podlaze. "Vzpomínáte, jak jsem vás varoval, že se mě ženy nesmíte ani dotknout?"

Malone nedokázal bolestí promluvit.

Přívěsem otřáslo zaburácení hromu.

"Zvedněte ho."

Surové ruce vytáhly Malonea na nohy.

"Přidrže ho. Pevně."

Očima zakalenýma bolestí Malone viděl jako ve snu, jak si Bellasar nasazuje kožené rukavice.

"Ne!" vykřikla Sienna.

Úder do žaludku by Malonea zlomil v půli, kdyby ho Bellasarovy gorily nedržely tak pevně. Druhá rána mířila na nos, další znovu na břicho. Pak přišla na řadu ústa. Potom...

Poslední, co vnímal, než upadl do bezvědomí, byl Siennin výkřik.

20

"Ty ho zabiješ!"

"O to mi jde." Bellasar se znovu rozmáchl pěstí.

Sienna se vytrhla muži, který ji držel, a popadla Bellasara za paži, ještě než Malonea udeřil. "Dereku! Na kolenou tě prosím..."

"Budeš prosit ještě víc, až dojde řada na tebe."

"Mně je jedno, co se mnou uděláš! Ale jeho nechej naživu! Jestli jsi ke mně někdy něco cítil..."

Bellasar se ohnal a odhodil ji od sebe. Sienna narazila na stolec a srazila na podlahu svíčku.

Přívěsem otřásl prudký poryv v větru.

"Bouřka už je hodně blízko," podotkl Potter.

Svíčka po dopadu nezhasla a teď vesele plápolala.

Malone měl oteklý obličej zalitý krví, která zlověstně pleskla, když ho Bellasar znovu udeřil.

Na kovovou střechu přívěsu zabubnovaly první kapky deště.

"Přivezte auto. Stojí tam, kde jsme ho nechali, když jsme sledovali džíp," obrátil se Potter na jednoho z tělesných strážců.

Plamínek svíčky přeskočil na koberec.

"Hod'te sebou," řekl Potter strážnému, "protože jakmile udeří bouřka, už ho nenajdete. Nerad bych tady uvízl."

Strážný vyběhl z přívěsu.

"Uhaste ten oheň," přikázal Potter druhému strážnému,

"Ne," zarazil ho Bellasar. "Jen ať hoří. Ať tady všechno shoří!"

Z koberce stoupaly spirály kouře. Bellasar naposledy Malonea uhodil, znechuceně se zadíval na rukavici potřísněnou krví a mávl na své gorily, ať malíře pustí.

Malone se svalil na podlahu kuchyňky.

Sienna se k němu rozběhla, ale Bellasar ji chytil za ruku.

Noční oblohu rozjasnil krivolaký blesk a bubnování deště na střeše zesílilo.

"Řítí se na nás pěkná mela," poznamenal jeden ze strážných.

Plameny se rozběhly po koberci a začaly olizovat portréty opřené o stěnu.

"Ještě se na ně naposled podívej," vyštěkl Bellasar a táhl Siennu z přívěsu.

Sienna vykřikla. A křičela a křičela. Nemohla se ovládnout. Cítila, že ji každým okamžikem prasknou hlasivky, ale nepřestávala křičet a snažila se vyškubnout Bellasarovi, který ji táhl ven. Plameny šlehaly dobrého půl metru vysoko.

Po písku se kolébal velký automobil s pohonem na všechna čtyři kola. Reflektory prožezávaly tmou dvěma kužely.

Stěrače se míhaly sem a tam a měly co dělat, aby zvládly přívaly deště. Bellasar s ní smýkl tak brutálně, že Sienna vyvrávorala z přívěsu a ztratila Malonea z očí.

Bellsar ji hodil jako pytel dozadu do auta. Sienna se vyškrábala na kolena a vyhlédla zadním oknem. Ze dveří přívěsu se valil kouř, kterým probleskovaly oranžové jazyky. Automobil se rychle vzdaloval a za chvíli zmizely obrysy přívěsu v dešti a tmě a byly vidět jen plameny. A pak už Sienna neviděla ani ty, oči oslepené závojem slz.

DEVĚT

1

Fernando se ohlédl ke dveřím. Venku něco ostře prásklo.

Jeho žena strnula strachem. "Co to bylo?" zeptala se španělsky. "Znělo to jako..."

"Výstřel." Fernando nesmlouvavým gestem přikázal dětem, ať se drží stranou, a opatrně otevřel dveře. V houstnoucím soumraku se zadíval k přívěsu, kde žil Dále s manželkou. Výstřel se ozval právě odtamtud. Ale to je přece nesmysl. Dále a Beatrice by přece po sobě nestříleli. Že by se vrátil ten důstojník? Pak zazněl druhý výstřel. A třetí.

"Měli bychom jim pomoci," řekl své ženě, když se probral z leknutí.

Ale nohy mu zdřevěněly a nedokázal udělat ani krok.

Zarachotil hrom. Od jihu se blížila hradba temných mračen.

Fernandovu pozornost upoutal jakýsi pohyb na severu a za okamžik v posledních paprscích denního světla zřetelně rozeznal asi padesát metrů daleko pět mužů v oblecích. Spěšně kráčeli k přívěsům. Jeden z nich byl nápadně malý a podsaditý, tři vysokého vzrůstu s širokými hrudníky. Ale z páteho, který je vedl, vyzařovala mnohem větší síla, přímo děsivá, i když nebyl vyšší než ona trojice. Měl tmavé vlasy a ostře řezané rysy zrůzněné emocemi. Vztekle pochodoval kupředu a nic ho nemohlo zastavit.

Hrom zahřměl ještě hlasitěji.

"Tady nemůžeme zůstat, hrozí nám nebezpečí," zašeptal Fernando. "Musíme utéct."

"Ale kam?"

Fernando okamžitě pomyslel na jeskyni, v níž přečkali loňský hurikán. "Do jeskyně. Rychle. Vezmi děti."

Popadl syna za ruku, vyběhl s ním z přívěsu a jen doufal, že je muži neuvidí. Nevšímal si blesků křižujících oblohu a burácivého hřmění a běžel prohlubujícími se stíny k nejbližšímu písečnému přesypu.

Kéž bychom ho oběhli, aniž by nás spatřili, modlil se. Ještě nikdy v životě necítil tak zlou předtuchu. Ty muže jako by obklopovala hrozivější temnota než blížící se bouře. Zamrazilo ho, ale ne pouze porывem náhle ledového větru, a Fernando se rozběhl ještě rychleji. Částečně krytí vysokou dunou, spěchali Fernando a jeho rodina ke skalnatému hřebenu a úzkému, téměř neviditelnému vstupu do jeskyně.

Ale ani v černé tmě skalní dutiny se Fernando necítil v bezpečí. Pravda, jejich útočiště by těžko někdo objevil, to by musel - zejména když se soumrak kvapně mění v noc - stát přímo u vchodu, ale co stopy, které po sobě v písku zanechali? Jestli ti chlapi mají baterky...

Přestaň panikařit, okřikl se Fernando v duchu. Proč by se o nás měli ti lidé starat. Zajímají je jen Dále a Beatrice. Na nás jim přece vůbec nezáleží.

A o to právě jde. Na nás nezáleží, my nic neznaménáme. Jestli si nás všimnou a dojde jim, že se staneme svědky...

Nemůžeme tady čekat jako ovce na porážce, až nás zabijí.

"Musím smazat naše stopy!"

Fernando se spěšně vyplížil z jeskyně a plazil se k místu, kde otisky nohou zahýbaly kolem přesypu. Strhl si košili a začal jí zametat stopy. Couval k jeskyni a snažil se uhladit písek, jak nejlépe to šlo. Prudký závan mu málem vyrval košili z rukou. Na záda mu dopadly první kapky, vzápětí další, hustěji, ledové krůpěje ho bodaly do rozpálené holé kůže.

Nemusím ty otisky maskovat, uvědomil si. Déšť se o to postará za mě.

Ale co když sem ti muži přijdou ještě předtím?

Rozeklaný blesk ho na okamžik oslepil a Fernando se náhle cítil děsivě zranitelný. Vždyť ho musí být odevšad vidět! S rachotem hromu, kdy ho zase obklopila tma, se vrhl do úkrytu za přesypem. Ozývalo se jen skučení větru.

A pak příjždějící automobil.

Reflektory šlehly po písečných dunách a Fernando slyšel, že auto zastavuje. Práskly dveře přívěsu. Beatrice ječela jako smyslů zbavená. Zvuky zápasu. Bouchnutí dveří auta. Reflektory opsaly široký půlkruh.

Podle zvuků ti chlapi Beatrici odvěkli, uvažoval Fernando.

Ale co se stalo s Dalem?

Bičován přívaly deště, Fernando opatrně vyhlédl za přesyp. Ve tmě mizela koncová světla auta, ale Fernando se díval jinam - vyděšeně pozoroval plameny rysující se za okny Daleova přívěsu. Venku přede dveřmi leželo mrtvé tělo.

Fernando se rozběhl. Prudký písečný vír ho málem srazil na kolena, ale nakonec stál před přívěsem. Byl přesvědčen, že ten mrtvý je Dale, ale teď si překvapeně hvízdal, když našel muže ve vojenské uniformě. Kde může být?

Fernando nahlédl sít'ovými dveřmi dovnitř. Plameny šlehaly zprava z obytné místnosti a rychle se šířily doleva ke kuchyňce a ložnici. Fernando zvedl ruku, aby si chránil obličej před sálajícím žářem, a postoupil dál. Nahlédl do kuchyňky, kde na podlaze ležel Dále. A v tom okamžiku mu plameny zahradily cestu.

Nehýbá se. Obličej má zalitý krví. Nejspíš je mrtvý. Byl bych blázen, kdybych...

Než si Fernando uvědomil, co dělá, vyběhl z přívěsu a spěchal vlevo k oknu do ložnice. Když Dále opravoval následky loňského hurikánu, zakryl trhlínu v levém zadním rohu přívěsu nepromokavou plachtou. Fernando vsunul prsty pod okraj a trhl. Plachta pleskla a prudký závan větru ji odnesl do tmy. Fernando, na kost promočený, se soukal úzkou mezerou dovnitř. Kroutil se ze strany na stranu a rozdíral si holé břicho i záda, ale konečně se protáhl do ložnice.

Kouř valící se do místnosti v něm vyvolal záchvat dávivého kašle, ale Fernando neohroženě postupoval kolem postele ke dveřím. Otevřel je a ocítl se tvář v tvář ohnivě stěně hučící v kuchyňce. Ten pohled ho málem připravil o veškerou

odvahu. "Ježíši Kriste, panenke Marie a svatý Josefe, stůjte při mně." Vrhel se do plamenů. Cítil, jak se mu škvíří vlasy, ale to už nahnatal Daleovy nohy. Uchopil je a se zoufalým úsilím zatáhl. Tělo klouzalo přes trosky rozbitého stolu a narazilo do příborníku. Fernando zakopl a zavrával dozadu, ale Daleovy nohy nepustil. Těžce dosedl na zem, a i když i tam začínalo být nesnesitelné vedro, ještě nikdy necítil nic tak příjemně chladivého jako linoleum na podlaze v ložnici. Spěšně táhl Dalea do rohu a natočil ho hlavou k otvoru. Dovnitř se prodíral déšť hnáný skučícím větrem. Fernando se s bušícím srdcem protáhl ven, otočil se a zbledl, když viděl, že plameny si už prorazily cestu do ložnice.

Popadl Dalea za ramena a zatáhl. Z otvoru vyklouzla hlava. Fernando viděl, jak oheň stravuje postel, a zatáhl silněji. Do úst mu vnikl poryv vichřice a připravil ho o dech. Tahej! povzbudil se nehlasně. Jenže tělo se vzpříčilo a ani se nehnulo. Dále měl přední kapsy rybářské bundy nacpané k prasknutí a teď jimi zachytil o prkna ve stěně. Vysvléct Daleovi bundu by Fernando nedokázal. Škubl za vyboulené kapsy, uvolnil je a pak vši silou zatáhl za ramena. "Sláva!" vydechl triumfálně, když se objevil hrudník a po něm břicho. Stehna. Poslední vypětí, a Fernando znovu sedl na zadek. Dále přistál vedle něho v provázcích deště, který je nemilosrdně bičoval, hnán vichřicí.

Fernando ovšem neměl čas odpočívat a sbírat síly, natož přemýšlet o počasí. Plameny už olizovaly úzkou mezeru, kterou na poslední chvíli unikli pekelné výhni. Fernando zvedl tělo na nohy, přehodil si je přes rameno a shrbený klopýtal ke svému přívěsu. Vpadl dovnitř a nechal bouři za sebou. Složil Dalea na podlahu a hnát ve tmě kolem sebe, až našel svíčku. Zapálil ji. Když v jejím mihotavém světýlku uviděl tu spoušť, zasténal zděšením. Daleův obličej byl k nepoznání oteklý, rozmlácený a slitý krví, kterou ani průtrž mračen nedokázala smýt. Z nosu se vyvalil proud čerstvé krve a Fernando se zachvěl. Ne chladem, i když byl do pasu nahý a promočené kalhoty se mu ledově lepily ke stehnům a lýtkům, ale radostným vzrušením. Uvědomil si, že mrtvolý nekrvácejí.

"Chvála bohu na výsostech. On žije."

2

Probrala ho bolest. Bodala. Hryzala. Trhala. Obličej v jednom ohni pulzoval mučivou agónií, jen jen vybuchnout. A temeno. A břicho, ach bože, moje břicho! Pravá strana hrudníku...

Nervová zakončení se probouzela k životu a probírala ho z deliria do stavu mráкотného vědomí. Malone s největším vypětím sil pootevřel víčka. Záblesk křečovitě bolesti ho málem znovu poslal do bezvědomí. Mezi stíny spatřil blikající plamínek. Požár. Leží na podlaze přívěsu a už ho olizují plameny! Sienna! Kde je... Malone zasténal a pokusil se odplazit z dosahu ohně. Popadly ho jakési ruce - Bellasari lidé. Před očima se mu objevil čísi obličej - Bellasar ho chce znovu udeřit. Malone sebou prudce zmítal, aby se vymanol ze sevření, a způsoboval si tak nesnesitelnou bolest.

Vzdálený hlas řekl něco, čemu nerozuměl.

Bojoval dál.

"Klid, ležte," řekl ten hlas.

Španělsky.

"Jste v bezpečí," uklidňoval ho hlas.

Malone s největším vypětím přinutil víčka otevřít se na širší šterbinu a zaostřil pohled na tvář porostlou šedivým strništěm a scvrklou nekonečnými roky tvrdé práce na žhavém slunci.

"Jste v bezpečí," zopakoval Fernando.

Jakýsi pohyb. Malone ztuhl napětím, než si uvědomil, že mu Bonita, Fernandova žena, otírá kouskem hadříku čelo.

Další pohyb. Malone stočil zrak do kouta, kde se k sobě zděšené choulily Fernandovy děti.

Nedokázal dýchat nosem, a tak otevřel ústa. V čelistech ho prudce zabolelo, a když se pokusil zhluboka nasát vzduch do plic, žebra na pravé straně hradního koše vehementně zaprotestovala ještě mučivější bolestí.

Venku skučela vichřice a déšť bičoval okna.

"Sienna," podařilo se mu vypravit rozbitými rty. "Kde..."

Fernando se zatvářil vyděšeně, jako kdyby si myslel, že zraněný blouzní v deliriu.

A moc se nemýlí, uvědomil si Malone. Nejen že promluvil anglicky, ale Fernando přece nikdy o Sienně neslyšel. Zná ji pod jménem Beatrice, stejně jako on je pro něj Dále.

"Beatrice," zašeptal Malone. "Donde está? Qué pasa?"

Fernando si s Bonitou vyměnil znepokojený pohled.

"Qué pasa?" opakoval Malone naléhavě.

Fernando si povzdechl a řekl mu, co ze svého úkrytu za přesypem slyšel.

Malone zavřel oči, psychická bolest byla mnohem silnější než ta, kterou cítil v celém těle. Představoval si, jakou hrůzu asi Sienna prožívala, když ji donutili nasednout do auta. A jak musí trpět teď, kdy ji Bellasar už určitě seznámil se strašlivým osudem, který jí jeho zvrácená mysl připravila.

Jestli vůbec ještě žije.

Jak je to dlouho, co odjeli? Malone si namáhavě pročistil myšlenky. Podíval se na hodinky. Půl jedenácté. Bellasar je se svými muži přepadl krátce po západu slunce, tedy zhruba kolem tři čtvrtě na devět. Malone netušil, jak dlouho se útočníci zdrželi, když ho Bellasar zmlátil do bezvědomí, ale pochyboval, že by tady zbytečně otáleli. To znamená, že mají asi devadesáti-minutový náskok.

Touhle dobou se už nejspíš blíží k hranici, pomyslel si ztrápeně. Ale pak ho něco napadlo. Ne, možná se mýlím. Bušení deště do oken mu připomnělo, že bouřka mohla Bellasara zdržet. Třeba museli dokonce vyhledat úkryt v Santa Clare.

Pořád existuje jistá naděje.

"Pomozte mi vstát," požádal Fernanda.

"Ne. Nesmíte se hýbat."

"Prosím vás." Malone zkrivil tvář bolestí. "Pomozte mi vstát."

"Ale..."

Malone se roztráveně posadil. Zvedal se mu žaludek, jak v sobě sbíral síly, aby se postavil.

"Loco." Fernando ho zvedl.

Malone zavrával, a kdyby ho Fernando nezachytil, skácel by se k zemi. Zašmátral rukou po přední kapse bundy.

"Pomozte mi povolit ten zip."

Fernando zmateně poslechl a jeho zvědavost se změnila v úžas při pohledu na tlustý svazek peset, který Malone vytáhl z kapsy.

"Polovina je vaše."

"Cože?"

"Trochu peněz si musím nechat. Budu je potřebovat, než se dostanu do Yumy. Zbytek..." Malone musel počkat, než se mu přestane divoce točit hlava. "Váš podíl má hodnotu čtyř tisíc dolarů."

Fernandova manželka zalapala po dechu.

Malone nahmatl v kapse džínsů klíčky od Explorera a vytáhl je. "Zachoval jste se jako věrný přítel."

"De nadá." Fernando měl dojetím stažené hrdlo.

"Potřebuju od vás už jenom jednu věc."

Fernando napjatě čekal, co to bude.

"Pomozte mi do auta."

3

V tónu, jakým to Malone řekl - nebo snad v pohledu -, bylo něco neodvolatelného, protože Fernando už nenamítal ani slovo. Přikývl a objal zraněného zleva kolem pasu, aby co nejvíce ulehčil pohmožděným žebřím.

Malone otevřel dveře přívěsu, ale zuřivý výpad vichřice je srazil zpátky. Malone se pevně vzepřel a vykročil do temnoty běsnících živlů. Podepírán Fernandem a promočený do poslední nitky, belhal se pomalu ke spáleništi. Ani tak divoká průtrž mračen nedokázala požár úplně uhasit, z kouřících trosek stále prošlehávaly oranžové jazyky, které jim svítily na cestu k autu zaparkovanému nedaleko přívěsu.

Jen kdyby se oheň nerozšířil až k... Maloneovi se obavami rozbušilo srdce a navzdory dešti a ledovému větru se silně potil. Ve vzduchu cítil kouř. Blesk osvětlil levou stranu Explorera. Malone přejel rukama po oknech a ke svému uspokojení zjistil, že nejsou rozbitá. "Fernando! Jak vypadají pneumatiky?" snažil se přehlušit bouří. "Jsou v pořádku?"

"Ano."

"Pomoz mi dovnitř."

Fernando ho usadil za volant. Namáhavým úsilím se Maloneovi zatmělo před očima a bolest v hrudníku bodavě zesílila. Poslepu se snažil vsunout klíček do zapalování.

"Myslíte, že to dokážete?" staral se Fernando.

"Musím."

"Budu se za vás modlit."

"Budu to potřebovat." Malone otočil klíčkem. Na okamžik se zachvěl obavou, že voda pronikla do elektrického systému auta, ale po krátkém zaváhání se motor probudil k životu. Malone rozsvítil reflektory. Světlo se jen obtížně prodrálo tmou a provazy deště. Když zapnul stěrače, zahlédl, jak Fernando běží ke svému přívěsu. Zařadil rychlost a sešlápl plyn. Zpod kol vylétly gejzíry písku a Explorer se pomalu pohnul směrem k Santa Claře.

Vlny hnané vichřicí dosahovaly několikametrové výšky a příboj je hnál po pláži mnohem dál než jindy. Malone musel zabočit blíže do vnitrozemí - k dunám skrytým v temnotě - a zpomalit, aby nenarazil do některého přesypu a neuvízl v něm. Taková ztráta času, vztekal se.

Uvědom si, že Bellasar čelil stejným potížím, uklidňoval se vzápětí. Musel překonávat stejné překážky. Ve skutečnosti se jeho náskok nezvětšuje.

Ale pořád vyrazili půldruhé hodiny přede mnou a tehdy bouřka tak divoce neřádila.

Malone nepochyboval, že Bellasar míří k nejbližšímu většímu letišti, tedy do Yumy. Bez tryskového letadla - a to se musel zdržovat na americké půdě, a ne ve svém sídle ve Francii - by se sem tak rychle nedostal.

Ale v takovém počasí nikam nepoletí, utěšoval se Malone. Když nemůže odstartovat, devadesátiminutový náskok nic neznamená.

Kužely reflektorů vyloupily ze tmy rozsedlinu, v níž se valila voda. Než stačil Malone přibrzdit, Explorer se zhoupł a vjel do rozbouraného proudu. Voda se rozstříkla na všechny strany a zaplavila přední sklo. Malone řídil naslepo a obával se, aby se auto nepřevrátilo. Kde se tu proboha vzal ten potok? uvažoval. Tolikrát jsem přece po té pláži projel a nikdy jsem na takovou překážku nenarazil. Ale pak si vzpomněl na četné široké a mělké prohlubně. Jistě vyschlá koryta, která se za silného deště plní vodou stékající z kopců na západě.

Vlna ze skla opadla a Explorer se vyšplhal na protější břeh, kde jím začloulmal prudký poryv v vichřice. Po pár metrech se před Malonem objevilo ve světle reflektorů další koryto, tentokrát mnohem širší. Malone reflexivně dupl na brzdou a okamžitě si uvědomil, jak závažnou chybu udělal. Zablokované pneumatiky klouzaly po mokrému písku a auto rozhodně nezastaví včas, sjede do proudu a uvázne v něm. Malone měl naopak udržovat rychlost, aby projel řečištěm a dostal se na druhý břeh. Strhl nohu z brzdy a sešlápl plyn. Cítil, jak sebou vůz trhl a pomalu nabírá rychlost. Ještě rychleji.

Když přední kola zuchla ze srázu, Maloneovi cvakly zuby o sebe. Voda se rozstříkla do stran a vůz si razil cestu vlnami. Plaval, proud ho strhával, ale neustále postupoval kupředu, až prudce narazil na protější břeh a začal šplhat vzhůru.

Ale zadek auta zůstával stále ve vodě, a i když Malone cítil, jak se kola zavrtávají do písku, proud ho strhával stranou. Sešlápl plyn až k podlaze. Auto popojelo kousek nahoru, ale to nestačilo a za okamžik se už natočilo zadkem napřed rovnoběžně s korytem. Kristepane, odnáší mě proud.

Explorer marně zápasil s rozběsněným vodním tokem. Malone už ani nedokázal otočit volantem, síla proudu mu ho

vytrhla z rukou. Voda zaplavila motor a vzápětí došlo ke zkratu v elektroinstalaci. Reflektory zhasly. Malone cítil, jak mu pod nohama ubíhají vodní masy. Explorer se otočil a náhle se s nárazem zastavil, vzpříčený mezi oběma břehy jako přehradní hráz. Proud zuřivě záutočil na nečekanou překážku a hladina v mžiku sahala do úrovně okénka vedle řidiče, a v příští vteřině se dravá bystřina přelila přes střechnu. Do kabiny pronikala nesčetnými škvírami voda. Ach bože, já se tu utopím, pomyslel si Malone.

Přesedl na místo spolujezdce a stiskl tlačítko, aby otevřel okno. Nic se nestalo. Malone zaklel. Při vyřazeném elektrosystému okénko samozřejmě nespustí. Hladina v kabině stoupala. Je v pasti. Zatáhl za kliku a opřel se do dveří. Zasténal, zraněná žebra vyslala do mozku záblesk palčivé bolesti.

Dveře držely jako přibité.

Malone zatlačil silněji.

Dveře na škvírku povolily.

Malone se odtáhl a pak do nich vrazil ramenem. Síla toku valícího se přes střechnu dveře okamžitě zachytila a prudce je otevřela. Malone vyletěl z auta jako zátka ze šampaňského a sotva měl čas se nadechnout, než ho proud strhl ke dnu a roztočil ho v divokém víru. Malone poskakoval a narážel do dna a vůbec nevěděl, kde je dole a kde nahore. Zkusil plavat, ale okamžitě marného úsilí zanechal. Už se nadechoval vody, když se bokem otěl o skalisko a vzápětí ho zpěnná vlna vyvrhla na břeh v místě, kde se koryto ostře stáčelo stranou. Malone máchal rukama a zarýval špičky bot do písku, aby ho voda nestrhla zpátky do proudu. Vzepřel se na kolena a z posledních sil se posunul o pár kroků vzhůru. Konečně ho divoký tok pustil ze svých spárů a Malone se vyčerpaně svalil do písku. Ale ještě neměl vyhráno. Příválové vlny přicházely nepravidelně a jedna z nich ho málem znovu dostala. Teprve ta další mu pomohla, když ho milosrdně postrčila o kus výš.

Z posledních sil se postavil a udělal několik vrávoravých kroků, ale pak už ho nohy odmítly nést. Malone klesl na kolena. Obluzeně polykal vzduch a třásl se zimou. Navzdory bodavé bolesti se mu hrudník prudce zvedal - plíce se dožadovaly kyslíku.

Do Santa Clary je moc daleko, aby tam v takové bouři došel. A vražedný vodní tok, který právě překonal, mu odřízl cestu zpět k Fernandovi. Malone si s hrůzou uvědomil, že mu bezprostředně hrozí smrt podchlazením.

Nevadilo by mu, že zemře. Co se stane s ním, není důležité, záleží jen na Sienně. Ale mrtvý jí už nepomůže.

Daleko na pláži se zableskla světla. Auto.

Pomoc, pomyslel si.

Podařilo se mu vstát.

Je to někdo, kdo mi může pomoci.

Přimhouřil oči před ostrým světlem reflektorů a zamával. Znepokojující myšlenka ho donutila zamávat ještě naléhavěji.

Bože všemohoucí, ten chlap jede tak rychle, že si včas nevšimne zaplaveného koryta a skončí jako já. Stůj! křičel v duchu na neopatrného řidiče. Světla se rychle přibližovala.

A pak ho napadlo něco, co ho ještě více vyděsilo. V takovém počasí by se po pláži nevydal nikdo, pokud by- Jsou to policisté. Někdo viděl oheň a oni spěchají vyšetřit, co se stalo.

Nebo je to Ramirezův přítel, znepokojený jeho dlouhou nepřítomností.

Bičován přivaly deště, rozhlédl se Malone horečně kolem sebe, ale jediné místo, které nabízelo alespoň trochu nadějný úkryt, byl písečný přesyp deset metrů vpravo od něj. Nohy ztuhlé zimou odmítaly poslušnost a Maloneovi připadalo, že uběhla celá věčnost, než se po mučivém úsilí svalil do písku za dunou. Světla mezitím narostla do hrozivých rozměrů. Dál už nedojdu.

Z pozorovatelný za hromadou písku viděl, jak se kužely reflektorů odrážejí od rozbourané hladiny. Zdálo se mu, že auto zpomaluje. Všiml si řidič zrádného proudu přece jen včas?

Nebo viděl mě? ptal se sám sebe.

Auto zastavilo na samém okraji břehu. Malone nedokázal rozeznat, jestli je to hlídkový policejní vůz, a napjatě vyčkával, co řidič udělá.

Z auta vystoupili dva muži.

Světla baterek se svezla k přesypu, za nímž se skrýval.

Do prdele! zaklel Malone nehlasně. Co když pracují pro Bellasara? Třeba ho napadlo poslat je zpátky, aby se přesvědčili, jestli jsem opravdu mrtvý.

Zmobilizoval poslední rezervy sil a belhal se ke vzdálenější duně.

Baterky se nezadržitelně blížily. Oba muži došli k prvnímu přesypu, uviděli v písku nezřetelné stopy a sledovali je.

Malone už neměl sílu udržet se na nohou a mohl se jen plazit. Ruce a kolena jako by patřily k jinému tělu a Malone měl pocit, že se pohybuje na místě.

A to už ho světla baterek našla a bodavě se mu opřela do očí. Malone zamrkal a čekal na kulku, která mu každou vteřinou vystřelí mozek z hlavy.

"Proboha svatého, co se ti stalo?" zeptal se známý hlas.

Malone pozvedl přimhouřené oči ke statné postavě za jednou z oslepujících baterek a snažil se poznat, kdo to je.

"Kristepane, Chasei," vyhrkl Jeb Wainright a spěchal, aby příteli pomohl. "Musíme tě okamžitě odvézt do nemocnice."

4

"Ne. Do nemocnice ne."

"Co říkáš? Neslyším tě." Wainright ujížděl po pláži tak rychle, jak se jen odvážil, a proto riskoval jen krátké ohlédnutí k Maloneovi na zadním sedadle.

"Na letiště," zamumlal Malone. "Letiště v Yumě."

"Ten ubohý chudák blouzní," poznamenal muž vedle Wainrighta.

"Letiště v Yumě." Malone se klepal zimou. "Je tam Bellasar. Má s sebou Siennu."

"Cože?"

Malone se pokusil příteli vysvětlit zhoubný zásah kapitána Ramireze.

"Vím o něm," řekl Jeb. "Dnes ráno se Ramirez prostřednictvím počítače celní správy na hraničním přechodu pokusil zjistit informace o dvojici Dale a Beatrice Perryovi. Dale Perry patřil k nám."

"Vzal jsem si jeho náprsní tašku."

"To jsme nakonec taky zjistili. Půl hodiny poté, co se to jméno objevilo, jsem skočil do služebního letadla, abych si promluvil s imigračním úředníkem, jehož počítač Ramirez použil."

"Bellaras to stihl rychleji než ty." Malone vyčerpáním sípal.

"Jak to? Dále Perry byl náš člověk, ne jeho. Bellasar o něm přece nemohl nic vědět."

"Pokud ovšem nemá někoho z agentury na své výplatní listině." Malone cedil slova jen s největším vypětím. "Jak jinak by se Bellasar dozvěděl, že jsme se uchýlili do toho domu ve Virginii?"

Po zaburácení hromu následovalo v autě hrobové ticho.

"Do prdele," vydechl Jeb Wainright.

Malone si přitiskl paže k tělu. Lomcovala jím zimnice.

"Musíme ho dostat z těch mokrých šatů." Wainrightův podsaditý společník se naklonil přes opěradlo dozadu a zvedl z podlahy plátěný pytel. Vylovil z něj čistou košili a džínsy. "V budoucnu bychom měli úzce spolupracovat, takže bych se mohl představit. Jmenuju se Dillon."

"Mám topení vytočené na nejvyšší výkon, Chasei," řekl Jeb. "Uděláme všechno, co můžeme, abychom tě zahřáli."

Wainright sice ujížděl jako ďábel, ale v tak mizerném počasí jim cesta k hranici trvala čtyři hodiny -dvakrát tak dlouho než za normálních okolností. Dillon se pokusil dovolat mobilním telefonem na letiště v Yumě a upozornit tamější úřady, aby nedovolily Bellasarovu letadlu odstartovat, ale za zuřivého běsnění bouře se mu nepodařilo navázat spojení.

Za hranicemi se počasí znatelně zlepšilo, ale přesto potřebovali celou hodinu, než dojezí na předměstí Yumy. Mobilní telefon konečně fungoval.

Malone, který střídavě upadal do horečnatého spánku a zase se trhavě probouzel, sotva vnímal, jak Dillon naléhavě s někým mluví. Probojovával se k vědomí s křečovitou bolestí na prsou a snažil se odhadnout, co říká člověk na druhém konci linky.

"Jsme tady!" Wainright s kvilejícími pneumatikami odbočil ke skromně vybavenému letišti a smykem zabrzdil před jednopodlažní budovou terminálu, před kterou už čekalo několik policejních vozů s blikajícími majáčky. Auto ještě ani nezastavilo a Wainright už vyskočil a rozběhl se ke skupince policistů. Malone se škrábal ze zadního sedadla, aby se k němu připojil, ale po prvním kroku se zarazil, když spatřil pochmurný výraz, s nímž se k němu jeho přítel otočil.

"Je mi to líto, Chasei. Máme smůlu. Bellasarův tryskáč odstartoval před pětáctyřeti minutami."

Malone zničeně sklopil hlavu.

5

"Máte pohmožděná žebra, ale našťastí nejsou zlomená," řekl doktor. Okna ordinace na základně námořní pěchoty na předměstí Yumy vibrovala v jekotu neustále přistávajících a startujících tryskových letadel. "Máte ovšem zlomený nos a kontuzi mozku."

"Ta mozková záležitost - umírá se na to?"

Vysoký hubený vojenský lékař v hodnosti kapitána se zadíval na Malonea přes okraj brýlí. "Pokud si dáte na chvíli pokoj, tak ne."

"Mluví o odpočinku a relaxaci," poučoval Jeb Wainright.

"Já vím, o čem mluví," ohradil se Malone.

"No, rozhodně nemá na mysli, že bys měl pronásledovat Bellasara. O toho se postaráme my. Ty nejsi zrovna v použitelném stavu."

"Jak?"

"Co jak?"

"Ptám se, co máte v plánu? Jak ho chcete dostat? A řekni mi, jak chcete zachránit Siennu."

Wainright se zatvářil velmi rozpačitě.

Doktor těkal pohledem z jednoho muže na druhého. "Omluvte mě, pánové. Nemyslím, že tohle je určeno pro moje uši."

Lékař odešel a zavřel za sebou dveře.

"Víš, kam Bellasar utekl?" zeptal se Malone.

"Letěl na jih. Požádal o povolení vstupu do mexického vzdušného prostoru."

"A potom?"

"Než jsme se spojili s orgány v Mexiku, zmizel jim z radarů."

Prášky proti bolesti, které lékař Maloneovi dal, na bušení v hlavě vůbec nezabraly. "Takže se dá předpokládat, že přeletěl Kalifornský záliv a pokračoval někam do Pacifiku."

"Teoreticky ano."

"Jinými slovy, mohl zamířit kamkoliv."

"Požádali jsme příslušné úřady v Kanadě a v některých středoamerických zemích, aby nás upozornily na každé neidentifikovatelné civilní letadlo."

Malone si přetřel dlaní čelo. "Podle mě se vrací na své sídlo ve Francii. Nejlepší, v co můžu doufat, je, že s pomstou, kterou pro Siennu plánuje, počká, dokud nevystoupí z letadla. To by nám dávalo trochu Času."

"Času k čemu? Tak mocný muž jistě... Promiň, je mi to líto."

"Já se nevzdám! Řekni mi, co jste o Bellasarovi zjistili od našeho zmizení. Třeba přijdeme na něco, co by nám pomohlo."

"Obchodník, kterého chce Bellasar využít, aby tu biologickou zbraň prodával..."

"Tarik Ahmed."

Wainright přikývl. "Dozvěděl se, že Bellasarovi utekla žena s jiným chlapem. O tom, že případ vyšetřuje CIA, nemá tušení, protože Bellasar se to snaží udržet v tajnosti. Ale samotný fakt, že mu Sienna utekla, jeho vyjednávací pozici velmi ztěžuje. Ahmed je jako muslim přesvědčen, že muž, který nezvládne svou ženu, nedokáže řídit ani své obchodní záležitosti. Máme reálnou naději, že Bellasar nechá Siennu naživu, aby Ahmedovi dokázal, že ji získal zpátky a že šéfem je pořád ještě on."

"Možná."

"Máš v očích pohled, který se mi nelíbí. O co jde?"

"Bellaras by mohl chtít upevnit svou pozici tím, že by pozval Ahmeda, aby se díval, jak svou ženu zabije."

Vzduchem prosvištěla další stíhačka.

"Taková zvrácenost by bohužel byla Bellasarovi podobná," souhlasil Wainright. "Zabít ji před Ahmedovýmma očima. Vyřeší by tím řadu problémů. Nejen že by mohl pokračovat ve vyjednávání podle vlastních not, ale současně by dal každému jasně na srozuměnou, že není radno ho podceňovat."

"Kdyby tví lidé drželi Ahmeda pod dohledem..."

"Mohl by nás dovést k Bellasarovi."

"A Sienně."

Jeb Wainright vytáhl mobilní telefon.

6

Motory Gulfstreamu běžely na plný výkon a lehce rozechvívaly trup letadla. Sienna jen občas vyhlédla okénkem na bílé hřebeny vln pod sebou. Říkala si, že by se měla podívat častěji, protože je to asi naposled, co vidí moře, ale bylo jí to jedno. Hleděla na opěradlo před sebou a před očima jí neustále běžela hrůzná scéna - záznam toho, co Derek udělal Chaseovi. Představovala si, jak Chase leží na podlaze přívěsu a nezadržitelně se k němu blíží plameny požáru. Byl mrtvý a na ničem jiném už nezáleželo.

Někdo stál v chodbičce vedle ní. Sienna pomalu otočila hlavu. Potterův výraz ještě nikdy nebyl tak zasmušilý, pohled jeho očí tak nevlídný.

"Ten nápad s těmi pytli v letadle," ušklíbl se. "Mazané. Už se těším, jak si to odpykáte."

Sienna odvrátila smutný pohled zpět k opěradlu. Za chvíli Pottera nahradil temnější stín a Sienna se nemusela ani ohlížet, aby věděla, kdo se vedle ní posadil.

"Koliksi jím toho řekla?" zeptal se Bellasar.

"Všechno, co jsem věděla."

"Což nebylo nic důležitého. Nezáčastnila ses žádného jednání a na postelové hovory jsem si nikdy nepotrpěl. O mých záležitostech nevíš vůbec nic."

"V tom případě se nemáš čeho bát."

"Tos se mnou žila takovou dobu a nenaučila ses o mně ani to nejzákladnější?" Bellasar ji uchopil za bradu a natočil si ji obličejem k sobě. "Tys nepochopila, že já se nebojím vůbec ničeho?"

"Já jsem s tebou nežila, Dereku."

"Co to zase kvákáš?"

"Tys nikdy nikomu nedovolil, aby s tebou žil. Já jsem prostě jen souhrou náhod s tebou přebývala pod jednou střechou."

"Proč jsi mě zradila?"

"A ty sis myslel, že budu nečinně čekat, až mě zabiješ? Plánovat mou vraždu je v pořádku, ale když uteču, abych si zachránila život, dopustím se neodpustitelného hříchu, ano? Poprvé v životě jsem našla muže, kterému na mně záleželo víc než na sobě samém."

"Obklopil jsem tě přepychem, dal ti to nejlepší..."

"A zacházels se mnou jako s jednou z těch věcí."

"Pořád lepší než zemřít."

7

"Výborně!" Wainright přerušil spojem, odložil mobil a vysvětloval Dillonovi, co se dozvěděl.

Přerušil je Malone, který vyšel ze skladištní kóje napěchované starým nábytkem.

"Pořád nevím, co tady pohledáváme." Jeb zamžoural do ranního slunce.

"Potřeboval jsem si vyzvednout tenhle kufřík."

"A co v něm máš tak důležitého? Čisté věci na oblečení jsem ti už sehnal."

Malone kufřík otevřel.

Jeb vytřeštil oči na svazky stodolarových bankovek.

8

"Ne! Vy přijedete ke mně," řekl Ahmed do mikrofonu telefonu opatřeného kódovacím zařízením. Hluk istambulské večerní dopravní špičky za okny ještě zesílil. "Nechápu, proč bych se vám měl podřizovat. Nedokážete si uhlídat vlastní záležitosti a je na vás, abyste dokázal, že zasloužíte mou důvěru."

"Ale vy nemáte potřebné vybavení." Bellasarův hlas zněl přes praskot statické elektřiny z kódovaného telefonu na palubě jeho letadla. Palivo doplnil na malém polním letišti v Salvadoru. Patřilo jednomu z jeho zákazníků a právě tam Bellasar mřil už předchozího dne, když jej za letu z Miami zastihla zpráva, že jeho agenti objevili Siennin a Maloneův úkryt. "Moji technici nemohou zaručit bezpečnost demonstrace, pokud nebude provedena v prostoru s minimálně čtvrtým stupněm biologické ochrany."

"To, že je zbraň až tak citlivá, mě taky důvěrou nenaplnuje."
"Zaručuju vám, že až skončím, rozhodně vaši důvěru získám."
"Bude vás stát nemalé úsilí dokázat mi, že jste vyřešil své osobní problémy."
"Po zítřku ne. Naplánoval jsem vskutku speciální demonstraci té zbraně. Věřte mi, něco podobného jste v životě neviděl."

9

Tryskový letoun - neoznačený, ale ve službách Ústřední zpravodajské služby - svištěl vzduchem a mířil do Evropy. Jeb Wainright odložil sluchátka a mikrofon vysílačky a vrátil se do kabiny. "Právě jsme dostali hlášení z Istanbulu. Ahmed přikázal svému pilotovi, aby se připravil na zítřejší let do Nice."

"V tom případě dojde ke schůzce v Bellasarově sídle," konstatoval Malone. "Mohli bychom Bellasara předejít a zachránit Siennu už na letišti."

"Ne. Má příliš velký náskok a my nemáme šanci dostat se na letiště v Nice dříve než on."

"Ale můžeš požádat francouzskou policii, aby to vyřídila za nás, ne?"

"A na základě čeho? Na francouzské půdě se nedopustil žádného zločinu."

"Tak tam sakra pošli zásahovou jednotku, ať Siennu unesou!"

"Bez souhlasu francouzských orgánů? Na důležitém mezinárodním letišti? Ty si myslíš, že Bellasarovy gorily složí zbraň a bez odporu se vzdají? To snad ne! Dojde k přestřelce a hrozí vážné riziko úrazu nebo smrti nevinných civilistů."

"Proboha svatého, to mi chceš říct, že víme, kde a kdy ji zabije, a přitom tomu nemůžeme zabránit?"

"Kdybych měl pravomoc takový rozkaz vydat, věř mi, že bych neváhal ani vteřinu. Ale operace podobného rozsahu vyžaduje Lasterův souhlas a ten z něho nevypáčí ani heverem."

"Ten podělaný hajzl mě..."

"Hele, já ho nemám rád o nic víc než ty," skočil mu do řeči Wainright, "ale v jedné věci má pravdu. Nemůžeme způsobit mezinárodní incident kvůli něčemu, co na první pohled vypadá jako rodinná hádka."

Malone se chvilu zlostí, bolestí a vyčerpáním.

"Kdy sis naposled vzal prášky proti bolesti?" staral se Jeb.

"Chce se mi po nich spát."

"To je dobře. Potřebuješ si odpočinout."

Oba muži se měřili pohledem.

Malone chvíli odolával, ale pak přikývl.

Polkl dvě tablety a v duchu si říkal, že situace není tak beznadějná, jak se zdá, že nakonec dokáže vymyslet nějaký způsob, jak Siennu zachránit. Ale současně se ho zmocnilo strašlivé podezření, že se krutě mýlí.

Když odmítnu podívat se pravdě do očí, ničemu neposloužím, uvažoval.

Ale nevzdám se. Ještě není mrtvá.

10

Se Siennou už nikdo nepromluvil ani slovo. Dokonce ji nikdo neuznal ani za hodnou pohledu. Chovali se k ní, jako by byla vzduch. Pro ně už jsem mrtvola, pomyslela si.

Když v průběhu letu servírovaly stevardky jídla, Sienně nikdo nic nenabídl - další příklad urážlivého opovržení, s nímž se k ní všichni chovali. Ne že by měla hlad. Chaseova smrt ji tak otupila, že jídlo bylo to poslední, co jí leželo na srdci.

Ale to bylo vedlejší - jestliže má trpět hladem, pak na základě vlastní volby. Když tedy všichni kolem jedli, Sienna si zašla do kuchyňky v zadní části letadla a přinesla si několik sucharů a šálek čaje. Na její vzdorovitou akci nikdo ani v nejmenším nezareagoval, jako kdyby byla duch, který mezi nimi neviděn prochází. Měla sto chutí chrstnout čaj Derekovi do obličeje - a v tom okamžiku si uvědomila, že její zoufalství přešlo v zuřivý vztek.

Rozhodla se přežít. Vyrovnat účty. Jak přežije, to zatím netušila, ale uvědomovala si, že potřebuje začít myslet agresivně. Samotné přežití nestačí, musí Dereka donutit, aby jí za všechnu tu hrůzu zaplatil.

Naplněná novou motivací a posedlá touhou po pomstě se přinutila kousnout do sucharu. Emoce ji zmítaly tak divoce, že při samotném ponýšení na jídlo se jí zvedal žaludek, ale přemohla se. Požvýkala sousto, které jí připadalo zcela bez chuti, a polkla.

Další sousto. A další.

Stále se na ni nikdo ani nepodíval. ty hajzle, zuřila v duchu při pohledu na temeno Derekovy hlavy, já nejsem žádná věc! Nemůžeš si mě jen tak zavěsit na zeď. V paměti se přenesla zpět do místnosti, kde viděla svůj obraz mezi portréty předchozích Derekových manželů.

A také tam viděla fotografie Derekovy sestry, již se ona a ostatní ženy tak podobaly.

A nejen je. Viděla i šaty na figurínách a srovnané boty. A album.

A urnu.

K téhle tragédii by nedošlo, kdybych nebyla tak podobná jeho sestře.

A Sienna si se zamrazením uvědomila, že Derekova sestra představuje jedinou naději, která jí zbývá.

11

"Nezlob se, ale musím tě vzbudit." Malone měl pocit, že mu víčka tíží olověná závaží. Pomalu zaostřil pohled na Jeba Wainrighta. "Stejný postup jako minule. Kolik prstů zvedám?"

"tři"

"Nevidíš dvojiti?"

"Ne"

"Není ti zle od žaludku?"

"Ne." Malone si přejel rukama obličej a okamžitě toho zalitoval, když se pohmožděniný ozvaly ostrou bolestí.

Zamžoural do tmy za oknem. "Kde jsme?"

"Nad Atlantikem. Pamatuješ si, jak jsme natankovali na Dullesově letišti?"

Malone chvíli vzpomínal. "Ano."

"Myslím, že s tvým otřesem mozku si už nemusíme dělat starosti."

"Kam letíme?"

"Jižní Francie."

"Laster nic nenamítal?"

"O ničem neví."

A Maloneovo překvapení ještě vzrostlo, když si všiml, jak Jebův partner Dillon rozmlouvá s pěti urostlými muži rozesazenými na předních sedadlech.

"Kdo..."

"Cestou z Yumy jsem vyřídil pár telefonátů. Ti chlapi... No, občas s nimi spolupracuju na různých akcích. Zrovna neměli do čeho píchnout. Než ve Washingtonu přistoupili, ty už jsi spal."

"Ale copak jsi právě neřekl, že Laster operaci neschválil?"

"Přesně tak. Tohle je neoficiální akce. Pronajal sis ty chlapy soukromě - za to, co máš ve svém kufříku."

"Neschválená operace tě může stát místo. Proč si chceš pálit prsty?"

"Protože mně v Panamě zachránil život."

"Ten dluh jsi už splatil."

"Ne. Nebýt mě, nikdy by ses do tohoto průšvihů nenamočil."

Malone se zahleděl na složku, kterou mu Jeb podával.

Otevřel ji. Nahoře ležela fotografie osmkrát deset palců. "To je Sienna," vydechl, ale pak ho zamrazilo, protože si uvědomil, že se mylí.

Svádňá tmavovlasá žena na fotografii seděla vedle Bellasara na terase s výhledem na pláž a upíjela z vysoké skleničky šampaňské.

"Snímek byl pořízen před třemi měsíci v Puerto Vallarta," vysvětloval Wainright. "Bellarar měl kolem sebe plno stráží, takže náš fotograf musel použít teleobjektiv. Díky nepříznivému úhlu a trochu rozmazanému obrazu ta žena opravdu vypadá jako Sienna. Ve skutečnosti se ovšem jedná o dceru jistého francouzského průmyslníka, v jehož továrnách se kromě jiného vyrábějí zbraně, které Bellasar prodává. Bellasar se s ní seznámil před šesti měsíci v Paříži na jednom večítku, který pořádal její otec."

"Zhruba v té době se Bellasar začal zabývat myšlenkou na Sienninu likvidaci. Našel si náhradu." Malone se soustředěně zadíval na fotografii. "Kdyby si nechala trochu dorůst vlasy a chirurgicky zúžit bradu, vypadala by úplně stejně jako Sienna."

"A jako Bellasarova sestra. Dokud nám o ní Sienna neřekla, vůbec nás nenapadlo, jak důležitou roli v dramatu hraje." Jeb ukázal na druhou fotografii.

Maloneovi se zjezily vlasy. Ta smyslná tmavovláska nebyla Sienna, ale měla stejný typ postavy, stejnou strukturu obličejů, tentýž nádech pleti, stejně planoucí pohled. Kdyby je potkal někde za šera, jednu od druhé by nerozeznal. "Bellarar a jeho sestra se stali milenci, když jemu bylo čtrnáct a jí o rok méně," vypustil další bombu Jeb.

"Cože?"

"Podle všech dostupných svědectví byla jeho sestra - jmenovala se mimochodem Christina - velmi požívačná, impulzivní a neukázněná. Ti dva chodili všude spolu. A spolu také všechno dělali."

"Ale jestliže se se svým vztahem netajili, museli o tom vědět jejich rodiče. Copak nic nenamítali?"

"Nemohli."

"Jak to?" nechápal Malone.

"Jejich rodiče zahynuli při požáru v rodinném letním sídle ve Švýcarsku - toho léta, kdy se Bellasar se sestrou spolu poprvé pomilovali." Wainright se odmlčel, aby Maloneovi došel význam jeho odhalení.

"Do prdele," zašeptal Malone.

"V následujících třech letech Bellasar vedl se sestrou velmi bouřlivý život. Večírky v Římě, Londýně, v Riu. O rodinný podnik se starali právníci, kteří měli na starosti správu dědictví. Ale dnem, kdy dosáhl osmnácti let, převzal vedení firmy Bellasar - samozřejmě společně se sestrou. Jejich choutky byly tak nákladné, že museli podstatně zvýšit příjmy, aby je uspokojili. Začali obchodovat mnohem bezohledněji a riskantněji než právnická firma, která do té doby podnik řídila. Ale o třináct let později večírky skončily."

"Jak to myslíš, skončily? Proč?"

"Protože Christina zemřela ve třiceti letech na následky zranění po pádu z balkonu hotelového pokoje. Stalo se to v Římě. Podle všeho jí Bellasar nestačil. Vypala se s každým chlapem, na kterého narazila. A nejen to. Oné noci vpadl Bellasar do jejího pokoje a našel ji v posteli s ženskou. Přestal se ovládat. Hádka přerostla ve rvačku, která skončila pádem z balkonu."

"Bellarar zavraždil svou sestru?" Malone cítil v ústech žluč. "Ale podle těchto údajů nebyl nikdy obviněn."

"Jediný svědek byla ta žena, co s ní Bellasar sestru přistihl. Určitě jí zaplatil pořádnou sumu, protože při vyšetřování vypovídala v tom smyslu, že Christina brala drogy - což byla mimochodem pravda - a že v náhlém pomnutí smyslu vyběhla na balkon a přepadla přes zábradlí. Podplacená svědkyně zahynula při dopravní nehodě o tři měsíce později. Řidič, který ji srazil, z místa činu ujel a nikdy nebyl vypátrán."

"A Bellasar od té doby hledá někoho, kdo by mu sestru nahradil."

Sienna věděla, že by se měla pokusit usnout. Nemohla dopustit, aby jí únava narušila schopnost logicky uvažovat. Co víc, její plán do značné míry stál a padal s tím, aby si Derek myslel, že spala.

Nejprve spánek jen předstírala. Sklopila opěradlo a zavřela oči, ale hlavou se jí honily divoké myšlenky na pomstu přerušované návaly strachu. Snažila se je potlačit. Jedinou emocí, která ji ovládá, se měl stát vztek. Aby se uklidnila, soustředila se na jednotvárný hukot tryskových motorů. Tma za jejími víčky se prohloubila.

Jakási ruka s ní hrubě zatřásla.

"Ach..."

"Vzbudte se." Potter s ní znovu zatřepal.

Sienna zamrkala jako omámená a přimhouřila oči před ostrým světlem v kabině. Všimla si, že venku panuje noc.

"Seberte se a běžte na toaletu."

"Proč?"

"Přistáváme," odsekl Potter. "Zavřete se na toaletě a zůstanete tam, dokud pro vás nepřijdu."

Pilot zahájil sestup a Sienna zahlédla za okny světla. Poznala zářivé osvětlení na Promenade des Anglais, která se táhne podél přístavu v Nice.

"Zatraceně, vy jste neslyšela?" Potter jí škubnutím uvolnil bezpečnostní pás, popadl ji za loket a zvedl ze sedadla tak prudce, až Sienně cvakly zuby. Odtáhl ji dozadu a strčil na toaletu jako balík.

Když jí těsně před nosem praskly dveře, Sienna si pomyslela, že to není tak dávno, kdy by Derek Pottera zabil, kdyby si k ní dovolil jen polovinu toho, co dnes. Jenže tentokrát se po nich Derek ani neohlédl.

Sienna slyšela, jak motory ztrácejí tah. Letoun se sklonil nosem k zemi a Sienna se musela rukama vzepřít o stěny úzké místnůstky, aby nespadla. O chvíli později letadlo lehce dosedlo na přistávací dráhu. Ať už má Derek v úmyslu cokoliv, nebude to trvat dlouho. Sienna se modlila, aby přestal dávat najevo své opovržení tím, že se jí straní. Ve svém plánu spoléhala, že se k němu dostane tak blízko, aby si s ním mohla promluvit.

Podívala se do zrcadla. V bodavém světle zářivky vypadala stejně mizerně, jako se cítila. Modřina na čelisti, kam ji praštil Ramirez, hrozivě zčernala. Jestli jsi kdy potřebovala být krásná, nabádala se varovně, pak právě teď. Ve skřínce nad umývadlem našla základní kosmetické přípravky. Z kabiny se ozvaly hlasy - nejspíš celní a pasová kontrola. Sienna spěšně pracovala na svém vzhledu, aby byla co nejpřitažlivější. Třesoucíma se rukama si šplíchala vodu na obličej a smývala zbytky zaschlé krve. Rozčesala si vlasy. Modřinu na čelisti zakryla nánosem pudru. Když na závěr korunovala svou snahu rtěnkou, zabolet ji spodní ret.

Dveře se s trhnutím otevřely.

Potter ji sjel šízavým pohledem. "Pohyb."

Sienna mu tentokrát nedala příležitost rozkaz zopakovat. Proklouzla kolem něj a vykročila uličkou mezi sedadly. Dělal, co mohla, aby zakryla nervozitu, aby z ní sálalo stejné sebevědomí jako v době, kdy se hřála na výsluní Derekovy přízně. Její odhodlání však dostalo povážlivé trhliny, když zjistila, že u výstupu z letadla nečeká Derek, ale pouze jeho tělesní strážci.

Sešla po schůdkách na betonovou plochu letiště. Nevšímal si sladké vůně mořského vánku, i když věděla, že by si ji měla naopak vychutnat - kdo ví, jestli ji ještě někdy ucítí. Ale nesměla se nechat ničím rozptylovat. Pilot vrtulníku již zahřívá motory a Sienně se zdálo, že události se řítí jako splašené. Dva strážci vedle ní a jeden vzadu ji hnali jako ovci k otevřeným dvířkům vrtulníku a Sienna prožila další důkaz toho, jak moc se změnilo - nikdo ji nenabídl, že jí pomůže do kabiny. Vyšplhala se nahoru a doufala, že přiláká manželův pohled, ale marně. Podařilo se jí však předběhnout tělesného strážce a posadit se na místo vedle Dereka.

Projela jí obava, že si Derek sedačku vyměří, ale strážní se rozesadili po kabině a nechali volné jen jedno místo vzadu, kam se usadil Potter, v obličejí, ač je to k nevíře, ještě upjatější výraz než v letadle. Dvířka se s klepnutím zavřela a pilot okamžitě přivedl stroj do strmého stoupání. Sienna cítila žaludek až v krku.

Až na tlumené hučení turbomotorů panovalo v kabině hrobové ticho.

"Zdál se mi podivný sen," řekla Sienna Derekovi, aniž se na něj podívala.

Bellasar hleděl přímo před sebe a nedal na sobě znát, jestli ji vůbec slyšel.

Sienna chvíli vyčkávala, jako by se ve svém snu sama nemohla vyznat. "Padala jsem."

Znovu žádná reakce.

Helikoptéra obklopená tmou mířila nad vrchovinu severně od Nice a Sienna usilovně vzpomínala na všechno, co viděla. Zamčená místnost vedle Derekovy ložnice. Portréty jeho bývalých manželů. Fotografie jeho sestry. Detaily. Album.

Podle úmrtního oznámení zemřela Derekova sestra 10. června.

Noviny v letadle nesly datum 8. června.

"Nebyl to obvyklý sen, ve kterém člověk padá." Sienna mluvila pomalu a naléhavě. "Kdy je všechno temné a ty nevíš, kam padáš. Sen byl tak živý, jako bych všechno prožívala ve skutečnosti."

Ticho vyplněné jen hučením motorů. Sienně bušilo srdce tak silně, až se ulekla, že se jí v hrudi rozskočí. Zašla ve svém líčení tak daleko, jak se jen odvážila. Jestli Derek nezareaguje...

"Padalas?" zeptal se tak tiše, že Sienně chvíli trvalo, než si uvědomila, že promluvil a co vlastně řekl.

"Na ulici." Vzpomněla si, že podle úmrtního oznámení zemřela Christina ve tři hodiny ráno. "Byla noc. Ale viděla jsem pouliční lampy, reflektory auta a světla v oknech. Jejich odraz na chodníku se řítí proti mně. Pak jsem dopadla a v hlavě mi vybuchla jiná světla. A potom jsem se probudila."

"Padalas," zopakoval Derek.

"Bolest, když jsem dopadla, byla tak..." Sienna se odmlčela.

Uběhla půlminuta.

Minuta.

Je konec, pomyslela si Sienna.

"A odkud jsi spadla?"

Sienna neodpověděla.

"To v tvém snu nebylo?" zeptal se jí.

"Zábradlí." Sienna se znovu odmlčela, jako by se pokoušela vybavit si detaily. V dalších slovech zaznělo hodně nejistoty. "Zábradlí balkonu."

Konečně. Derek se otočil a zadíval se na ni.

"Balkon," zašeptal.

"V hotelu." Sienna se zachvěla a pohlédla mu do očí - hledala, snažila se navázat emocionální kontakt. "Doslova jsem cítila, jak kolem mě sviští vítr. Jako bych opravdu letěla vzduchem."

"Balkon."

Údolí před nimi se rozzářilo světly.

Pilot se ohlásil základně a dostal svolení k přistání.

Vrtulník začal klesat.

"Někdo na mě volal. Christino/ křičel."

Sienna spatřila, jak Derekovi zaplály oči.

"Jakýsi muž. Nechápala jsem to. Proč bych měla odpovídat někomu, kdo mi říká Christino?"

"Tak to by stačilo," zarazil ji Bellasar kategoricky.

"Teď nevím, jak to myslíš."

"Kdo ti o ní řekl?"

"O kom? Nechápu..."

"Lidi z CIA?"

"Ty znáš někoho, kdo se jmenuje Christina?" zeptala se Sienna.

"Existuje jeden způsob, jak tohle skončit. Popiš mi ten balkon."

"Já..."

"Jestli byl tvůj sen tak živý, měla bys vidět, odkud padáš. Když už jsi z toho udělala takové drama, jistě ten balkon dokážeš popsat."

Sienna zaváhala. Teď bude muset hádat, a jestli se splete... Vzpomínala na fotografie rozvěšené na zdi zamčené místnosti. Na jedné z nich stála dospívající Christina na balkonu a opírala se o ozdobné kovové zábradlí, v pozadí silueta katedrály svatého Petra. Že by jejich oblíbený hotel?

"Byl rozlehlý. Černé kovové zábradlí, velmi zdobné. V dálce se rýsovala katedrála svatého Petra."

"Na co si to se mnou hraješ?"

"Hraju?"

"Jestli si myslíš, že tě nezabiju jenom kvůli nějakému triku, který si..."

"Triku? Nevím, o..."

"Drž hubu. Už ani slovo."

"Zdalo se mi, že jedu na poníkově."

"Cože?"

"Byla jsem malá holka a měla jsem poníka. Horská louka ve švýcarských Alpách. Ale já jsem nikdy v Alpách ani ve Švýcarsku nebyla a poníka jsem také nikdy neměla. Jak se mi mohlo zdát, že na něm opravdu jedu? Já jsem toho poníka milovala. Ježíšikriste, copak jsem se zbláznila?"

13

"Kolik nám ještě zbývá do Nice?" zeptal se Malone.

"Asi hodina."

Malone se ohlédl k oknu letadla. Obloha zešedla, brzy vyjde slunce. "Budeme potřebovat zbraně a speciální vybavení."

Jeb přikývl. "Tehdy v únoru, když jsi souhlasil se spoluprací, jsem podnikl určité kroky pro případ, že bychom museli vzít Bellasarovo sídlo útokem."

"Až přistaneme, nechej natankovat a pošli jednoho ze svých lidí do Paříže."

"Proč do Paříže?"

"Pro Bellasarovu novou přítelkyni a jejího otce."

"Co máš s nimi v úmyslu?"

Malone mu to vysvětlil.

Jeb pozvedl obočí.

"Kdy přesně Bellasar Ahmeda očekává?" zeptal se Malone.

"Ve dvě odpoledne."

"Dobře. Máme dost času."

"Na co?"

Když mu to Malone řekl, Jeb Wainright nakrčil obočí ještě výš. "Pěkně riskantní."

"Znáš snad jiné řešení?"

"Sám víš, že ne."

"V tom případě to zkusím - s tvou pomocí, nebo běžní."

"Hej, kdo tady říká, že ti nechci pomoci?"

"Ale všechny plány jsou k ničemu, jestli se mi nepodaří dostat se do Francie. Potřebuju pas."

Jeb sáhl do náprsní kapsy.

Malone užasle vytřeštil oči, když mu jeho přítel podal cestovní pas. "Jak..."

"Byl mezi dokumenty, které jsem si nechal poslat na Dullesovo letiště, když jsme doplňovali palivo."

Malone si prohlížel fotografii. "Tak teď jsem Thomas Corrigan," přečetl z pasu.

"Náhradní totožnost se ti může hodit, kdyby tvé plány selhaly."

"Ale ony neselžou. Musí vyjít."

"Třeba tě povzbudí tohle."

Malone nechápavě potřásl hlavou. Další cestovní pas?

Uvnitř Siennina fotografie. Dokument byl vydán na jméno Janice Comganová. "Díky," zašeptal Malone.

Měl důvod doufat.

DESET

1

"Jak to, že znáš všechny tyhle detaily?" naléhal na ni Derek.

Sienna seděla znaveně v křesle v knihovně, kam ji Derek hned po přistání odvedl.

"Jaké detaily? Vůbec nevím, na co se ptáš. Neudělala jsem přece nic, než že jsem ti vyličila svůj zlý sen."

"Ve kterém jsi spadla z balkonu a také jezdila na poníku."

"Ne, to nebyl tentýž sen... Probudila jsem se a zase usnula. Zdálo se mi několik snů, které mi splynuly dohromady."

"Jaké barvy byl ten poník?"

Sienna vzpomínala na fotografii. "Byl tmavý. Ale hřívu měl bílou."

"Říkáš v Alpách?"

"Ano." Sienna pomalu zakroutila hlavou ze strany na stranu. "Proč mi to děláš? Přestaň se do mě navážet. Jestli mě chceš potrestat, udělej to, ale přestaň..."

"Kolik ti bylo, když jsi měla toho poníka?"

"Neříkám, že jsem ho měla, říkám, že se mi zdálo..."

"Zatraceně, kolik ti bylo roků?"

Na tu fotografii někdo rukou napsal letopočet 1949.

Datum na Christinině rodném listu? 1939.

"...deset."

"A kdo ti toho poníka dal?"

Tak to je konec, pomyslela si Sienna. Jestli neuhodnu... Odpověď "rodiče" se nabízela sama, ale něco v pronikavém pohledu Derekových očí jí napovídalo, že v otázce se skrývá past, že poník má pro něj bytostně osobní význam. Proč by mu mělo záležet na tom, od koho poník byl, pokud...

"Můj bratr."

Derek se zimničně zachvěl.

"Proč se mi zdají takové sny?" V Siennině hlase zaznělo potlačované zoufalství.

Někdo zaklepal na dveře.

"Teď ne!" křikl Derek.

"Chcete, abych jel Ahmedovi naproti na letiště já," ozval se za dveřmi Potterův hlas, "nebo mám pro něho poslat strážné?"

"Zajed' tam!"

"Ale jak se k němu mám chovat? Přátelsky, nebo s odstupem?"

"Jak chceš! Ale teď mi dej sakra pokoj!"

Chvilka váhání a pak kroky vzdalující se od dveří.

Derek se prudce otočil k Sienně. "Kdo ti řekl o tom balkonu a o poníkovi?"

"Nikdo! Zdálo se mi o nich!"

"A o čem ještě se ti zdálo?"

"Byla jsem na karnevalu."

"Na jakém..."

"Fiesta. Lidé v ulicích. Kostýmy..."

"Kde?"

Dav v pozadí fotografie. Jižní Amerika? Sienna si vzpomněla na jinou fotografii. Gigantická socha Krista Spasitele s rozpřaženými rukama tyčící se na útesu za Christinou. Jediná podobná socha je...

"V Riu."

Rio de Janeiro je samozřejmě pověstné svými festivaly, ale Derek nijak nezareagoval.

Bůh mi pomáhej. Neuhodla jsem. Sienna strnula napětím.

"V Riu?" Derekovy oči plály jako žhavé uhlíky.

Teď mě zabije.

"Christina Rio milovala." Derek ji popadl za ruku a zvedl z křesla. "Kdo ti řekl o mé sestře?"

"O tvé sestře? Vůbec nevím, že máš..."

"Měl jsem!"

"Jmenovala se Christina?" zeptala se Sienna.

"Před mnoha lety zemřela. Snažíš se mě přesvědčit, že se ti zdálo o ní?"

"O ničem se tě nesnažím přesvědčit! Nikdy jsem o ní neslyšela, dokud jsi..."

"Doufáš snad, že tě nezabiju, protože budu mít pocit, jako bych zabil svou sestru?"

"Zabil svou sestru?"

Žár v Derekových očích nabyl hrozivé podoby.

"Christina spadla z balkonu? Zdálo se mi o tom, jak ve skutečnosti zemřela?"

Derek se chvil neovladatelnou záští. "Zbožňoval jsem ji, ale ona mě přesto dokázala šíleně navztekát. Přesně jako mě teď vztekáš ty."

Sienna si se zamrazením uvědomila, co se oné noci na hotelovém balkonu stalo. "Ve snu do mě někdo strčil."

Derek zvedl ruce.

"Prosím, nezabíjej mě podruhé," zašeptala Sienna.

Potter plný úzkosti sledoval, jak se pod přistávající helikoptérou rychle zvětšují budovy letiště v Nice. Schválně odletěl na schůzku s Ahmedem brzo, jen aby unikl z Bellasara dosahu, pryč od jeho řvaní. Vždyť se mnou zachází jako s obyčejným sluhou, soutil v duchu a rozhodl se, že jakmile tahle záležitost skončí, dá svému šéfovi sbohem.

Vrtulník přistál jako obvykle na vzdálenějším konci letiště. Uvítám Ahmeda, plánoval Potter, a odvezu ho na zámek. A zítra touhle dobou, až to šéf vyřídí s tou ženskou a uzavře dohodu se svým partnerem, doprovodím Ahmeda zpátky k jeho letadlu a budu pokračovat v cestě. Myslel jsem na zadní kolečka a našetřil si dost peněz pro případ, že by se ke mně šéf otočil zády. Jen ať si zkusí, jaké to je, být odkázán sám na sebe.

"Máme spoustu času. Doplněte palivo," přikázal Potter pilotovi a mávl na tělesné strážce. "Půjdeme do haly."

Ale oba se ani nehnuli a jen strnule zírali kamsi za něj.

Potter se ohlédl a to, co spatřil, mu vyrazilo dech. Do otevřených dveří helikoptéry se nakláněli tři muži v kombinézách leteckých mechaniků a mířili na ně pistolemi.

Jeden ze strážníků už už sahal po zbraní, ale pak si všiml tlumičů na hlavních pistolích v rukou mužů v kombinézách a včas se zarazil.

"Přemýšlejte hlavou," varoval jeden z ozbrojenců. Měl mohutnou postavu a krátce zastřížené světlé vlasy. "Pomalou, velmi pomalou a jen konečky prstů vytáhněte zbraně a položte je na podlahu. Je to jasné? Když to provedete správně, třeba nikdo nezemře," dodal nabádavě.

"Kdo...?" vyhrkl Potter.

Muž v kombinéze ho ignoroval. Vedle helikoptéry zastavila dodávka. "Všichni ven. Pojedeme na výlet."

Strážníci si vyměnili znepokojené pohledy.

"Hele, kdybychom vás chtěli zabít, už jste byli po smrti," řekl muž s tlumičem na pistoli. "Chovejte se slušně, a můžete vyvážnout živí." Bodl palcem k dodávce. "Hněte sebou."

Pilot a oba strážníci neochotně poslechli, ale jakmile se za nimi vydal Potter, muž v kombinéze ho zastavil. "Vy ne."

"Jestli vám jde o peníze, mám..."

"Sednout. Vás čeká brzo jiný výlet."

Potter se díval za pilotem, který právě nastupoval do dodávky. "Ale kdo potom bude řídit helikoptéru?" staral se.

"Já," řekl jakýsi hlas.

Znepokojen tím, že mu ten hlas připadá povědomý, se Potter otočil k pilotnímu sedadlu, do kterého právě usedl muž s potlučenou tváří. Ale i přes oteklý obličej pokrytý modřinami a krvavými šrámy ho Potter okamžitě poznal.

Malone.

3

Pilot ohlásil Ahmedovi, že už brzy přistanou. / to už bude pozdě, pomyslel si Ahmed. Čtyřhodinový let z Istanbulu se mu zdál nekonečný. Bellasara neměl rád a cestování přímo nesnášel. Kdykoliv se vzdálil od zvuků a vůní domova, připadal si, že není ve své kůži. Bellasar by se měl ve vlastním zájmu postarat, aby demonstrace zbraně stála za tu námahu, kterou musel on, Ahmed, vynaložit na nenáviděný let. A jestli zaregistruje další náznak, že se Bellasaroví vymykají události zpod kontroly...

Ahmedovo letadlo dosedlo na přistávací plochu. Bellasar mu slíbil, že celní a pasové odbavení proběhne rychle a bez nejmenších problémů, a Ahmed ke svému uspokojení konstatoval, že tuto část dohody dodržel. Ale když vyšel do letištní haly, nikde neviděl ani Bellasara, ani Pottera. Jestli mu tímto způsobem chtějí naznačit, jak se stavějí k nadcházejícímu jednání...

"Pan Ahmed?"

Zástupem cestujících se protáhl urostlý muž s krátkým světlým ježkem na hlavě. Měl na sobě dobře padnoucí oblek a s omluvným výrazem podával Ahmedovi ruky. "Jmenuji se Raymond Baker. Omlouvám se za drobné zpoždění, pane Ahmede. Posílá mě pro vás pan Bellasar."

"To nemohl přijít sám?"

"Má bohužel moc práce. Prosí vás za prominutí, ale osobně dohlíží na závěrečné přípravy, aby vaše návštěva proběhla k vaší naprosté spokojenosti."

"Vás ještě neznám. Proč mi Bellasar neposlal naproti Alexe Pottera?"

"Já jsem tady nový. Pokud vím, pan Potter řeší nějaké naléhavé bezpečnostní problémy. Čeká na nás u vrtulníku.

Pojďte prosím za mnou. Samozřejmě i se svými průvodci." Muž pokynul ke dvěma osobním strážcům, kteří Ahmeda doprovázeli. "Rezidence pana Bellasara je vzdálená jen několik minut letu."

Ahmed zaváhal. Rozzlobilo ho, že mu Bellasar poslal na uvítanou jednoho ze svých pěšáků, ale na druhé straně ho potěšilo až přehnaně uctivé chování toho muže. "Čím dříve se domluvíme, tím dříve se budu moci vrátit do Istanbulu."

"V tom případě vás jistě potěší, že pan Bellasar zařídil, aby váš zpáteční let proběhl bez nejmenšího zdržování na francouzské straně. Kdybyste mě laskavě následoval..."

4

Ahmed kráčet k helikoptéře. Mračil se, protože se nedokázal zbavit nepříjemného pocitu, když viděl Pottera, jak toporně stojí vedle vrtulníku a čeká na něj, dvířka kabiny otevřená. Ahmed neměl nikdy rád Potterův permanentně zachmuřený, odmítavý výraz. V přítomnosti toho chlapa jako by všechno potemnělo. A ještě mi ani nepodává ruku, vztekal se, když k němu přistoupil. Typické. Ať se propadnu, jestli mu nabídnu ruku jako první.

Ahmed se zachytil držadel a chystal se nastoupit do kabiny, ale už pohyb nedokončil a smrtelně zbledl. Zpoza helikoptéry se vynořili dva muži v kombinézách a přiložili jeho strážcům ústí pistolí k ledvinám. Vzápětí vedle nich zabrzdlá dodávka. O pět vteřin později už v ní jeho andělé strážní zmizeli, muži v kombinézách s nimi, a dodávka odjela. Rychlost, s níž byl přepad proveden, Ahmeda ohromila.

"Nemohl jsem vás varovat," ucedil Potter a pokynul hlavou do kabiny vrtulníku, kde na ně mířili zbraněmi další dva muži v kombinézách.

"Nastupte si," přikázal zdvořilý mladík, který uvítal Ahmeda v letištní hale. Pravou ruku měl zastrčenou pod sakem, připraven při sebemenším náznaku provokace vytasit pistolí.

"Co jste zač? Co chcete..."

"Držte hubu a vlezte dovnitř." Zdvořilost ta tam.

Ahmed byl neuctivě strčen do kabiny, pečlivě prohledán, hrubě usazen do sedadla a bezohledně připoután spolu s Potterem k tyči, která se táhla podél trupu helikoptéry. Ale přestože ho jednání únosců naplnilo nejhoršími obavami, nepřipravilo ho na hrůzu, kterou pocítil, když se k němu otočil pilot vrtulníku.

"Vítejte na palubě letadla Společnosti splacených dluhů," promluvila ústa v oteklém obličejí pokrytém černo-fialovými podlitinami.

5

"Potterovy a Ahmedovy gorily, spoutané a nadopované morfiem, spí na podlaze dodávky," informoval Jeb Malonea a spěšně si zapínal bezpečnostní pás na sedadle kopilota. "Náš místní spolupracovník je odveze na opuštěné tábořiště v horách a vyčká na další rozkazy."

"A co když se mu do čtyřadvaceti hodin neozveme?"

"Potom pozná, že je všechno v pekle, a zajatce pustí."

"Nic neskončí v pekle," ohradil se vehementně Malone. "Kromě Bellasara."

Spojil se vysílačkou s kontrolní věží letiště a dostal povolení ke startu. Pohnul několika páčkami a rotor helikoptéry se pomalu roztočil.

"Když mě odváželi na Bellasarův zámek a potom později, když jsem tenhle stroj ukradl na útěku, jsem si pořád lámal hlavu, k čemu je tady ten dodatečný panel s ovládacími prvky," podotkl Malone.

Rotor svištěl stále rychleji.

"Marně jsem přemýšlel, k čemu asi slouží," pokračoval Malone hlasitěji, aby přehlušil hukot motorů. "Když jsem potom havaroval, vybuchla nádrž, ale exploze byla mnohem hlasitější a rozsáhlejší, než měla být. Myslím, že jsem na to konečně přišel."

"Na co tím narážíš?"

"Přesně na to, co můžeš čekat od obchodníka se zbraněmi. Pronásledoval mě v autech s pohonem na čtyři kola, zdánlivě nevinných, ale ve skutečnosti se ukázalo, že jsou to bojová vozidla vybavená kulomety. Nemyslíš, že stejným způsobem upravil i svůj letový park?"

"Chceš říct, že..."

"Tahle věcíčka má vysouvací zbraňové systémy. Je to bitevní vrtulník."

6

"Co se ti ještě zdálo?"

"Už se nedokážu soustředit. Musím si lehnout a..." Derek jí dal facku. Sienna se zapotácela.

"Musíš dělat jen to, co ti říkám! Co se ti ještě zdálo?"

"Nevzpomínám si." Derek ji uhodil do obličeje silněji.

"Slibovals, že mně nikdy neublížíš!" vykřikla Sienna.

"To bylo před tím, než jsi utekla s..."

"Myslím Christině! Slíbils, že už jí neublížíš. Zítřka."

"Co?"

"Zemřela zítřka."

Derek ji uhodil potětí. "Řekni mi, kde ses dozvěděla tolik podrobností o..."

"Byla tam jachta." Sienna usilovně vzpomínala na fotografie.

Derek strnul s rukou napřaženou k dalšímu úderu.

Ta fotografie ukazovala Christinu jako smyslnou dospělou ženu. Ležela v miniaturních bikinkách na palubě jachty a opalovala se. Na záchranném kruhu za ní se dalo přečíst jméno lodi.

"Jachta se jmenovala jako ona. Christina. Pořádaly se na ní večírky a..."

"Pořád jen večírky! Christina se jich nemohla nabažít! Kdykoliv jsem se k ní otočil zády... Zradila mě, stejně jako ty."

"Já jsem tě nikdy nezahladila! Snažila jsem se jen zachránit vlastní život!"

Derek ji propaloval pohledem, ale pak odvrátil zrak, jako by na něj Siennina logika opravdu zapůsobila.

"Copak to musí skončit takhle?" naléhala Sienna žalostně. "Nemohli bychom začít znovu?"

Derek ji zamyšleně pozoroval.

"Nemohli bychom si vzájemně odpustit? Vždyť před pěti lety jsme jeden druhého milovali. Ty doby se přece mohou vrátit!" Sienna opatrně postoupila o krok k manželovi a natáhla ruku, aby se ho dotkla.

"Co se ti ještě zdálo?"

"Cože?"

"Prozrad' mi, jak to, že toho o mojí sestře tolik víš."

Sienniny naděje poklesly na bod mrazu.

"Balkon, poník, karneval, jachta, datum její..." Náhle se mu rozšířily oči. "Ach bože, tys je viděla."

"Co jsem viděla?"

"Vidělas je!"

"Nevím, o čem mluvíš."

Derek ji chňapl za ruku, kterou k němu natáhla, a zuřivě ji táhl ke dveřím. Sienna se mu marně snažila vyprostit, byl na ni příliš silný. Rozrazil dveře tak prudce, až praštily o stěnu.

"Ne! Dereku, co to..."

Táhl ji chodbou do haly a k točitému schodišti. Sienna se zapřela nohama, ale Derek s ní smýkl, až ztratila rovnováhu a klesla na kolena. Nevšímal si toho a táhl ji po zemi.

První podesta.

Druhá.

"Pusť mě!" žadonila Sienna.

Táhl ji dál.

"Kam mě vedeš?"

Nejvyšší podlaží. Derek ji dovlekl ke dveřím vedle své ložnice. Trhnutím ji postavil a vytáhl z kapsy klíč. Odemkl a otevřel dveře, za nimiž čekaly stíny mrtvých.

"Ne! Já nechci!"

Derek strčil Siennu dovnitř a rozsvítil. Nevšímal si portrétů a táhl ji rovnou k urně. "Christina," zašeptal a otočil Siennu ke stěně s fotografiemi. "Nemáš ponětí, jak jsem ji miloval." Hleděl na řady fotografií, prohlížel si jednu po druhé a vybíral ty, které potřeboval. "Tam. Vidiš? Na balkoně. V sedle poníka. Na karnevalu. Na jachtě." Otevřel album a nalistoval poslední stránku. "Datum a přesný čas její smrti. Tady ses dozvěděla podrobnosti o mé sestře! Nechápu jak, ale podařilo se ti vniknout do této místnosti."

"Ne! Přisahám! Vůbec nic jsem nevěděla!"

"Před pěti lety jsme jeden druhého milovali. Mohli bychom začít znovu," zopakoval po ní Derek výsměšně.

"Myslela jsem to vážně."

"Ach ano, jistě."

"Co se to mezi námi dvěma stalo?" nevzdávala se Sienna. "Proč ses obrátil proti mně?"

Na okamžik se jeho oči projasnily, jako kdyby konečně pochopil, jakou tragédii způsobil.

"Christina, to se stalo!" a oči se mu zase zakalily vztekem. Vyvlekl Siennu z místnosti. "Za chvíli dorazí Ahmed.

Nakonec mi přece jen budeš k nějakému užitku."

7

Rychle letící helikoptéra se přehoupla přes horský hřeben, za nímž se otevíral pohled na údolí s Bellasarovým zámkem uprostřed.

"Teď nesmíme udělat žádnou chybu," ozval se Jeb. "Už na letišti jsme dost riskovali, ale tady..."

Malone si posunul mikrofon připevněný k pilotní přilbě. "Bellasar očekává přilet vrtulníku s Ahmedem. Tady ho má."

"Očekává také rádiové hlášení. Pilot se přece musí identifikovat, než mu dovolí přiblížit se, natož přistát. A ty nevíš, jak se ohlásit."

Malone přikývl. Když sem tehdy letěl s Bellasarem - zdálo se mu, že od té doby uplynula celá věčnost -, slyšel, že pilot hovořil s někým z ochranky. Ale mluvil francouzsky a Malone mu vůbec nerozuměl.

Otáčel voličem frekvence, až zachytil mužský hlas. I on mluvil francouzsky a navíc drmolil, ale oba jazyky mají hodně společného a Malone pochopil, že ho naléhavě žádá, aby udal svou totožnost.

Několikrát zaťukal na mikrofon a potom přes něj položil kus papíru a nesrozumitelně zamumlal několik francouzských slov, která právě pochytil ve snaze vyvolat dojem, že má nějaké problémy s příjmem, že něco ruší signál.

Potom vysílačku vypnul.

Vrtulník se blížil k zámku.

"Doufám, že víš, co děláš," ozval se Jeb Wainright ustaraně. "Obchodník se zbraněmi může tam dole klidně mít i řízené střely."

"To je možné. Ale počítám, že dokud nebude muset, nebude riskovat, že Ahmeda zabije. Zatím jsme neudělali nic, z čeho by mohli usoudit, že máme nepřátelské úmysly." Malone se ohlédl dozadu na Jebova partnera a ostatní muže, kteří mu pomáhali. "Připraveni?"

Napětí, které spatřil v Dillonově tváři, Malone moc dobře znal z doby, kdy létal s armádním vrtulníkem do bojových akcí. Pohledem zkontroloval Pottera a Ahmeda připoutané k trupu. V jejich tvářích byla vepsána čirá hrůza.

"Jste pevně připoutáni?" křikl Malone na své spoléčníky, a aniž vyčkal na odpověď, prudce trhl řídicí pákou.

Helikoptéra se nebezpečně naklonila a začala se otáčet kolem své osy.

"Ježíšikriste," zasténal Wainright. Věděl, co přijde, ale rozhodně nepočítal s tím, jak věrně Malone svými manévry napodobí neovladatelný vrtulník.

"Plynové masky!" Malone šukbl řídicí pákou a stroj se opile zakymácel a naklonil na druhý bok.

Všichni muži v kabině kromě spoutaných zajatců si nasadili plynové masky.

"Dejte je i těm dvěma," slitoval se Malone. Sundal si pilotní přilbu, nasadil masku a pak pustil helikoptéru do střemhlavého pádu. Pozorovatelé pod nimi určitě očekávali, že se každou vteřinou roztříští o zem.

"Dvířka!"

Dillon a jeden z pomocníků otevřeli na obou stranách kabinu.

"Kouřové granáty!"

"Můžeme?"

"Jděte na věc!"

Na podlahu vrtulníku dopadly dva granáty. Tlumené výbuchy - a kabinu rázem zaplavil šedý kouř. Malone se ulekl, že se přepočítal, že kouř vířící kolem něj bude tak hustý, až mu zakryje výhled. Jestli nezvládne divoké manévry, k nimž stroj přinutil, a jestli nenafilmuje hrozící havárii natolik přesvědčivě, aby jí strážní dole u zámku uvěřili...

Naštěstí vítr vanoucí otevřenými dvířky kabinu pročistil a Malone zase viděl. Helikoptéra se potácivě snášela k zámku. Většina kouře se táhla za nimi jako hustý chochol a vzbuzovala dojem, že v kabině vypukl požár. Malone si dokázal živě představit lavinu naléhavých otázek, jimiž je člověk u vysílačky bombarduje.

Otočil stroj kolem dokola. Naklonil ho a hned zase zhoupl na druhou stranu. A stále blíž k zahradám a budovám na pozemku. Už byl dost blízko, aby viděl Bellasarovy strážné. Na stezkách, za stromy, mezi keři, všude zakláněli hlavy a vyděšeně sledovali, co se nad nimi děje.

Ve výšce necelých sto metrů přeletěl Malone kolébavě nad zámek. Někteří hlídači se rozběhli do úkrytů v obavě, že se jim vrtulník zřítí na hlavu.

"Připraveni?" houkl Malone dozadu.

Dillon otevřel dřevěnou bednu.

Malone koutkem oka zahlédl, jak Dillon vyhazuje čtvrtlitrovou skleněnou nádobku, stejnou, jaké se používají v laboratořích ke skladování vzorků. Kontejner zakroužil vzduchem, snadno viditelný, protože obsahoval jemný bílý prášek. Strážný ulekaně odskočil, a to už se mu nádoba roztrhla u nohou. Malone si v duchu představil zvuk rozbitého skla a vyděšený výraz v obličejích lidí na zemi, když se vyvalil oblak bílého prachu a vítr ho zanášel k nim. U některých zvědavost potlačila strach a přiběhli se podívat, co to má znamenat. Malone ovšem věděl, že v okamžiku, kdy spatří nálepku, která byla natolik pevná, aby udržela střepy skla pohromadě, rozběhnou se v panice na všechny strany. Nápis na štítu hovořil dostatečně výmluvně i v angličtině:

POZOR!

SNĚŽ SLEZINNÁ

BIOLOGICKÝ MATERIÁL

SMRTELNĚ NEBEZPEČNÝ

A kdo by přesto nepochopil, tomu byl určen symbol lebky a zkřížených hnátů.

Zanechávaje za sebou hustý oblak dýmu, Malone se jako poraněný pták kolébal nad pozemkem, a když kabinu opustil další kontejner, ohlédl se k tenisovému kurtu, kam dopadl ten první. Závojem bílého prachu viděl strážné, kteří prchali, jako by se jim v patách hnali běsi, a pousmál se při představě, jak zadržují dech. Někteří však byli natolik solidární, že své druhy varovali, a ti se honem klidili do uctivé vzdálenosti. A vtom se druhá nádoba roztrhla přímo mezi nimi. A další kontejner před nimi.

Pátý, šestý, sedmý kontejner. Maloneovu klikatou dráhu vyznačovaly bílé prašné výbuchy, jak se jedna nádoba za druhou rozbíjela o zem. Dvanáct, třináct, čtrnáct. Zámek, klášter, stáje, bazén, střelnice, všude prachové skvrny rozeté jako znamení bílé smrti. Sedmáct, osmáct. To už si snad každý strážný horečně hledal bezpečný úkryt a někteří naskákali do automobilů a řítili se k bráně.

Do tohoto okamžiku Malone spoléhal na dva zdroje paniky - porouchaný vrtulník ohrožený bezprostřední katastrofou a vybuchující kontejnery se smrtonosným obsahem -, které měly strážné natolik zmást, aby po nich nestříleli. Uvěřili-li, že mezi nimi explodují zárodky smrtelné choroby, jen málokterý potlačí pudový strach a odhodlá se stisknout spoušť. Ale i několik ojedinělých výstřelů by mohlo natropit nenapravitelné škody. Malone sice oprávněně předpokládal, že vrtulník je pancéřovaný, ale vlastní zkušenosti získané při útěku se Siennou ho dostatečně poučily. Přehradná palba hlídek helikoptéru málem sestřelila a poškodila ji tak silně, že po pár stovkách metrů skončila na zemi. Teď, kdy o trup pleskly první kulky, potřeboval dodatečný argument, který by Bellasarovým strážcům zahnal chuť na dobrodružství. Musí je přesvědčit, že jim hrozí nejen biologické, ale i chemické zbraně.

"Vyhodte kouřové granáty!"

Muži vzadu okamžitě vykopli ty, které syčely na podlaze. Vzduch v kabině se okamžitě pročistil, a když se Malone letmo ohlédl, viděl, jak jeho pomocníci odjišťují další granáty a házou je ven. Tyto však už neobsahovaly neškodný kouř, ale slzný plyn. Vzápětí nad zahradami a trávníky rozkvetly husté mlhovitě hříby, které přinutily strážné k ještě bezhlavějšímu útěku.

"Zavřít kabinu!"

Malone na plný plyn poodlétl a pak otočil vrtulník do protisměru čelem k zámku. Cvakl čtyřmi přepínači, nad jejichž účelem si takovou dobu lámal hlavu. Cestou z Nice trochu experimentoval a teď už věděl, který k čemu slouží.

Na obou stranách trupu se otevřely poklopy a vyklouzly z nich hlavně těžkých kulometů. Jestli se jen trochu podobaly těm, na které byl Malone zvyklý z armády, pak každý z nich dokázal vystřelit šest tisíc třicetimilimetrových nábojů za minutu. Nad kabinou se vynořilo odpalovací zařízení s plným zásobníkem třípalcových raket s křídélky. Vynikající hračka pro diktátora, který je na vrcholu blaha, když svým odpůrcům připraví nečekané překvapení, pomyslel si Malone.

Teď je na řadě překvapení pro Bellasara.

Scénu pod nimi zahalila mlha z granátů se slzným plynem a Malone doufal, že milosrdné skryje i helikoptéru. Stiskl spouště obou kulometů a stočil nos vrtulníku k zemi. Neviděl sice, jakou škodu kulky natropily, ale dobře věděl, že zničily všechno, co jim přišlo do cesty. Opatrně, aby nezasáhl zámek nebo klášter -v obou budovách mohl Bellasar věznit Siennu nebo přechovávat biologické zbraně -, odpálil raketu a vzápětí další. I v jekotu motorů slyšel, jak střely

vybuchují mezi strážnými. Když přeletěl honosné sídlo a zamířil k němu z opačné strany, šlehalo mezi kouřem a slzným plynem sloupce plamenů.

"Pottere!"

Žádná odpověď.

"Zatraceně, Pottere! Přece víte, co máte dělat! Zavolejte mu!"

Malone znovu zaútočil. Kulomety chrlily spojitě řetězce projektilů tak úděsným tempem, že pod vrtulníkem vytvořily dva pohyblivé sloupy zkázy a zmaru. Za každým zůstávala stopa rozvířeného prachu a létajících trosek, splývajících se slzným plynem a kouřem. Výbuch, jako by se otevřelo samo peklo. Helikoptérou otřásla mohutná tlaková vlna a do vzduchu se vznesl ohnivý kulový blesk. Raketa zasáhla sklad munice.

"Pottere!"

Pořád žádná odpověď.

"Jestli mu okamžitě nezavoláš, Pottere, vyhodím tě, bůh mé netrestej, ze dveří!"

Tvář staženou zuřivou křečí odpálil Malone další raketu, tentokrát na protiletectký kryt. Ohnivý výbuch vyslal do povětří hromadu betonu a kusy pokrouceného železa. Malone prolétl kouřem nad kráterem, pokropil dávkou z kulometů strážné, kteří stříleli na vrtulník, a na hranicích pozemku se znovu obrátil, připraven vyrazit k dalšímu náletu.

Ohlédl se po Potterovi, který si spoutanýma rukama přidržoval u ucha mobilní telefon.

"Ano," říkal právě do mikrofону. "Šest mužů plus Malone a Ahmed." Když Potter spatřil vzteklý výraz na Maloneově domláceném obličejí, projela jím hrůza, co mu Malone udělá za to, že řekl Bellasarovi, kdo je ve vrtulníku. "Malone s vámi chce mluvit, šéfe. Omlouvám se, ale nebylo v mých silách tomu zabránit." Bellasar musel odpovědět strašlivou urážkou, protože Potter najednou vypadal jako spráskaný pes. Ale když od něj Dillon přebíral mobilní telefon a podával ho Maloneovi, všiml si, že Potterův výraz ponížení se rychle mění v zuřivost. "Takto se mnou mluvit nebude! Sprovedte toho hajzla ze světa!" Hlas přiskrcený vztekem neponechával žádný prostor pro pochybnosti, co Potter ke svému zaměstnavateli cítí.

Malone vyslal do božího dopuštění na zemi další raketu. Počkal, až s rachotem vybuchne, a teprve potom přiložil telefon k uchu. "Tak co, už jste připraven věnovat mi náležitou pozornost?"

8

"Naprosto." Bellasar pozoroval oknem z budovy kláštera helikoptéru vznášející se v oblacích kouře. Sienna - příliš obluzená, než aby vnímala, co říká - ležela na podlaze v rohu místnosti.

"Měl jste být mrtvý!" vyštěkl Bellasar do telefonu.

"Je mi líto, že jsem vás zklamal."

"Ale vůbec ne. Alespoň budu mít to potěšení zabít vás podruhé. Předpokládám, že jste si přišel pro mou ženu."

"Ve vašem zájmu doufám, že ještě žije."

"A když ne?"

Oponou mlhy za oknem Bellasar zahlédl, jak se od helikoptéry odpoutala raketa. Hnaná ohnivým chvostem, prolétla jako boží bič vzduchem, vybuchla na terase zámku a zanechala v dlažbě obrovský kráter.

"Nechám ji přestavět," ušklíbl se Bellasar do telefonu. "Mimochodem, nedívám se na vás ze zámku, ale z kláštera. Ale na vašem místě bych se dvakrát rozmyslel, než vypálím další raketu. Vaše životní láska je tady se mnou."

"Živá?"

"I tak se to dá říct."

Sienna se s námahou zvedala, ale Bellasar ji prudkým úderem srazil zpátky na podlahu. Zasténala tak hlasitě, že ji ve sluchátku zaslechl i Malone.

"Chci s ní mluvit!"

"Nevím, jestli toho bude schopná." Bellasar se na ni podíval, jako by se mu u nohou plazil odporný had. "Hádej, co je nového, drahá. Máš na telefonu svého milence."

Sienna zamrkala. Bellasarova slova vnímala jako v mlze.

"Ano, opravdu je to tvůj mileneček. Ten slavný malíř. Přišel tě navštívit. Jak je milý a pozorný! Řekni mu pár slov." Podal ji telefon.

Sienna potřásla hlavou, jako by se bála, že přijde o rozum, a vzala si telefon.

"Pospěš si! Nenechej svého miláčka čekat, vždyť přichází z takové dálky!"

Sienna zmateně mrkala. Se strachem, že jde o další sadistický trik, zvedla telefon k uchu. "Chase?"

"Jsi v pořádku ?!"

"Bože můj, jsi to opravdu ty? Myslela jsem, že jsi mrtvý! Myslela jsem..."

Bellsar jí vytrhl telefon z ruky. "Řekl jsem pár slov, ne celou litani. Spokojený?" vyštěkl do mikrofону.

"Pusťte ji."

"Nenapadá mě jediný důvod, proč bych to měl dělat."

"Mě ano. Udělejte něco pro mě a zavolejte na tohle číslo." Malone ho odříkal.

Číslo Bellasar důvěrně znal a značně zneklidněl. "Co tím..."

"Jen tam zavolejte. Je to pařížské číslo vaší nastávající. Čeká i se svým otcem, že se ozve. A nejsou sami. Je s nimi jeden můj známý."

"Cože?"

"Jestli mě ve všem neposlechnete, můj partner jim předloží dokumenty, které popisují vaše tři předchozí manželství, samozřejmě včetně nešťastných konců vašich žen. Zabil jste je, stejně jako jste měl v plánu zabít Siennu. Můj partner seznámí vaši nastávající také s dlouholetým milostným poměrem, který jste měl se svou sestrou. I tu jste zavraždil - vlastní rukou. A jako zlatý hřeb programu přijdou fotografie, z nichž je jasné patrná vzájemná podoba všech vašich žen

-minulých i té budoucí - s vaší sestrou."

Bellasar nemohl zuřivostí promluvit.

"Vaší snoubence se při pohledu na vás zvedne žaludek, natož aby se za vás provdala. A její otec? Ten poleze vztekem po stropě, až se dozví, do jakých rukou se jeho dcera málem dostala a jaké nebezpečí jí hrozilo, a určitě vám přestane dodávat zbraně, které s takovým úspěchem prodáváte. Jistě, je jen jedním z mnoha výrobců, ale otec, uražený ponížením a pošlapáním cti své dcery, se už dokáže postarat, aby se informace dostaly na ta správná místa. Vím, jak žárlivě střežíte své soukromí. S tím je konec. A vsadil bych se, že ostatní vaši dodavatelé s vámi přeruší veškeré styky, až se dozvědí, že po vás jde CIA."

"CIA?"

"Jestli se Sienně něco stane, vytroubím do světa, že CIA ví o všech vašich aktivitách, a obrátím vaše impérium v hromadu trosek. Kdo uvěří tak zkompromitovanému obchodníkovi se zbraněmi? Jestli se budete chtít udržet v branži, můžete potom prodávat levné pistoly z třetí ruky drogovým překupníkům kdesi na rohu ulice."

O Bellasara se pokoušel infarkt.

"A jakmile ztratíte svou moc," pokračoval neúprosně Malone, "každý, komu jste kdy šlápl na prsty, každý, komu jste kdy ublížil - a že jich bylo -, využije příležitost k pomstě. Zničil jste mi život! Teď zkusíte, jak to je být v kůži oběti."

"A když udělám, co chcete, k rozhovoru, kterým mi vyhrožujete, nedojde?" zeptal se Bellasar pohrdavě.

"Přesně tak."

"Čekáte ode mě, že uvěřím, že té ženě v Paříži nic neřeknete? Že ji nebudete chtít přede mnou chránit?"

"Ochráníte ji sám."

"A jak, prosím vás."

"Okamžitě ten vztah ukončíte. Já ji nemusím říkat vůbec nic."

"A výměnou získáte Siennu. Jenže jak se mohu spolehnout, že dohodu dodrží i vaši společníci? Odkdy se CIA stará o soukromé záležitosti?"

"Tohle je neoficiální operace, kterou nikdo neschválil. Muži, kteří jsou se mnou, pracují pro mě a za moje peníze.

Udělají, co jim řeknu."

"A tím všechno skončí?"

"Ne tak docela. Máte ve svém držení biologické zbraně. Moje hrozba trvá, dokud se neujistím, že jsou spolehlivě zničeny."

Bellasarova zuřivost dosáhla vrcholu. "Jdu s ní ven!" Přerušil spojení a zařval na Siennu: "Vstávej!" Málem ji vykloubil ruku, když ji vlekl z místnosti.

Ale místo aby zamířil k východu z kláštera, táhl Siennu ke schodišti do sklepa. A pak k dalšímu schodišti do ještě hlubšího, tajného sklepa.

9

Malone sledoval, jak se rozptyluje mlha slzného plynu, a vyslal dlouhou dávku z kulometu mezi strážné, kteří se pokusili přeskočit síly a zaútočit. Skosil několik stromů a keřů a do vzduchu vylétly kusy lidských těl.

"Už utekly tři minuty! Kde je?"

Malone pokračoval v palbě a zamířil plnou rychlostí k přistávací ploše. Snesl se níž, otočil vrtulník o tři sta šedesát stupňů a pokropil okolí olovem. V okamžiku, kdy se helikoptéra dotkla země, vyskočili Jeb, Dillon a ostatní muži se štekajícími zbraněmi z kabiny. I když vzdušný vír od rotoru rozptýlil slzný plyn, nesundali si masky v naději, že své protivníky zastraší, když budou dál předstírat, že bílý prášek opravdu obsahoval smrtelně nebezpečnou nákazu.

Malone se zdržel připínáním granátů se slzným plynem k opasku. "A co my?" křičel na něj Potter. "Odemkněte nám pouta!"

Malone se ani nenamáhal s odpovědí a s automatickou puškou v ruce vyskočil z kabiny a rozběhl se ke klášteru. Za sebou slyšel výstřely - Jeb s kolegy nabízel strážným další důvod, proč Bellasarovo sídlo co nejrychleji opustit. Kolem hlavy mu hvízdla kulka a Malone musel uskočit za strom, odkud vystřelil na tělesného strážce, který otálel se skokem do úkrytu dále, než bylo zdrávo - dostal zásah přímo do prsou a zřít se do bazénu.

Malone se divoce rozhlížel po bitevním poli a hledal další cíl. Obraz zkázy. Sochám chyběly hlavy a 3 rozstřílených fontán chaoticky tryskala všemi směry voda. Tam! Za troskami zříceného sloupu se zvedl strážný a Malone ho jednou ranou zastřelil. Další cíl neviděl. Rozběhl se ke klášteru a jen tak tak stačil uskočit za pahýl stromu, když se otevřel hlavní vchod do budovy.

"Malone!" zvolal Bellasar zevnitř.

"Kde je Sienna?"

"Máte ještě u sebe mobil?" Bellasar zůstal v úkrytu temné chodby a hulákal číslo.

Co to má znamenat? Malone se přikrčil za stromem a žaludek se mu sevřel strašlivou předtuchou. Z kapsy bundy vytáhl telefon a vytiskl číslo, které právě dostal.

"Chasei?" ozvala se okamžitě Sienna vyděšeným hlasem.

"Jsi v pořádku? Kde jsi?"

"V klášteře. Ve sklepe. Zamčená v místnosti."

"V jaké místnosti?"

"Já nevím! Když mě vlekl dolů, ještě na schodech mi zavázal oči!"

Malone se snažil udržet klidný, věcný tón. "Neboj se. Už jdu pro tebe."

Přerušil spojení a zakřičel: "Bellasare!"

Žádná odpověď.

"Bellasare!"

Ticho, rušené jen vzdálenou střelbou z automatických zbraní.

Malone strhl z opasku granát se slzným plynem, uvolnil pojistku a mrštil jím do otevřených dveří.

Chodba se zaplnila mlhou.

Malone tryskem vyrazil k budově kláštera. Přiskočil k oknu do sklepa, pažbou pušky rozbil sklo a hodil dovnitř granát. Z okna se vyvalil slzný plyn a Malone si spěšně nasadil masku, která se mu houpala na krku. Pažbou vyrazil z rámu zbytky skla a prolezl oknem do sklepa. Seskočil na podlahu a s namířenou puškou se rozhlédl po místnosti. Nikoho neviděl a také neslyšel žádné kašláni. Rozrazil dveře a hodil do chodby poslední granát. Pomalu postupoval chodbou naplněnou hustou mlhou. Stále neslyšel kašel. Bellasar nemohl předpokládat, že na něj někdo zaútočí slzným plynem, a rozhodně neměl nachystanou plynovou masku. Že by použil Siennu jako vnařidlo a sám zatím vyklouzl někde zadem? Ale na Bellasara přece nezáleží! Musím najít Siennu!

Malone postupoval chodbou a nahlížel do všech místností.

Byly prázdné.

Došel ke schodům, které vedly ke vstupním dveřím zahaleným mlhou.

Ale další schodiště vedlo dolů a právě tam Malone zamířil.

Citelně se ochladilo. Tak hluboko pod zemí byly zdi postaveny z velkých, hrubě opracovaných kamenných kvádrů, které nesly zřetelnou pečeť času. Jak jsou asi staré? Tisíce let?

Na osvětleném úpatí schodiště se Maloneovi postavily do cesty ocelové dveře. Jen aby nebyly zamčené! Malone vyslal k bohu vroucí modlitbu a vzal za kliku. Vydechl úlevou, když dveře povolily. Než je úplně otevřel, ustoupil z opatrnosti stranou. Co kdyby za nimi čekal Bellasar s prstem na spoušti?

Malone si strhl plynovou masku a ve výšce očí ji vysunul kolem rámu, aby to vypadalo, že nahlíží za dveře. Ale kulka, která by mu ji vystřelila z ruky, nepřilétla. Malone se obrnil proti nejhoršímu a napjal svaly. Skočil dovnitř a s namířenou puškou se vrhl k zemi.

Neměl na koho vystřelit.

Před ním se táhla dlouhá osvětlená chodba lemovaná prosklenými prostory plnými přístrojů. Výzkumné laboratoře.

Liduprázdné. Malone postupoval dál.

"Sienna!"

Neozvala se.

"Sienna!"

Na konci chodby další ocelové dveře. Ani ty nebyly zamčené, ale když je Malone - v podřepu a s namířenou puškou - otevřel, zíral do popelavě šedých obličejů dvou ruských odborníků na biologické zbraně.

Napřímil se a oba Rusové se odvrátili. Malone sledoval jejich pohled k prosklené stěně, za níž byla další skleněná přepážka.

"Sienna!"

Vůbec nezareagovala! Seděla u stolu za dvojitou stěnou silného skla, jehož tabule byly oddělené úzkým průchodem, a bezútěšně si prohlížela vlastní ruce. Tvář nesla stopy po bití.

"Sienna!"

"Neslyší vás," řekl Rus s nahněbenými rameny, jehož Malone nekonečně dávno viděl vystupovat z helikoptéry. Vědec promluvil angličtinou se silným přízvukem a v hlase mu zazněla beznaděj. "A taky vás nevidí. Sklo v místnosti, kde sedí, je průhledné jen odsud, z její strany je zrcadlo."

Malone se rozběhl ke dveřím vedoucím do průchodu, ale ty ani se nepohnuly, ani když vši silou lomcoval klikou.

"Tam se nedostanete," prohlásil Rus stejně sklíčeným tónem, "ani kdybyste měl klíč. Na šest hodin je přístup zablokovaný."

Malone prudce udeřil pažbou pušky do stěny. Sklo se zachvělo. Udeřil ještě silněji, ale sklo přesto odolalo.

"Zbytečně ztrácíte čas," pokračoval Rus. "Sklo je neprůstřelné a nerozbitné. Nepomohlo by vám ani velké kladivo. A sám vidíte, že sedí v další stejně nedobytné místnosti. Z bezpečnostních důvodů. Tohle jsou vlastně dvě komory, jedna uzavřená v druhé, a dokonale vzduchotěsné."

"Vzduchotěsná komora?" Malone měl pocit, že se pod ním otevírá země.

"Nikdy jsem nevěřil, že to udělá," šeptal Rus s pláčem na krajíčku. "Bellasar sice řekl, že potřebuje ukázkou pro toho muže, se kterým vyjednává, ale ve snu by mě nenapadlo..."

"Ukázkou? Pro smilování boží, co jí udělal?"

Vzadu v pracovně zazvonil telefon.

Malone na něj strnule zíral, ale když zazvonil podruhé, uvědomil si náhle, čím hlas uslyší. Přiskočil k telefonu a popadl sluchátko.

"Ty hajzle, jak ji dostanu ven?"

"Nijak. Alespoň v příštích šesti hodinách."

"Proč šest hodin?" Znovu ten časový limit. Malone si nejasně vzpomínal, že o něm už kdysi slyšel. Kdy? Od koho? A v jaké souvislosti? "Proč je tak zatraceně důležité..." Vzpomínka jím projela jako blesk z čistého nebe a v Maloneovi by se v té chvíli krve nadořežal. Laster. Dům ve Virginii, kde se skrývali.

"Tahle zbraň představuje naprostý unikát. Gribanov a Bulganin geneticky upravili virus pravých neštovic tak, že neohrozí nikoho, kdo předtím nebyl nakažen jiným, velmi vzácným a samostatně zcela neškodným virem," řekl tehdy Laster. "Nejdřív se musí rozšířit neškodný virus. A teprve poté, kdy je jím cílová populace infikována, nastupuje ten smrtelný." A potom pokračoval: "Životnost doprovozného viru je pouhých šest hodin, a jestli do té doby není zkombinován s upraveným virem pravých neštovic, umírá." Těmito slovy Laster tehdy ve Virginii vysvětlil, jak časový limit slouží coby dokonalý prostředek kontroly zbraně, protože brání, aby se nákaza rozšířila mimo cílovou oblast.

"Slíbil jsem, že ti ji vydám," syčel Bellasar, "ale nezaručil jsem se, v jakém stavu bude."

"Ty svině! Tys uvolnil oba víry najednou?!" Malone cítil, jak se mu podlamují kolena.

"Klidně si řekni, komu chceš a co chceš, protože teď už na tom vůbec nezáleží. Až mým nepřátelům dojde, čeho jsem schopen, budou se mě bát ještě víc než předtím."

"Tys ji nakazil pravými neštovicemi?!" Malone nelidsky vykřikl.

10

Hnán nepříčetným vztekem, běžel Malone po schodech ze sklepa. Však já tě dostanu! Uškrtím tě jako hada! Já tě... A vtom zaslechl střelbu; ne jednotlivé krátké dávky z automatických pušek, ale ostrý zvuk trhaného hrubého plátna - těžké kulomety vrtulníku. Vzápětí se ozval svist následovaný výbuchem. Raketa! Slzný plyn u vchodu se již rozptýlil. Malone vyběhl ze dveří a ohlédl se vlevo, kde naposled viděl Jeba a jeho lidi. ale dým, plameny a zvířený prach mu totálně zakrývaly výhled.

Vrtulník nestál tam, kde s ním přistál, ale než se Malone stačil rozhlédnout, zaburácely motory a helikoptéra se vynořila z oblaků mlhy a kouře rozehnáných vzdušným vírem od rotoru. Jako rakovinový nádor zachycený na zrychleném filmu se jí pod břichem rozvinula další řada hlavní. Vrtulník se zastavil třicet metrů nad zemí, a i když se vznášel asi sto kroků daleko, Malone přes plexisklo kabiny zřetelně rozeznal ostré rysy Bellasarova obličeje. A to už z reproduktoru pod trupem zahřměl jeho hlas: "Neprodávám nic, co bych nedovedl taky ovládat!"

Než si Malone uvědomil, že by se měl okamžitě vrátit pod ochranu kamenných zdí kláštera, vyryla mu salva z kulometů pod nohama hluboký kráter. Lavina prachu, rozdrčeného štěrku a odražených kulek ho srazila k zemi. Překulil se, aby unikl z dosahu poletující drti, ale zdaleka neměl vyhráno. Bellasar lehce stočil vrtulník a z jiného úhlu vyoral kulometem další brázdu, tentokrát vpravo od něj.

Maloneovi dunělo v hlavě. Mohl mě snadno zabít! Ten hajzl si se mnou hraje jako kočka s myší!

Malone se vztyčil a naznačil pohyb doleva, ale v okamžiku, kdy Bellasar tím směrem stočil nos helikoptéry, bleskurychle se vrhl na opačnou stranu a rozběhl se, co mu síly stačily.

Dál od kláštera.

Dál od Jeba a jeho mužů - jestli jsou ještě naživu.

Ke střelnici, kde Bellasar testuje zbraně.

Za zády slyšel, jak rotor vrtulníku nabírá obrátky. Bellasar zahájil štvanici a rychle se přibližoval. V příštím okamžiku se Malone musel sklonit k zemi - helikoptéra mu proletěla nad hlavou tak těsně, že ho vzdušný vír od vrtule málem odfoukl. Ale než se Bellasar otočil k opakovanému náletu, Malone už sprintoval ke střelnici.

Této části pozemku se Malone při svém útoku vyhýbal, a proto teď nemusel překonávat žádné překážky z trosek a vyvrácených dřevin. Blížil se ke střelnici. Živé ploty, stromy a keře ho alespoň občas ukryly před pátravým zrakem šilence, který ho pronásledoval. Bellasar pochopil. Zarachotily kulomety a skupinka stromů a keřů po Maloneově levici se vznesla do vzduchu v podobě gejzíru třísek. Malone se vrhl do prachu stezky lemované po obou stranách živým plotem, jehož vršky najednou zmizely jako uťaté jediným rozmachem gigantické kose, a vzápětí ho helikoptéra zase přeletěla.

A opět Malone vyskočil a rozběhl se ještě dříve, než Bellasar otočil vrtulník do protisměru. Poslední řada keřů. Malone přeběhl volné prostranství a nezraněn se dostal až k dřevěným budkám na okraji střelnice. Od upraveného velkoražního kulometu, kterým mu Bellasar vyhrožoval, aby nechal Siennu na pokoji, ho dělilo necelých deset metrů, ale když se k němu vrhl, zahřměla salva. Vzduch byl rázem plný trávy a hlíny a mezi Halonem a zbraní zel hluboký příkop.

Zkusil to znovu - a Bellasar mu znovu střelbou přehradil cestu. Ta svině se baví! zuřil Malone. Musím na to jinak! Za budkami a střeleckými stanovišti se rozprostírala vesnice, která sloužila Bellasarovi a jeho zákazníkům jako cvičný terč. Zdá se, že ji od té doby, co jsem ji viděl naposledy, přestavěli. Malone skočil do budky a cvakl spínačem, jak to před mnoha měsíci odkoukal od Pottera. Vesnice ožila a Malone se rozběhl k pohybujícím se realistickým figurínám vojáků a civilistů a vozidlům projíždějícím ulicí.

Salva z kulometu rozryla trávu vpravo od něj. Malone se stočil vlevo, ale stále mířil k vesnici, hrdlo stažené hrůzou, kdy se ozve další dávka mířená právě na tuto stranu. Odhadl pohyb vrtulníku a uskočil současně s proudem střel, který rozryl hlínu po jeho levici - tentokrát mnohem blíž. Měl pravdu! Bellasara ta hra přestávala bavit!

Malone proklíčkoval posledních dvacet metrů louky a skočil za betonovou zídku. Dopadl tvrdě, ale nedbal na pronikavou bolest v hrudníku a překulil se za roh nejbližší budovy, kde se přikrčil za hromadou suti.

Vrtulník, hlavně kulometů rozpálené doběla, zaútočil na vesnici. Řetězce střel doslova nadzvedly dlažbu ulice a vyrvaly ze stěny obrovský kus zdiva. Roh budovy, za nímž se Malone skrýval, se zřítíl v oblacích prachu.

V okamžiku, kdy mu helikoptéra plnou rychlostí přeletěla nad hlavou, se Malone rozběhl ulicí. Sledoval vrtulník a vrhl se do dvora jedné z budov. Než ho mohl Bellasar zahlédnout, zmizel za další kamennou zídkou. Hrudník se mu zvedal jako kovářský meč a tvář měl zalitou potem. Přejel si rukou po obličeji a ulekl se, když spatřil krev, ale pak si uvědomil, že to jen tlaková vlna výbuchů a zásahů v těsné blízkosti vyvolala krvácení z nosu.

Bellsasar křížoval nad vesnicí a hledal ho. "Nemysli si, že se přede mnou schováš!" vybuchl jeho hlas z reproduktoru.

"Tenhle vrtulník je vybaven zařízením pro noční vidění a tepelnými senzory! I po setmění tě snadno díky vyzařovanému teplu snadno najdu!"

Malone si ho nevšímal. Jeho pozornost zaujal vojenský džíp plně obsazený panáky v uniformách. Džíp se pohyboval po kolejnici vedené středem ulice. A na podobných kolejnicích se sunuly i figuríny v civilu, takže to vypadalo, jako by se procházely.

"A nemysli si, že můžeš čekat, až mně dojde palivo!" hřměl Bellasarův hlas. "Do té doby to tady srovnám se zemí!"

Při pohledu na velmi realisticky působící otevřenou plošinu dodávky naloženou loutkami v pracovních kombinézách

začala Maloneovi v hlavě kličít jistá myšlenka. Jeho úvahy však násilně přerval výbuch rakety, která dodávku rozmetala na kusy. Do vzduchu se v plamenné kouli a sloupu dýmu vznesly hořící figuríny, většinou bez hlav a končetin, a Malone se rozkašlal, protože ho v nose podráždil ostrý pach korditu, sežehnutého kovu a hořícího benzínu. Hořící benzin? Že by se Bellasar až tak přiblížil k realitě?

Křížující helikoptéra pokračovala v pátrání, a jakmile ho měl Bellasar za zády, Malone vyběhl z úkrytu a sprintoval k jinému džípu. Vytrhl figuríně z rukou pušku, ohlédl se po vrtulníku a vrhl se za nejbližší zídku.

Lapal po dechu a prohlížel si zbraň. Automatická M-16 s plným zásobníkem. Znamená to snad, že jsou skutečné i granáty, kterými jsou ty loutky ověšené? Proč by někdo...

Aby zvukové a vizuální efekty působily co nejvěrněji, pochopil Malone se zamrazením v zádech. Když Bellasar se svými zákazníky stíhl na vesnici, musí výsledek vypadat jako při skutečném útoku. Když je zasaženo vozidlo, vznítí se benzin v nádrži. A když požár zachvátí převážené vojáky, vybuchnou granáty, jimiž jsou vyzbrojeni, i munice v zásobnících.

Vrtulník se otočil a řítí se k němu. Proletí přímo nade mnou, uvědomil si Malone a srdce se mu rozbušilo jako splašené. Bellasar mě za tou zídkou uvidí!

Rozběhl se postranní uličkou a podle zvuku poznal, že helikoptéra nabírá rychlost. Viděl mě! Odbočil do jiné uličky a zoufale zaklel. Ocítl se v pasti. Slepý průchod uzavírala dvířka ve zdi.

Jestli jsou ty dveře zamčené, jestli jsou jen pro okrasu pověšené na stěnu...

Neměl na vybranou. Jakmile ho Bellasar dostane na mušku, vyřídí ho. Několika skoky se vrhl ke dveřím, narazil do nich ramenem a současně stiskl kliku. Dveře povolily a Malone, hnán setrvačností, se po hlavě vrátil do domu. Nenechal se však zlákat zdánlivým bezpečím úkrytu mezi čtyřmi stěnami. Otevřené okno. Malone se rozběhl, odrazil se a prolétl jím na dvůr. Ještě ve vzduchu ho zasáhla tlaková vlna výbuchu a odhodila ho o kus dál. Raketa zasáhla přední stěnu domu, který se teď v troskách kácel k zemi. Malone dopadl na kamennou dlažbu dvora a vzápětí ho zasypaly úlomky cihel a malty. Pohmožděná žebra ho zabořila tak, že málem omdlel. Ve zvířeném prachu a kouři nemohl popadnout dech.

Kouř. Myšlenka, která mu před chvílí bleskla hlavou, začala navzdory nesnesitelné bolesti nabývat ostřejší kontury.

Kouř. Zničené budovy zachvátil požár a dým byl tak hustý, že tuto část vesnice zahalil jako černý příkrov. Ležím tady sice na volném prostranství, ale Bellasar mě neuvidí. Malone ožil novou nadějí.

Omyl. Proud vzduchu od rotoru dýmovou clonu částečně rozežene a Bellasar mě mezi troskami zahlédne.

Ale ne, uzavřel Malone své úvahy. Kouř je můj spojenec, jen ho musí být dost.

Zkroucený bolestí v hrudníku se vrávoravě rozběhl přes dvůr. Hnán silou vůle, zvyšoval rychlost. Za rohem se otevřela širší ulice a Malone spatřil další džip plný vojáků pohybující se po kolejnici. V běhu si svlékl větrovku, svázal rukávy, a vytvořil tak neumělý ranec. Odraz, a už stál na džípu, strhával figurínám z opasků granáty a házel je do svázané bundy. Řev motoru. Vrtulník se blíží! Malone chňapl poslední dva granáty, seskočil a vrhl se do dveří vedlejšího domu v oponě prachu zvířeného rotorem.

S vyprahlými plicemi zoufale bojujícími o vzduch Malone vytrhl pojistku granátu, hodil ho na odjíždějící džip a rozběhl se ulicí opačným směrem. Za rohem vyjel nákladní automobil. Malone hodil granát i na něj a běžel ještě rychleji. První granát roztrhal džip na kusy. Nádrž vybuchla a ozvalo se praskání nábojů roztrhaných v zásobnících pušek. Ještě silnější exploze, a nákladák stál v plamenech. Malone v běhu vrhl třetí granát na dodávku, čtvrtý na autobus a pátý na osobní automobil. Řetěz výbuchů, který po sobě zanechával, doprovázely vysoké sloupky černého kouře z hořícího benzínu a pneumatik. Bellasar prostřeloval oblaka dýmu, ale Malone se uklidil do jiného sektoru vesnice, kde vyhodil do vzduchu obrněné polopásové vozidlo, další džip a naložený pikap. Druhotné výbuchy dále zvyšovaly totální chaos a chrlily mohutné sloupky dýmu tak dusivého, až se Malone v předklonu dávivě rozkašlal. Požáry z ulic zachvacovaly budovy. Figuríny v civilních šatech upevněné na kolejnicích pokračovaly v procházce, i když hořely od hlavy k patě. Kouř se šířil z vesnice na okolní pole a louky. Malone využil ochranné clony a rozběhl se zpátky k budkám a střeleckým stanovištím. Neustále myslel na zdokonalený kulomet a jeho půlpalcové náboje. Už předtím mu Bellasar odřízl ke zbrani cestu, a kdyby se tehdy Malone přesto pokusil k ní dostat, Bellasar by jistě považoval hrozbu za natolik závažnou, že by si s ním přestal pohrávat a na místě ho zlikvidoval.

Náhla změna zvuku motorů vrtulníku Malonea varovala, že ho Bellasar zahlédl, jak běží loukou zahalenou dýmem. Ne!

Rozběhl se na samé hranici svých sil.

Helikoptéra se nezadržitelně blížila.

Co když v kulometu nebude munice? Co když...

Utíkej!

Bellsar vypálil a o vlasek ho minul.

Ještě rychleji!

Maloneovi zůstalo v bundě posledních pár granátů. S těžce se zvedajícím hrudníkem a nohama tepajícími zemi teď jeden z nich vylovil a vytrhl pojistku. Dvěma skoky se ocítl u kulometu, bleskurychle se otočil a mrštil granát tak vysoko a tak daleko k vrtulníku, jak dokázal. Za dané situace si nemohl dělat starosti, jestli ho zasáhnou střepiny. Sklonil se ke zbrani a vyrazil triumfální výkřik, když viděl, že z ní visí plný nábojový pás.

Granát vybuchl těsně před helikoptérou. Tlaková vlna jí smýkla stranou dozadu a plexisklo krytu kabiny pokropily střepiny, takže Bellasar se musel plně soustředit na řízení a nemohl vystřelit.

Na kratičký okamžik, který mu však připadal jako celá věčnost, zahlédl Malone Bellasarovu tvář zrůzněnou vztekem a za nim Pottera a Ahmeda, kteří v panické hrůze zoufale škrubali ocelovou tyčí, k níž byli připoutáni. A pak Malone natáhl uzávěr kulometu, pozvedl hlavě vzhůru a stiskl spoušť. Úžasná rychlost palby mu málem vyrvala zbraň z rukou. Ale zatímco před několika měsíci, když ho Bellasar přinutil z kulometu střílet, se mu zpětný ráz zdál prakticky

nezvládnutelný, dnes mu zuřivost dodala obrovskou sílu a zbraň mu připadala lehká jako pírkó. Prudké otřesy připomínající rozjetou lokomotivu mu bušily do pohmožděných žeber, ale Malone v emocionálním transu bolest vůbec nevnímal a jeho tělo - v dalším bezrozměrném časovém intervalu - jako by splynulo se zbraní v jeden celek, když neochvějně držel vrtulník na mušce a tiskl spoušť. Náboje měly zesílenou prachovou náplň se zvýšenou účinností, na kterou byl Bellasar tak pyšný, stejně jako na výbušné projektily. A teď jejich smrtonosná lavina jako strašlivá smršť zasáhla kabinu, roztrhala ji na tisíc kusů a Bellasar, Potter a Ahmed v posledním zlomku vteřiny před smrtí poznali ukázkou pekelného ohně, který je čeká.

Síla exploze srazila Malonea k zemi a tentokrát opravdu omdlel, ale ještě než ztratil vědomí, viděl ohnivou kaskádu vraku helikoptéry dopadnout na louku před střelnici. Nevěděl, jak dlouho ležel v bezvědomí, jestli minutu, nebo pět, ale když se zase probрал, trosky ještě hořely. Neměl však čas vychutnat si své vítězství a na oslavu ani nepomyslel. Nebylo totiž co oslavovat, protože vlastně nezvítězil. Jistě, přežil a ukojil svou pomstu, ale vítězem se přesto nestal. Vyškrábal se na nohy a belhal se kolem rozstřílených keřů a vyvrácených stromů ke klášteru. Sienna! opakoval si neustále v duchu, ale teprve až z vrávoravého klusu přešel do klopýtavého běhu, vykřičel své zoufalství celému světu. "SIENNO!"

11

Ztratil veškerý pojem o čase. Štvanice, která mu připadala jako čtvrt hodina, trvala téměř šedesát minut. Na prahu kláštera narazil na Jeba Wainrighta, který ležel v bezvědomí v kaluži krve z prostřeleného ramene. "Teď ti vděčím za svůj život já," zašeptal Malone. Z nejbližší vesnice - vzdálené ovšem dvacet kilometrů - zatím dorazili lékař a policejní důstojník, zalarmovaní nepřetržitou řadou výbuchů, která se i jím, zvyklým na zvukovou kulisu Bellasarova sídla, zdála podezřelá. Doktor ošetřoval Jeba a policista s pomocí obyvatel okolních měst a vesnic přivolaných telefonem prohledávali pozemek a pomáhali těm, kdo přežili. Tři Jebovi žoldnéři včetně Dillona utrpěli zranění a dva byli mrtví. Malone, srdce sevřené hrůzou, spěchal do sklepa k dvojité izolované komoře, v níž Bellasar uvěznil Siennu.

Rusové, zdeptaní myšlenkou, že Bellasar zbraň opravdu použil, zůstali a blbě jako smrt pozorovali dvojitou skleněnou stěnou Siennu. Dlouhé čekání v naprostém tichu se na ní viditelně podepsalo. Přecházela sem a tam, v očích panickou hrůzu. Poloprůhledným sklem Malone viděl, jak škube za dveře a pak obrací zrak ke stropu v zoufalé snaze najít cestu ven. Modřiny v obličejí ztmavly a Maloneovi se zastavilo srdce, když se na Siennu díval, protože si uvědomil, že podlitiny jsou to poslední, co její krásu ohrožuje.

"Jak dlouho trvá, než se nemoc rozvine?" zeptal se Rusa se shrbenými rameny.

"Za normálních okolností sedm až deset dní," odpověděl muž sklíčeně.

"Za normálních okolností?"

"Upravili jsme virus tak, že působí akcelerované. Ale zdůrazňuju, že šlo o vědecký experiment. V životě by nás nenapadlo, že ho Bellasar skutečně vyzkouší."

"Jak dlouho tedy?"

"Tři dny."

"Víš, že je nakažená?"

Rus v hluboké depresi pomalu zavrtěl hlavou.

Malone polykal žluč. Předchozí strádání a vypětí ho tak oslabilo, že se sotva držel na nohou. Ale to, jak se cítil, mu připadalo zcela vedlejší. Vešel do laboratoře a vyťukal telefonní číslo, které dostal od Bellasara.

Naproti za poloprůhledným sklem se Sienna prudce otočila ke stolu, na kterém zazvonil telefon. Malone ho sice neslyšel, ale viděl, jak Sienna zvedá sluchátko.

"Chase?"

"Ano, jsem to já, lásko moje."

"Tolik jsem se bála! Říkal jsi, že už jdeš, a když jsi pro mě nepřišel..."

"Něco mě zdrželo."

"Zdá se mi, že mluvíš nějak..." Sienna se napřímila. "Stalo se ti něco?"

"Jsem unavený. Domlácený. Jinak... Mám pro tebe jednu dobrou zprávu. Chceš ji slyšet?"

"Ach bože, ano!"

"Všechno skončilo. Je mrtvý. Už se ho nemusíš bát."

Sienna několik vteřin vůbec nezareagovala, jako by tomu, co právě slyšela, nevěřila. Pak se jí z očí vyřinu-ly dva proudy slz a smáčely zpustošenou tvář.

Malone celým srdcem toužil sevřít ji do náruče. Představoval si, jak se asi cítí v omezeném prostoru za zrcadlem.

"Dostaň mě odsud," žadonila. "Prosím, přijď si pro mě."

"Nemůžu." Maloneovy hlasivky odmítaly poslušnost. "Ještě ne. Až za pět hodin."

"Pět hodin? Proč? Tomu nerozumím."

"Na dveřích je časovaný zámek, který nedokážu otevřít."

"Časovaný zámek? Pět hodin?"

"Neboj se, nebudeš sama. Můžeme spolu přece mluvit. Jak si představuješ svůj další život, když už se nemusíš děsit manžela? Co budeš dělat? Kam chceš jít?"

"Jak si představuju svůj život? To je jednoduché. Chci ho dožít po tvém boku."

Maloneovi se sevřelo hrdlo. "Proti tomu nic nenamítám. Jsme dohodnuti. A pokud se týká toho kde?"

"Ach, asi ti to připadne pošetilé."

"Určitě ne. Každopádně mě vyzkoušej."

"Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla, kde strávili moji rodiče líbáanky? Tak právě tam bych chtěla žít."

"Chceš odjet do Itálie? Do Sieny?"

"Ano."

"Na tom nevidím vůbec nic pošetilého."

Když do sklepa dorazili policisté, Malone kategoricky odmítl přerušit rozmluvu se Siennou - mluvili o svém utrpení, o společných snech a tužbách, o svém odhodlání, o plánech do budoucna. Malone se v laboratoři zamkl a důraznými gesty mával na policejní vyšetřovatele, aby mu dali pokoj. Ti se pokusili vyrazit dveře, ale pak jim oba Rusové vysvětlili, co se ve sklepe stalo.

Tak uplynulo pět hodin.

Celý život.

Načasovaný zámek konečně povolil.

Malone zavěsil a vyšel z laboratoře. Policisté už budovu dávno opustili v obavě, že se ruští vědci přepočítali a že nákaza bude stále smrtelná. A krátce před uplynutím časového limitu odešli i oba Rusové - přece jen tak docela nevěřili bezpečnostním pojistkám, nad kterými tolik let bádali a experimentovali.

Malone stál v chodbě sám a bylo mu srdečně jedno, jestli se nakazí, nebo ne. Bez Sienny nechtěl dále žít. Vstoupil do komory a pořád ještě nevěděl, jak a co jí říct. Objali se, jako by se setkali po dlouhých letech, kdy je od sebe násilně odtrhli, a políbili se, jako by to mělo být naposledy v životě.

Epilog

Siena se rozkládá na třech pahorcích ve zvlněné krajině italského Toskánska. Městečko se proslavilo zejména svou katedrálou se skvěle ozdobeným průčelím, jehož bělostný mramor osvěžují ostrůvky zeleného a růžového kamene. Svažující se hlavní náměstí připomíná svým profilem polovinu obrovské škeble. Dlažbu z pálených cihel uspořádaných tak, že tvoří pravidelný šikmý vzorek, lemují středověké paláce a výstavné měšťanské budovy. Většina staré části města odolala zubu času a válek. Středověké brány, klikaté uličky vinoucí se mezi kamennými budovami s načervenalými štítovými střechami si spolu s náměstím uchovaly své kouzlo. Úspěšně odrážely nápor automobilů, motocyklů a tramvají a člověk se mezi nimi jako by vracel hluboko do minulosti.

Takto alespoň staré město působilo na Jeba Wainrighta, když kráčet po hnědé cihlové dlažbě středověké ulice. Došel k větrem a dešti ošlehané dřevěné brance, otevřel ji a ocitl se v jasné osvětlené květinové zahradě, jejíž zeleň a pestrobarevné květy, mezi nimiž převládala žlutá a fialová barva, nádherně kontrastovaly se zemitými a ohnivými tóny budov, jimiž je místní architektura tak proslulá.

Wainright měl na sobě tenisky, džínsy a modrou sportovní košili s rozhalenkou a krátkými rukávy. Čas od času si promnul rameno, jako by ho pronásledovala úporná bolest.

Ze dveří domu vyšel do slunečního svitu stařík v zaprášené zahradnické kombinéze a se slamákem na hlavě. "Můžu vám nějak pomoci?" zeptal se italsky.

Jeba na Apeninský poloostrov často zavedly služební povinnosti a italštinu celkem slušně ovládal. "Hledám jistého Američana. Údajně si někde tady pronajal byt."

"Signor Malone?"

Jeb na sobě nedal znát radostné vzrušení, které pocítil. "Ano. Je to můj přítel a dlouho jsme se neviděli."

Stařík se zatvářil znepokojeně a nakazil tak i Jeba, jehož radost se povážlivě zakalila.

"Najdete ho tam, kde vždycky." Muž s bílým plnovousem ukázal k brance, za níž kvetly okrasné keře.

"Grazie."

Jeb si znovu promnul levé rameno, a obklopen bzukotem včel hodujících na květech, vydal se po pěšince k brance. Zahrada za ní se lišila od té, z níž právě vyšel - svěží trávník lemovaný okrasnými keři a stromy nabízejícími příjemný stín.

Muž, který stál se štětcem v ruce před malířským stojanem, byl tak soustředěně zabraný do práce, že neslyšel, jak za návštěvníkem zaklapla vrzající branka. Na plátně nataženém v rámu se skvěl obličej té nejkrásnější ženy, jakou kdy Wainright v životě viděl.

Žena - malířův model - seděla v proutěném křesle a za ní se otevíralo ohnivé panorama města. Jeb vzpomínal na chvíle, kdy na něj krása té ženy působila tak silně, že v její přítomnosti cítil nepřekonatelné rozpaky a sotva se na ni dokázal podívat, natož aby na ni promluvil. I teď, když se k ní blížil, musel potlačit nutkání odvrátit pohled.

Když ho žena spatřila, neklidně se zavrtěla, spěšně vstala a zmizela přes trávník za dveřmi.

Malone, rozesmutnělý jejím odchodem, se otočil, aby se podíval, kdo ho připravil o příjemné chvíle. "To jsi ty, Jebe?"

Zamrkal, jako by nevěřil svým očím.

"Jak se vede, stará vojno? Slíbil, že občas zavoláš, ale když ses tak dlouho neohlásil, začal jsem si dělat starosti."

Malone, překvapený nenadálým Jebovým příjezdem, hned neodpověděl. Zdálo se, že nenachází slova. "Měl jsem zavolat? No jo, chtěl jsem, ale..."

"Měls moc práce?"

"Tak nějak."

"Řeknu ti, nebylo zrovna snadné tě najít. Měl jsem jediné vodítko - toho Rusa, který slyšel, jak se se Siennou po telefonu domlouváte, že se usadíte právě tady."

"Je to krásné město."

"Taky jsem zjistil. Až se budu muset příště zase na čas někam uklidit, usadím se tady." Jeb se ohlédl po dveřích, za nimiž zmizela Sienna, a pak pohlédl Maloneovi do očí. "Tak povídej. Jak žijete?"

Malone zaváhal. "Celkem fajn." Chvilí přemýšlel. "Když uvážím všechny okolnosti."

"Vypadáš dobře."

"Ty taky." Malone si ho chvíli prohlížel a přešel rovnou k věci. "Proč jsi vlastně přijel, Jebe?"

"Chtěl jsem jenom navštívit starého přítele a zjistit, jak se mu daří. Vypít si s ním pár piv a zavzpomínat na ztracené časy."

Malone sklopil oči. "Omlouvám se, že jsem tak nerudný."

"Jak jsi na to, prosím tě, přišel?"

Osten sarkasmu vyvolal na Maloneově tváři smutný úsměv, ale vzápětí zase zvážněl. "Jak vypadá tvoje rameno?"

"Ta ztracená kulka potrhala nervy. Nepříjemně to svědíl a občas i škube."

"To je mi líto."

"Zas tak zlé to není."

"Ale je. Hodně ti dlužím." Malone pohlédl ke dveřím do zahrady. "Oba jsme tvými dlužníky. Co tvoje práce?"

"Laster mohl puknout vztekem, když zjistil, jak jsem ho obešel. Nakomandoval mě do kanceláře, prý do té doby, než si ověřím, jestli mě ještě může s důvěrou pověřit vedením akcí v terénu."

"Dokážu si představit, jak jsi musel zuřit, když tě donutil sedět za psacím stolem."

"Mělo to své výhody - možnost podívat se Lasterovi pod prsty."

Malone přimhouřil oči.

"Pořád jsem uvažoval, kdo z agentury Bellasarovi donášel," vysvětloval Jeb. "A od samého počátku mi vrtala hlavou jedna věc. Laster totiž až moc ochotně uvěřil, že mrtvola vylovená z East River byla tvoje. V nejkratším možném termínu odvolal všechny týmy, které jsem držel v pohotovosti pro případ, že by se ti podařilo dostat Siennu ze zámku. A narazil jsem i na další podezřelé okolnosti. Například jak vás se Siennou nechal odvézt do Virginie a prodlužoval výsledky, i když bylo zcela zřejmé, že jsme od vás všechny dosažitelné informace dávno získali. A potom najednou Bellasar věděl, kde se skrýváte, stejně jako zjistil místo vašeho pobytu v Mexiku okamžitě po tom, co jsem tu informaci sdělil Lasterovi."

Maloneovi zaplálo v očích.

"No a tak jsem si trochu prověřil jeho pozadí. Je ženatý, obě děti studují na vysoké. Nic nápadného, nic podezřelého, žádné žití nad poměry. Prvních pár týdnů, co jsem ho sledoval, se zdálo, že vede ten nejobyčejnější a nejnudnější život, jaký si umíš představit. Ale jednou v pátek Laster změnil zaběhanou rutinu. Neodjel na víkend domů jako obvykle, ale místo toho skončil v Baltimore. A co se neukázalo? Můj nadřízený tam vedl druhý život. Jiná totožnost, jiný dům a také jiná manželka, tahle o dvacet let mladší. Pod svým druhým jménem měl také bankovní konto na Bahamách, kam mu pravidelně chodily příspěvky od jedné z Bellasarových korporací. Čeká ho minimálně dvacet let za mřížemi."

"I to je málo," ucedil Malone výhruzně. "Až ho pustíš, budu si s ním muset promluvit."

"Teď si promluv se mnou, Chasei. Myslím to vážně. Jsi v pořádku?"

"Jasně."

"A co..." Jeb ukázal ke dveřím.

"Jde to."

Otevřeným oknem vedle dveří svítilo světlo do místnosti plné obrazů rozvěšených po stěnách. Na všech se skvěla jedna a tatáž neskutečně krásná žena. "Vidím, že jsi měl opravdu hodně práce."

"Dvě věci mi skutečně nechybí - čas na malování a inspirace. Když umělec najde svou Beatrici..." Malone se zadíval na portrét, který právě tvořil, ztracený v myšlenkách.

"Tak co? Nenabídneš mi to pivo?"

"Promiň." Malone jako by se zastyděl za své chování. "Jsem opravdu mizerný hostitel. Posad' se. Hned se vrátím."

Ale Malone si dával s návratem na čas. Jeb se usadil na lavičce. Z domu k němu zalétaly nesrozumitelné útržky hovoru. Konečně se Malone vynořil ze dveří s plechovkami piva.

"Sienna se k nám nepřipojí?" zeptal se Jeb.

"Necítí se dobře. Trochu ji bolí hlava."

"Škoda. Těšil jsem se, že si s ní popovídám."

"Pozdravuje tě."

"Díky. Že taky pozdravuju."

A tak to šlo asi hodinu. Nucená konverzace mezi přáteli, které rozdělil neúprosný osud. Jeb líčil, jak se Ústřední zpravodajská služba ve spolupráci se svými francouzskými partnery rychle postarala o zakamuflování dramatu v Bellasarově sídle. Podle oficiálního komuniké došlo k 'průmyslové havárii' - náhodnému výbuchu uskladněných výbušnin a munice.

Ale jednomu tématu se oba přátelé důsledně vyhýbali - třem týdnům, které následovaly po tragédii, kdy Malone bojoval o Siennin život. Nikdo si nemohl být jistý, že šestihodinová bezpečnostní pojistka, kterou ruští vědci zbraň opatřili, opravdu funguje, a tak byla z obavy před nákazou na budovu kláštera uvalena nejprísrnější karanténa. Týmy vojáků v ochranných biologických oblecích odkládily mrtvé a raněné a vytyčily bezpečnostní pásmo o poloměru tisíc metrů, které nesměl nikdo překročit - ani dovnitř, ani ven.

Z kláštera - jediné budovy, která zůstala v moři trosek zachována, takže připomínala sídlo duchů - se stala improvizovaná nemocnice, v níž Malone podle telefonických instrukcí lékařů srážel Sienně horečku, nasazoval jí kanyly s infuzí, omýval ji hubkou namáčenou do studené vody a hlavně jí dodával sílu a vůli žít.

Pravé neštovice, jedna z nejzákeřnějších nakažlivých chorob, byly vymýceny v roce 1977 a jen málo současných lékařů mělo tudíž možnost spatřit zničující důsledky této nemoci na vlastní oči. Malone byl proto požádán, aby pořídil detailní záznamy všech příznaků. Jeho úkol byl o to důležitější, že se jednalo o dosud neznámou formu onemocnění.

Nevyzpytatelné chování geneticky upraveného viru bylo také hlavním důvodem, proč se francouzské úřady rozhodly neriskovat a nedovolily umístit Siennu do normální nemocnice. Potřebné léky a potraviny se do kláštera dopravovaly letecky a shazovaly padákem. Teoreticky neměla být nemoc nakažlivá a nevyžadovala tedy tak drastická preventivní

opatření, ale právě že jen teoreticky. Pro případ, že by se i u Malonea objevily symptomy pravých neštovic, bylo přijato rozhodnutí svrhnout na klášter koberec termických bomb, a zničit tak každou stopu viru.

Malonea ovšem o této eventualitě nikdo neinformoval; Jeb, který se zotavoval ze svého zranění, zase neměl tušení, jakou hrůzou jeho přítel v klášteře prochází. Mohl se jen domýšlet a vyptávat se doktorů, co Malone řekl, a později si přečíst jeho poznámky o průběhu těch strašlivých dnů, kdy pečoval o Siennu. Nejdřív se dostavila horečka, kdy se rtuť teploměru vyšplhala přes jedenačtyřicet stupňů. Pak zvracení, průjem, dehydratace a bezvědomí. Delirium. A pak se objevila vyrážka, ohnivě rudé krvavé pupence pod kůží. Lékaři Jeba informovali, že v té chvíli Sienně bezprostředně hrozila smrt. Nejvíce byl zasažen obličej a krk. Puchýřky, zprvu jen malé, se zvětšovaly a pak začaly praskat. Zaschlý hnis vytvořil našedlé strupy. Sienna strašlivě trpěla. Vyrážka nesnesitelně svědila, a přestože byla Sienna zesláblá nemocí jako moucha, Malone neměl sílu udržet jí ruce, aby se stála neškrabala, a nakonec jí je musel přivázat k posteli. Když konečně bylo zřejmé, že Sienna přežije a že virus skutečně není bez svého společníka nakažlivý, úřady karanténu uvolnily a oba byli převezeni na uzavřenou jednotku infekčního oddělení nemocnice, kde Malone zůstal pod přísným dohledem pro případ, že by se u něj objevily opožděné příznaky choroby. Jeb se zatím zotavil, a když ředitel nemocnice povolil návštěvy, dostavil se - s rukou na pásce - jako první. Jenže Malone se Siennou už byli pryč... Rozhovor se stále častěji zdrhával. Jeb dopil pivo. Listí šelestilo v slabém vánku a vzdálený dopravní ruch přehlušovaly včely bzučící nad květy.

Malone příteli druhé pivo nenabídl. "Kdy tě čekají zpátky ve Washingtonu?"

"Mám časově otevřenou dovolenou," odpověděl Jeb. "Nezašli byste si dnes na večeři?"

"Víš, my z domu moc nevycházíme."

"Tak třeba jen my dva, co říkáš?"

"Nerad nechávám Siennu samotnou."

"Chápu." Jeb se odmlčel. "Mohl bych se zítra zastavit?"

Malone nechal otázku nezodpovězenou.

"Kdyby sis to ještě rozmyslel," Jeb mu podal kartičku, kterou si vzal v recepci, "bydlím v tomto hotelu."

"Díky." Malone zastrčil kartičku do kapsy košile.

"No nic. Já půjdu." Jeb potřásl příteli rukou. "Rozluč se za mě se Siennou a nezapomeň ji pozdravovat." Plný rozpaků se otočil ke stojanu. "Tohle je mistrovské dílo. Nic lepšího jsem od tebe neviděl."

"Ano."

"A ty další obrazy..." Jeb ukázal k otevřenému oknu. "I ty jsou nádherné."

"Nikdy v životě jsem neměl tak silnou inspiraci."

"Opatruj se," loučil se Jeb. "I ji."

"Věř mi, starat se o ni je pro mě ta nejpřirozenější věc na světě."

Jeb ještě ani neotevřel branku a Malone už zašel do domu.

"Tak co, jak jste si popovídal s přítelem?" zeptal se bělovlasý stařec starající se o květinovou zahradu.

"Je to složité."

"Jeho žena..." Stařec hledal slova. "Je jí tak oddaný... Víte, oni vůbec nikam nechodí. Jsou pořád spolu a žijí jen sami pro sebe. Za těch šest měsíců, co tady bydlí, jste první, kdo je navštívil."

"Mají jeden druhého. Co víc by si mohli přát?"

"Viděl jste ty obrazy?"

Jeb přikývl.

"Na všech je jeho žena." Stařec potřásl hlavou. "Nic jiného nemaluje."

"Obrazy jsou tak výjimečné, že nic jiného malovat nepotřebuje."

"Ale jedno nechápu." Stařec zaváhal. "Viděl jste ji?"

"Jen krátce. Když jsem vstoupil do zahrady, zašla do domu."

"Pokaždé to udělá. Vyhýbá se tomu, aby ji někdo viděl. Co se jí stalo?"

"Byla nemocná."

"A přesto je na těch obrazech tak krásná."

"Ona je opravdu krásná."

Stařec jen nechápavě zíral.

"Na plátně je taková, jakou ji vidí."

Jeb zamířil mezi záhony květin a zastavil se až u branky do ulice.

Miluje ji tak vroucně, pomyslel si, že pro něj navždy zůstane tou nejkrásnější ženou na světě.